

CONSELL TRIBUTARI DE BARCELONA

MEMÒRIA 2024

CONSELL TRIBUTARI

MEMÒRIA 2024

**Ajuntament
de Barcelona**

Composició del Consell Tributari

President

Tomàs Font i Llovet

Vicepresidenta

María Dolores Arias Abellán (fins al 15 de juliol de 2024)

Antonia Agulló Agüero (des del 15 de juliol de 2024)

Vocals

Antonia Agulló Agüero (fins al 15 de juliol de 2024)

Jaume Galofré i Crespi (fins al 15 de juliol de 2024)

Paloma González Sanz

Sergio Llebaría Samper

Montserrat Ballarín Espuña (des del 15 de juliol de 2024)

Fernando Javier Frias Valle (des del 15 de juliol de 2024)

Funcionaris adscrits

Secretari

Pedro Javier Morales Montoya

Lletrada/Lletrats

Carolina González Torres

Luis Bordallo Montalvo

Joan Carles Saladich Abós

Personal administratiu

M. Teresa Lopezosa Alcañiz

M. Àngels Alsina i Ribó

Pilar Gallardo García

© Ajuntament de Barcelona. Consell Tributari

barcelona.cat

Edició: Consell Tributari

Correcció i Producció: Direcció de Serveis Editorials

Setembre 2025

Imprès en paper ecològic

Em complau presentar la Memòria d'activitat del Consell Tributari corresponent a l'any 2024, un document que reflecteix amb detall la tasca rigorosa, compromesa i altament especialitzada que aquest òrgan independent ha dut a terme al servei de la ciutadania i de l'Ajuntament de Barcelona.

Des de la seva creació fa 36 anys, el Consell Tributari s'ha consolidat com una institució de referència en l'àmbit de la fiscalitat local. La seva funció no només es limita a la resolució de conflictes tributaris, sinó que també exerceix un paper fonamental en l'assessorament tècnic i jurídic, contribuint a una gestió tributària més eficient, equitativa i transparent.

La memòria d'enguany posa de manifest la continuïtat i solidesa de l'activitat del Consell, amb un total de 469 expedients registrats, dels quals 445 corresponen a recursos. Aquestes xifres evidencien la confiança que la ciutadania diposita en aquest òrgan com a via de revisió i garantia dels seus drets fiscals.

Un aspecte rellevant a destacar és la diversificació dels tributs objecte de recurs, que inclouen impostos sobre vehicles, activitats econòmiques, construccions i diverses taxes municipals, així com un increment significatiu dels recursos relacionats amb l'Impost sobre Béns Immobles. Aquesta varietat posa de manifest la complexitat creixent de la matèria tributària i la necessitat d'un òrgan amb una visió global i expertesa tècnica per abordar-la amb garanties.

El Consell Tributari també fa una important contribució a la millora normativa. Durant el 2024, s'han emès 21 informes a petició de l'Ajuntament, cobrint una àmplia gamma de qüestions fiscals. Aquests informes esdevenen una eina clau per a la presa de decisions estratègiques i per a l'evolució de les ordenances fiscals municipals.

Vull posar en valor l'elevada qualitat tècnica dels dictàmens i informes emesos, fruit del treball d'un equip integrat per professionals de reconeguda solvència acadèmica, jurídica i administrativa. La seva tasca contribueix a evitar la judicialització de molts conflictes, oferint solucions eficaces i fonamentades que milloren la relació entre l'administració i la ciutadania.

El Consell Tributari és avui més necessari que mai. En un context de creixent complexitat normativa i de majors exigències per part de la ciutadania en matèria de transparència i justícia fiscal, aquest òrgan esdevé una peça clau per garantir una administració tributària moderna, propera i eficient.

Reitero el meu agraïment a totes les persones que en formen part, i vull encoratjar el Consell a continuar treballant amb el mateix rigor, independència i vocació de servei públic que l'ha caracteritzat al llarg de més de tres dècades. La seva aportació és fonamental per construir una Barcelona més justa, més informada i més compromesa amb els drets dels seus contribuents.

Jaume Collboni Cuadrado
L'Alcalde de Barcelona

Sumari

Pròleg	3
Introducció	9
PRIMERA PART: L'APLICACIÓ DE LES ORDENANCES FISCALS VISTA A TRAVÉS DE LES RECLAMACIONS	19
Ordenança fiscal núm. 1.1.	
Impost sobre béns immobles	19
1.- Fet imposable. Dret de propietat. Escales d'ús públic. Bé immoble urbà a efectes cadastrals	19
2.- Exempcions de la Llei 49/2002, de Règim fiscal de les entitats sense finalitats lucratives i dels incentius fiscals al mecenatge. Lloguer d'immobles a tercers .	21
3.- Bonificacions	24
3.1.- Bonificació per famílies nombroses. Divorci dels cònjuges. Determinació dels ingressos per quantificar la bonificació	24
3.2.- Bonificació per instal·lació de sistemes d'energia solar. Termini per sol·licitar la bonificació. Determinació de l'OF aplicable. Període de gaudiment i criteris d'interpretació dels beneficis fiscals	24
3.2.1.- Extemporaneïtat de la sol·licitud i presentació de la documentació acreditativa	25
3.2.2.- Extemporaneïtat de la sol·licitud. Determinació de l' OF aplicable. Període de gaudiment del benefici fiscal. Principi de proporcionalitat i criteris d'interpretació dels beneficis fiscals	27
3.2.3.- Acreditació del cost de les obres. Factures	31
4.- Recaptació. Domiciliació del rebut en compte obert a l'estranger	32
5.- Recursos	33
5.1.- El recurs no resulta extemporani. Notificació de la resolució sense formular prèviament la preceptiva proposta desestimàtoria del benefici fiscal	33
5.2.- Inadmissió del recurs. Manca legitimació activa	34
5.3.- Obligació de resolució. Petició de suspensió per prejudicialitat	34
6.- Devolució d'ingressos indeguts. Estimació parcial. Càlcul dels interessos	36
7.-Tribut metropolità. El topall d'increment de quota entre exercicis. Efectes	39
Ordenança fiscal núm. 1.2.	
Impost sobre vehicles de tracció mecànica	41
1.- Fet imposable	41
1.1.- Titularitat del vehicle. Suplantació d'identitat	41
1.2.- Baixa definitiva de vehicles que ja no existeixen materialment	42
1.3.- Resolució de la DGT acordant la baixa definitiva del vehicle per inexistència d'aquest. Efectes tributaris. Presumpció legal de l'art. 35.5 del Reglament general de vehicles	44
2.- Gestió de l'impost. Duplictat de pagament. Ajuntament competent per gestionar i cobrar l'impost	45

Ordenança fiscal núm. 1.3.	
Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana	47
1.- Subjecció a l'impost	47
1.1.- Inexistència d'increment de valor. Aplicació de la doctrina continguda en la STS de 28 de febrer de 2024	47
1.2.- Inexistència d'increment de valor en un supòsit d'arrendament financer (leasing)	48
1.3.- Adquisició parcialment no subjecta. Determinació del valor d'adquisició	51
2.- Exempcions. Dació en pagament: Manca d'aplicació de l'exempció per l'administració	52
3.- Recaptació. Improcedència de la impugnació de la via de constrenyiment amb fonament en la STC 182/2021	53
4.- Sancions. Efectes de la STC 182/2021 sobre la sanció que deriva d'una liquidació ferma	55
5.- Recursos	56
5.1.- Notificació incorrecta. Estimació del recurs	56
5.2.- La posada de manifest de l'expedient no amplia el termini del recurs. Notificació a persona jurídica	57
Ordenança fiscal núm. 1.4.	
Impost sobre activitats econòmiques	59
1.- Fet imposable. No subjecció a l'IAE. Empreses immobiliàries. Acta de conformitat	59
2.- Exempcions d'entitats. Organisme públic d'investigació. Exempció d'un consorci integrat per diverses administracions (art. 82.1.e) del TRLRHL). Interpretació de la norma	62
3.- Quota tributària. Aplicació del coeficient de situació. Motivació	68
4.- Procediments de revisió d'actes fermes. La paralització de l'activitat per la COVID arran de les Sentències del TS de 30 de maig de 2023 i la regla 14 de la Instrucció de l'impost	70
Ordenança fiscal núm. 2.1.	
Impost sobre construccions, instal·lacions i obres	79
1.- Base imposable	79
1.1.- Estimació directa. Cost efectiu de l'obra: partides computables	79
1.1.1.- Caixes de cobrament, prestatgeries de venda i elements de refrigeració	79
1.1.2.- Elements de mobiliari, decoratius i rètols	80
1.1.3.- Climatitzadors, ventiladors i extintors	81
1.1.4.- Escomesa de la instal·lació elèctrica i de la instal·lació de fontaneria i enllumenat	82
1.1.5.- El benefici industrial i les despeses generals. Prova de la seva existència, quantia i abonament	84
1.2.- Estimació indirecta del cost efectiu de l'obra	90
2.- Recurs. Inadmissió del recurs per extemporani: el mes d'agost no és inhàbil	92
Preus públics per la prestació del servei de recollida de residus comercials	94
1.- Agrupació d'activitats. No existeix duplicitat de pagament	94
2.- Procediment administratiu. Queixa. El ciutadà té dret a una resolució en forma	95

SEGONA PART: INFORMES EMESOS A PETICIÓ DE L'AJUNTAMENT	97
1.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.3, reguladora de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana. (Exp. 74/24)	97
2.- Informe sobre la subjecció a l'ICIO de les obres executades per l'Institut Municipal del Paisatge Urbà i Qualitat de Vida. (Exp. 156/24)	103
3.- Informe sobre la creació d'un nou preu públic municipal per la construcció de claveguers. (Exp. 173/24)	117
4.- informe complementari relatiu a la creació d'un nou preu públic municipal per la construcció de claveguers. (Exp. 173/24 bis)	130
5.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 2.2, reguladora del recàrrec de l'impost d'estades en establiments turístics (IEET). (Exp. 200/24)	138
6.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança reguladora de les prestacions patrimonials públiques no tributàries dels serveis de cementiris. (Exp. 237/24)	143
7.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal general. (Exp. 267/24)	155
8.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.1, reguladora de l'impost sobre béns immobles. (Exp. 268/24)	161
9.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.2, reguladora de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica. (Exp. 269/24)	171
10.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.3, reguladora de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana. (Exp. 270/24)	174
11.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.4, reguladora de l'impost sobre activitats econòmiques. (Exp. 271/24)	178
12.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 2.1, reguladora de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres. (Exp. 272/24)	190
13.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.1, reguladora de les taxes per serveis generals (Exp. 299/24)	198
14.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.2, reguladora de les taxes pels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament. (Exp. 300/24)	204
15.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.3, reguladora de les taxes per serveis urbanístics. (Exp. 301/24)	206
16.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.6, reguladora de les taxes de mercats. (Exp. 302/24)	210

17.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.8, reguladora de les taxes per prestacions de la Guàrdia Urbana i circulacions especials. (Exp. 303/24)	213
18.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10, reguladora de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis. (Exp. 304/24)	215
19.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.13, reguladora de les taxes per serveis culturals. (Exp. 305/24)	233
20.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.18, reguladora de la taxa pel servei de recollida de residus municipals generats en els domicilis particulars. (Exp. 306/24)	237
21.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.12, reguladores de les taxes per l'estacionament regulat de vehicles a la via pública. (Exp. 318/24)	246
 Annex I Expedients tramitats	 262
 Annex II Classificació per conceptes	 263
 Annex III Gràfics	 264

El Consell Tributari és l'òrgan especialitzat en matèria de gestió, recaptació, inspecció i revisió dels ingressos de dret públic de l'Ajuntament de Barcelona, creat l'any 1988 en virtut de l'autonomia organitzativa municipal i posteriorment reconegut a la Llei 1/2006, del règim especial del municipi de Barcelona.

Es tracta d'un òrgan col·legiat compost per sis membres, juristes de reconeguda competència, i és assistit pel seu secretari general. Es caracteritza per la seva especialització i per la seva independència respecte de qualsevol autoritat municipal, i els seus membres són inamovibles durant el seu mandat.

Les seves funcions són essencialment dictaminar preceptivament els recursos administratius interposats contra els actes d'aplicació dels tributs i preus públics, així com els projectes de les ordenances fiscals; atendre les queixes i suggeriments dels ciutadans amb relació al funcionament de l'administració tributària local; i emetre informes, estudis i propostes en matèria tributària que li sol·licitin l'alcalde o altres autoritats municipals.

1. Renovació parcial del Consell Tributari

La vida institucional del Consell Tributari al llarg de l'any 2024 ha tingut una fita assenyalada en la renovació parcial dels seus membres, que ha tingut lloc el mes de juliol. Coincidint amb la data reglamentària de la renovació parcial, la vicepresidenta del Consell, Sra. M Dolores Arias Abellán, i el vocal Sr. Jaume Galofré Crespi varen manifestar la seva voluntat de no participar en el procés de renovació, que va ser acceptada per l'alcalde, tot agraïnt-los la intensitat, rigor i qualitat de llur dedicació. En la seva substitució l'alcalde va nomenar la Sra. Montserrat Ballarín Espuña i el Sr. Fernando Frías Valle. Així mateix, havent expirat el mandat del Sr. Tomàs Font, l'alcalde va nomenar-lo per un nou mandat, d'acord amb el preveu el Reglament orgànic del Consell. En fi, l'alcalde va nomenar president del Consell el Sr. Tomàs Font i Llovet i vicepresidenta la Sra. Antònia Agulló Agüero.

L'acte públic de presa de possessió dels nous membres i de reconeixement dels membres sortints tingué lloc al Palau Foronda, seu del Consell, el dia 15 de juliol de 2024, sota la presidència de l'alcalde, Sr. Jaume Collboni, i al mateix van assistir, entre altres personalitats, el president del Consell de Garanties Estatutàries, el president de la Sala Contenciós administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, el president de la Comissió Jurídica Assessora, el síndic de greuges de Barcelona, el secretari general de l'ajuntament, i a altres autoritats i directius municipals.

L'alcalde Sr. Jaume Collboni va obrir l'Acte amb les següents paraules:

Bon dia a tothom i moltes gràcies per convidar-me a participar d'aquest acte.

En primer lloc, vull reconèixer i posar en valor la gran tasca que realitza el Consell Tributari des de la seva creació fa més de 35 anys.

El Consell Tributari va ser creat al 1988, sota el mandat de l'alcalde Pasqual Maragall.

Voldria destacar dos elements essencials del Consell Tributari que defineixen molt bé què és el "model Barcelona":

Primer: L'any 1988 tots els grups polítics municipals van donar suport a la iniciativa del govern de l'alcalde Maragall. És a dir, va néixer amb un consens unànime, conscients de la importància de l'òrgan i posant de manifest la capacitat d'acord quan posem l'interès general per davant de tot.

Segon: D'ençà de la seva constitució, el Consell ha estat un exemple de la voluntat de l'Ajuntament d'autogovernar-se i de comptar amb competències pròpies amb un objectiu únic: servir millor als barcelonins/es i garantir l'eficàcia com l'administració més propera.

Per això, avui seguim treballant per millorar la nostra Carta Municipal. Perquè volem reforçar la posició del nostre règim especial en el sistema de fonts a nivell legal.

Això també ens ha de permetre enfortir els instruments de gestió municipal, les competències en seguretat o habitatge i avançar en un millor finançament local.

Al llarg de tots aquests anys, el Consell Tributari heu estat un exemple de com l'Ajuntament de Barcelona ha esdevingut una administració pionera i innovadora.

Per aquest motiu, el Consell s'ha convertit en un referent per a la resta d'institucions, operadors jurídics i altres municipis.

Necessitem prestigiar l'administració i el servei públic, davant dels nostres ciutadans/es, ja que sovint és la llavor de la desafecció que alguns aprofiten per sembrar el camp dels extremismes.

I això només passa per una bona gestió i per la reducció dels conflictes administratius, en aquest cas en matèria tributària i d'hisenda pública.

A vegades les polítiques tributàries són invisibles als ulls dels ciutadans, o sovint compten amb la "mala premsa" dels impostos.

Per això cal explicitar i fer més pedagogia que darrere de cada millora que impulsem: de cada escola bressol, de cada residència per a gent gran o de cada carrer remodelat, hi ha la gestió eficient, eficaç i responsable dels recursos públics.

En definitiva, la política tributària és bàsica per a garantir i assegurar la qualitat d'uns serveis públics que contribueixin a millorar la vida de la ciutadania.

Vull reconèixer la gran qualitat de la feina que es fa des del Consell Tributari, i l'alt nivell jurídic dels vostres dictàmens.

Una mostra d'això ha estat tota la feina que heu fet per a clarificar l'aplicació de l'impost sobre l'increment dels terrenys de naturalesa urbana, la plusvàlua, arran de les sentències dictades pel Tribunal Constitucional entre els anys 2017 i 2021.

Gràcies a la vostra tasca, hem pogut gestionar millor tota la conflictivitat associada a la plusvàlua, resolent gran part dels recursos interposats al respecte.

Sobretot, ens heu aportat seguretat jurídica en una qüestió que és molt sensible i que té un impacte important sobre les finances municipals.

Aquesta bona feina duu els noms i els cognoms de les persones que integreu el Consell.

Tenim la sort de comptar amb perfils experts en matèria tributària i de reconeguda solvència tècnica, acadèmica i professional, com els qui avui acomiadem i incorporem.

Vull expressar el meu agraïment i reconeixement als dos membres sortints, que deixen les seves responsabilitats: la Maria Dolores Arias (vicepresidenta del Consell des del 2016) i el Jaume Galofré (vocal des del 2016).

Gràcies per aportar el vostre temps, dedicació i coneixement en favor de Barcelona.

Per altra part, també vull donar la benvinguda a les dues persones que avui preneu possessió com a nous membres i que us incorporeu al Consell:

Montserrat Ballarín, amiga i exregidora d'aquesta casa, amb diverses responsabilitats durant la seva etapa de regidora, també en matèria d'Hisenda.

És professora titular de Dret Financer i Tributari a la Universitat Pompeu Fabra i especialista en dret tributari.

Fernando Frias, que ha estat lletrat i director de l'Àrea Contenciosa de la Direcció de Serveis Jurídics de l'Ajuntament de Barcelona, i que també havia estat secretari del Consell Tributari entre els anys 2010 i 2021.

Sou dues persones amb una trajectòria destacada i us agraeixo que mantingueu activa la vocació de servei públic i de servei a Barcelona.

Gràcies i enhorabona pel pas que avui feu.

Els vostres encerts seran també en benefici de tota la ciutadania de Barcelona.

Per acabar, vull encoratjar al Consell Tributari per a seguir duent a terme la seva tasca amb el rigor i compromís que heu demostrat des de fa més de tres dècades.

Sou un exemple de dedicació i servei públic, i us animo a continuar compartint la vostra àmplia experiència i coneixements.

Quan millorem l'Ajuntament estem millorant la vida de tots els barcelonins i les barcelonines.

Moltes gràcies.

A continuació, el president del Consell Sr. Tomàs Font pronuncià un breu discurs:

Benvinguts al Consell i moltes gràcies a tots per acompanyar-nos en aquest acte que celebrem avui i que té un especial, i doble, significat.

En primer lloc, perquè tenim l'honor de rebre a la seu del Consell a l'Alcalde de la ciutat. Aquest fet ens omple de satisfacció, pel que té de reconeixement de la tasca que desplega el Consell i de proximitat per les persones que hi treballem. És molt més que una simple cortesia, alcalde, que us manifesti en públic el profund agraïment de tot el Consell per aquesta deferència.

En segon lloc, aquest acte té un profund significat institucional, perquè fa visible la renovació parcial del Consell Tributari. I és prou sabut que amb la renovació de les persones es consolida la permanència de les institucions.

Avui podem distingir dos vessants. D'una banda, prenem possessió els membres del Consell Tributari nomenats per l'alcalde, escoltats els grups municipals, ja sigui per primer cop, o per renovació, com és el meu cas. Em plau, així, donar la més cordial benvinguda a la Sra. Montserrat Ballarín España i al Sr. Fernando Frías Valle. Tots dos són uns excel·lents professionals i bons coneixedors del Consell Tributari, tant per la seva trajectòria en l'administració municipal com per la seva especialització en la matèria fiscal.

Montse Ballarín incorpora també el seu vessant com a professora universitària de Dret Financer i Tributari, i així completa la component acadèmica del Consell. Fernando Frías aporta la seva dilatada experiència en la Direcció del Servei Contenciós de l'ajuntament i en la secretaria del propi Consell Tributari, on ha demostrat llargament la seva vàlua com a jurista i servidor públic.

Benvinguts, Montse, Fernando.

Amb el seu nomenament es manté el criteri, que tant ha beneficiat al Consell, d'ajuntar el coneixement especialitzat, la dilatada experiència en l'Administració municipal i la visió acadèmica de matriu universitària, oferint així un enfocament jurídicament més ric i plural.

És a dir, es combinen la ciència i l'experiència, que qualifiquen els òrgans consultius de rellevància institucional que, com el Consell Tributari, exerceixen la funció de garantia de la legalitat i dels drets dels ciutadans i al mateix temps contribueixen al bon govern de l'Administració.

L'altre vessant d'aquest acte és el que, amb gran encert, figura expressament en el text de la invitació de l'alcalde: el reconeixement dels membres sortints.

Uns membres sortints especialment qualificats com són la vicepresidenta, Sra. M Dolores Arias Abellán i el vocal Sr. Jaume Galofré i Crespi.

Mireu, la vida ens ha deparat la immensa fortuna de coincidir en la nostra tasca amb dues persones excepcionals, amb les que hem compartit la vocació de servei públic i el profund sentit institucional. És difícil expressar en aquest moment tot el que al Consell sentim per elles.

La Dra. Arias ha aportat al Consell la seva vasta formació jurídica, no només en el seu àmbit especialitzat, sinó també en les institucions de caràcter general, un afinat rigor en l'estudi i l'anàlisi dels problemes jurídico-tributaris i, encara més, una gran capacitat de treball, el valor del compromís, el sentit de la responsabilitat, el seu entusiasme i la seva gran generositat. Particularment, com a vicepresidenta que ha estat sempre, he trobat en ella el suport eficaç, el criteri atent, el judici assenyat. I, a més, una personalitat entranyable. !Muchísimas gracias, querida Loli!.

En Jaume Galofré ha dedicat pràcticament tota la seva vida professional al dret, al servei públic i a l'Ajuntament de Barcelona, sempre amb creativitat i innovació, com ja demostrà al seu moment amb la mateixa concepció del Consell Tributari. La seva rica trajectòria ha aportat molt al Consell, i ho ha fet, a més, amb la virtut de la prudència, que, com deien els clàssics, està formada de tres parts: memòria del passat, intel·ligència del present i providència del futur. Això és: Visió estratègica, ponderació d'alternatives, pensament creatiu. Moltes gràcies, apreciat Jaume!

Repeteix que és un goig i un privilegi, pel Consell i per tot l'ajuntament, haver pogut comptar amb persones com vosaltres, convençudes del paper fonamental que tenen les institucions públiques, també les municipals, en la satisfacció de l'interès general; i convençudes de la seva necessària subjecció a la llei en garantia dels drets dels ciutadans. El Consell Tributari serà sempre deutor del vostre compromís. Gràcies de debò.

I aquest sentiment l'expresso també en nom dels altres membres: la Dra. Antònia Agulló, a qui felicito pel seu nomenament com a vicepresidenta, la Sra. Paloma González i el Dr. Sergi Llebaría. Tots plegats hem treballat, i no és un aspecte menor, en un ambient de gran respecte i cordialitat i també en això, Loli i Jaume, deixeu una empremta inesborrable.

La permanència del Consell Tributari no es manifesta només en la seva normal renovació. La continuïtat es recolza també en una estructura personal molt sòlida que vull fer patent en aquesta ocasió: els lletrats, Carolina González, Luis Bordallo i Joan Carles Saladich, el personal administratiu, M Teresa Lopezosa, M Àngels Alsina i Pilar Gallardo, i de manera especial, Javier Morales, secretari del Consell, exemple d'eficàcia i de responsabilitat. Gràcies a tots pel vostre compromís.

El Consell, des de la seva posició singular, es relaciona amb la resta de l'organització municipal a través de l'Alcaldia i, per delegació, a través del tinent d'alcalde corresponent. Agraïxo a un i altre la seva exquisida consideració pel Consell. Agraïment que estenc al secretari general de l'ajuntament, Sr. Cases; al gerent de Pressupostos i Hisenda, Sr. Fernández; a la gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda, Sra. Molina i al seu director jurídic, Sr. Marín, i al director dels Serveis Jurídics de l'Ajuntament, Sr. Mallo, i als membres dels seus equips.

I en aquest capítol personal, permeteu-me, en fi, un record a la memòria de qui fou il·lustre membre del Consell, el Dr. Rafel Entrena Cuesta, que ens ha deixat a començaments d'any.

Aquest moment de renovació propicia una reflexió sobre el context en què el Consell haurà de desenvolupar la seva tasca. L'ordenament jurídic-tributari local està experimentant els darrers temps una mutabilitat extraordinària, per molt diversos motius, que van des de la permanent verificació de la constitucionalitat de les lleis tributàries i la complexitat derivada de la seva anul·lació, fins a l'articulació de noves figures tributàries com a instruments de les polítiques públiques per fer front a les canviants exigències econòmiques, socials i ambientals.

Els ajuntaments, i el de Barcelona, en primer lloc, requereixen un marc legal adequat que els garanteixi l'autonomia per a la gestió dels seus interessos, i la suficiència financera per a l'efectiu desplegament de les seves competències. Però, al mateix temps, tant la definició del marc normatiu com la seva concreta aplicació per la hisenda municipal han de garantir l'equitat, la seguretat jurídica i els drets dels ciutadans.

El Consell Tributari se situa en aquest context, tant en el seu vessant de garantia dels drets individuals dels contribuents, dictaminant els seus recursos i atenent les seves queixes, com en el vessant del control previ de la legalitat de la normativa municipal, informant els projectes d'ordenances fiscals. A la garantia i al control s'hi afegeix una tercera funció, cada cop més requerida pels òrgans municipals: l'emissió d'informes sobre qüestions rellevants que aquells li plantegen. No es tracta d'un assessorament ordinari, que recau en altres serveis de l'ajuntament, sinó d'una funció consultiva singular, semblant al que seria el clàssic dictamen d'autoritat.

Doncs bé, l'auctoritas del Consell Tributari, en aquesta i en les altres funcions, prové no només de la qualitat personal dels seus membres, sinó també de la posició institucional del Consell com a òrgan independent, no sotmès a instruccions jeràrquiques i amb garantia de inamobilitat dels seus membres.

Apareix així la independència junt amb les característiques que ja he esmentat abans: ciència, experiència, prudència. Ha estat un encert de l'ajuntament aquesta configuració institucional del Consell Tributari, que ha estat model per la resta de grans ciutats espanyoles, i és un mèrit a ressaltar el respecte escrupolós que sempre ha tingut per la seva independència i per la seva autoritat.

Els membres del Consell Tributari ens sentim veritablement independents, fins i tot, com deia el gran jurista Gustavo Zagrebelsky, independents de nosaltres mateixos, això és, que ens sentim lliures respecte de les opinions i les posicions que hàgim pogut sostenir en altres àmbits o en l'exercici d'altres funcions.

Fa pocs dies l'alcalde ha fet pública la intenció d'actualitzar la Llei del règim especial de la ciutat de Barcelona. Aquesta pot ser una oportunitat, entre altres objectius, per a millorar el règim financer del municipi, però també, si fos possible, la configuració institucional del Consell Tributari i fins i tot, si escau, l'extensió del seu model a altres sectors de l'Administració municipal.

Perquè les dades objectives certifiquen l'eficàcia i efectivitat de la intervenció del Consell Tributari. No els avorriré amb números. Només diré que els darrers anys ha disminuït el nombre de recursos en què el Consell estima les pretensions dels ciutadans contra l'ajuntament. I això és bo: això vol dir que l'ajuntament ja resol d'entrada d'acord amb la llei, seguint els criteris del Consell. D'altra banda, la disminució de la litigiositat contenciosa, alliberant la jurisdicció de gran quantitat d'assumptes, també és conseqüència de què el contribuent queda convençut sobre la legalitat de l'actuació d'Hisenda Municipal, gràcies al fet que hi ha intervingut el Consell Tributari.

En síntesi, ha disminuït la litigiositat i ha augmentat la legalitat. Un bon balanç.

Diu el gran historiador Fernand Braudel que la història d'Europa és des de fa molts anys una carrera: la carrera de la ciutat contra l'Estat. Cada cop més, les ciutats estan assumint algunes de les funcions pròpies dels Estats, com són la definició dels drets dels ciutadans (solidaritat social, l'habitatge, la immigració), la delimitació del mercat (comerç, transport, turisme), les grans infraestructures, fins i tot les relacions exteriors o internacionals. I també la seguretat pública, la justícia i la seguretat jurídica.

Doncs bé, en aquest context, l'Ajuntament de Barcelona pot continuar essent capdavanter en la innovació institucional i, a partir de l'experiència del Consell Tributari, pot posar les bases per a dissenyar un sistema de justícia administrativa municipal més eficaç i més pròxim a la ciutadania.

Sr. Alcalde:

El Consell Tributari ha complert ja 35 anys de trajectòria. És una prova de la vitalitat creativa de Barcelona en la innovació institucional i de servei a la ciutadania.

Als membres del Consell sortints, que avui passen a ser, amb tota propietat, consellers emèrits, els reconeixem i agraïm la seva inestimable contribució a la realitat actual del Consell.

Els membres entrants o renovats, i jo el primer, ens comprometem a preservar, i incrementar, si fos possible, el llegat que hem rebut.

Aquest és el millor servei que podem prestar a la ciutat de Barcelona i als seus ciutadans.

Moltes gràcies.

2. Relacions institucionals

El Consell Tributari en ple va ser rebut el dia 29 de febrer de 2024 a la seu del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya per fer entrega de la memòria d'activitats de l'exercici 2022 al president de la sala contenciosa administrativa del Tribunal, Sr. Javier Aguayo Mejía, que va estar acompanyat pels magistrats que integren la secció primera d'aquesta sala.

La memòria presentada recull els criteris seguits pel Consell en dictaminar alguns recursos analitzats el 2022 que van presentar certa complexitat o controvèrsia, que van derivar de la declaració d'inconstitucionalitat del mètode de càlcul de l'impost sobre l'increment del valor dels terrenys de naturalesa urbana o com els sorgits amb la declaració de l'estat d'alarma per la pandèmia COVID-19 i la seva normativa de desenvolupament i, en especial, pels produïts per la prohibició normativa de l'exercici de certes activitats econòmiques.

Ambdós presidents van destacar la significació de la trobada com a expressió de la col·laboració i respecte que mantenen ambdues Institucions, compromeses en la prestació del millor servei als ciutadans, i van coincidir també que, en l'àmbit d'una societat cada vegada més complexa i canviant, resulta necessari explorar altres formes d'intercanvi de coneixement.

3. XVI Trobada de tribunals economicoadministratius municipals

Els dies 16 i 17 de maig de 2024 es va celebrar al Palau d'Exposicions i Congressos d'Oviedo la XVI Trobada de tribunals econòmics administratius municipals, que enguany va comptar amb l'assistència de 25 tribunals d'arreu de l'Estat. L'esdeveniment va ser organitzat pel *"Consejo Económico-Administrativo de Oviedo"*.

Com és habitual, el Consell Tributari de Barcelona va participar amb una nodrida representació i hi va tenir una participació destacada. En efecte, la vicepresidenta del Consell, Sra. M Dolores Arias Abellán i la seva vocal, Sra. Paloma González Sanz, van presentar la ponència: *"El tipus incrementat en l'IBI: l'ús aparcament a la llum de la sentència del Tribunal Suprem de 31 de gener de 2021"*, que va originar un interessant debat.

Els tribunals municipals van tractar altres temes d'interès i actualitat jurídica. Així, per exemple, es va debatre sobre la problemàtica de les taxes d'última generació (taxa de residus, taxes turístiques, taxa Amazon, etc.), sobre l'aplicació del principi de bona administració pels tribunals econòmics administratius municipals i sobre la problemàtica de les notificacions, en especial, respecte a la notificació electrònica, així com l'ús de la intel·ligència artificial.

La Trobada, que va ser un èxit de participació i d'organització, va facilitar l'intercanvi d'opinions entre els assistents i va confirmar l'encert i la qualitat d'aquests organismes, creats a partir de la positiva experiència del Consell Tributari de Barcelona.

4. Activitat del Consell

Durant l'any 2024, el Consell ha resolt 425 expedients. D'ells, 401 responen a recursos presentats contra actes d'aplicació dels tributs i preus públics municipals; 21 són informes sobre les modificacions de les ordenances fiscals, i les reguladores dels preus públics i de les prestacions patrimonials públiques no tributàries. En fi, tres expedients es refereixen a queixes dels ciutadans sobre el funcionament de l'administració tributària.

Numèricament, pot dir-se que l'activitat del Consell ha tornat a la normalitat un cop superada l'excepcional conflictivitat que van significar els efectes tributaris de la pandèmia de la COVID-19, especialment sobre l'IAE, i les conseqüències de la declaració d'inconstitucionalitat de l'impost de plusvàlua. Les dades recollides a l'Annex II d'aquesta Memòria comparant les xifres amb les d'anys anteriors així ho reflecteixen.

Quant a les matèries que són objecte dels recursos, l'impost sobre la plusvàlua segueix essent el més conflictiu, un 40% del total de recursos resolts, ja que malgrat haver disminuït en nombre respecte d'anys anteriors, encara se segueixen plantejant nombroses controvèrsies sobre els efectes de les sentències constitucionals al respecte, com és la determinació de quines són les situacions consolidades que no permeten ser revisades, o bé la concreció dels procediments a seguir per fer valdre la posició dels reclamants.

L'altre impost que genera una conflictivitat abundant -un 34% del total dels recursos presentats- és l'impost sobre els béns immobles, que és la principal font d'ingressos tributaris municipals. Així, son nombroses les controvèrsies sobre l'aplicació de les bonificacions previstes sobre aquest Impost, en par-

ticular per la instal·lació de plaques solars. En aquest sentit, en l'apartat corresponent d'aquesta Memòria s'hi dedica una especial atenció.

Una altra dada a destacar és que el Consell ha proposat estimar el recurs, totalment o parcialment, en un 48% dels casos. En molt bona part, ho fa de conformitat amb la proposta de l'Institut Municipal d'Hisenda. Com ja s'ha destacat en altres ocasions, això significa que la funció del Consell Tributari ha estat altament efectiva, en la mesura que els òrgans municipals assumeixen cada cop més els criteris i la doctrina del Consell Tributari i confien decididament en la seva autoritat. Correlativament, això beneficia la disminució de la litigiositat davant els tribunals.

En els següents apartats de la Memòria, com és habitual, es troba recollida, en extracte, la doctrina del Consell Tributari emanada a través dels seus dictàmens, ordenada segons les diferents ordenances municipals aplicades en cada cas, i sistematitzada segons els conceptes del dret tributari que en cada cas ofereixen rellevància. L'elaboració de la Memòria, en les seves diverses fases i vessants, és el resultat del treball i dedicació de totes les persones que treballen al Consell, sota la responsabilitat del secretari general, Sr. Morales, i la coordinació de la vicepresidenta del Consell, Sra. Agulló. Em plau fer públic en aquest moment el meu agraïment i felicitació a totes elles per l'excel·lent tasca realitzada.

Tomàs Font i Llovet
President

PRIMERA PART: L'APLICACIÓ DE LES ORDENANCES FISCALS VISTA A TRAVÉS DE LES RECLAMACIONS

Ordenança fiscal núm. 1.1. Impost sobre béns immobles

19

En aquest exercici han arribat al Consell 161 recursos sobre l'impost sobre béns immobles (IBI), amb un increment d'un 42% respecte de l'any anterior que van arribar 113 recursos. Aquest increment es deu principalment als recursos relacionats amb l'aplicació del tipus específic per a l'ús d'aparcament, una qüestió que es va plantejar ja l'any passat i que continua generant controvèrsia.

El Consell Tributari ha dictaminat 139 recursos, en què més enllà de la problemàtica esmentada del tipus específic per a l'ús d'aparcament, àmpliament tractada en la memòria de l'any passat, s'han analitzat temes tals com la gestió censal i tributària de l'impost, l'aplicació de beneficis fiscals o la disconformitat amb la quota tributària. Entre els temes més recurrents destaca la bonificació per la instal·lació de plaques solars.

A continuació, es destaquen els recursos més rellevants.

1.- Fet imposable. Dret de propietat. Escales d'ús públic. Bé immoble urbà a efectes cadastrals

En el recurs 396/23 es va analitzar un cas singular. El recurrent va manifestar que venia pagant l'IBI per un immoble on hi havia unes escales d'ús públic i, en conseqüència, al·legava que no li corresponia pagar l'impost. Adduïa que l'Ajuntament havia ocupat aquest immoble i l'expropiació encara no s'havia materialitzat.

L'Institut Municipal d'Hisenda va proposar la desestimació del recurs perquè entenia que el recurrent havia de mantenir la condició de subjecte passiu de l'impost fins que es materialitzés l'expropiació, que en el moment de formular la proposta encara no s'havia produït.

De les comprovacions realitzades va resultar que, efectivament, en aquest immoble es van construir unes escales obertes a l'ús del públic que formaven part del sistema viari de la ciutat. Ningú discutia que aquesta destinació pública es mantenia, com a mínim, des del mes de juny de 2008.

Segons va informar al Consell la Direcció de Serveis de Gestió Urbanística, finalment, en data 17 de juliol de 2024, es va aixecar l'Acta d'expropiació, pagament i presa de possessió d'aquest immoble, entenent que en aquell moment l'Ajuntament va accedir a la propietat d'aquest immoble; no obstant això, alhora es reconeixia que la realitat material era altra perquè amb anterioritat a la data de transmissió ja formava part del domini públic i no estava a disposició dels seus anteriors titulars, atès que era una via d'ús de la ciutadania des de feia molt temps.

El Consell Tributari amb aquests antecedents va proposar l'estimació del recurs argumentant:

“És evident que, per raons que a tots se'ns escapen, però que bé poguessin obeir a l'existència de tal acord no formalitzat, s'ha produït un desajust en el procediment expropiatori seguit atès que es va ocupar efectivament l'immoble desposseint

el propietari del seu dret molts anys abans de formalitzar, en data 17/7/2024, l'acta d'expropiació, pagament i presa de possessió de l'immoble.

En el cas que ens ocupa no hi ha cap dubte que, imperativament, el recurrent va cessar en l'exercici del seu dret amb la construcció al seu immoble i posada a disposició de la ciutadania de l'escala municipal i, per tant, va ser privat de fet del seu dret de propietat en els termes que refereix l'art. 1 "in fine" de la Llei d'expropiació forçosa.

Cinquè.- En el règim de l'expropiació forçosa la nostra tradició jurídica acostuma a diferenciar, en la transmissió de béns i drets, entre el títol i el mode, entenent que l'acta d'ocupació constitueix el títol que genera el vincle translatici i els corresponents drets i obligacions relatius a la translació o transmissió intersubjectiva de l'immoble. Doncs bé, considera el Consell Tributari que la singularitat d'aquest cas, caracteritzat pel desajustament procedimental abans referit, obliga a analitzar-lo des d'una altra perspectiva que condueixi a una solució jurídica justa i conforme al principi de capacitat econòmica.

(...)

La construcció de les escales municipals sobre l'immoble del contribuent (que estan integrades a la xarxa viària municipal i, per tant, per definició legal, fora de tota possibilitat de comerç) va determinar l'ocupació efectiva de l'immoble per part de l'Ajuntament i, amb això, es va privar, desnaturalitzar o buidar de contingut el dret de propietat dels seus anteriors titulars, ja que de cap manera podien exercir qualsevol de les facultats o possibilitats d'actuació que defineixen el nucli essencial de tal dret i el fan reconeixible en haver quedat la finca fora del domini privat. Així ho reconeix a la part final de l'Informe de la Direcció de Serveis de Gestió Urbanística de l'Ajuntament de Barcelona de 25 de juliol de 2024 quan literalment conclou:

"No obstant l'anterior, i per motius aliens a aquest Departament i dels quals no consta justificació documental, la realitat física és que la finca amb anterioritat a la data de transmissió ja formava part del domini públic i no estava a disposició dels seus anteriors titulars, atès que està urbanitzada i és una via d'ús de la ciutadania des de fa temps".

En definitiva, amb independència de la naturalesa del títol jurídic que pogués habilitar l'ocupació de l'immoble i de la seva mateixa existència, la veritat és que la construcció de l'escala municipal i la seva afectació efectiva a l'ús públic general, almenys des de l'exercici 2008, va suposar, per via de fet, la desposseïció total de la recurrent de les facultats d'ús i disposició inherents al dret de propietat, privant-la del control de l'immoble i impossibilitant així qualsevol tipus d'aprofitament per part seva, la qual cosa, impedeix reconèixer en el cas que ens ocupa que s'hagi produït el fet imposable de l'art. 61 del TRLRHL".

I conclou el Consell Tributari:

"Efectivament, qualsevol dels drets que enumera el precepte referit requereix una relació de titularitat, que sempre comporta aprofitament, sobre un bé subjecte a

l'impost; això és, sobre un immoble que la Llei del cadastre immobiliari (articles 6 i 7) configura com un bé immoble urbà i, en aquest cas, les escales municipals no encaixen en la configuració jurídica que defineix aquesta norma a efectes cadastrals i, en conseqüència, aquestes no es poden subjectar a l'impost sobre béns immobles.

Tot això condueix a entendre que l'ajuntament no pot atribuir a la recurrent, desposseïda de la seva finca pel mateix ajuntament, la condició de subjecte passiu de l'IBI.”

2.- Exempcions de la Llei 49/2002, de Règim fiscal de les entitats sense finalitats lucratives i dels incentius fiscals al mecenatge. Lloguers d'immobles a tercers

En els expedients **164/24 i 167/24** s'analitzen els recursos presentats per una Congregació religiosa i per una Fundació, per l'activitat de lloguer d'immobles a tercers. L'Institut Municipal d'Hisenda proposava l'estimació del recurs.

En aquests dictàmens el Consell Tributari realitza una prolixa argumentació del criteri que manté en aquest tema i que no cal reiterar per haver-se expressat i recollit convenientment en memòries anteriors.

Malgrat això, a l'expedient **164/24** el Consell Tributari en el fonament de dret novè assenyala que, la sentència del Tribunal Suprem, Sala Contenciosa, Secció Segona, núm. 1666/2023, de 13 de desembre, recaiguda en el cas de l'Institut Religiosus versus Ajuntament de Barcelona, en relació amb l'exempció de l'IBI en un supòsit d'arrendament de locals industrials (epígraf 861.2), que és la qüestió aquí plantejada, ha fixat com a doctrina al seu FJ 3r que:

«a la luz de la STJUE de 27 de junio de 2017. C-74/16, Betania, que interpreta el artículo 107.1 TFUE, la percepción de renta de alquiler proveniente de inmuebles afectos a la actividad del epígrafe 861.2 (alquiler de locales por tanto no afecto a una actividad estrictamente religiosa) , debe considerarse renta exenta del impuesto sobre sociedades y, por tanto, exenta del impuesto sobre bienes inmuebles y, en consecuencia, la jurisprudencia del Tribunal Supremo , en particular, la STS de 4 de abril de 2014 (recurso 653/2013) no contraviene el derecho de la Unión Europea.”

El Tribunal assenyala, en primer lloc, que en el cas enjudiciat no es qüestiona que la interessada incompleixi els requisits previstos a la LRFESFIFM. “No se discute que, a dicha entidad, en el caso que estamos enjuiciando, le resulte aplicable nuestra jurisprudencia, representada como más reciente, por la sentencia de 10 diciembre de 2015, RC 3568/2014”. Per això, després de recordar la seva doctrina establerta a les SSTTSS de 4 d'abril de 2014 i de 12 de desembre de 2015, relatives a l'aplicació de l'article 15.1 de la Llei 49/2002 (LRFESFIFM), examina la pretensió de la corporació barcelonina, consistent en la necessitat d'adaptar aquesta doctrina jurisprudencial “a la doctrina que es desprèn de la STJUE de 27 de juny de 2017, C-74/16 Betània”, i, després d'examinar aquesta doctrina del Tribunal europeu, conclou la seva concordança amb la d'aquest Tribunal i, per tant, la no necessitat de fer cap adaptació de la seva doctrina.

Així, respecte a la seva pròpia doctrina sobre el particular, assenyala el Tribunal especialment: el compliment del requisit de no alienat a fi i finalitat estatutària de les explotacions econòmiques de l'art.3.3 (LRFESFIFM) quan “el importe neto de la cifra de negocios del ejercicio correspondiente al conjunto de las explotaciones económicas no exentas ajenas a su objeto o finalidad estatutaria no excede del 40 por 100 de los ingresos totales de la entidad, siempre que el desarrollo de estas explotaciones económicas no exentas no vulnere las normas reguladoras de defensa de la competencia en relación con empresas que realicen la misma actividad”; l'exclusió del concepte d'explotació econòmica del “arrendamiento del patrimonio inmobiliario de la entidad”; l'exempció de “las rentas procedentes del patrimonio mobiliario e inmobiliario de la entidad, como son (...) los alquileres” (art. 6.2 LRFESFIFM); i la finalitat de la Llei 49/2002, de mantenir i ampliar l'àmbit d'aplicació de les exempcions de la normativa anterior Llei 30/1994.

Pel que fa a la STSJUE de 27 de juny de 2017, C-74/16 Betània, recorda que no es va discutir l'abast i els requisits de l'exempció de l'ICIO de l'article 100.2 del TRLRHL en el marc del dret comunitari, sinó que “lo que se discutió fue la exención del ICIO, que se venía entendiendo, que se comprendía en la letra B) del apartado 1 del artículo IV del Acuerdo entre el Estado Español y la Santa Sede sobre Asuntos Económicos, de 3 de enero de 1979”, segons les sentències del Tribunal Suprem de 19 i 31 de març de 2001 i 3 d'octubre de 2003 (respectivament, RRCA 1142/2000, 3295/2000 i 5899/1998), atès el caràcter real d'aquest impost. Doctrina jurisprudencial “que había dado lugar a la Orden del Ministerio de Hacienda de 5 de junio de 2001, por la que se aclara la inclusión del ICIO en la letra B) del apartado 1 del artículo IV del Acuerdo entre el Estado Español y la Santa Sede sobre Asuntos Económicos, de 3 de enero de 1979. La reciente Orden HFP/1193/2023, de 31 de octubre, publicada el pasado 3 de noviembre deroga la Orden de 5 de junio de 2001.”

“Esa exención, en efecto, era específica, de manera que, por ejemplo, no les resultaba aplicable a otras entidades sin ánimo de lucro diferentes, aunque también regidas por la LRFESFIFM”, considera el Tribunal, i “Ahora no se formula ningún argumento concreto para que al Instituto Religioso de Nuestra Señora de la Merced de Barcelona no le resulte aplicable la exención del IBI prevista en la LRFESFIFM, distinto de considerar extensivo a dicho instituto religioso la STJUE tantas veces citada. En particular, nada se argumenta sobre la adecuación al régimen comunitario de ayudas de Estado de dicho régimen fiscal especial previsto para las entidades sin ánimo de lucro. Por lo demás, hasta donde sabemos, tampoco las instituciones comunitarias han cuestionado la regulación prevista en la LRFESFIFM, a diferencia de lo ocurrido con algún otro régimen especial vigente en España, si bien con escaso éxito, vgr. el régimen especial de cooperativas.”

Per tant, després d'enumerar els quatre requisits bàsics que la jurisprudència europea exigeix per a la qualificació d'una mesura nacional com a “ajuda d'Estat”, als efectes de l'art. 107.1 TFUE (intervenció de l'estat o utilització de fons estatals; poder afectar els intercanvis comercials entre els estats membres; conferir un avantatge selectiu al seu beneficiari; i falsejar o amenaçar de falsejar la competència), i, en especial, les exigències d'aquesta jurisprudència pel que fa al requisit d'avantatge selectiu, és a dir, identificació concreta del marc de referència i el necessari examen de comparabilitat, el Tribunal conclou que, en aquest cas: “La recurrente,

no lleva a cabo el necesario examen de comparabilidad con la precisión requerida” i “Tampoco se identifica correctamente el marco de referencia del que parte la recurrente”, de manera que “La imposibilidad de atribuir carácter selectivo a la aludida exención fiscal excluye la posibilidad de que pueda falsear o amenazar falsear la competencia y, en consecuencia, el reconocimiento de dicha exención como ayuda de Estado”

En concret assenyala el Tribunal:

“También se desprende de esa jurisprudencia, por lo que se refiere al requisito de la ventaja selectiva, que esta requiere que se determine si, en el marco de un régimen jurídico concreto, la medida nacional en cuestión puede favorecer a “determinadas empresas o producciones” en relación con otras que se encuentran en una situación fáctica y jurídica comparable, habida cuenta del objetivo perseguido por el referido régimen y que, por lo tanto, reciben un trato diferenciado que, en esencia, puede calificarse de discriminatorio.

Consideramos que si, como es el caso, la diferenciación de la situación de los operadores económicos no resulta directamente de la exención del IBI cuestionada, de tal forma que cualquier entidad sin ánimo de lucro, en las condiciones de la LRFESFIM puede beneficiarse de ella, no puede atribuirse a la exención del IBI por el Instituto Religiosas de Nuestra Señora de la Merced de Barcelona carácter selectivo. La recurrente, no lleva a cabo el necesario examen de comparabilidad con la precisión requerida. Comparabilidad, lógicamente, de las situaciones de las empresas que se benefician de la ventaja establecida por la medida controvertida y de las que están excluidas de la misma ¿otras entidades no lucrativas? ¿otras entidades lucrativas? Tampoco se identifica correctamente el marco de referencia del que parte la recurrente, lo cual tiene mucha importancia, ya que la existencia de una ventaja económica, a efectos del artículo 107 TFUE, apartado 1, solo puede acreditarse en relación con una determinada imposición, la considerada “normal”. ¿Cuál es la imposición normal en este caso? ¿La contenida en el propio TRLRHL? Aceptando que fuera esta, no puede desconocerse que en el articulado de ese TR dedicado al IBI también están previstas otras exenciones y otras bonificaciones ¿Habría o no que tenerlas en cuenta? La determinación de ese marco “normal” resulta clave para apreciar o no el carácter selectivo de la medida, en este caso, de la medida tributaria cuestionada.

Es necesario que el examen de comparabilidad se realice correctamente y el marco “normal” de referencia se identifique también con precisión. Ni una cosa ni otra se ha hecho esta vez por la corporación municipal recurrente, sin que este Tribunal tengas dudas de que el supuesto que estamos enjuiciando es conforme con el régimen de ayudas de Estado de la Unión Europea.”

(...)

Per tot això, a la vista de la identitat substancial entre el cas aquí plantejat i el que és objecte de la sentència del TS abans reproduïda, es considera que aquest supòsit s’ha de resoldre en el sentit indicat en aquesta sentència.»

3.1.- Bonificació per famílies nombroses. Divorci dels cònjuges. Determinació dels ingressos per quantificar la bonificació

En l'expedient **171/23** el Consell dictamina que procedeix estimar un recurs en què la persona interessada demana la bonificació de l'IBI del domicili habitual per ser titular de família nombrosa. La interessada al·lega que amb motiu del seu divorci ha esdevingut la propietària única de l'immoble i que, per tant, a l'hora de calcular el percentatge de la bonificació a aplicar només s'han de tenir en compte els seus ingressos.

L'Ordenança fiscal reguladora de l'IBI preveu que el percentatge de la bonificació variarà segons la renda de la unitat familiar. Per això, la qüestió principal del present expedient rau en determinar si només s'han de tenir en compte els ingressos de la persona interessada o també els de la seva ex parella.

Atès que la interessada ha aportat a l'expedient la sentència judicial de divorci per mutu acord, de la que es desprèn que correspon a la interessada la plena propietat de l'immoble que constitueix el domicili habitual i que, segons el padró municipal, només la interessada hi consta empadronada amb els seus tres fills, el Consell considera evident que el matrimoni format per la interessada i la seva ex parella va quedar extingit i que, per tant, la ruptura de la convivència és incompatible amb el concepte "d'unitat familiar".

En definitiva, la "unitat familiar" als efectes de determinar els ingressos per al gaudi de la bonificació ha de ser únicament la constituïda per la persona interessada i els seus tres fills.

Per això, el Consell entén que:

"De la documentació i informació que consta a l'expedient, resulta evident que, des del 02/05/2016, el matrimoni format per la interessada i el Sr. E va quedar extingit (art. 85 CCE), sent incompatible el concepte d'"unitat familiar" amb els supòsits de cessament o ruptura de la convivència, de vida separada del progenitors, o de divorci, tal i com aquest Consell va declarar en el seu dictamen 178/2023. I aquest cessament de la convivència com a conseqüència del divorci consta prou provada en el present expedient, per la qual cosa la "unitat familiar" als efectes de determinar els ingressos per al gaudi de la bonificació, a partir del 2016, va ser la formada només per la interessada amb el seus tres fills".

3.2.- Bonificació per instal·lació de sistemes d'energia solar. Termini per sol·licitar la bonificació. Determinació de l'OF aplicable. Període de gaudiment i criteris d'interpretació dels beneficis fiscals

El Consell Tributari ha tingut l'oportunitat de pronunciar-se sobre aquesta bonificació en diversos recursos. A continuació s'exposen diverses temàtiques d'interès, si bé, el termini per sol·licitar aquest benefici fiscal, sens dubte, per les conseqüències que té la seva sol·licitud extemporània, es configura com un dels temes més recurrents i conflictius.

Així, la determinació de la normativa aplicable en les successives ordenances fiscals fins a l'any 2024, inclòs, s'ha realitzat en funció de la data del Comunicat d'Obres a l'Ajuntament, bé via interpretació (OF fins a 2021, inclòs), o bé per expressa disposició normativa (ordenances fiscals 2022 a 2024, ambdues inclusivament). Tot i això, a l'OF de 2025, aquesta determinació té lloc en funció del moment de sol·licitud de la bonificació, criteri que aquest Consell Tributari ha considerat més idoni en el seu informe 268/24 relatiu a la proposta d'OF per a 2025.

El termini i la documentació a presentar per sol·licitar la bonificació també ha variat en les successives ordenances fiscals, sent de 3 mesos fins al 2022; de 6 mesos en 2023 i 2024; i de 12 mesos en l'Ordenança fiscal 2025, on també s'ha proposat graduar el període de gaudiment de la bonificació.

Respecte del “*dies a quo*” per sol·licitar la bonificació, i conseqüentment la temporaneïtat o extemporaneïtat de la sol·licitud, es produeix confusió perquè la seva regulació ha estat diferent en les ordenances fiscals de l'impost sobre béns immobles al llarg dels anys.

Així, l'inici del còmput de dit termini se situa fins al 2022 inclusivament, a la data d'inscripció de la instal·lació al registre competent de la Generalitat de Catalunya, si bé utilitzant una terminologia que, com passa amb l'expressió “data de legalització de la instal·lació”, pot resultar equívoca, i, a partir de l'OF de 2023, a la data de sol·licitud de l'esmentada inscripció registral.

En l'Ordenança fiscal de 2020 el termini per sol·licitar la bonificació s'estableix en tres mesos posteriors a “*la instal·lació*”, sense que s'especifiqui quina data s'ha de considerar com la d'instal·lació. En les Ordenances fiscals de 2021 i 2022 el termini per sol·licitar la bonificació és de tres mesos posteriors a la data de “*registre del tràmit de legalització de la instal·lació a l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya*”. I en les ordenances fiscals de 2023 i 2024 el termini de sol·licitud de la bonificació és el de sis mesos posteriors a la data de “*sol·licitud de legalització o registre d'alta de la instal·lació a l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya*”.

Per una banda, resulta evident que pot haver-hi diferència entre les dates “*d'instal·lació*”, de “*registre del tràmit de legalització de la instal·lació*” i de “*sol·licitud de legalització o registre d'alta de la instal·lació*”; i per altra banda, tampoc no es determina, si escau, quin és l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya, que pot ser el Registre d'Instal·lacions Tèrmiques de Seguretat Industrial de Catalunya (RITSIC), el Registre d'Autoconsum de Catalunya (RAC), o l'Oficina de Gestió Empresarial de la Generalitat de Catalunya, el que dona lloc a una situació confusa que genera una gran conflictivitat.

A continuació s'analitzen alguns recursos on s'ha plantejat l'extemporaneïtat de la sol·licitud.

3.2.1.- Extemporaneïtat de la sol·licitud i presentació de la documentació acreditativa

En el recurs 402/23, la persona interessada al·legava que havia aportat a l'expedient tota la documentació necessària per a ser beneficiària d'aquesta bonificació i que s'havia sol·licitat la bonificació en el termini establert.

Des de l'Agència de l'Energia de Barcelona es va emetre un informe desfavorable a la concessió de la bonificació perquè la sol·licitud no s'havia realitzat en el termini de 3 mesos posteriors a la finalització de la instal·lació, ja que la data de legalització de la instal·lació va ser el 15/02/2021 i per no haver-se aportat tota la documentació acreditativa de l'actuació, que va donar peu a una resolució desestimatòria de la petició de bonificació.

El Consell considera que, en aquest cas, la sol·licitud si va ser presentada en termini i que la resolució desestimatòria es va dictar sense abans haver notificat a la interessada la corresponent proposta de resolució, fet que va impedir que la interessada pogués esmenar la seva sol·licitud inicial aportant la documentació corresponent.

Respecte a l'aportació de documentació el Consell Tributari considera que en aquest cas concret s'ha de donar validesa a la documentació aportada, indicant:

“A l'absència dels requisits indicats en l'informe de l'AEB cal indicar que com la interessada no ha pogut esmenar la seva sol·licitud inicial, no va aportar tota la documentació necessària per aconseguir la bonificació sol·licitada, cosa que finalment ha aconseguit amb la documentació aportada amb el seu recurs.”

I respecte a la temporaneïtat de la sol·licitud el Consell dictamina:

“De fet, segons el RAC de data 16 de juny de 2021 aportat per la recurrent amb el seu recurs, el tràmit realitzat per l'Oficina de Gestió Empresarial, actuant en nom de la Direcció General d'Energia, Seguretat Industrial i Seguretat Minera, és l'autorització d'explotació definitiva d'una instal·lació generadora d'autoconsum amb compensació d'excedent de fins a 15 kW en sòl urbanitzat amb les dotacions i serveis requerits per la legislació urbanística i s'estableix com a data d'explotació definitiva i d'inscripció al RAC, el dia 16 de juny de 2021. D'aquesta manera la inscripció en el Registre d'Autoconsum de Catalunya, esdevé l'últim tràmit per a la legalització o finalització de la instal·lació.

Com que la presentació de la sol·licitud de la bonificació mitjançant la instància núm. 2021 -03.... és del dia 6 de setembre de 2021 (amb data de registre del dia 16 de setembre de 2021) podem afirmar que sí que s'acompleix el requisit de la presentació de la sol·licitud “en el termini de tres mesos posteriors a la data de registre del tràmit de legalització de la instal·lació a l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya”, previst a l'Ordenança Fiscal de l'IBI de l'any 2021 atès que entre el dia 6 de setembre, o fins i tot el 16 de setembre, no han passat més de 3 mesos, de tal manera que efectivament estaria dins del termini de 3 mesos.”

Així mateix en el recurs 217/24, respecte a l'extemporaneïtat de la sol·licitud el Consell Tributari arriba a la conclusió que aquesta és temporània, atès que:

«Segons va fixar aquest Consell Tributari en el Dictamen 402/23, l'obtenció de l'autorització definitiva i la inscripció al RAC constitueix el tràmit que cal tenir en compte a efectes de computar el termini de 3 mesos a partir del qual es pot sol·licitar la bonificació, és a dir, el que a l'Ordenança fiscal es defineix com “data de

registre del tràmit de legalització de la instal·lació a l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya.”

Com que la presentació de la sol·licitud de la bonificació va tenir lloc en data 25 d'octubre de 2021, mitjançant la instància amb núm. 2021/... de registre, i la data d'autorització del RAC va produir-se el 22 de setembre de 2021, es pot afirmar que l'esmentada sol·licitud va ser efectivament realitzada dins del termini de tres mesos establerts a la norma i, per tant, s'acompleix el requisit de la presentació de la sol·licitud “en el termini de tres mesos posteriors a la data de registre del tràmit de legalització de la instal·lació a l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya”, previst a l'Ordenança Fiscal de l'IBI de l'any 2021»

En canvi, en l'expedient 45/24 es determina l'extemporaneïtat de la sol·licitud. En aquest cas, la problemàtica també rau en la presentació de la sol·licitud del benefici fiscal un cop exhaurit el termini. S'al·lega per part de la interessada que es va produir una incidència tècnica que va paraitzar la instal·lació i s'aporta la declaració responsable de la posada en servei de la instal·lació elèctrica de baixa tensió als efectes d'acreditar la data final de l'obra.

El Consell dictamina que:

«Ara bé, es pot assenyalar que, en aquest escrit, el mateix signant reconeix que la finalització de l'obra va ser anterior al moment de la incidència tècnica, pel que no es pot admetre que l'inici del termini per a la sol·licitud de la bonificació sigui el dia d'esmena de les deficiències, ja que segons l'Ordenança reguladora, transcrita, l'esmentat termini és de tres mesos “posteriors a la instal·lació, acreditant la comunicació d'obres i el certificat final i d'especificacions tècniques de la instal·lació per a l'aprofitament...”, doncs sols així pot començar a utilitzar-se la instal·lació realitzada. A aquest respecte cal tenir en compte que en l'escrit d'interposició del recurs, l'única al·legació realitzada, expressament assenyala que “El motivo de que el comunicado final de la obra se presente en un plazo superior al período marcado en la ordenanza fiscal del IBI, es que una vez presentado el comunicado final de obra ésta tuvo una serie de graves problemas técnicos que hicieron que el final de obra real se retrasase unos tres meses...”, és a dir, es reconeix la presentació del preceptiu certificat final de l'obra sense que l'obligat presentés la sol·licitud de la bonificació en els termes establerts a l'Ordenança corresponent. Possiblement la comunicació a l'Administració, en aquest últim termini, de l'existència de les deficiències tècniques observades hauria incidit directament en la qüestió plantejada.»

3.2.2.- Extemporaneïtat de la sol·licitud. Determinació de l'OF aplicable. Període de gaudiment del benefici fiscal. Principi de proporcionalitat i criteris d'interpretació dels beneficis fiscals

En el recurs 229/24 el Consell Tributari realitza una reflexió sobre l'extemporaneïtat de la sol·licitud i el període de gaudiment del benefici fiscal.

En aquest cas concret, s'analitza si la denegació total del benefici podria resultar desproporcionada i contrària a la finalitat que persegueix la norma: estimular la instal·lació de plaques solar per afavorir el medi ambient.

La qüestió que va plantejar controvèrsia va ser la de determinar quin era el termini per a presentar la sol·licitud i els efectes de l'extemporaneïtat. Tot això en una situació en què intervenien dues ordenances fiscals reguladores de l'IBI, les vigents als anys 2022 i 2023, en les que la regulació de la bonificació demanada no és del tot coincident.

Com a qüestions diferencials més importants, tot i que no són les úniques, cal assenyalar que a l'OF vigent per a l'any 2022 el termini per a presentar la petició és de tres mesos i que a la del 2023 és de sis mesos; i que el *dies a quo* és la data de registre en l'òrgan competent de la Generalitat en l'ordenança de l'any 2022, i la data de sol·licitud de el dit registre en l'ordenança de l'any 2023.

Per això, el Consell va considerar:

“A efectes de poder valorar si la presentació de la sol·licitud de la bonificació es va produir dins o fora de termini, a més del moment de la presentació de la sol·licitud, resulten rellevants tres altres dates, que apareixen acreditades dins de l'expedient: 1) la data de registre del Comunicat d'Obres a l'Ajuntament, que va tenir lloc el 21/12/2022; 2) la data de sol·licitud de legalització o registre del tràmit de legalització de la instal·lació a l'òrgan competent de la Generalitat, de 31/05/2023; i 3) la data d'autorització i d'explotació definitiva i inscripció al RAC, de 13/06/2023.

El moment del registre del Comunicat d'Obres a l'Ajuntament, que es va produir el 21/12/2022, constitueix la clau de volta per determinar la normativa aplicable al cas. En efecte, en funció de que l'Ordenança fiscal aplicable sigui la de 2022 o la de 2023, el termini per presentar la bonificació serà de 3 mesos (OF de 2022), o de 6 mesos (OF de 2023). D'altra banda, també es configura en cadascuna d'aquestes normes de forma lleugerament diferent el dies a quo per iniciar el còmput de l'esmentat període de 3 o de 6 mesos: mentre que segons l'OF de 2022 la bonificació s'haurà de sol·licitar en el termini de tres mesos posteriors a la data de registre del tràmit de legalització de la instal·lació a l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya, l'OF de 2023 situa el dies a quo en la data de sol·licitud de legalització o registre d'alta de la instal·lació a l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya.”

Així, el Consell va considerar que a l'OF vigent per al 2022 es pretenia fixar que si un comunicat d'obres es presentava durant l'any 2022, tots els requisits formals i materials de la bonificació, entre els quals cal incloure que el termini per a presentar la sol·licitud seria l'establert a l'OF del 2022, és a dir dins els tres mesos posteriors a la data de registre del tràmit de legalització de la instal·lació a l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya.

I seguidament es va plantejar la següent qüestió:

“Malgrat admetre que el moment d'admissió del Comunicat d'Obres determina que, en aquest cas, la normativa aplicable sigui l'OF de l'IBI de 2022 i, per tant, la sol·licitud no es pugui considerar presentada en el termini de 3 mesos indicat a la norma, cal qüestionar-se si l'endarreriment en la presentació de la sol·licitud ha de comportar la pèrdua total d'un benefici fiscal que, no es pot oblidar, s'estén als tres exercicis següents a la legalització de la instal·lació.

En aquest sentit, és important referir-se, en primer lloc, a la inadequació de determinar el Dret aplicable a l'esmentada bonificació fiscal en funció del moment del Comunicat d'Obres a l'Ajuntament i no en funció del moment quan l'interessat pot presentar la seva sol·licitud. Com recentment ha posat de manifest aquest Consell Tributari, en l'Expedient 268/24 referent a la proposta d'Ordenança fiscal del IBI per al 2025:

(...)

En efecte, la recomanació de lege ferenda de referenciar les condicions de bonificació a la normativa aplicable en el moment de sol·licitar-la podria evitar els dubtes que sorgeixen quan existeix disparitat de regulació, com aquí succeeix, entre la normativa aplicable en el moment de l'admissió del Comunicat d'Obres a l'Ajuntament (21/12/2022) i l'aplicable en el moment de la sol·licitud de legalització o registre de la instal·lació (respectivament, 31/05/2023 i 13/06/2023)."

De la mateixa manera, a l'OF vigent pel 2023 es demana complimentar un annex en el qual es recullen les signatures de tot el veïnat de la comunitat, que en aquest cas eren 48 veïns. Un document que, en canvi, a l'OF vigent per al 2022 no es requereix. Com que la comunitat de veïns va presentar la sol·licitud durant l'any 2023 va complir amb aquest requisit, un esforç que "no s'hauria realitzat pel sol·licitant si hagués considerat que l'OF aplicable en aquest cas era la de 2022, que reduïa el termini de sol·licitud a 3 mesos però que eximia del requisit d'annexar la signatura de tots els possibles beneficiaris de l'exempció."

El Consell entén que hi ha una confusió en el dret aplicable:

"A la vista d'aquesta situació, no és difícil inferir que la regulació analitzada presentava algunes ombres que, en aquest cas concret, van poder provocar que l'interessat errés sobre el termini dins del qual havia de presentar la sol·licitud de bonificació fiscal i interpretés que aquest termini era el contemplat a l'Ordenança fiscal de 2023, és a dir, 6 mesos des de l'alta de la instal·lació al RAC, produïda el 13/06/2023, i que finava, per tant, el 13/12/2023. No obstant això, la sol·licitud va ser presentada a l'Ajuntament el 14/12/2023, és a dir, amb un dia de retard sobre el termini previst a l'Ordenança fiscal de l'IBI de 2023.

Cinquè.- Situat el tema dins d'aquests paràmetres, cal plantejar-se si resulta proporcionat o desproporcionat que una confusió en certa mesura explicable sobre el termini aplicable, sumada a l'endarreriment sobre l'esmentat termini, comportin la pèrdua total d'un benefici fiscal que resultaria aplicable als tres períodes següents a la data de la legalització de la instal·lació."

Per això, el Consell considera que en aquesta situació de certa confusió normativa establir la pèrdua total de la bonificació durant els tres exercicis posteriors a la data de la sol·licitud pot ser un tant desproporcionada i dictamina:

"Lligar a un inexacte compliment dels requisits formals de la sol·licitud totes les conseqüències derivades d'un incompliment absolut, és a dir, la pèrdua total del dret a qualsevol bonificació en els tres períodes posteriors a la legalització de la

instal·lació, resulta clarament desproporcionat. Així ho ha semblat considerar també l'Ajuntament de Barcelona, que en la proposta d'Ordenança fiscal de l' IBI per a 2024 (que finalment no es va aprovar pel Plenari Municipal) i en la mateixa proposta per a l'any 2025, estableix una gradació del gaudi de la bonificació en funció del moment en què es realitzi la sol·licitud. En efecte, si la bonificació es sol·licita dins dels 6 mesos següents a la data de sol·licitud de legalització, la bonificació de la quota de l'IBI serà dels 3 exercicis següents; si es realitza entre 6 i 12 mesos, la bonificació serà dels 2 exercicis següents al de la sol·licitud; i si han transcorregut més de 12 mesos des de la sol·licitud de la legalització, la petició es considerarà extemporània i es perdrà el dret a la bonificació.

(...)

Aplicar al cas concret una solució com la plantejada en la proposta d'Ordenança fiscal de l'IBI per al 2024 i per al 2025 comportaria que la sol·licitud es considerés efectuada entre els 6 i 12 mesos posteriors als tràmits de legalització i, per tant, resultés aplicable la bonificació per als dos exercicis següents (anys 2025 i 2026). Una solució que resulta molt més justa que la consistent en denegar tot el benefici fiscal a uns contribuents que van realitzar la instal·lació i que, per ser dels primers que van pretendre acollir-se a la bonificació municipal establerta, no van encertar en la correcta aplicació d'una normativa que podia induir a la confusió quan el procediment de la sol·licitud estava a cavall entre dos ordenances fiscals successives (2022 i 2023)."

Finalment, el Consell es refereix a l'art. 14 de la Llei general tributària en el que expressament es prohibeix l'analogia per estendre més enllà dels seus termes estrictes els beneficis fiscals, entenent que les normes fiscals, incloses les que estableixen beneficis fiscals, no s'han d'aplicar necessàriament de manera restrictiva sinó atenent la seva "*ratio legis*" i amb criteris teleològics. Així, es remet a la seva doctrina fixada en dictàmens anteriors (352/23, 360/23) en els que recull jurisprudència i es va dir:

«El Tribunal Suprem ha anat abandonant la doctrina en virtut de la que els beneficis fiscals haurien d'interpretar-se sempre de forma estricta. Les normes fiscals s'han d'interpretar com la resta de normes jurídiques; això és, sense cap especialitat, resultant aplicable a la interpretació de les normes de contingut fiscal els criteris exegètic, gramatical, històric, sistemàtic, sociològic i teleològic, sent així que per a la seva correcta interpretació necessàriament s'han de tenir molt en compte els objectius pretesos per la norma. Així, la STS de 20 de juliol de 2021 (ECLI:ES:TS:2021:3077, FJ 3), sobre l'aplicació de l'article 27 de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, de règim fiscal de les entitats sense finalitats lucratives i dels incentius fiscals al mecenatge, ha indicat (el destacat és nostre):

«c) "... que a lo que debe atenderse es al espíritu y finalidad de la norma, pues las leyes se interpretan atendiendo fundamentalmente a su espíritu y finalidad (art. 3.1 CC (LEG 1889, 27) y art. 12.1 LGT (RCL 2003, 2945)). Y ello es igualmente aplicable a los incentivos o beneficios fiscales, pues como afirma reiterada jurisprudencia "*dentro de los criterios interpretativos que propone el artículo 3* del Código Civil tiene prevalencia, cuando se trata de incentivos

fiscales, el de la «ratio legis o finalidad de las disposiciones que lo regulan, de modo que la línea interpretativa a seguir debe estar lógicamente supeditada a la consecución de los objetivos de política económica, social, etc. que justifican tales incentivos» (SSTS de 24 noviembre 1995 (RJ 1996, 1697) , 2 febrero 1996 (RJ 1996, 1706), 22 febrero 2003 (RJ 2003, 3595) y 1 octubre 2007 (RJ 2007, 7032) , entre otras)»

(...)

Antes, incluso, ya habíamos expresado (STS de 12 de diciembre de 1985 (RJ 1985, 6243)) que «no puede aceptarse la ya superada tesis del apelante de que las normas que conceden beneficios tributarios han de ser aplicadas restrictivamente.»

Per tot l'anteriorment exposat el Consell conclou que “una interpretació finalista de la normativa aplicable a aquest supòsit permet un ajust temporal proporcional de la bonificació. La denegació total per tres períodes de la bonificació per una sol·licitud extemporània podria constituir en aquest cas una conseqüència desproporcionada davant la finalitat de la norma fiscal, que vol potenciar la instal·lació dels sistemes que contribueixen a la sostenibilitat mediambiental, com efectivament ha fet el sol·licitant. Així, doncs, la denegació total del benefici resultaria desproporcionada i contrària a la finalitat que persegueix la norma “.

3.2.3.- Acreditació del cost de les obres. Factures

Els recursos 402/23 i 217/24 també tracten una segona qüestió, que és la mateixa en els dos casos i és la relativa a l'acreditació del cost de la instal·lació. Concretament, els requisits formals de les factures aportades. Els dos recursos impugnen resolucions que desestimaven les sol·licituds de bonificació perquè les factures aportades no estaven degudament signades i segellades. El Consell Tributari observa que en els dos casos les factures van ser presentades per l'empresa que va realitzar la instal·lació i que, alhora, representava al contribuent en els recursos i, per tant, ha quedat provada la seva titularitat.

El dictamen emès en l'expedient 402/23 indica que:

“L'objectiu d'aquesta regulació es dirigeix a acreditar la veracitat i responsabilitat de l'empresa que ha portat a terme la instal·lació. En el present supòsit les factures es van acompanyar amb el recurs de l'alçada. Si bé és cert que no estan signades ni segellades, qui interposa el recurs, les acompanya i actua en representació del subjecte passiu, és la representant de l'empresa instal·ladora.

Per un altre cantó, en el procediment del recurs d'alçada s'obria la possibilitat de donar un termini a fi que el recurrent aportés les mateixes factures que acompanyaven el seu recurs signades i segellades, però al tractar-se de la mateixa empresa instal·ladora qui les aporta, entenem que no és necessari impulsar aquest tràmit, ja que resta provada la titularitat de les factures.”

En el recurs 217/24, després de revisar la normativa relacionada amb les obligacions de facturació i el contingut que han de tenir totes les factures, argumenta el Consell:

«A la vista d'aquesta regulació, les tres factures que s'aporten estan en format PDF, i malgrat que no estan signades ni segellades, es pot considerar que tenen els requisits que ha de complir una factura per adjuntar-se de forma vàlida a la sol·licitud de la bonificació aquí tractada. En aquest sentit, cal recordar, com ja va indicar aquest Consell Tributari en el Dictamen 402/23: "L'objectiu d'aquesta regulació es dirigeix a acreditar la veracitat i responsabilitat de l'empresa que ha portat a terme la instal·lació." I en el present supòsit, a l'igual que succeïa en el cas tractat al Dictamen 402/23, "les factures es van acompanyar amb el recurs de l'alçada. Si bé és cert que no estan signades ni segellades, qui interposa el recurs, les acompanya i actua en representació del subjecte passiu, és la representant de l'empresa instal·ladora.»

Per tant, en virtut de l'exposat anteriorment, es pot concloure que s'ha acreditat l'acompliment dels dos requisits analitzats per tal de gaudir de la bonificació esmentada.»

4.- Recaptació. Domiciliació del rebut en compte obert a l'estranger

En el recurs 398/23 la part interessada impugna la via executiva per a fer efectiu el pagament de l'IBI, al·legant que hi havia sol·licitat un canvi de domiciliació de les quotes de l'IBI. Des de l'IMH es va intentar el cobrament a l'anterior compte bancari, que ja no era vàlid, i per això, atès l'impagament, va iniciar el constrenyiment per a fer efectiu el deute.

Consta a l'expedient que l'interessat va presentar la instància núm. 2020/XXXX en la que pretén realitzar el tràmit del canvi de domiciliació.

El present cas presenta la peculiaritat que la nova domiciliació bancària es realitza amb càrrec a un compte estranger. Diu el Consell:

"En la instància, presentada amb més d'un mes d'antelació a la data de pagament de la 3a fracció de l'impost de béns immobles de 2020, l'interessat identificava l'adreça dels diferents immobles dels que volia canviar la domiciliació, indicava el compte IBAN, el codi SWIFT/BIC i adjuntava com a informació complementària, el DNI de l'interessat i subjecte passiu; una autorització d'aquest cap a la persona que presentava la instància perquè pogués, entre altres gestions, domiciliar els rebuts dels tributs; un certificat del NIE de la persona que presentava la instància i un document del propi banc estranger (alemany) que identificava al seu torn l'IBAN i el codi SWIFT/BIC, així com l'adreça de l'entitat.

Queda també provada que la domiciliació s'ha ordenat a través d'una entitat financera autoritzada a operar als països on és obligada l'aplicació de la normativa SEPA, com és el cas d'Alemanya, on radica l'entitat financera del compte objecte de la domiciliació.

Per tant, el recurrent va presentar la instància amb tots els requisits que estableix l'article 115.2 de l'Ordenança Fiscal General, respecte de la domiciliació en comptes estrangers amb denominació inicial diferent del ES i procedeix estimar el seu recurs."

Atès que l'interessat no va satisfer el deute tributari dins del període voluntari de pagament, l'IMH va iniciar el període de cobrament en via executiva aplicant el recàrrec executiu del 5% previst a l'art. 28 de la LGT. No obstant això, el Consell considera provat que el recurrent havia presentat la instància correctament per a la nova domiciliació bancària complint els requisits establerts a l'art. 115.2 de l'Ordenança fiscal general, per la qual cosa s'ha de declarar com a improcedent el pagament del recàrrec executiu del 5%.

5.- Recursos

5.1.- El recurs no resulta extemporani. Notificació de la resolució sense formular prèviament la preceptiva proposta desestimàtoria del benefici fiscal

L'expedient **402/23** també plantejava una qüestió addicional interessant. L'IMH proposava la inadmissió del recurs per resultar extemporani. Ara bé, l'expedient presentava una particularitat que calia contemplar: la resolució desestimàtoria, que s'impugnava, s'havia produït sense notificar prèviament la preceptiva proposta, la qual, d'haver-se notificat en el seu moment hauria donat l'oportunitat de presentar al·legacions i d'aportar la documentació.

El Consell Tributari amb aquests antecedents dictamina que:

«Segon.- D'altra banda, els articles 136 i 137 del Reial decret 1065/2007, de 27 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament general de les actuacions i els procediments de gestió i inspecció tributària i de desplegament de les normes comuns dels procediments d'aplicació dels tributs, estableixen el procediment per al reconeixement per l'Administració Tributària de beneficis fiscals de caràcter rogatori; en concret l'apartat 3r de l'article 136, indica:

“3. Amb caràcter previ a la notificació de la resolució s'ha de notificar a l'obligat tributari la proposta de resolució quan hagi de ser denegatòria perquè, en un termini de 10 dies comptats a partir de l'endemà de la notificació d'aquesta proposta, al·legui el que convingui al seu dret.”

D'acord amb els antecedents detallats, en la relació de fets d'aquesta proposta, de les comprovacions realitzades i de la documentació inclosa a l'expedient, no consta que s'hagi realitzat cap proposta de resolució prèvia en aquest expedient administratiu, de tal manera que al haver-se dictat la resolució gerencial desestimàtoria sense dictar i notificar prèviament una proposta de resolució tal i com estableix l'article 136.3 del Reial decret 1065/2007, de 27 de juliol.

En aplicació de la doctrina dels fonaments descrits amb l'absència de la proposta de resolució prèvia a la desestimació, la interessada no va tenir cap possibilitat d'al·legar qualsevol qüestió admesa en dret o l'aportació documental per a la correcció i/o esmena de la seva sol·licitud, cosa que vulnera el seu dret de defensa al ometre, en aquest cas concret, un tràmit essencial atès que en via de recurs sí que aporta tota la documentació per tal d'acomplir els requisits necessaris per a l'obtenció de la bonificació reclamada.

La conseqüència jurídica d'aquesta omisió, atès que s'han aportat els documents amb el recurs d'alçada interposats, és que s'ha de poder valorar el reconeixement o no del benefici fiscal sol·licitat en aquesta instància.

Per tot això, es considera que el recurs d'alçada ha estat interposat en termini i correspon la seva admissió.»

5.2.- Inadmissió del recurs. Manca legitimació activa

En l'expedient **121/24** es proposa la inadmissió del recurs d'alçada per considerar que la persona interessada no ostenta la legitimació activa per a interposar-lo. El Sr. FJCO... impugna la resolució desestimatòria de la reclamació contra la via de cobrament executada per a requerir el pagament al Sr. RSF... de la quota tributària de l'IBI. S'al·legava el pagament de la fracció d'IBI que havia fet el Sr. RSF. Per acreditar-ho, adjuntava la captura de pantalla de l'aplicació mòbil del banc en la qual es mostrava el pagament del rebut.

El Consell Tributari va dictaminar:

“El Sr. FJCO... no ha acreditat la corresponent representació, ni ser successor del Sr. RSF... per la qual cosa no està legitimat per recórrer l'impost. Tampoc se li ha derivat cap responsabilitat del pagament, ni s'ha acreditat que hagués assumit cap deute o responsabilitat de pagament En relació amb l'IBI encara pendent l'any en què es va produir la compra pel que no pot apreciar-se la concurrència “d'interès legítim” per a interposar el recurs.

(...)

En definitiva, en el present cas, el comprador ni ha pagat el deute tributari pendent, per la qual cosa “de facto” no ha assumit cap responsabilitat, ni s'està defensant, com podria fer si fos el cas, d'una derivació de responsabilitat subsidiària tramitada en el marc del procediment corresponent (articles 43 i 79 de la LGT), per tot això, el comprador no disposa de legitimació activa per interposar recurs d'alçada contra la quota tributària de l'IBI aquí qüestionada i és procedent inadmetre a tràmit el recurs d'alçada interposat.”

5.3.- Obligació de resolució. Petició de suspensió per prejudicialitat

En l'expedient **90/23** el Consell Tributari analitza un recurs en el qual es demana que se suspengui, per prejudicialitat, la tramitació del recurs d'alçada presentat. Concretament, la part interessada demana que el recurs d'alçada interposat contra la liquidació d'IBI del 2021 no es resolgui fins que no recaigui sentència ferma en el recurs contenciós interposat contra la liquidació d'IBI, de l'exercici 2020, d'aquesta mateixa finca.

El Consell considera que el recurs s'ha de tramitar i, en conseqüència, cal dictar la resolució corresponent. I, en aquest sentit, diu:

“Tercer.- L’entitat interessada considera que procedeix la suspensió del procediment per trobar-se en litigi la procedència de l’exempció que havia sol·licitat. En essència, al·lega que el Jutjat del contenciós administratiu 16 de Barcelona està tramitant el recurs corresponent contra la desestimació, tant per silenci inicialment com expressa en virtut de l’oportuna ampliació del recurs, de la seva sol·licitud d’exempció formulada en relació amb la liquidació de l’impost relativa a l’any 2020, motiu pel qual la interessada demana la suspensió d’aquesta alçada per prejudicialitat fins que recaigui sentència ferma.

La sentència de referència del JCA núm. 16 a què al·ludeix la interessada en el seu escrit d’interposició, ha tingut lloc amb data 12 de setembre de 2023. Respecte d’aquesta, l’Ajuntament de Barcelona ha interposat recurs de cassació en interès objectiu de Llei, a l’empara de l’article 88 de la LJCA, amb possibles efectes suspensius d’execució de la sentència recorreguda segons l’art. 91 de la LJCA. Aquest recurs està pendent d’admissió a tràmit per l’Alt Tribunal.

Per tant, en el moment processal actual, no es pot considerar que la sentència recorreguda hagi adquirit fermesa, no obstant la possibilitat que la interessada insti la seva execució provisional d’acord amb l’art. 91 LJCA, per la qual cosa s’ha d’entendre subsistent la sol·licitud de suspensió del present recurs d’alçada fins que sigui ferma la SJCA núm. 16 abans esmentada.”

Seguidament, i pel que fa a la suspensió de la resolució del recurs d’alçada, considera el Consell que aquesta no està prevista a la normativa tributària vigent i tampoc a les normes generals:

“Quart.- La suspensió del recurs d’alçada en matèria tributària no està expressament contemplada a la normativa específica que el regula (arts. 222 i ss. LGT i concordants) i tampoc resulta, per a aquest supòsit concret, de les normes generals que li són d’aplicació.

Concretament, aquesta possibilitat no es troba entre els motius de suspensió del termini màxim per resoldre els procediments administratius que estableix l’article 22 de la Llei 39/2015 (LPA), d’aplicació supletòria en matèria tributària per disposició expressa de la disposició addicional 1a de l’aquesta Llei. Tampoc no es troba entre els que emparen l’adopció de mesures cautelars, segons l’article 56 de la mateixa Llei.

En particular, la previsió expressa de suspensió del termini per resoldre a que es refereix la lletra g de l’art. 22 LPA citat, en els supòsits en què “para la resolución del procedimiento sea indispensable la obtención de un previo pronunciamiento por parte de un órgano jurisdiccional”, no és aplicable en aquest cas. Bàsicament perquè l’IBI és un impost periòdic d’exigibilitat anual, els fets imposables del qual i, en conseqüència, les liquidacions tributàries corresponents, inclosa l’aplicació de les exempcions i altres beneficis fiscals que corresponguin a cada període impositiu, són autònoms. Sense perjudici de la continuïtat dels valors cadastrals sobre els quals es basa la gestió del tribut i sense perjudici, així mateix, de la continuïtat atribuïble al reconeixement de determinades exempcions. Una continuïtat els efectes de la qual de cap manera impliquen la suspensió dels procediments en cas de litigi o reclamació pendent sobre aquests.”

A més, respecte a la possibilitat de suspendre la resolució del recurs d'alçada d'acord amb l'art. 56 de la Llei 39/2015, relatiu a l'adopció de mesures provisionals, el Consell entén que no resulta procedent aplicar-la perquè no es dona cap dels pressupostos previstos a l'esmentat article que ho permeti.

Per últim, el Consell tanca la possibilitat d'aplicar la suspensió demanada seguint allò previst a l'art. 88.5 de la Llei 39/2015 i diu:

«Finalment, cal dir que l'obligació de resoldre només pot ser *exempcionada en els casos que estableix la normativa, doncs, com assenyala l'article el 88.5 LPA:*

“5. En ningún caso podrá la Administración abstenerse de resolver so pretexto de silencio, oscuridad o insuficiencia de los preceptos legales aplicables al caso, aunque podrá acordarse la inadmisión de las solicitudes de reconocimiento de derechos no previstos en el ordenamiento jurídico o manifestamente carentes de fundamento, sin perjuicio del derecho de petición previsto por el artículo 29 de la Constitución.”»

Pel que fa a la qüestió de fons plantejada es va proposar la desestimació del recurs perquè les al·legacions que ara formulava contra la liquidació del 2021 ja havien estat resoltes per l'Ajuntament en un expedient anterior, referent a l'exercici 2020, i eren les mateixes que havia formulat i les donava per reproduïdes.

6.- Devolució d'ingressos indeguts. Estimació parcial. Càlcul dels interessos

En el recurs **191/24** es va analitzar una situació en la qual la mercantil interessada, prèviament, havia impugnat en alçada les liquidacions de l'IBI per haver estat calculades utilitzant-se el tipus de gravamen específic de l'1%. Pretensió que va ser estimada i es va acordar anul·lar-les i practicar noves liquidacions aplicant el tipus impositiu general del 0,66%. Igualment, es va acordar efectuar les compensacions i devolucions que corresponguessin.

En el present expedient la mercantil va manifestar la seva disconformitat amb el càlcul dels interessos de demora. Considera que s'han de calcular sobre l'import total dels rebuts que van ser satisfets i no només sobre l'import abonat en excés un cop fetes les compensacions oportunes.

Aquesta petició va ser dictaminada en sentit desestimatori pel Consell per entendre que:

«*Quart.- En relació amb el càlcul dels interessos de demora, l'article 32.2 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària (LGT), estableix:*

“1. La Administración tributaria devolverá a los obligados tributarios, a los sujetos infractores o a los sucesores de unos y otros, los ingresos que indebidamente se hubieran realizado en el Tesoro Público con ocasión del cumplimiento de sus obligaciones tributarias o del pago de sanciones, conforme a lo establecido en el artículo 221 de esta ley.

2. Con la devolución de ingresos indebidos la Administración Tributaria abonará el interés de demora regulado en el artículo 26 de esta Ley, sin necesidad de que el obligado tributario lo solicite. A estos efectos, el interés de demora se devengará desde la fecha en que se hubiese realizado el ingreso indebido hasta la fecha en que se ordene el pago de la devolución.”

Per la seva banda, l'article 16 del Reial decret 520/2005 de 13 de maig, pel qual s'aprova el Reglament general de desplegament de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, en matèria de revisió en via administrativa, disposa:

“La cantidad a devolver como consecuencia de un ingreso indebido estará constituida por la suma de las siguientes cantidades:

a) El importe del ingreso indebidamente efectuado.

En los tributos que deban ser legalmente repercutidos a otras personas o entidades, cuando quien efectúe la indebida repercusión tenga derecho a la deducción total o parcial de las cuotas soportadas o satisfechas por el mismo, se tendrá en cuenta lo dispuesto en el artículo 14.2.c)2.º de este reglamento.

b) Las costas satisfechas cuando el ingreso indebido se hubiera realizado durante el procedimiento de apremio.

c) El interés de demora vigente a lo largo del período en que resulte exigible, sobre las cantidades indebidamente ingresadas, sin necesidad de que el obligado tributario lo solicite, de acuerdo con lo previsto en el artículo 32.2 de la Ley 58/2003, de 17 de diciembre.”

L'article 132 del Reial decret 1065/2007, de 27 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament general de les actuacions i els procediments de gestió i inspecció tributària i de desplegament de les normes comunes dels procediments d'aplicació dels tributs, regulador del pagament o compensació de les devolucions tributàries, estableix que:

“1. El pago de la cantidad a devolver se realizará mediante transferencia bancaria o mediante cheque cruzado a la cuenta bancaria que el obligado tributario o su representante legal autorizado indiquen como de su titularidad en la autoliquidación tributaria, comunicación de datos o en la solicitud correspondiente, sin que el obligado tributario pueda exigir responsabilidad alguna en el caso en que la devolución se envíe al número de cuenta bancaria por él designado.

2. Una vez reconocido el derecho a la devolución, podrá procederse a su compensación a petición del obligado o de oficio de acuerdo con el procedimiento y plazos establecidos en el Reglamento General de Recaudación, aprobado por el Real Decreto 939/2005, de 29 de julio, y su normativa de desarrollo. En este caso, sobre el importe de la devolución que sea objeto de compensación, el interés de demora a favor del obligado tributario se devengará hasta la fecha en que se produzca la extinción del crédito como consecuencia de la compensación.”

Finalment, l'article 26.3 de la LGT preveu que:

“el interés de demora se calculará sobre el importe no ingresado en plazo o sobre la cuantía de la devolución cobrada improcedentemente, y resultará exigible durante el tiempo al que se extienda el retraso del obligado, salvo lo dispuesto en el apartado siguiente.”

Del precepte anterior i d'acord amb els articles 26.5 de la LGT i 58.2 lletra b) del Reial decret 939/2005, de 29 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament general de recaptació, quan s'emeti una liquidació com a conseqüència d'haver-hi una altra liquidació, com passa en el cas que ens ocupa, s'exigirà sobre la nova liquidació l'interès de demora meritat, sent la data d'inici del còmput de l'interès de demora la mateixa que hagi correspost a la liquidació anul·lada i fins al moment en què s'hagi dictat la nova liquidació.

Pel que fa a això, l'article 73.1 de la LGT estableix la compensació d'ofici quan es practica "...una nueva liquidación por haber sido anulada otra anterior de acuerdo con lo dispuesto en el apartado 5 del artículo 26 de esta Ley".

En aquest mateix sentit, el Reglament de Revisió Tributària aprovat pel R.D. 520/2005, de 13 de maig, es refereix a l'execució de resolucions administratives, establint en l'article 66.3:

"Cuando se resuelva sobre el fondo del asunto y en virtud de ello se anule total o parcialmente el acto impugnado, se conservarán los actos y trámites no afectados por la causa de anulación, con mantenimiento íntegro de su contenido.

En el caso de la anulación de liquidaciones, se exigirán los intereses de demora sobre el importe de la nueva liquidación de acuerdo con lo dispuesto en el artículo 26.5 de la Ley 58/2003, de 17 de diciembre, General Tributaria.

Cuando la resolución parcialmente estimatoria deje inalterada la cuota tributaria, la cantidad a ingresar o la sanción, la resolución se podrá ejecutar reformando parcialmente el acto impugnado y los posteriores que deriven del parcialmente anulado. En estos casos subsistirá el acto inicial, que será rectificado de acuerdo con el contenido de la resolución, y se mantendrán los actos de recaudación previamente realizados, sin perjuicio, en su caso, de adaptar las cuantías de las trabas y embargos realizados.

Cuando el importe del acto recurrido hubiera sido ingresado total o parcialmente, se procederá, en su caso, a la compensación prevista en el artículo 73.1 de Ley 58/2003, de 17 de diciembre."

Cal afegir aquí que les sentències del Tribunal Suprem i del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya abans esmentades estableixen una nul·litat parcial de l'ordenança, amb abast específic al tipus aplicat que ha de ser el 0,66% i no l'1%, cosa que vol dir que no tot l'ingrés efectuat era indegut, sinó només una part. És precisament per aquesta part per la qual cal exigir els interessos de demora. En aquest sentit, la resolució i les liquidacions de compensació subsegüents vénen a satisfer els interessos legals calculats per l'excés ingressat, des del moment d'aquest ingrés en excés.

Una altra cosa molt diferent és la pretensió del recurrent, que es pot resumir en cobrar més interessos de demora dels realment meritats, atès que en compensar allò indegut amb el que finalment s'ha degut, pretén que a més dels interessos calculats sobre l'import indegut, també se li abonin els interessos respecte de l'import degudament abonat, cosa que implicaria un enriquiment injust.

Referent a això, el Tribunal Suprem es va pronunciar a la sentència 1115/2019 de 18 de juliol (Rec. 4872/2017), en què s'havien calculat erròniament uns interessos de demora, i es va emetre nova liquidació d'interessos correctament calculada, compensant-se la ja pagada amb la nova. La sentència conclou que s'han d'abonar només els interessos de demora dels ingressos indegudament pagats, que identifica com aquells abonats en excés, és a dir, sobre la quantia a tornar. Pel que aquí interessa, la sentència estableix:

“Pues bien, la clave de este recurso consiste en el carácter debido o no de lo ingresado por VALEO ESPAÑA el día 3 de enero de 2013. Recuérdese que la recurrente procedió a ingresar la deuda liquidada por el Impuesto sobre Sociedades, ejercicio 1994 por un importe total de 3.534.618,01 euros (1.684.993,34 € de cuota y 1.849.624,67€ de intereses de demora). El problema surge después porque el cálculo de los intereses no es correcto. Como sostiene el Abogado del Estado la procedencia de la compensación viene establecida en los artículos 26,5 y 71.3 LGT y artículo 58.2.b) RGR y 66.3 RGRVA, pero dichos preceptos han de complementarse con lo dispuesto en el artículo 32 LGT que se refiere, sabido es, a los ingresos indebidos. Ya que ingresos indebidos ha habido, lo que se discute es si lo indebido se extiende a la totalidad de lo inicialmente ingresado (sin compensación) o a la diferencia (tras la compensación).

No todos los intereses son indebidos; una parte de ellos son debidos.

Conceptualmente tan debida es la cuota tributaria como debidos son los intereses de demora, cuestión distinta es la derivada del cálculo erróneo de estos últimos, en cuyo caso, estos últimos son ingresos indebidos, pero no en su totalidad sino única y exclusivamente por el exceso ingresado. Inicialmente se ingresaron 1.849.624,67 euros y finalmente se ha determinado que el importe que se debía ingresar es 1.719.616,58 euros. Nunca, por tanto, ha sido el ingreso de 1.719.616,58 euros un ingreso indebido, indebido es el exceso ingresado, y, por tanto, es correcto el modo de proceder de la administración, puesto que la devolución ha de ser por un importe equivalente a ese exceso ingresado más los intereses de demora sobre el mismo.

A la hora de calcular los intereses de demora, habiéndose ingresado inicialmente la cantidad girada, la Administración tributaria puede compensar los intereses de demora resultantes de una y otra liquidación, devolviendo al obligado tributario la cantidad que surja a su favor de esa compensación, más los correspondientes intereses de demora.”

Per tant, els interessos de demora s'han de calcular sobre la quantia que cal tornar, que es correspon amb l'import indegudament ingressat i no sobre la totalitat de les quotes tributàries abonades mitjançant els rebuts inicialment impugnats.»

7.- Tribut metropolità. El topall d'increment de quota entre exercicis. Efectes

En el recurs **21/23** es planteja una qüestió relativa als efectes que genera la reducció de la quota íntegra del tribut metropolità (TM) prevista a l'art. 7 de l'Ordenança fiscal del TM que literalment preveu que “la reducció consistirà en una quantitat equi-

valent a la diferència positiva entre la quota íntegra de l'exercici i la quota líquida de l'exercici anterior, multiplicada aquesta última pel coeficient màxim anual d'increment" que per als immobles d'ús no residencial no pot excedir del 1,050%.

La persona recurrent considera que per haver-se reduït el valor cadastral de l'immoble en els exercicis per als quals sol·licita la devolució, li correspon la devolució proporcional del TM.

En el present cas, el Consell Tributari arriba a la següent conclusió:

"Les reduccions sobre la quota íntegra que anualment han anat introduint les ordenances que han regulat el TM al període de 2018 a 2021 actuen com un topall màxim d'increment respecte a la quota a ingressar; és a dir, entre dos exercicis consecutius la quota a ingressar pel TM mai pot excedir del límit (en forma de percentatge) determinat a l'ordenança.

En el present cas, realitzades les comprovacions oportunes resulta que, el límit d'increment fiscal establert a les ordenances determina que, quan es calcula la quota sobre el valor cadastral inicial o, si és el cas, quan es calcula sobre el valor cadastral rectificat, la quota resultant del TM a ingressar és sempre la mateixa. A la pràctica això ocorre perquè la reducció aplicada o, el que és el mateix, el topall d'increment de la quota que regula l'ordenança fiscal genera una bossa de bonificació que absorbeix qualsevol increment de quota que superi el límit aplicat. Així, per exemple, En relació amb l'exercici 2018, però extrapolable el sistema de càlcul a la resta d'exercicis recorreguts, la quota seria la següent en tots dos casos:

	A	B	C	D	E	F	G
2018	B. Imposable	Tipus impositiu	Quota TM 2018	Quota TM 2017	Topall increment	Import reducció	Quota resultant
			(A x B)			(C - G)	(D x E)
VC. INICIAL	24.916.634,25	0,156 %	38.869,95	15.232,14	1,05	-22.876,20	15.993,75
VC. RECTIFICAT	22.201.869,00	0,156 %	34.634,92	15.232,14	1,05	-18.641,17	15.993,75

En definitiva, el topall d'increment que opera al calcular el tribut condueix al mateix resultat, a saber: en tots dos supòsits, a la mateixa quota a ingressar. La reducció aplicada absorbeix qualsevol increment que pogués produir-se per sobre del límit fixat i, per tant, si la quota a pagar calculada sobre el VC inicial i la resultant del VC rectificat és la mateixa, cap excés de tributació s'ha produït.

De tot l'exposat es desprèn que, la devolució efectuada s'ha calculat d'acord amb els imports ingressats indegudament En relació amb l'impost sobre béns immobles així com al tribut metropolità dels exercicis 2018 a 2021 per a l'immoble situat al c/ R..., i en conseqüència, procedeix desestimar les al·legacions formulades per la interessada".

En aquest exercici s'han rebut per a dictamen del Consell 46 recursos de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica (IVTM), més del doble respecte als 21 de l'any anterior. Tot i que hi ha un increment de recursos el número es situa dins la sèrie històrica.

Pel que fa a aquest impost, el Consell Tributari ha dictaminat 26 recursos, centrats en qüestions que són recurrents. La major part d'aquests casos posen de manifest una desconexió entre el registre de vehicles i la gestió tributària, que no sempre és atribuïble exclusivament a les administracions. Sovint, aquestes discrepàncies deriven de circumstàncies amb impacte tributari que no han estat degudament comunicades a la Direcció General de Trànsit.

A continuació, es destaquen els recursos més rellevants.

1.- Fet imposable

1.1.- Titularitat del vehicle. Suplantació d'identitat

La suplantació d'identitat en l'adquisició d'un vehicle no és una casuística infreqüent en els recursos que habitualment analitza el Consell Tributari. En l'expedient 352/24 s'analitza un cas en què la recurrent al·legava que no era propietària del vehicle objecte de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica.

La resolució d'aquests casos sovint no és senzilla perquè requereix una anàlisi acurada de les proves presentades i de les circumstàncies particulars de cada cas. A més, també s'ha de considerar que la titularitat administrativa del vehicle, que determina l'impost municipal, es genera a l'Administració de l'Estat.

En aquest cas, es proposa l'estimació del recurs una vegada valorada la prova presentada sobre la realització del fet imposable, i especialment la situació de vulnerabilitat de la recurrent i el robatori del seu DNI. A l'expedient també consten les diferents denúncies presentades davant les autoritats corresponents.

Considera el Consell Tributari que:

“L'Institut Municipal d'Hisenda proposa estimar aquest recurs. Entén que, de les proves aportades per la recurrent, cobra especial rellevància la denúncia per sotració del seu DNI atès que és anterior al procediment de cobrament de l'IVTM seguit a l'any següent i, a més, assenyala que resulta acreditat que, en tenir coneixement del procediment de cobrament, va interposar una altra denúncia el 31/05/2023, on posava de manifest davant de l'autoritat competent la possibilitat d'haver estat víctima d'un robatori de personalitat o usurpació d'estat civil.

En aquest cas, el Consell Tributari comparteix el criteri de l'IMH i destaca la situació de vulnerabilitat de la interessada, de 94 anys d'edat. Així resulta de la de-

núncia abans referida, de data 31/05/2023, presentada per la filla de la recurrent, on manifesta que la seva mare té reconegut grau de dependència II i viu amb ella a ..., dada aquesta última que també resulta del padró d'habitants del municipi de Barcelona.

En definitiva, de les circumstàncies del present cas així com els documents aportats a l'expedient per part de la interessada, es desprèn que no resulta acreditada la realització del fet imposable per la recurrent, en haver estat víctima d'un robatori de personalitat o usurpació d'estat civil.”

1.2.- Baixa definitiva de vehicles que ja no existeixen materialment

En l'expedient **333/24** s'analitza un recurs en què s'al·legava que el vehicle en qüestió havia deixat d'existir. Per justificar aquesta afirmació, el recurrent assenyalava que el vehicle no disposava d'assegurances i que no havia passat cap inspecció tècnica de vehicles (ITV) des de feia molt temps. En les reclamacions prèvies que havia presentat va manifestar que feia ja més de deu anys que havia venut el vehicle, si bé, no va formalitzar el canvi de titularitat. Argumentava que no podia localitzar el justificant de venda perquè l'havia extraviat durant una mudança. A més, sostenia que havia tingut coneixement que el vehicle havia estat desballestat.

Ni en les reclamacions inicials ni en la fase de recurs es va aportar cap prova per acreditar aquests fets. A més, va manifestar que li era impossible donar de baixa definitiva el vehicle en el registre de la Direcció General de Trànsit perquè no havia pagat l'IVTM.

El Consell Tributari, seguint una doctrina ja consolidada en aquesta seu sobre la realització del fet imposable (dictàmens, entre d'altres, 33/2, 71/2, 347/6, 24/8 i 384/22), va dictaminar en el fonament de dret segon, que:

“L'art. 92 del RDL 2/2004, de 5 de març, del text refós de les hisendes locals estableix que l'impost sobre vehicles de tracció mecànica grava la titularitat dels vehicles aptes per circular per les vies públiques. Es considera apte per circular, mentre no hagin causat baixa, tots aquells vehicles que estiguin matriculats al registre públic de vehicles de la Direcció General de Trànsit (d'ara endavant, DGT).

Per aquest impost han de tributar (art. 94 del RDL 2/2004, de 5 de març, del text refós de la Llei reguladora d'hisendes locals) les persones o entitats al nom de les quals consti el vehicle, a 1 de gener de l'exercici corresponent, en el permís de circulació o, si escau, la titularitat del qual resulti al Registre públic de la DGT i l'obligació de pagar l'impost roman inalterable fins que els seus titulars compleixin amb la seva obligació legal de declarar en aquest registre públic totes les variacions o modificacions que s'hagin produït: transferències de titularitat, baixes definitives, baixes per robatori, baixes voluntàries, canvis de domicili, alteració de característiques tècniques, etc.

La titularitat del vehicle apte per circular segons les dades de la Prefectura Provincial de Trànsit determina per expressa voluntat legal l'obligació de pagament de l'impost a càrrec del titular registral. Aquest subjecte és qui per dis-

posició legal assumeix davant l'Administració les conseqüències tributàries que es deriven de la circulació real o potencial del vehicle del qual s'ha manifestat titular. Fet que constitueix la manifestació de capacitat econòmica gravada per aquest impost.

Per tant, només en els casos d'inexistència del vehicle per desballestament suficientment acreditat, en què l'absència del substrat material del fet imposable (el vehicle) és possible prescindir als efectes d'aquest impost de les dades registrals. I això és així perquè l'impost sobre vehicles de tracció mecànica no grava la mera matriculació o la inscripció registral dels vehicles sinó la manifestació de capacitat econòmica que suposa la circulació real o potencial d'un vehicle, això sí, assumida públicament, per qui consta com titular a la Prefectura Provincial de Trànsit.”

En conseqüència, es va proposar la desestimació d'aquest recurs perquè la persona interessada apareixia com a titular d'aquest vehicle al registre de vehicles la DGT i no va acreditar la inexistència d'aquest.

Ara bé, una situació com aquesta, que perpetua l'impagament de l'impost i aboca a l'Ajuntament a incórrer en ineficiències i costos de gestió innecessaris, no té sentit ni convé a ningú. Per això, el Consell Tributari, en el fonament de dret quart, tercer paràgraf, va considerar que convenia informar al contribuent sobre la possibilitat d'obtenir la baixa registral definitiva dels vehicles que ja no existeixen materialment, en els següents termes:

«La situació registral del vehicle al registre de vehicles de la DGT ha portat l'Ajuntament a girar anualment les liquidacions corresponents de l'IVTM en no poder desconèixer la inexistència de la baixa. L'actuació del contribuent ha originat aquesta situació tributària perquè no va actuar diligentment en transmetre el vehicle. Així doncs, des de l'exercici 2007 fins ara el contribuent ha anat acumulant el deute dels successius impostos girats, sense que s'hagi acreditat ni es pugui establir quants d'aquests exercicis són posteriors a la transmissió de titularitat que s'ha al·legat.

Convé aclarir que l'impagament de l'impost, de conformitat amb l'art. 99 del TRLRHL, només limita la matriculació, la certificació de l'aptitud de circulació del vehicle i la seva transferència o canvi de titularitat. La baixa del vehicle no apareix recollida en aquesta norma.

D'altra banda, el Reial decret 2822/1998, de 23 de desembre, sí que impedeix l'anotació administrativa de la baixa del vehicle si al Registre consta inscrita una ordre de precinte, que, en aquest cas, segons consulta realitzada, no consta.

El vehicle ... va ser matriculat el 25.07.2001 i pertany al recurrent des del 13.03.2006. Consultats pels serveis tècnics del Consell Tributari els antecedents que consten al Registre de vehicles de la DGT resulta que la darrera inspecció tècnica es va produir en data 08.05.2008, amb data de caducitat 08.05.2010 i, a més, l'historial que reflecteix les assegurances del vehicle no indica cap contractació.

“Los vehículos matriculados causarán baja definitiva en el Registro de Vehículos en los casos siguientes:

(...)

5. En el caso de que cualquier Jefatura de Tráfico acuerde la baja definitiva de oficio, mediante la oportuna resolución, por existir la presunción de que el vehículo no existe o no circula al no haberse cumplido las exigencias en materia de inspección ITV obligatoria y de seguro de responsabilidad civil de suscripción obligatoria en los últimos diez años. Esta baja definitiva de oficio, en cualquier caso, no impide que si el vehículo cumple a posteriori las condiciones para poder volver a obtener la autorización administrativa para circular, pueda ser rehabilitado.”

(.../...)

En línia amb la norma transcrita i atenent el “prec” del contribuent, el Consell Tributari a títol informatiu assenyalava que la DGT ofereix a la web el tràmit de “baixa definitiva dels vehicles que ja no existeixen materialment”, que no exigeix el pagament previ de l'impost. Aquest tràmit va associat únicament a la presentació d'una declaració responsable que el vehicle no existeix, que és la circumstància que aquí s'hi ha al·legat. En aquests casos, si es compleix la resta de requisits exigits, el procediment articulat en aquest tràmit possibilitaria la baixa definitiva del vehicle.»

1.3.- Resolució de la DGT acordant la baixa definitiva del vehicle per inexistència d'aquest. Efectes tributaris. Presumpció legal de l'art. 35.5 del Reglament general de vehicles

En el recurs 358/24, la persona interessada al·legava que va entregar els tres vehicles objecte de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica a un centre de desballesament i que aquest no havia tramitat amb la DGT la baixa d'aquells, per la qual cosa se sol·licitava l'anul·lació de les quotes no prescrites anteriors a la data de baixa definitiva que se li exigien.

En aquest cas, d'acord amb la informació obtinguda al registre de vehicles de la Direcció General de Trànsit, la persona interessada constava com a propietària dels vehicles que originen el deute tributari fins al moment de la baixa, en data 23/08/2022. A diferència del cas tractat anteriorment, constava a l'expedient el document de la baixa definitiva autoritzat per la Direcció General de Trànsit i el recurrent indicava que havia presentat una declaració jurada.

Aquest tràmit corresponia, sens dubte, a la baixa definitiva de vehicles per inexistència material, prevista per la Direcció General de Trànsit en absència de moviments en el Registre, d'acord amb l'article 35.5 del Reglament general de vehicles. Aquest procediment requereix la presentació obligatòria d'una declaració responsable per part del titular.

El Consell en el dictamen emès recorda que la llei centra el fet imposable del tribut en el permís de circulació del vehicle i en la inscripció del vehicle al registre oficial corresponent, però també té present l'art. 35.5 del Reglament general de vehicles en el que preveu:

“Los vehículos matriculados causarán baja definitiva en el Registro de Vehículos en los casos siguientes:

(...)

5. En el caso de que cualquier Jefatura de Tráfico acuerde la baja definitiva de oficio, mediante la oportuna resolución, por existir la presunción de que el vehículo no existe o no circula al no haberse cumplido las exigencias en materia de inspección ITV obligatoria y de seguro de responsabilidad civil de suscripción obligatoria en los últimos diez años. Esta baja definitiva de oficio, en cualquier caso, no impide que si el vehículo cumple a posteriori las condiciones para poder volver a obtener la autorización administrativa para circular, pueda ser rehabilitado.”

El Consell es remet al seu dictamen 333/24 on va dir:

“Si el vehicle no existeix resulta absurd prolongar en el temps aquesta situació. Aquesta norma configura una solució que, d’una banda, beneficia el ciutadà, que pot regularitzar la baixa del seu vehicle i, de l’altra, la mateixa Administració, que en poder recollir així en la seva gestió aquesta baixa deixa d’incórrer en ineficiències i costos de gestió innecessaris.”

I, conclou:

«Cal assenyalar que en els registres de la Direcció General de Trànsit, no consta que aquests vehicles tinguin d’alta l’assegurança obligatòria de vehicles ni hagin passat les preceptives revisions d’ITV en el termini que assenyala l’art.35.5 del Reglament General de vehicles.

Considerant la baixa causada pel recurrent, que troba fonament en la declaració d’inexistència del vehicle que formula el seu titular i que ha estat acceptada per la Direcció General de Trànsit, en aplicació de la norma abans transcrita, per existir la presumpció legal no contradita per l’Administració “...de que el vehículo no existe o no circula al no haberse cumplido las exigencias en materia de inspección ITV obligatoria y de seguro de responsabilidad civil de suscripción obligatoria en los últimos diez años”, cal estimar el recurs presentat.»

Per tot això, es va proposar l’estimació del recurs i, en conseqüència, l’anul·lació de les liquidacions girades i la via executiva seguida.

2.- Gestió de l’impost. Duplictat de pagament. Ajuntament competent per gestionar i cobrar l’impost

En l’expedient 348/24 s’analitza un cas de duplictat impositiva. La part interessada al·legava que havia pagat l’impost de vehicles de tracció mecànica del 2021 tant a l’Ajuntament de Barcelona com al de Taradell.

Tot i que el recurs es va inadmetre per ser extemporani, el Consell Tributari va dictaminar a efectes merament informatius, en el fonament de dret tercer, que, d’acord amb els articles 94 i 97 del TRLRHL:

“(...) ser titular d’un vehicle i aparèixer com a tal en el permís de circulació, constitueixen els elements tributaris que permeten exigir el compliment derivat del naixement de l’obligació tributària corresponent.”

I, en el mateix fonament de dret tercer, el Consell Tributari interpretant l’article 97 del TRLRHL, va precisar que:

“De l’anterior precepte es dedueix que són els municipis els subjectes titulars tant de les competències aplicatives com de les normatives, quant a l’establiment del tipus de gravamen de l’Impost, utilitzant per a la seva concreció particular el criteri del domicili que figuri en el permís de circulació del vehicle; però el transcrit precepte no es limita a atribuir la gestió al municipi, sinó que també determina que és l’ordenament d’aquest municipi el que ha d’aplicar-se a la realització de cada fet imposable.

En el present cas, consultada la base de dades del registre de vehicles de la Direcció general de transit, que origina el domicili fiscal del vehicle que consta al permís de circulació (Instrucció 11/V-94), resulta que el recurrent va transmetre el vehicle dia 28 de juny de 2021 i, per tant, fins a aquesta data aquest va romandre a Barcelona.

(...)

Per tant, de conformitat amb la norma esmentada, li correspon al recurrent el pagament íntegre de la quota de l’exercici 2021 perquè la transferència del vehicle no apareix entre els supòsits regulats que permeten el prorrateig d’aquesta.

En tot cas, l’interessat podria demanar a l’Ajuntament de Taradell la devolució de les quantitats ingressades en concepte de l’IVTM de l’any 2021, ja que no li corresponia a l’Ajuntament de Taradell el cobrament de l’impost per aquell exercici.”

En aquest exercici han arribat al Consell Tributari per a dictamen 151 recursos relacionats amb l'impost sobre l'increment del valor dels terrenys de naturalesa urbana (IVTNU), una xifra inferior als 244 registrats l'any passat. Aquesta disminució reflecteix la progressiva recuperació de la normalitat després de les diverses sentències del Tribunal Constitucional que van declarar la inconstitucionalitat de la regulació d'aquest impost en determinats supòsits.

L'IVTNU, juntament amb l'IBI, continua sent un dels tributs que genera més conflictivitat. En aquest exercici, el Consell Tributari ha dictaminat per procediment ordinari 165 recursos sobre aquest impost, abordant diferents qüestions.

La principal font de controvèrsia esgrimida segueix sent els casos en què s'al·lega la inconstitucionalitat de l'impost. Problemàtica aquesta, en diferents manifestacions, ja analitzada en memòries anteriors i a la que ens remetem "*in totum*".

A continuació, es destaquen els recursos més rellevants.

1.- Subjecció a l'impost

1.1.- Inexistència d'increment de valor. Aplicació de la doctrina continguda en la STS de 28 de febrer de 2024

En relació amb l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana (IIVTNU) el Tribunal Suprem ha dictat la Sentència de data 28 de febrer de 2024 (ECLI:ES:TS:2024:941), ponent Rafael Toledano Cantero, on revisa la seva jurisprudència anterior, continguda en diverses resolucions de maig de 2020, i conclou que, al no existir cap limitació d'efectes en la declaració d'inconstitucionalitat que va fer la Sentència del Tribunal Constitucional 59/2017, les liquidacions fermes per plusvàlua que van obligar els contribuents a pagar en els casos en què no va existir cap increment de valor dels terrenys, són nul·les de ple dret, i que la regla general que imposa la Constitució per a aquestes situacions és limitar al màxim possible els efectes de la llei inconstitucional.

L'Alt Tribunal considera així que l'aplicació de la llei inconstitucional ha imposat, en aquests casos, una càrrega tributària allí on no havia existit cap augment de valor ni riquesa que pogués ser sotmesa a tributació i, per tant, entén que existeix vulneració dels principis de capacitat econòmica i de prohibició de la confiscatorietat garantits per l'art. 31.1 de la Constitució Espanyola. I en aquest sentit, la mateixa Constitució imposa que es deixin sense efecte les liquidacions girades, en tot el que sigui possible, ja que són conseqüència de l'aplicació d'una llei inconstitucional.

Amb aquesta perspectiva d'interpretació conforme a la Constitució, el Tribunal Suprem afirma que l'art. 217.1.g) de la Llei general tributària sí que permet la revisió d'ofici d'aquestes liquidacions fermes en casos d'inexistència d'increment de valor dels terrenys, ja que, encara que la redacció de la Llei general tributària

no és explícita en acollir aquests casos com a supòsits de nul·litat de ple dret, són la mateixa Constitució i la Llei orgànica del Tribunal Constitucional les normes que permeten qualificar de nul·les aquestes liquidacions. Igualment, sosté que aquest conjunt de normes constitucionals habiliten per a acudir a la revisió d'ofici i sol·licitar dels Ajuntaments la devolució de l'import pagat per tals liquidacions, amb els interessos de demora corresponents.

La doctrina exposada s'ha aplicat en l'expedient **203/23**, on s'analitza un cas en el qual el contribuent demana la no subjecció a l'impost per considerar que en la transmissió de l'immoble no s'havia produït un increment de valor del terreny.

El Consell Tributari manifesta:

“Segons la recent STS de 28 de febrer de 2024, als supòsits en què s'aprecii abència d'increment de valor d'acord amb la STC 59/2017, procedeix la devolució dels imports satisfets en virtut de liquidacions fermes de l'IIVTNU que han de ser declarades nul·les per aplicació de l'article 217.1.g de la LGT.

Dita nul·litat podrà ser directament declarada en seu de recurs quan, al mateix constin totes les circumstàncies que permeten apreciar la concurrència del supòsit d'inconstitucionalitat que declara la STC 59/2017.

Tals circumstàncies concorren al present cas perquè, segons es desprèn dels antecedents de fet abans exposats, consta el decrement de valor que determina la inconstitucionalitat de l'exigibilitat de l'impost al cas concret.

I, per últim, afegeix el dictamen:

En aquest cas concret, a més, ponderant el temps transcorregut des que es va produir l'ingrés, l'anul·lació no és contrària a l'equitat, ni a la bona fe, tot això de conformitat amb l'art. 110 de la LPA i la sentència del TS abans citada.”

Caldrà seguir la doctrina del TS per veure si en casos futurs es pronuncia sobre els eventuais límits de la revisió d'ofici.

1.2.- Inexistència d'increment de valor en un supòsit d'arrendament financer (leasing)

En el recurs **66/24** el Consell Tributari estudia un supòsit en què es demana la no subjecció a l'impost, per no haver-se produït increment de valor en la transmissió d'un immoble realitzada mitjançant un contracte de lísing o arrendament financer, i dona resposta a les diferents qüestions que es plantegen.

Així, en primer lloc analitza la legitimació activa per a recórrer atès que el recurs va ser interposat per l'arrendatària financera, part adquirent de l'immoble, i es conclou, d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Suprem recollida a la Sentència 1509/2019, de 30 d'octubre, que la referida compradora sí que està legitimada per interposar el recurs però que, en canvi, això no suposa necessàriament que ho estigui per obtenir la devolució del tribut ja que d'acord amb la Llei general tributària el crèdit tributari és indisponible.

Diu el Consell en relació amb la legitimació per a recórrer:

“En aquest cas, malgrat que qui presenta i ingressa l'autoliquidació de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana és el propi obligat tributari per a fer-ho, això és l'entitat bancària com a subjecte passiu, la recurrent ostenta la legitimació abans indicada, perquè com queda acreditat en l'escriptura d'exercici d'opció de compra (estipulació quarta) s'ha acordat entre les parts que l'entitat adquirent, ara sol·licitant, sigui qui suporti el pagament del citat impost.

Ara bé, el fet que l'entitat compradora es trobi legitimada per a instar la sol·licitud de devolució i, si és el cas, per a interposar el corresponent recurs, no vol dir que una eventual estimació en via administrativa o judicial de la seva pretensió comporti que la devolució de l'import del tribut s'hagi de realitzar a l'entitat interessada.”

Ja que:

“... en casos com el que ens ocupa, l'entitat bancària i arrendadora financera és subjecte passiu als efectes de l'impost referenciat, motiu pel qual, si bé l'arrendatària financera, a la vista de la doctrina fixada pel Tribunal Suprem, està legitimada per promoure l'inici del procediment de devolució d'ingressos indeguts i, si és el cas, interposar el corresponent recurs, per tenir un interès legítim en haver-se obligat al pagament dels impostos, no pot pretendre, si és el cas que es reconegui el caràcter indegut de l'ingrés, la devolució efectiva dels ingressos abonats indegudament pel subjecte passiu, ja que en aquest cas ens trobaríem davant d'una cessió de crèdit prohibit per la llei, ja que el reconeixement del dret a la devolució efectiva correspon al subjecte passiu i obligat tributari, llevat que acredités fefaentment que el pagament efectiu i directe a l'Administració el va realitzar l'arrendadora financera, així com que l'entitat bancària autoritza de manera expressa que la devolució es faci a favor de la sol·licitant.

En cas contrari, la devolució s'efectuarà, al subjecte passiu i obligat tributari de l'impost, sense perjudici de la reclamació ulterior de reintegrament que l'entitat interessada pugui fer a l'entitat bancària, en virtut dels pactes privats acordats.”

En segon lloc, la recurrent al·lega que en la transmissió de l'immoble per exercici de l'opció de compra es va posar de manifest un decrement de valor que resultaria de la comparació del preu de la compravenda en exercici d'aquesta opció de compra amb el preu del total arrendament financer. Com a prova aporta l'escriptura pública d'arrendament financer -que no la de compravenda per la qual es va produir l'adquisició inicial de l'immoble- i, per altra banda, l'escriptura pública de compravenda en exercici de l'opció de compra per la qual es va produir la transmissió gravada amb la plusvàlua. El Consell Tributari, amb cita de la Sentència del Tribunal Suprem 1163/2018, de 9 de juliol, no considera suficient aquesta documentació per acreditar el decrement al·legat atès que:

«El contracte d'arrendament o lísing financer es configura com un contracte atípic mitjançant el qual l'entitat arrendadora adquireix d'un tercer un immoble i, mantenint la seva propietat, el posa a la disposició de l'arrendatari per al seu ús durant el termini fixat a canvi de l'abonament d'unes quotes periòdiques.

Aquest arrendament financer incorpora un dret d'opció de compra a exercitar per l'arrendatari. Una vegada exercit el dret d'opció de compra pel preu residual pactat, es consuma un veritable contracte de compravenda, produint-se la transmissió del domini de l'immoble. Així, el preu d'aquesta transmissió està constituït pel preu total pactat en el contracte de lísing, que inclou el valor residual corresponent al preu de l'exercici de l'opció de compra i el preu abonat al llarg de la durada del contracte d'arrendament financer mitjançant el pagament de les quotes periòdiques pactades, així com altres conceptes que totes dues parts hagin pogut pactar.

(...)

Més recentment, el Tribunal Suprem ha vingut a confirmar aquesta doctrina en la seva sentència de la Secció Segona de la Sala contenciosa administrativa número 884/2021, de 21 de juny de 2021 (Recurs de cassació 5302/2019), en la qual la qüestió d'interès cassacional era la determinació dels paràmetres jurídics, econòmics i temporals que han de tenir-se en consideració per a concloure que la transmissió de la propietat d'un terreny en el context d'un arrendament financer constitueix o no el fet imposable de l'impost sobre l'increment del valor dels terrenys de naturalesa urbana, en els següents termes:

“Procede, por tanto, contestar a la pregunta formulada por el auto de admisión en el sentido de que la transmisión de la propiedad de un terreno en el contexto de un arrendamiento financiero sí puede constituir el hecho imponible del Impuesto sobre el Incremento del Valor de los Terrenos de Naturaleza Urbana, si bien ello dependerá de las circunstancias concretas de cada caso, lo que determina que no puedan establecerse parámetros generales, correspondiendo al sujeto pasivo probar la inexistencia de una plusvalía real conforme a las normas generales sobre la carga de la prueba previstas en la Ley General Tributaria.”

En definitiva, ja que les valoracions de l'immoble declarades en les escriptures aportades van ser realitzades en el moment de l'adquisició de l'immoble per part de l'arrendadora financera, no cal donar-les per bones respecte al moment de la seva posterior transmissió, quan l'arrendatària financera exerceix l'opció de compra. En absència d'una valoració de l'immoble en el moment de la transmissió que comparar amb l'efectuada en el moment de l'adquisició, no cal donar per acreditat, amb la mera aportació de les escriptures d'arrendament financer i compravenda en exercici d'opció de compra, l'absència d'increment de valor del sòl al·legada per la recurrent, en qui recau la càrrega de la prova, ni tampoc doncs que la quota de l'autoliquidació de referència sigui superior a l'increment patrimonial obtingut amb la transmissió, i per tant que resulti contrària als principis constitucionals de capacitat econòmica, no confiscatorietat o de progressivitat com pretén la recurrent, tot això d'acord amb la doctrina establerta pel Tribunal Constitucional i la jurisprudència interpretativa del Tribunal Suprem abans referides.»

Per tant, sobre aquesta qüestió i atesa la manca de prova aportada per la recurrent i la valoració realitzada per l'arquitecta municipal, el Consell Tributari considera que amb la venda de l'immoble es va posar de manifest un increment de valor en el terreny i, per tant, la transmissió està subjecta a l'impost. I diu:

“Per si no fos prou, davant l'al·legació d'absència d'increment de valor, d'una banda, i de confiscatorietat de la quota de l'IIVTNU abonada en pagament de l'autoliquidació de referència, per l'altre, i malgrat que, com s'acaba de veure, la càrrega de la prova de l'absència d'increment de valor correspon a la interessada, vista l'absència de valor probatori de les escriptures aportades per la recurrent, aquesta Administració ha procedit a comprovar el valor de l'immoble en els moments d'adquisició i transmissió amb la finalitat de determinar si es va produir la plusvàlua gravada per aquest impost, seguint el criteri de la STSJC de 22 de juny de 2020.

A aquest efecte, l'arquitecta municipal del Departament de Cadastre, IBI i Plusvàlua ha emès un informe de valoració del sòl respecte a la transmissió de l'immoble objecte del present expedient, que s'incorpora a l'expedient i a la fonamentació d'aquesta resolució, del qual es desprèn que, en el cas que ens ocupa, el sòl de l'immoble transmès tenia el 2/7/2001, moment de l'adquisició de l'immoble per part de l'arrendadora financera i transmitent, un valor de 196.970,20 euros, mentre que a data 4/12/2018, moment de la compravenda en exercici de l'opció de compra per la qual es va produir la seva transmissió a l'arrendatària financera, el seu valor havia ascendit a 305.307,85 euros.

Per tot l'anterior, cal concloure que ha quedat acreditat que la transmissió de l'immoble de referència sí que va posar de manifest un increment de valor del sòl i per tant de capacitat econòmica, d'acord amb el criteri determinat pel Tribunal Constitucional en les sentències 59/2017 i 126/2019 i la jurisprudència interpretativa del Tribunal Suprem, la qual cosa sotmet aquesta transmissió a tributació per l'IIVTNU i habilita plenament l'aplicació de l'article 107 del TRLRHL vigent en el moment de la transmissió per a la determinació de la base imposable.”

1.3.- Adquisició parcialment no subjecta. Determinació del valor d'adquisició

En l'expedient **300/23** s'analitza una situació en què la persona interessada va adquirir l'immoble objecte del tribut mitjançant dos negocis jurídics realitzats en moments diferents. L'any 2006 va adquirir una meitat indivisa de l'immoble en qüestió essent l'import total de la compra de 366.700 euros i, per tant, el valor del 50% adquirit de 183.350 euros. Per altra banda, l'any 2008 es va dissoldre la comunitat de propietaris i l'interessat va adquirir el restant 50% de la finca per extinció del condomini amb un valor total de l'immoble de 392.353,40 euros i del 50% adquirit de 196.176,70 euros. D'aquesta manera s'al·legava que el cost total d'adquisició de la finca era de 379.526,70 euros, import resultant de sumar el preu d'adquisició de les dues meitats de la finca en dos moments temporals diferents. Finalment, l'any 2019 es va vendre l'habitatge per 375.000 euros, i per això considera la persona recurrent que s'havia produït un decrement de valor en la transmissió del bé i que no estava subjecte al pagament de l'impost.

El Consell entén que part de la problemàtica d'aquest cas rau a determinar si la data d'adquisició de l'immoble és l'any 2008, quan amb la dissolució del condomini la interessada va adquirir la part que li mancava de la totalitat de les quotes indivises, o bé s'ha de partir de l'any 2006, moment de l'adquisició inicial de l'immoble per part dels copropietaris, i diu:

“Centrada així la qüestió, la jurisprudència ha vingut sostenint que la dissolució de la comunitat indivisa, sigui per l’acció de divisió, per la reunió en un comuner de totes les quotes o per qualsevol altra causa, no produeix efectes transmissors, sinó que es tracta d’un acte de naturalesa merament especifiativa, determinativa. Al present cas, l’extinció de la situació de condomini es va produir amb l’escriptura de 31/07/2008, en comprar l’interessat l’altra meitat indivisa que pertanyia, des de 2006, a un altre comuner (...).

En conclusió, partint de la base que la divisió o extinció del condomini no constitueix cap transmissió, la data d’adquisició que hem de tenir en compte a l’efecte de calcular la quota de l’impost de plusvàlua és l’adquisició de 24/04/2006. És aquesta, doncs, la data que determina el començament del període impositiu.”

Un cop fixada la data d’adquisició de l’immoble el Consell entén que, d’acord amb la prova documental aportada a l’expedient, ens trobem efectivament en una situació de decrement de valor atenent al cost total de l’adquisició i, per tant, de no subjecció a l’impost i diu:

“Això implica que en aquest cas hem d’atendre el cost total d’adquisició realment suportat pel contribuent. Això obliga a distingir, d’una banda, el període impositiu, que, com s’ha argumentat, ha de retrotreure’s a la data del primer títol d’adquisició. I, per una altra, obliga al fet que per a determinar el valor d’adquisició de l’impost calgui sumar els imports corresponents a cadascuna de les dues operacions d’adquisició. Tals imports resulten del valor declarat a les corresponents escriptures públiques d’adquisició i transmissió, totes elles obrants a l’expedient”.

2.- Exempcions. Dació en pagament: Manca d’aplicació de l’exempció per l’administració

En l’expedient **68/23** s’analitza un supòsit en què la inspecció municipal va iniciar un procediment de regularització tributària *“per la manca d’autoliquidació i ingress i de declaració de l’IIVTNU”*, segons es consigna en la proposta de liquidació provisional, i va notificar la corresponent liquidació de plusvàlua en la que no es va fer cap menció expressa a l’exempció que es referia en l’escriptura de compravenda amb subrogació atorgada.

Sobre això, considera el Consell Tributari, en disconformitat amb l’IMH, que en aquest supòsit la previsió continguda a l’escriptura pública podia ser considerada com a equivalent a una autoliquidació de l’impost sense ingress i que, per tant, l’exempció havia de ser aplicada directament per l’Administració perquè no tenia caràcter pregat i es complien els requisits exigits per la norma, segons es desprenia de l’escriptura pública que obrava a l’expedient. Es va dictaminar:

“Ara bé, la mera presentació de l’escriptura relativa a la transmissió, escriptura que ha d’acompanyar a la presentació de l’autoliquidació o de la declaració per expressa disposició legal (art. 110.3 del TRLRHL i art 11.2 de la OF reguladora de l’IIVTNU), pot ser considerada en aquest cas concret, tenint en compte a més el principi de bona fe, com a equivalent a una autoliquidació sense ingress, per aplicació provisional de l’exempció, d’acord amb l’article 99 de la OFG.

I, d'una altra banda, dels termes de l'art. 105.1.c) del TRLRHL es desprèn amb claredat, d'una part, que l'exempció allà contemplada resulta d'obligada aplicació quan es donen les circumstàncies i requisits que enumera la norma. Això és, no té caràcter pregat, ni està subjecta a compliment de cap formalitat per part de l'obligat tributari. I d'una altra part, que la procedència de l'exempció deriva essencialment dels termes del contracte que consten en l'escriptura pública corresponent, per aquest motiu la concurrència o no dels requisits que exigeix l'aplicació de la citada exempció, poden ser apreciats en gran part directament per l'Administració a la vista de l'escriptura que conté el negoci jurídic a què es refereix, i que en aquest cas està a la seva disposició, per això ha de ser aplicada directament per l'Administració sense perjudici de la seva comprovació específica. Tal com succeeix en el present cas.”

3.- Recaptació. Improcedència de la impugnació de la via de constrenyiment amb fonament en la STC 182/2021

Amb motiu de la Sentència del Tribunal Constitucional 182/21, de 26 d'octubre, que va anul·lar bona part de la regulació de l'impost, el Consell Tributari ha analitzat nombrosos recursos d'alçada amb diferents casuístiques derivades de l'aplicació d'aquesta resolució judicial. Una particular és la que es refereix a si la sentència pot tenir efectes anul·ladoris sobre les actuacions executives relatives a liquidacions que havien guanyat fermesa l'esmentat dia 26 d'octubre de 2021.

Així, en l'expedient **50/23** s'analitza un cas en què la novetat de la controvèrsia gira al voltant dels efectes que pot tenir l'esmentada sentència sobre una provisió de constrenyiment que és anterior al 26 d'octubre i en la que es requereix el pagament d'unes liquidacions de plusvàlua degudament notificades i que, en el moment en el que es va dictar la sentència, ja havien esdevingut fermes i consentides per no haver estat impugnades en el termini d'un mes legalment previst.

El Consell desestima el recurs en atenció a l'esmentada fermesa de les liquidacions i a la limitació d'efectes continguda en la STC 182/2021, segons com ha estat interpretada pel Tribunal Suprem en sentències com la núm. 154/2022, de 9 de febrer recurs 126/2019, o la núm. 978/2023, de 12 de juliol recurs 4701/2022, ECLI:ES:TS:2023:3100, i declara que:

“Aquesta doctrina implica, com recentment ha assenyalat la STS de 18 de desembre de 2023, la impossibilitat d'impugnació a partir de la STC 182/2021, de la via de constrenyiment iniciada o continuada posteriorment a la STC respecte de liquidacions que la mateixa considera fermes o consolidades, que és el cas de les providències de constrenyiment objecte dels presents recursos d'alçada interposats.

En el present cas, el recurs ha estat interposat anteriorment al 26/10/2021, data en què es va dictar la STC 182/2021, però una vegada havia transcorregut ja el termini d'impugnació de les liquidacions i de la resolució impugnada les quals havien esdevingut ja actes administratius fermes i consentits. En conseqüència, es tracta d'una situació decidida definitivament mitjançant resolució administrativa ferma, i per tant no susceptible de ser revisada amb fonament a la mateixa STC 182/2021, de conformitat amb el que estableix el fonament jurídic sisè de la sentència.”

També s'aplica aquest criteri, derivat de la STS de 18 de desembre de 2023, en l'expedient 235/23 on la persona interessada va sol·licitar amb fonament en la STC 182/2021 la revisió per nul·litat de ple dret dels documents de pagament i requeriment d'informació emesos en el marc del procediment de constrenyiment iniciat per a fer efectiu el pagament de les liquidacions.

Tot i que les sol·licituds no van ser admeses per haver estat interposades contra actes de tràmit, el Consell Tributari es va pronunciar, a efectes informatius, per tal d'aclarir que:

“No obstant això, si s'entengués que les sol·licituds de revisió d'actes nuls presentades els dies 4/11/2021 i 12/01/2023 van dirigides contra les liquidacions que es refereixen els documents de requeriments d'informació que s'identifiquen a aquestes, documents de pagament i requeriment d'informació amb números de rebut EX2019...(a) i EX2022...(d), és precís assenyalar que al present cas no resulta d'aplicació la STC 182/2021 que s'al·lega com a únic fonament de la nul·litat sol·licitada. Ni respecte de la liquidació originària, constreta anteriorment a la STC assenyalada i parcialment pagada, ni respecte de la liquidació corresponent a les quantitats pendents de pagament, tal com s'argumenta al FJ 5 d'aquesta proposta.”

I en l'expressat fonament jurídic cinquè del dictamen, es diu que:

«En el present cas, els recursos han estat interposats posteriorment al 26/10/2021, data en què es va dictar la STC 182/2021, a més d'interposar-se una vegada havia transcorregut ja el termini d'impugnació de la liquidació, que havia esdevingut ja en acte administratiu ferm i consentit, i per tant no susceptible de ser revisada amb fonament a la pròpia STC 182/2021, de conformitat amb el que estableix el fonament jurídic sisè de la sentència.

Així ho assenyala la recent STS 5715/2023 de 18 de desembre de 2023 (ECLI:ES:TS:2023:5715) la doctrina de la mateixa resulta plenament aplicable a aquest cas, segons la qual (...):

“SEGUNDO. - El criterio de la Sala

A los efectos de resolver la cuestión de interés casacional, debemos realizar las siguientes consideraciones:

1.- A tenor de nuestra sentencia 949/2023, de 10 de julio, rca. 5181/2022, ECLI:ES:TS:2023:3294, y de conformidad con lo dispuesto en la STC 182/2021, de 26 de octubre, las liquidaciones provisionales o definitivas por Impuesto sobre Incremento del Valor de los Terrenos de Naturaleza Urbana que no hubieran sido impugnadas a la fecha de dictarse dicha sentencia, 26 de octubre de 2021, no podrán ser impugnadas con fundamento en la declaración de inconstitucionalidad efectuada en la misma, al igual que tampoco podrá solicitarse con ese fundamento la rectificación, ex art. 120.3 LGT, de autoliquidaciones respecto a las que aún no se hubiera formulado tal solicitud al tiempo de dictarse la STC 26 de octubre de 2021.

A todas luces, el presente recurso de casación perfila una situación consolidada a los efectos de la expresada doctrina y, por tanto, inatacable desde la perspectiva de la STC 182/2021, de 26 de octubre.

2.- Cabe referirnos a nuestra sentencia 1103/2022, de 27 de julio, rca 3304/2019, ECLI:ES:TS:2022:3188, que, no obstante, lo que aduce el recurrente en casación, en modo alguno avala que la sentencia del Tribunal Constitucional 182/2021 opere como causa anulatoria de cualquier acto de ejecución o recaudación de la deuda tributaria.

(...)

En consecuencia, la inconstitucionalidad proclamada en la sentencia del Tribunal Constitucional 182/2021, de 26 de octubre no puede proyectarse, vía impugnación de la providencia de apremio, ante los motivos tasados de oposición expresados en el artículo 167.3 LGT".»

4.- Sancions. Efectes de la STC 182/2021 sobre la sanció que deriva d'una liquidació ferma

En el recurs analitzat en l'expedient **119/24** la persona interessada no va presentar cap autoliquidació per l'IIVTNU meritat per la transmissió d'un immoble de manera que la inspecció municipal va practicar i notificar la liquidació de plusvàlua i també la corresponent sanció tributària per la manca de pagament de l'impost. S'interposa recurs contra la liquidació i la sanció.

La primera va ser notificada i pagada amb anterioritat a la STC 182/21 i no va ser recorreguda en temps i forma, per la qual cosa va adquirir fermesa i esdevingué una situació consolidada d'acord amb el fonament de dret sisè de la mateixa sentència. En canvi, la sanció es va notificar amb posterioritat a la resolució judicial i un cop els preceptes del TRLRHL reguladors de la base imposable del tribut ja havien estat declarats inconstitucionals. Per aquest motiu el Consell es planteja la qüestió de si un cop la liquidació de l'impost ha esdevingut ferma i consentida és possible impugnar la sanció tributària posterior, i considera:

«En conclusió, la sanció és fruit d'una potestat qualitativament diferent a la de la liquidació de la qual porta causa, per tant, el sancionat ha de poder "esgrimir los motivos jurídicos y argumentos que considere conveniente, incluso aquellos que, aunque la mantengan intangible, afectasen a la validez de la liquidación de la cual es dimanante, a los efectos de su traslación a la sanción". El dret a la defensa impedeix limitar els motius que es poden al·legar contra un acord sancionador.

(...)

Tot i que la sentència 182/21 del Tribunal Constitucional no es refereix explícitament a les sancions tributàries, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en sentència 2664 d'11 de juliol de 2024 ha determinat, sobre això, el següent:

“Partiendo de la notoria doctrina jurisprudencial a que alude la parte apelante, a propósito de la posibilidad de hacer valer contra la sanción tributaria vicios invalidantes de la liquidación de que parte, aun cuando ésta hubiera devenido firme e inatacable por consentida, habrá de hacerse notar que las liquidaciones aquí practicadas lo fueron en aplicación de un régimen legal declarado inconstitucional y nulo, lo que, en palabras del propio Tribunal Constitucional, en la misma sentencia y fundamento citados, “impide la liquidación, comprobación, recaudación y revisión de este tributo local y, por tanto, su exigibilidad.”. Que, por mandato de la propia sentencia constitucional, las mismas no fueren susceptibles de ser revisadas en virtud de aquélla, en su caso, no significa que el vicio en que incurrieran no sea susceptible de ser invocado contra las sanciones de ellas derivadas. Más si cabe cuando los propios términos de la sentencia constitucional, en su aludido FJº 6º b), al dibujar situaciones no susceptibles de revisión en virtud del pronunciamiento de inconstitucionalidad, no hace referencia alguna a sanciones en su caso impuestas, que es el supuesto que nos ocupa, lo que enlaza directamente con la previsión del art. 40.Uno LOTC, pues a resultas de la nulidad de la norma aplicada ha de entenderse viciada la liquidación y, con ella, la sanción de la misma directamente derivada. El recurso, en suma, merece plena estimación, habiendo las sanciones tributarias litigiosas de tenerse por nulas en virtud de lo previsto en el arts. 38 y 39 LOTC.”

En conseqüència, a la vista del que estableixen les sentències esmentades, correspon anul·lar la sanció tributària imposada.»

5.- Recursos

5.1.- Notificació incorrecta. Estimació del recurs

En l'expedient **304/23** la mercantil interessada va interposar un recurs d'alçada contra la desestimació presumpta d'una sol·licitud de rectificació d'una autoliquidació de plusvàlua pagada. L'Institut Municipal d'Hisenda (IMH) va proposar la no admissió del recurs per ser extemporani i va sostenir que la sol·licitud de rectificació d'autoliquidació de plusvàlua formulada per l'entitat recurrent sí que havia estat desestimada mitjançant una resolució expressa del gerent degudament notificada al domicili de la interessada.

No obstant això, el Consell Tributari examina l'expedient administratiu i adverteix que al justificant de recepció de la notificació d'aquella resolució del gerent de l'IMH no hi consta la identitat de la persona que va signar la seva recepció i recorda que la manca d'aquest requisit comporta la invalidesa de la notificació:

“Es pot concloure, per tant, que la notificació practicada a la recurrent el dia 18/06/2020 manca de validesa per no contenir la identitat i número de DNI de la persona que suposadament va signar la recepció.”

Aquesta invalidesa de la notificació de la resolució desestimatòria de la sol·licitud de rectificació té uns efectes sobre l'autoliquidació de l'impost de plusvàlua pagada. Examinant el cas concret, el Consell Tributari considera que no procedeix

retrotraure les actuacions, sinó directament estimar el recurs a la vista de la doctrina del Tribunal Constitucional en matèria de plusvàlua establerta en la seva Sentència número 182/2021 i específicament en el seu fonament de dret sisè, relatiu a l'abast i efectes de la declaració d'inconstitucionalitat que conté perquè està davant d'una actuació no consolidada. Així diu el Consell Tributari:

“Des del punt de vista del procediment, a aquest supòsit escau retrotraure les actuacions i notificar vàlidament la resolució desestimària del gerent. No obstant, el fet que no s'hagi produït la fermesa de l'esmentada desestimació, en no haver-se notificat vàlidament, impedeix que pugui entendre's que es tracta d'una actuació consolidada, a efectes del contingut de l'esmentada STC 182/2021, que exceptua la possibilitat de sol·licitar la rectificació de liquidacions o autoliquidacions al seu FJ 6...

(...)

En aquest supòsit, la sol·licitud de rectificació de l'autoliquidació es va formular molt anteriorment a la data en què es va dictar la STC parcialment transcrita i, per tant, no existeix una resolució administrativa ferma, per les raons anteriorment exposades.”

5.2.- La posada de manifest de l'expedient no amplia el termini del recurs. Notificació a persona jurídica

En el recurs **150/23** el Consell Tributari tracta dues qüestions de caràcter procedimental que resulta convenient recollir en aquesta memòria. En primer lloc, la part interessada al·legava indefensió pel fet que no es va suspendre el termini d'un mes per a interposar el recurs d'alçada en un supòsit en què s'havia demanat la vista de l'expedient i la còpia de documentació en ell continguda. Per altra banda, la recurrent considerava que en tractar-se d'una persona jurídica, la notificació de la resolució no es podia entendre produïda fins que no s'hagués realitzat per mitjans electrònics.

Pel que fa a la primera qüestió, el Consell es remet a l'art. 223.2 de la Llei general tributària i a l'art. 24 del RD 520/2005 pel qual s'aprova el reglament de revisió en via administrativa, i conclou:

“Doncs bé, els preceptes anteriors tenen la finalitat que no es produeixi indefensió a l'interessat i que pugui conèixer el contingut de l'expedient abans de formular al·legacions o impugnar un acte administratiu. Però les normes anteriors estableixen que l'interessat haurà de comparèixer davant l'òrgan actuant per a examinar l'expedient i que l'administració pública haurà de tenir a disposició de l'interessat el contingut de l'expedient, des de l'endemà a la notificació de l'acte administratiu i durant el termini establert per a poder impugnar-lo, sense que s'estableixi, en cap cas, que se suspendrà el termini per a recórrer o s'ampliarà aquest a partir del moment que l'interessat accedeixi a l'expedient.

(...)

La societat recurrent no pot ignorar que el termini per a recórrer és d'un mes i que el fet de sol·licitar per escrit documents d'un expedient pot suposar que, entre la

seva recepció per l'òrgan competent, la preparació de la documentació i el seu enviament, s'origini un termini que pot superar fins i tot el marge del mes establert per a recórrer. En aquest cas, l'administració municipal va procedir amb celeritat a preparar la documentació i a la seva notificació sense que s'esgotés el termini d'un mes des que es va notificar la resolució del gerent del Institut Municipal d'Hisenda objecte d'impugnació.

En definitiva no es va causar cap indefensió a l'entitat recurrent. És més quan va rebre la documentació de l'expedient sol·licitada encara no s'havia esgotat el termini per a recórrer.”

Quant a la manca de notificació per mitjans electrònics, es va analitzar la normativa aplicable article 41 de la llei 39/2015, el criteri previ del mateix Consell expedient 1389/21 i la jurisprudència del Tribunal Suprem sentències 3139/2022, de 20 de juliol, i 4156/2022, de 18 de novembre per concloure que:

“En aquest cas, la societat interessada no qüestiona el contingut de les notificacions sinó el fet que s'hagin realitzat per correu postal, però com ha posat de manifest la jurisprudència del Tribunal Suprem, la notificació és un requisit d'eficàcia i no de validesa. Ha d'imperar la doctrina relativa a l'efectiu coneixement de l'acte notificat per la interessada, si la notificació en paper és practicada amb resultat satisfactori, no estarem davant d'un vici que causi la nul·litat, per no donar-se indefensió material, sinó com a màxim, davant d'una irregularitat no invalidant per ús d'un mitjà de notificació no previst inicialment.

Dels antecedents obrants a l'expedient, queda constància que les notificacions en discussió van ser rebudes per una persona que es trobava al domicili de la societat, indicant-ne la relació d'empleada i les dades de nom, cognoms i DNI.

Quart.- Establert això, i donant per eficaces les actuacions notificadores d'aquesta administració tributària, no es pot accedir a la petició de la recurrent de retrotreure les actuacions al moment de la notificació de la proposta de liquidació provisional de l'impost i la incoació del procediment sancionador, així com a la devolució dels recàrrecs i interessos satisfets.”

En aquest exercici s'han enviat per a dictamen 27 recursos sobre l'impost sobre activitats econòmiques (IAE), en comparació amb els 35 de l'any passat. Aquesta disminució confirma la tendència cap a la normalitat després de l'augment excepcional de recursos derivat de la pandèmia, en els que es qüestionava la realització del fet imposable.

Per a aquest impost, el Consell Tributari ha dictaminat 28 recursos on s'han abordat diverses qüestions. Algunes temàtiques són recurrents i ja han estat tractades en memòries anteriors, com els problemes derivats de l'import de la xifra de negoci, la manca d'exercici de l'activitat o la invocació d'algun benefici fiscal.

A continuació, es destaquen els recursos més rellevants.

1.- Fet imposable. No subjecció a l'IAE. Empreses immobiliàries. Acta de conformitat

Tal com disposa l'article 81 del TRLHL, no constitueix fet imposable de l'impost l'alienació de béns integrats a l'actiu fix de les empreses que hagin figurat degudament inventariats com a tal immobilitzat amb més de dos anys d'antelació a la data de transmetre's, i la venda de béns d'ús particular i privat del venedor sempre que els hagi utilitzat durant el mateix període de temps.

En aquest context, l'epígraf 833.2 de l'IAE que fa referència a l'activitat de promoció d'edificacions, inclou la compra o venda d'edificacions i conté una quota fixa i una altra de variable, aquesta última s'exigeix en formalitzar-se les vendes.

En relació amb la quota variable de l'impost, en el recurs **53/24** la persona interessada manifestava oposició contra les liquidacions tributàries de l'IAE que li havien estat girades com a conseqüència d'un acta de conformitat. Va al·legar que no estava obligada a pagar la quota variable de l'epígraf 833.2 relatiu a promoció immobiliària perquè tots els seus immobles estaven comptabilitzats com a immobilitzat. A més, adduïa que l'any 2010 va canviar el seu objecte social i va deixar de dur a terme l'activitat de promoció immobiliària. Com a element probatori va aportar els comptes anuals corresponents als exercicis objecte de liquidació.

Perquè concorri aquest supòsit de no subjecció és necessari que tals béns hagin figurat degudament inventariats com a tal immobilitzat amb més de dos anys d'antelació a la data de la seva transmissió.

Per consegüent, tenint en compte la condició que per a les empreses constructores i promotores tenen els immobles o edificis objecte de la seva activitat, dependrà de la veritable naturalesa patrimonial dels immobles alienats el fet que la seva alienació estigui o no subjecta a l'impost, sent requisits imprescindibles per a la seva no subjecció el que tinguin, objectivament, consideració d'actiu fix, i que hagin estat correctament comptabilitzats com a tals, segons les normes i plans de comptabilitat aprovats per als diferents sectors econòmics, durant els dos anys anteriors a la data de venda.

L'IMH va considerar en aquest supòsit que els comptes anuals no eren suficients per acreditar que els immobles transmesos formaven part de l'immobilitzat, atès que no constava la identificació concreta de cadascun, *“constituïnt una prova de grau sobre això el llibre-inventari del balanç que han de portar les entitats mercantils”*.

No obstant això, el Consell Tributari estima que tant la identificació dels immobles com la seva correcta comptabilització com a immobilitzat fix durant els dos anys anteriors a la seva transmissió resultaven suficientment acreditats en la documentació que havia estat aportada per la interessada, i considera a aquests efectes especialment rellevants tant els comptes anuals degudament auditats com el canvi d'objecte social, d'acord amb la línia jurisprudencial que se cita. Literalment el Consell Tributari diu al seu FJ 4t:

“Certament, com assenyala la DGT en consulta no vinculant 1357-04 de 28 de juny de 2004, perquè concorri el supòsit de no subjecció indicat és necessari que tals béns hagin figurat degudament inventariats com a tal immobilitzat amb més de dos anys d'antelació a la data de la seva transmissió. Per consegüent, «teniendo en cuenta la condición que para las empresas constructoras y promotoras tienen los inmuebles o edificios objeto de su actividad, dependerá de la verdadera naturaleza patrimonial de los inmuebles enajenados el hecho de que su enajenación esté o no sujeta al Impuesto, siendo requisitos imprescindibles para su sujeción el que tengan, objetivamente, consideración de activo fijo, y que hayan estado correctamente contabilizados como tales, según las normas y planes de contabilidad aprobados para los distintos sectores económicos, durante los dos años anteriores a la fecha de venta».

Doncs bé sobre aquest tema cal portar a col·lació la línia assentada al respecte pels tribunals de justícia, podent citar en aquest sentit, entre altres, la STS núm. 7210/2012 de 29 d'octubre de 2012 (ECLI:ES:TS:2012:7210), i la SJCA núm. 111/2017 de 8 de maig de 2017 (ECLI:ES:JCA:2017:1145). Així, en la primera d'aquestes sentències les negretes són nostres) el Tribunal Suprem assenyala:

“resultando correcto proceder del modo como indicamos en el fundamento sexto de la sentencia de 8 de febrero de 2005 (casación 6567/99); a saber:

«[...] en las empresas inmobiliarias los terrenos y solares que en otro tipo de empresas configuran indiscutiblemente el Activo Material Fijo, en este tipo de Empresas constituyen el objeto de su actividad, por lo que se integran en la masa patrimonial calificada como “Existencias”. La solución a este dilema la han de proporcionar no tanto las normas legales aplicables sino el objeto social de la empresa. Este criterio, el del objeto social de la empresa, sin embargo, no resuelve el problema discutido en este litigio pues el objeto social de la empresa demandante venía configurado, en la fecha en que las actas se levantaron, por: “la adquisición y urbanización de terrenos, y la promoción, construcción y explotación en venta o renta de edificios”. De este modo, y dado su objeto social, los terrenos controvertidos podían ser tanto Activo Material Fijo como Existencias, pues los bienes inmuebles litigiosos podían ser destinados a la venta, en cuyo caso serían Existencias, o, contrariamente, podían permanecer indefinidamente

en su patrimonio por estar destinados al arrendamiento, hipótesis en la que constituirían Activo Material Fijo. En estas circunstancias entendemos que el problema ha de ser resuelto no desde una perspectiva abstracta y general, sino desde la realidad concreta y específica de los mencionados terrenos».

Pues bien, debiéndose abordar la cuestión desde la realidad concreta y específica de los terrenos, nos encontramos con que los jueces a quo han llegado a la convicción de que «teniendo en cuenta los datos aportados por el recurrente no consta que los terrenos objeto de venta estuvieran destinados al uso propio de la empresa o al arrendamiento durante esos años», «siendo el propio recurrente el que el año 2001 incluyó los terrenos en existencias» (FJ 4º), y también de que «[d]el examen de las escrituras (salvo la finca descrita en la escritura nº 4190 de 30 de julio de 2001) se observa que la finalidad del recurrente al adquirir esas fincas era venderlas una vez existieran expectativas ciertas de que dichos terrenos podían ser edificados, participando en los procedimientos urbanísticos necesarios para ello» (FJ 5º).»

I, en la mateixa línia, quant a la rellevància dels comptes anuals com a mitjà per a acreditar el compliment del requisit legal, “que exigeix un element formal clar, que és la “deguda” constància a l’inventari”, la Sentència del Jutjat Contenciós Administratiu de Tarragona núm. 111/2017 de 8 de maig de 2017 (ECLI:ES:JCA:2017:1145) declara:

“A efectos de acreditar lo señalado anteriormente, se pretende acreditar por la empresa que la operación singular venía referida a aparcamientos que estuvieron alquilados, de conformidad con el objeto social de la empresa, y que por lo tanto formaban parte del inmovilizado de la misma.

Frente a ello, ha opuesto el Ayuntamiento que los bienes no constan debidamente inventariados, impugnando el documento 10 de la demanda por no constar firma alguna ni poder verificarse su autenticidad. En este sentido, hemos de recordar que toda empresa tiene obligación de presentar cuentas anuales, y en las mismas ha de constar el inmovilizado de la empresa. En este caso, la empresa fue declarada en concurso voluntario en el año 2016, por lo que podía haber presentado las cuentas anuales anteriores que acreditaran fehacientemente que las plazas de aparcamiento efectivamente estaban consideradas inmovilizado. La presentación de las cuentas anuales, que constituye una obligación de la empresa, constituye el único medio apto para cumplir con el requisito legal, que exige un elemento formal claro, que es la “debida” constancia en el inventario, que este Juzgador interpreta como constancia, por lo menos, en las cuentas de obligada presentación y que contienen expresas previsiones al efecto.”

En conseqüència, en aquest cas concret, a la vista de l'informe d'auditoria de l'empresa de l'any 2014 i de la informació continguda en els comptes anuals dels exercicis 2014, 2015, 2016 i 2017, i verificat que des del 17 de setembre de 2010 l'empresa va modificar l'objecte social, que va deixar de ser l'activitat de promoció immobiliària, per la qual cosa en els balanços de situació dels exercicis impugnats no figuren existències i consten les inversions immobiliàries comptabilitzades com a actiu no corrent, el Consell Tributari conclou:

“Sisè.- Doncs bé, al present cas, de l’anàlisi dels comptes anuals dels diferents exercicis es desprèn que, segons la comptabilitat, el balanç i altra informació recollida en els citats comptes, no consta efectivament cap immoble dins de l’actiu corrent de l’empresa als dos anys anteriors al de l’alienació dels immobles objecte d’aquest expedient, per la qual cosa tots ells són béns integrats a l’actiu fix de l’empresa, tal com sosté la recurrent. Aquesta dada, unida al canvi d’objecte social de l’empresa que, així mateix resulta acreditat, permet considerar, d’acord amb la jurisprudència abans ressenyada, que ens trobem davant un supòsit de no subjecció a l’IAE previst a l’art. 81 del TRLRHL. Jurisprudència que atén fonamentalment a la “realitat patrimonial” dels immobles i a la seva adequada constància comptable conforme a les normes i plans de comptabilització legal.

En aquest sentit, a l’efecte de determinar el criteri rellevant del que el Tribunal Suprem i la doctrina administrativa denominen la “realitat patrimonial” o “veritable naturalesa patrimonial” dels immobles que determina el supòsit de no subjecció, la indicada jurisprudència exigeix atendre el conjunt de la prova i, especialment, a l’objecte social de l’empresa i als comptes anuals, d’obligada presentació”.

2.- Exempcions d’entitats. Organisme públic d’investigació. Exempció d’un consorci integrat per diverses administracions (art. 82.1.e) del TRLRHL). Interpretació de la norma

En l’expedient 360/23 s’analitza si el consorci públic interessat compleix els requisits per a ser beneficiari d’aquesta exempció a l’IAE demanada i prevista a l’art. 82.1. e) del TRLRHL per als organismes públics d’investigació.-

El cas és interessant perquè l’Institut Municipal d’Hisenda proposa la desestimació del recurs per entendre que la naturalesa associativa dels consorcis no permet conceptuar-los com a un organisme públic dels que es refereix l’article 82.1.e) del TRLRHL i recolza la seva argumentació en dictàmens previs del Consell, com són el 282/14, 168/13 i 407/13.

El Consell Tributari, per contra, considera que “(…/…)això no permet traslladar automàticament la “ratio decidendi” d’aquells dictàmens al cas present, perquè el règim jurídic de cada consorci depèn en cada cas concret, entre altres circumstàncies, dels seus estatuts i de les normes que habilitin la seva creació, és a dir, del dret específic que regeix la seva organització i la seva activitat”.

Per això, abans de resoldre el recurs, el Consell Tributari analitza la naturalesa jurídica de l’organisme interessat i, fent un repàs dels seus estatuts, conclou que, en el cas que ens ocupa, aquest consorci ostenta la condició d’agent d’execució de l’Administració de l’Estat, que es troba adscrit i és mitjà propi d’aquesta i, per tant, s’ha de considerar com a dependent d’aquesta administració.

El Consell Tributari realitza un anàlisi acurat de la normativa reguladora dels Organismes públics d’investigació i arriba a la següent conclusió:

«Per tant, és el fi o la finalitat perseguida l'element que configura o naturalitza a una entitat com un organisme públic d'investigació i, no ho és tant la seva concreta forma jurídica. Confirma l'anterior el núm. 2 "in fine" de l'article citat a l'assenyalar que "...sin perjuicio de su naturaleza consorcial" també és un OPIS "el Instituto de Astrofísica de Canarias (IAC)".

Així mateix, també ratifica l'anteriorment exposat el núm. 3 de la disposició addicional primera d'aquesta Llei a l'establir que podran ser d'aplicació als consorcis participats majoritàriament per l'Estat determinats articles d'aquesta llei, tots ells inclosos al seu Títol II "Recursos humanos dedicados a la investigación", del Capítol I que porta per títol: "Personal investigador al servicio de las Universidades públicas, de los **Organismos Públicos de Investigación** y de los Organismos de Investigación de otras Administraciones Públicas" i, al seu Capítol II, diferenciant-los expressament, estableix les especialitats del personal investigador al servei dels "...**Organismos Públicos de Investigación de la Administración General del Estado**".

En definitiva, de la normativa transcrita resulta que a més dels denominats Organismos Públicos de Investigación de la Administración General del Estado existeixen altres Organismes d'Investigació Públics (que pertanyen a l'esfera pública de l'Estat). La diferència entre uns i d'altres és que la LCTI confereix a determinats Organismes Públics d'Investigació algunes particularitats normatives.»

Seguint la normativa detallada el Consell Tributari analitza si el consorci interessat pot ser considerat com a organisme públic d'investigació i resol que:

«El BSC..., a l'estar participat majoritàriament per l'Estat està adscrit a la seva Administració General. Està integrat per dues administracions públiques territorials, la d'adscripció i l'Administració de la Generalitat de Catalunya i, a més, per una universitat pública, la Universitat Politècnica de Catalunya.

La seva finalitat, d'acord amb els seus Estatuts, és la de gestionar i promoure la col·laboració científica, tècnica, econòmica i administrativa de les institucions que l'integren, per a l'equipament i gestió del BSC... a Espanya i es va constituir com un agent d'execució de la Administración General del Estado i, com a tal, de conformitat amb l'article 3.4 de la Llei 14/2011, d'1 de juny, de la ciència, la tecnologia i la innovació, realitza o dona suport "(...) a la investigación científica y técnica o a la innovación".

I, com ja s'ha vist, l'art. 46 d'aquesta norma estableix que són agents d'execució de la Administració General de l'Estat: "los Organismos Públicos de Investigación, así como otros Organismos de investigación públicos dependientes, creados o participados mayoritariamente por la Administración General del Estado".

Finalment, com a consorci públic de l'Estat, està subjecte al règim pressupostari, de comptabilitat i de control de l'Administració pública a la qual està adscrit i, segons l'art. 26 dels seus estatuts, és mitjà propi de la Administració General de l'Estat.

L'anterior és important perquè quan els consorcis, com succeeix en aquest cas, són creats per administracions públiques pel desenvolupament i exercici de qüestions i serveis d'interès comú, és a dir, per a la gestió i prestació de determinats serveis i activitats rellevants per a l'interès públic, en aquest cas per a la investigació o el suport a la investigació científica, com a projecció o continuació d'aquestes administracions, han de tenir la seva mateixa consideració a l'exercir una funció que és pròpia de les entitats que l'han creat.»

Respecte del concepte d'organisme públic a efectes de l'exempció de l'article 82.1.e) del TRLRHL, el Consell Tributari considera que:

«Sobre la condició de “organismos públicos” dels Consorcis és útil prendre en consideració l'evolució produïda En relació amb l'exempció aplicable als organismes autònoms de l'Estat i a les “entidades de carácter análogo” de les CCAA i de les entitats locals (art. 84.1.a) TRLRHL). En concret, s'ha de tenir en compte la sentència del Tribunal Suprem, de data 15/11/2022 (ECLI:ES:TS:2022:4184), dictada en interès cassacional.

Aquesta sentència respon a l'exempció de l'art. 9 a) i b) del text refós de la Llei 27/2014, de 27 de novembre, de l'impost sobre societats (d'ara endavant, TRLIS), que troba el seu equivalent a l'art.82.1.a) del TRLRHL, atès que en ambdós casos refereixen l'exempció del respectiu impost per a l'Estat, les comunitats autònomes, les entitats locals, els organismes autònoms de l'Estat i entitats de dret públic d'anàleg caràcter de les comunitats autònomes i de les entitats locals. L'única diferència existent és de tècnica legislativa pel fet que, al TRLIS, l'exempció apareix materialitzada a dos apartats diferents (lletres “a” i “b”) i, al TRLRHL, es regula la mateixa exempció a un únic apartat (lletra “a”).

Estableix l'art. 82.1.a) del TRLRHL que estan exempts (“ex-lege”) de l'IAE: “El Estado, las comunidades autónomas y las entidades locales, así como los organismos autónomos del Estado y las entidades de derecho público de análogo carácter de las comunidades autónomas y de las entidades locales” i així mateix l'art. 82.1.e) es refereix als organismes públics d'investigació.

La sentència, estima l'exempció per a un consorci i fixa com a doctrina:

“SÉPTIMO. Contenido interpretativo de esta sentencia. De conformidad con el artículo 93.1 LJCA, en función de lo razonado precedentemente, con relación a determinar si los consorcios tienen o no la consideración de entidad de derecho público de análogo carácter a los Organismos autónomos a efectos del reconocimiento de la exención en el Impuesto sobre Sociedades, prevista en el artículo 9.1.b) del Texto Refundido del Impuesto sobre Sociedades, procede declarar lo siguiente:

“A efectos de considerar el “análogo carácter” con los organismos autónomos del Estado, que el artículo 9.1.b) del Texto Refundido del Impuesto sobre Sociedades (actual art 9.1 b LIS) exige apreciar en las entidades de derecho público de las Comunidades Autónomas y de las entidades locales para que puedan beneficiarse de la exención del Impuesto de Sociedades, debe anali-

zarse comparativamente su naturaleza y composición; el régimen jurídico de sus actos y las funciones que le atribuyan sus estatutos o normativa de creación, con el fin de constatar que tengan una finalidad prestacional, dirigida a satisfacer y garantizar el interés general sin ánimo de lucro.”

Segons el judici d'aquest Consell, el cas que resol aquesta sentència i el cas aquí analitzat presenten notables semblances. En aquell cas el Tribunal Suprem preveu un supòsit d'exempció d'un ens consorcial: el “Consorti Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona”, la finalitat d'aquest és l'impuls i la promoció del Parc de Recerca Biomèdica de Barcelona i, per tant, l'impuls a la investigació científica. Igual que al cas objecte del present expedient, aquell Consorci està també integrat per dues administracions territorials i una universitat pública: la Generalitat de Catalunya, l'Ajuntament de Barcelona i la Universitat Pompeu Fabra. L'únic element diferencial rau en que el consorci objecte de la Sentència no es troba adscrit a l'Estat sinó a la Generalitat de Catalunya.

El Tribunal Suprem estableix que per dilucidar la controvèrsia jurídica sotmesa a la seva consideració ha de realitzar-se a cada cas concret una anàlisi comparativa per establir si el consorci té o no té “carácter análogo” als organismes autònoms de l'Estat; és a dir, planteja una comparació basada en les circumstàncies concurrents i casuístiques de cada cas, sense que, com diu la mateixa sentència, el caràcter d'anàleg que s'ha de predicar pugui portar-nos a entendre “(...) que el precepto exija una identidad entre un organismo autónomo del Estado”.

Segons el nostre judici, en els dos casos trobem entitats consorcial de caràcter anàleg a organismes autònoms de l'Estat atès que, com a aquells, aquests, segons els seus estatuts, són entitats de dret públic que depenen d'una administració pública territorial, es regeixen per normes de comptabilitat, de personal, de contractació, pressupostàries i de control financer i auditoria pròpies del sector públic i, des de l'àmbit del públic, ambdós realitzen una activitat d'investigació o de suport a la investigació i per tant, tenen una finalitat prestacional, dirigida a satisfer i garantir l'interès general i, sobretot, manquen d'ànim de lucre. Donades aquestes característiques, el Tribunal Suprem, respecte a aquesta tipologia de consorcis (els que tenen caràcter anàleg a organismes autònoms de l'Estat) obre la possibilitat d'aplicar l'exempció prevista a l'art. 82.1.a) del TRLRHL.

Per a això entén que la interpretació de la finalitat de la norma condueix a prendre en consideració de manera preferent el criteri funcional de l'actuació de l'entitat pública beneficiària sobre el subjectiu formal:

“a efectos de resolver la controversia lo destacable es la finalidad pretendida por el legislador tributario y que, a nuestro juicio, no es otra que la de beneficiar a las entidades, vinculadas o dependientes de otras Administraciones Públicas, primando la perspectiva prestacional, de gestión de servicios públicos o, de un modo más amplio, como entidades destinadas a satisfacer y garantizar el interés general sin ánimo de lucro o sin perspectiva empresarial, como se desprende de una lectura conjunta del artículo 9.1.b) TRLIS con la exención prevista en el apartado anterior, artículo 9.1.a) TRLIS.”

El Consell Tributari comparteix aquest plantejament del Tribunal Suprem en referència a la qualificació dels consorcis, que contrasta amb el criteri expressat a anteriors dictàmens. En concordança amb la sentència abans transcrita, no es pot desconeixar que l'exempció aquí controvertida s'inscriu al marc d'una política fiscal encaminada a afavorir la investigació desenvolupada des de l'esfera pública, per la qual cosa, també per aquesta raó, en aquest cas concret, s'ha d'estimar l'exempció. A la vegada, el reconeixement de l'exempció a tots els organismes d'investigació públics, amb independència de la seva forma de personificació, és també una exigència del principi d'igualtat.»

Per últim, el dictamen centra l'atenció en la interpretació de les normes que estableixen beneficis fiscals i, concretament, en l'apartat sisè, abans d'arribar a la solució que finalment proposa, realitza un repàs jurisprudencial de com s'han d'interpretar les normes fiscals:

«L'anterior conclusió no deriva d'una aplicació analògica eventualment vetada pel legislador (art. 14 LGT).

El Tribunal Suprem ha anat abandonant la doctrina en virtut de la que els beneficis fiscals haurien d'interpretar-se sempre de forma estricta. Les normes fiscals s'han d'interpretar com la resta de normes jurídiques; això és, sense cap especialitat, resultant aplicable a la interpretació de les normes de contingut fiscal els criteris exegètic, gramatical, històric, sistemàtic, sociològic i teleològic, sent així que per a la seva correcta interpretació necessàriament s'han de tenir molt en compte els objectius pretesos per la norma. Així, la STS de 20 de juliol de 2021 (ECLI:ES:TS:2021:3077, FJ 3), sobre l'aplicació de l'article 27 de la Llei 49/2002, de 23 de desembre, de règim fiscal de les entitats sense finalitats lucratives i dels incentius fiscals al mecenatge, ha indicat (el destacat és nostre):

«c) “... que a lo que debe atenderse es al espíritu y finalidad de la norma, pues las leyes se interpretan atendiendo fundamentalmente a su espíritu y finalidad (art. 3.1 CC (LEG 1889, 27) y art. 12.1 LGT (RCL 2003, 2945)). Y ello es igualmente aplicable a los incentivos o beneficios fiscales, pues como afirma reiterada jurisprudencia “dentro de los criterios interpretativos que propone el artículo 3 del Código Civil tiene prevalencia, cuando se trata de incentivos fiscales, el de la “ratio legis o finalidad de las disposiciones que lo regulan, de modo que la línea interpretativa a seguir debe estar lógicamente supeditada a la consecución de los objetivos de política económica, social, etc. que justifican tales incentivos” (SSTS de 24 noviembre 1995 (RJ 1996, 1697), 2 febrero 1996 (RJ 1996, 1706), 22 febrero 2003 (RJ 2003, 3595) y 1 octubre 2007 (RJ 2007, 7032), entre otras)”

(...)

Antes, incluso, ya habíamos expresado (STS de 12 de diciembre de 1985 (RJ 1985, 6243)) que “no puede aceptarse la ya superada tesis del apelante de que las normas que conceden beneficios tributarios han de ser aplicadas restrictivamente. Esta tesis ha sido superada por una reiterada doctrina de esta Sala, según la cual no procede acudir a la interpretación de las normas con criterios predeterminados, sino procurando que siempre se cumpla la finalidad que la norma persigue”.

Del citado artículo 14 se deduce –como antes del 23 de 1963– que una cosa es la analogía y otra la interpretación de las normas jurídicas, pues mientras la primera –proscrita– constituye una actividad de integración del ordenamiento por la que se extiende una norma a presupuestos de hecho no contemplados implícita o explícitamente por ella, la segunda, por el contrario, tiene por objeto conocer el sentido, alcance y finalidad de la norma en el marco de la realidad social en el que la misma se aplica. Partiendo de esta elemental distinción necesariamente habrá que convenir en que la llamada interpretación analógica no es tal, puesto que no se trata de una actividad dirigida a desentrañar el sentido de la norma, esto es, interpretativa, sino a integrar o completar las llamadas lagunas del derecho. Esta actividad exige, como es evidente, la previa interpretación de la norma que se pretende aplicar al supuesto de hecho no regulado, pero no por ello deben confundirse ambos fenómenos. Lo prohibido por el artículo 14 de la Ley General Tributaria es el recurso a la analogía para extender más allá de sus términos el ámbito de las exenciones y bonificaciones tributarias, pero dicho precepto no establece, sin embargo, ningún criterio específico de interpretación de las normas constitutivas de exenciones o bonificaciones, las cuales deberán ser interpretadas con arreglo a los mismos criterios o métodos que el resto de las normas tributarias, en los términos que venimos expresando.»

I, per citar un últim exemple del que sembla un criteri cada vegada més consolidat al Tribunal Suprem, es pot citar la recent STS de 20 de juny de 2022 (ECLI:ES:TS:2022:2485, FJ 3) la que, sense citar el criteri de la interpretació estricta dels beneficis fiscals, acudeix al criteri teleològic per interpretar l'exempció de l'art. 7.p) de la Llei 35/2006, de 28 de novembre, de l'IRPF. Indica textualment la sentència referida:

«No existen criterios específicos para [interpretar] las exenciones, acabamos de decir. A las exenciones se aplican también los criterios recogidos en el artículo 12 LGT, que establece en su apartado 1 que las normas tributarias se interpretarán con arreglo a lo dispuesto en el apartado 1 del artículo 3 del Código Civil. Éste, por su parte, dispone que “las normas se interpretarán según el sentido propio de sus palabras, en relación con el contexto, los antecedentes históricos y legislativos, y la realidad social del tiempo en que han de ser aplicadas, atendiendo fundamentalmente al espíritu y finalidad de aquellas”.

Pues bien, no puede desconocerse que la exención controvertida se inscribe en el marco de una política económico fiscal encaminada a favorecer la internacionalización de las empresas en territorio español, mejorando su competitividad mediante la reducción de la carga tributaria de los trabajadores.»

Finalment, el Consell Tributari entén que la interpretació teleològica de la norma connecta l'exempció amb la seva finalitat, que és el foment de la investigació desenvolupada des de l'esfera pública i, per tant, conclou:

“En concordança amb l'anterior, això és, tenint en compte la procedència de l'aplicació del criteri teleològic, i tenint en compte així mateix l'establert a la Llei de la ciència respecte als organismes públics d'investigació a què s'ha fet referència específica al FJ 3, s'ha de concloure que l'exempció que preveu l'art. 82.1.e) del

TRLRHL serveix a la finalitat de foment de la investigació desenvolupada des de l'esfera pública i, a l'encaixar l'entitat sol·licitant en el supòsit de fet, en aquest cas concret, s'ha d'estimar l'exempció demanada."

3.- Quota tributària. Aplicació del coeficient de situació. Motivació

Conforme disposa l'article 87 del TRLRHL:

"(...) los ayuntamientos podrán establecer una escala de coeficientes que ponderen la situación física del local dentro de cada término municipal, atendiendo a la categoría de la calle en que radique".

El coeficient de situació és potestatiu i pren en consideració la categoria fiscal del carrer en el qual radiqui el local gravat.

El Consell Tributari ha tingut oportunitat de pronunciar-se en diverses ocasions respecte de l'assignació de diferents categories fiscals als carrers i l'establiment dels coeficients de situació que ponderen la situació física del local on es realitzen activitats subjectes a l'IAE.

En el recurs **1/24** la mercantil interessada (un hipermercat) al·lega la manca de motivació en la determinació dels índexs de situació i que no s'han observat els principis de capacitat econòmica i proporcionalitat.

El recurrent impugnava la categoria fiscal del tram de carrer en el qual ubica l'hipermercat al·legant, en essència, que tractant-se d'un mateix carrer no podien establir-se trams del mateix amb diferent categoria. Davant tal afirmació, el Consell recull la motivació de la resolució recorreguda en el sentit que aquesta distinció obeeix, precisament, a la importància econòmica dels diferents trams de carrer, ja que no és el mateix la qualificació del tram de carrer en la qual se situa un gran centre comercial com és el cas, que destaca per la seva gran afluència de públic i rellevància econòmica, que aquells altres trams del mateix carrer en els quals no hi ha activitat econòmica i són exclusivament residencials.

Davant la falta de motivació i principi de proporcionalitat al·legats pel recurrent, el Consell Tributari considera que, efectivament, aquests principis han de ser tinguents en compte en tota la regulació dels tributs, però que no és suficient la seva sola invocació per a declarar que hagin estat vulnerats i que, en conseqüència, s'hagin d'anul·lar els actes de liquidació corresponents i així es va indicar al referit expedient:

«El Consell Tributari s'ha pronunciat reiteradament sobre les qüestions plantejades per l'interessat a l'escrit d'interposició del recurs. En particular, sobre l'assignació de la categoria dels carrers i l'establiment dels índexs de situació, es va resoldre, en el dictamen de data 25.02.2004, emès respecte de l'expedient 698/2003, que:

"Tot i això, la veritat és que la racionalitat en l'assignació dels índexs de situació que exigeix la sentència del Tribunal Suprem de 27 d'abril de 2001, així com les

sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de 23 de gener de 2002 i del Tribunal Superior de Justícia de Balears de 23 de maig de 2003, al·legades per la recurrent, no determina necessàriament l'assignació d'una mateixa categoria i, per tant, d'un mateix índex de situació a tots els trams o tots els números d'un mateix carrer, circumstància que estarà justificada o no en funció de la identitat o disparitat de les característiques físiques i de l'entorn de la totalitat de la via pública de què es tracti.

En el present cas, consultat el plànol de la ciutat, s'adverteix que el passeig de ... constitueix una via nova i diferent del carrer de ..., encara que sigui prolongació d'aquesta, ja que té unes característiques totalment diferents des del punt de vista urbanístic a les d'aquest carrer, en què es troben els números que tenen la categoria D, justificant la diferent categoria que li ha estat assignada paràmetres com ara, entre d'altres, la densitat comercial i el tipus d'activitats desenvolupades, conforme es desprèn dels estudis i criteris generals utilitzats el 1992 per a la determinació de les categories dels carrers de la ciutat a efectes del nou impost sobre activitats econòmiques, ja que no es pot oblidar que amb front a pràcticament tota l'extensió del passeig de ... al costat dels números parells -al dels imparells no hi ha edificacions- es troba el gran centre comercial de... on té els seus locals la recurrent."

Respecte de la manca de motivació dels índexs de situació cal assenyalar que, tal com indica el recurrent, "els índexs de situació han de, en tot cas, estar motivats i determinats conforme a "criteris raonats i raonables on els principis de capacitat econòmica i proporcionalitat siguin, per suposat, tinguts en compte". En efecte, aquests principis han de ser tinguts en compte en tota la regulació dels tributs però no és suficient la seva sola invocació per declarar que hagin estat vulnerats i que, en conseqüència, s'hagin d'anul·lar els actes de liquidació corresponents.

Així ha assenyalat el Consell Tributari que, en el dictamen de 29 de juny de 2005 de l'expedient 925/4, declara que:

"Finalment, cal afegir que, com la pròpia recurrent admet, l'Ajuntament de Barcelona, en establir en aquest cas el coeficient de situació en un 3.3, s'ha produït dins dels límits mínim i màxim, de 0.4 i 3.8, que estableix l'art. 88.3 LHL en la seva nova redacció, per la qual cosa cap retret s'ha d'oposar a la liquidació practicada per aquest motiu, sobretot quan no s'al·lega ni molt menys es justifica que aquest coeficient de situació fos fruit de l'arbitrarietat o s'hagués fixat amb desviació de poder".

En particular, l'interessat, després d'assenyalar la manca de motivació de l'ordenança, fa referència a la necessària adequació d'aquesta última als principis constitucionals esmentats sense que en cap cas justifiqui cap d'aquestes al·legacions i, com s'ha dit, la sola invocació de la seva possible vulneració no comporta aparellada l'anul·lació d'una liquidació, sobretot quan no s'observa, en els termes considerats pel mateix Consell en els dictàmens parcialment transcrits, cap mena d'il·legalitat. I, tal com es considera al dictamen de 27 de febrer de 1995, expedient 672/94, "Respecte de la manca de motivació de l'ordenança fiscal quant a l'aplicació dels índexs de situació, cal entendre que en el cas de les normes (i l'Ordenança ho és) la garantia que suposa conèixer els motius que van guiar a la Administració

en la seva decisió, es trasllada a la regulació del procediment d'elaboració de les mateixes, en què consten les dades rellevants que guien la decisió final. Per tant, aprovades les ordenances complint els requisits dels arts. 15 a 19 de la Llei reguladora de les hisendes locals, és procedent entendre que no hi ha vicis de forma ni falta l'element de la motivació".»

4.- Procediments de revisió d'actes fermes. La paralització de l'activitat per la COVID arran de les Sentències del TS de 30 de maig de 2023 i la regla 14 de la Instrucció de l'impost

L'aprovació de l'estat d'alarma per RD 463/2020, de 14 de març, va suposar l'adopció de mesures extraordinàries per fer front a la situació d'emergència de salut pública, amb tancament de determinades activitats que van comportar sol·licituds de devolució d'ingressos, per no haver pogut exercir l'activitat en el període de tancament que va obligar l'esmentat Reial decret.

A continuació s'analitzen diversos recursos que tenen en comú que versen sobre actes fermes i sol·liciten la devolució d'ingressos sobre la base de la paralització de l'activitat per motiu de la COVID. Val a dir que en el moment que el Consell Tributari efectua els seus dictàmens ja s'havia dictat la STS de 30 de maig de 2023, que va fixar com a doctrina legal que si bé continuava existint fet impossible durant el període d'inactivitat, era procedent rebaixar les quotes conforme al règim de paralització d'indústries que estableix l'apartat 4 de la regla 14 del Reial decret legislatiu 1175/1990, amb rebaixes proporcionals durant el temps en què l'activitat hagués deixat de funcionar.

En aquest context es destaquen, a continuació, alguns dels dictàmens que sobre aquesta qüestió va elaborar el Consell en aquest exercici 2024, en els quals es pronuncia sobre la possibilitat de formular una sol·licitud d'ingressos indeguts a través del procediment de revisió. Concretament, en els recursos **207/23**, **221/23**, **230/23**, **212/23**.

En el recurs **207/23** s'al·lega que, amb motiu de les restriccions imposades pel Govern d'Espanya al desenvolupament d'activitats productives no essencials, i a conseqüència de la declaració de l'estat d'alarma per la gestió de la situació de crisi sanitària ocasionada per la Covid-19, es va veure obligada a tancar l'establiment cessant la realització de la seva activitat econòmica. Tenint en compte que es va sol·licitar la reducció de la quota de l'IAE del període impositiu 2020, satisfeta en el termini voluntari de pagament, es va considerar que s'instava el procediment de devolució d'ingressos indeguts, quin règim jurídic es regula a l'article 221 de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària (LGT), i es proposava per l'IMH la seva inadmissió. A aquests efectes, donat que l'esmentada devolució es basa en un acte ferm, s'ha d'aplicar l'apartat tercer d'aquest últim article que estableix:

“Cuando el acto de aplicación de los tributos o de imposición de sanciones en virtud del cual se realizó el ingreso indebido hubiera adquirido firmeza, únicamente se podrá solicitar la devolución del mismo instando o promoviendo la

revisión del acto mediante alguno de los procedimientos especiales de revisión establecidos en los párrafos a), c) y d) del artículo 216 y mediante el recurso extraordinario de revisión regulado en el artículo 244 de esta ley”.

En aquest cas, el Consell Tributari va considerar que calia admetre la sol·licitud, ja que, en els termes assenyalats per l'IMH, s'insta “*el procedimiento de devolución de ingresos indebidos*”, i va argumentar:

«Primer.- (...) Per tant, quan es tracta d'actes fermes només pot instar-se la devolució per mitjà d'alguns dels procediments de revisió establerts als apartats a), c) i d) de l'art. 216 o a través del recurs extraordinari de revisió, art. 244. A l'apartat a) de l'art. 216 de la LGT es preveu la revisió d'actes nuls de ple dret, en el c) la revocació i en el d) la rectificació d'errors. És a dir, davant d'un acte ferm, únicament es pot sol·licitar la devolució en els casos de revisió d'actes nuls de ple dret, revocació, rectificació d'error i recurs extraordinari de revisió. Concretament, respecte de la sol·licitud de devolució d'ingressos indeguts, el Tribunal Suprem s'ha pronunciat reiteradament. En particular, en data 18 d'octubre de 2022, la sentència núm. 1327/2022 (Roj:STS 3802/2022 – ECLI:ES:TS:2022:3802) declara, en el seu FJ Segon, que:

“Sin embargo, en este concreto recurso, por referencia a la demanda, falta una mínima consistencia impugnatoria en el recurrente, pues como ya se ha indicado, cuando promovió la devolución de ingresos indebidos no se atuvo a ninguno de los procedimientos a que se refiere el art. 221.3 LGT: ni invocó causa de nulidad de pleno derecho, ni la situó en ninguna de las letras del art. 217.1 LGT, ni tampoco sostuvo acción de revocación ni de recurso de revisión (...)”.

Doncs bé, d'acord amb l'assenyalat per l'Alt Tribunal s'ha de considerar que si bé l'interessat no al·ludeix expressament a cap de les causes establertes a l'article 221.3 transcrit, dels termes fets servir a la sol·licitud no cap sinó concloure que s'està instant la iniciació d'un procediment que conclogui amb la devolució d'un ingrés indegut que requereix la prèvia anul·lació parcial de la quota satisfeta a conseqüència de la “TOTAL PARALIZACIÓN de la actividad hotelera de la sociedad desde la fecha en que se decreta el estado de alarma el 14 de marzo de 2020” (antecedent de fet tercer de la sol·licitud), fet aquest últim que va suposar “un motivo de fuerza mayor” ratificat per “la Orden SND/257/2020, de 19 de marzo, por la que se declara la suspensión de apertura al público de establecimientos de alojamiento turístico, de acuerdo con el artículo 10.6 del Real Decreto 463/2020, de 14 de marzo, por el que se declara el estado de alarma para la gestión de la situación de crisis sanitaria ocasionada por el Covid-19”. I conclou, en el fonament jurídic segon de la sol·licitud, que “Por tanto concluimos que es evidente que, durante el tiempo de paralización TOTAL de la actividad hotelera, esta parte no ha tenido la oportunidad en tiempo y forma de realizar cualquier acción que suscite el cumplimiento del hecho imponible descrito así como de cualquier actividad económica gravada por el impuesto y que, en consecuencia, le es de aplicación la reducción de la Regla 14ª.4 del DF 1/1993 mencionada en el fundamento de derecho Primero”. Doncs segons el seu criteri “cabe considerar que se da cumplimiento por esta parte a todas las condiciones establecidas para que se proceda por parte del organismo gestor del tributo, a dictar resolución estimatoria de la reducción de la cuota tri-

butaria del Impuesto sobre Actividades Económicas, por el importe proporcional al tiempo de inactividad causada por fuerza mayor”, (FJ Primer de la sol·licitud).

Per tant, en aquest cas concret, cap admetre la sol·licitud de l'interessat donat que queda acreditat el mandat del Tribunal Suprem en els termes anteriorment transcrits». (FJ 1 CT 207/23).

Atesa la concurrència en aquest cas concret de la consistència impugnatòria requerida per l'Alt Tribunal a la sentència esmentada, respecte a la qüestió de fons plantejada, el Consell Tributari va considerar:

«Segon.- El Tribunal Suprem s'ha pronunciat sobre aquesta particular qüestió, és a dir, sobre l'aplicació de la regla 14.4 del RDLeg. 1175/1990, de 28 de setembre, pel que s'aproven les tarifes i la instrucció de l'impost sobre activitats econòmiques, en els supòsits de tancament de determinats establiments, entre els quals es troben els hotelers, a conseqüència de la declaració de l'estat d'alarma per a la gestió de la crisi sanitària ocasionada per la Covid-19. Així en el FJ Cinquè de la sentència 724/2023, de 30/05/2023 declara que:

“Jurisprudencia que se establece.

A la vista de las circunstancias del caso, de las cuestiones planteadas en el auto de admisión y de la aplicación de las normas que consideramos aplicables a la pretensión ejercitada, procede establecer esta doctrina:

(...)

2) Procede en cambio, la aplicación al caso del régimen de paralización de industrias que establece el apartado 4 de la regla 14 del Real Decreto legislativo 1175/1990, con rebaja de la parte proporcional de la cuota, según el tiempo que la industria, comercio o actividad hubiera dejado de funcionar.

3) No es preciso, a tal efecto, ni probar en especial la paralización o cierre de la empresa, ni poner en conocimiento de la Administración tal cierre o inactividad, pues ambas circunstancias derivan directamente de la ley. En particular, para las actividades de hostelería o restauración, la única prueba exigible es la de la inexistencia de entrega a domicilio, aquí no controvertida”.

Doncs bé, en el cas concret sobre el qual recauen les qüestions que ocupen l'atenció del Consell Tributari, no cap sinó concloure que, atesa la identitat material entre aquestes últimes i les analitzades per l'Alt Tribunal en la sentència transcrita, aquesta última ha de ser aplicada en idèntics termes doncs, d'acord amb allò disposat a l'article 219.c) de la LGT, dita sentència suposa un fet determinant a la situació de l'interessat que no va poder tenir-se en compte en el moment de dictar-se les liquidacions afectades.

Per la resta, cal afegir que el Consell havia arribat a la mateixa conclusió, és a dir, a la necessària adequació de la quota de l'IAE, període impositiu 2020, a les circumstàncies produïdes com a conseqüència de la declaració de l'estat d'alarma provocada per la Covid-19. Així es posa de manifest a, entre altres, el dictamen emès respecte de l'expedient 1445/21, de 5 de juliol de 2023, en què, després de recollir la doctrina del TS a què ja s'ha al·ludit, es declara que cal “reducir la cuota del Impuesto sobre actividades económicas en los términos señalados en el FJ 5º

por el periodo de tiempo en que estuvo normativamente prohibida la realización de la actividad desarrollada por la recurrente...”.

En conseqüència, segons criteri d'aquest Consell Tributari, és procedent estimar la pretensió de l'interessat d'acord amb els articles citats al cos d'aquesta proposta de resolució i de la doctrina establerta pel Tribunal Suprem. És procedent així mateix la reducció de les quotes liquidades en els termes exposats i la devolució de l'excés satisfet.

Per consegüent, en disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda, el Consell Tributari,

ACORDA:

ADMETRE la sol·licitud presentada per l'obligat tributari; DONAR trasllat d'aquest acord a l'IMH als efectes oportuns.»

En conseqüència, el Consell va acordar admetre la sol·licitud i donar trasllat de l'acord al IMH als efectes oportuns.

En anàleg sentit, en el recurs **221/23**, s'impugnava una resolució desestimària de la devolució d'ingressos indeguts sol·licitada. En relació amb una sèrie de liquidacions de padró de l'IAE al·legant manca de fermesa d'algunes d'elles i absència de realització del fet imposable.

Descartada l'absència de fermesa, pel que fa al procediment de devolució d'ingressos indeguts, el Consell va considerar:

«Tercer.- Pel que fa al procediment de devolució d'ingressos indeguts, que és l'instat per la recurrent, es regula a l'art. 221 de la LGT i es desenvolupa als arts. 14 a 20 del Reial decret 520/2005, de 13 de maig, pel qual s'aprova el Reglament general de desplegament de la Llei 58/2003, de 17 de desembre, general tributària, en matèria de revisió en via administrativa.

Respecte d'això, resulta de gran importància tenir en compte que si l'acte administratiu de liquidació ja és ferm, com passa en aquest cas, s'aplica allò que disposa l'art. 221.3 de la LGT:

“Cuando el acto de aplicación de los tributos o de imposición de sanciones en virtud del cual se realizó el ingreso indebido hubiera adquirido firmeza, únicamente se podrá solicitar la devolución del mismo instando o promoviendo la revisión del acto mediante alguno de los procedimientos especiales de revisión establecidos en los párrafos a), c) y d) del artículo 216 y mediante el recurso extraordinario de revisión regulado en el artículo 244 de esta ley”.

Per tant, quan es tracti d'actes fermes només es pot instar la devolució per mitjà d'algun dels procediments de revisió establerts als apartats a), c) i d) de l'art. 216 o a través del recurs extraordinari de revisió, art. 244. A l'apartat a) de l'art. 216 de la LGT es preveu la revisió d'actes nuls de ple dret, al c) la revocació i al d) la rectificació d'errors. És a dir, davant d'un acte ferm, únicament es pot sol·licitar la

devolució en els casos de revisió d'actes nuls de ple dret, de revocació, de rectificació d'error i de recurs extraordinari de revisió.

En relació amb les sol·licituds de devolució que impliquen una revocació, el Tribunal Suprem, a la seva sentència, núm. 154/2022, de 9 de febrer (484/2022 ECLI. TS.2022.484), FJ SEGON, número set, assenyala que:

“Cuando se pretende la devolución de ingresos indebidos, la revocación legalmente, art. 221.3, posee carácter instrumental. La propia ley, art.221.1, prevé expresamente que el procedimiento se iniciará de oficio o a instancia del interesado; se le reconoce el derecho a los interesados para instar el procedimiento de devolución de ingresos indebidos, estableciéndose legalmente el cauce previo de la revocación, u otros de los dispuestos en el art. 221....Tratándose de liquidaciones firmes -como ahora sucede- el precepto que resulta de aplicación cuando el contribuyente pretende obtener la devolución de lo que ingresó en aplicación de aquéllas es el artículo 221.3 de la Ley General Tributaria.”

En su virtud, podría entenderse que ante la invocación de supuestos que darían lugar a los citados procedimientos de revisión, y entre ellos, los previstos para la revocación en el art. 219 LGT, la Administración debiera admitir la solicitud y pronunciarse sobre el contenido de la misma.”

D'acord amb allò que assenyala l'Alt Tribunal s'ha de considerar que si bé l'interessat no al·ludeix expressament a cap de les causes establertes a l'article 221.3 transcrit, una interpretació antiformalista de la norma podria sostenir l'admissió de la sol·licitud presentada, ja que aquesta es fonamenta, encara que implícitament, en un dels motius que si escau podrien ser causa de revocació de les liquidacions en qüestió, d'acord amb l'art. 219 LGT. En concret, el contribuent invoca l'aparició sobrevinguda de sentències que han declarat la improcedència de determinades liquidacions de l'IAE dels anys 2020 i 2021 per haver estat tancats els establiments afectats amb motiu de la crisi sanitària del Covid-19. Entre elles, les dictades pels jutjats d'Alacant (Sentència 273/2021, de 5 de juny del 2021), de València (Sentència 9/2022, d'11 de gener del 2022) i del TSJ d'Extremadura (Sentència 222/2021, de 2 de desembre del 2021)”.

En definitiva, dels termes emprats a la sol·licitud només cal concloure que s'està instant la iniciació d'un procediment que podria finalitzar amb la devolució d'un ingrés indegut.»

Pel que l'Alt Tribunal, entra a considerar en aquest cas concret, tant la procedència de la revocació com la de la conseqüent devolució d'ingressos indeguts, afirmant el caràcter instrumental de la primera respecte de la segona.

En conseqüència, aplicant les esmentades tesis i en línia amb l'expedient **207/23**, abans esmentat, en aquest cas concret el Consell va dictaminar:

«Cinquè.- La societat interessada en l'escrit d'ampliació del seu recurs sol·licita que es resolgui el recurs a la vista de la doctrina legal establerta a les sentències del Tribunal Suprem núms. 724/23, 725/23 i 726/23, totes elles de 30 de maig de 2023.

Atès que la sol·licitud de devolució, de data 16/01/2023, que va presentar l'interessat, el recurs d'alçada, de data 27 de març de 2023 i la proposta de resolució que formula l'IMH són anteriors a les sentències del Tribunal Suprem, citades anteriorment, el Consell Tributari considera que en aquest cas concret, en línia amb la doctrina del TS sobre instrumentalitat de la revocació que se cita a l'anterior FJ3º, procedeix el dictamen corresponent per raons d'economia processal.

(.../...)

Així doncs, en aquest cas concret només cal concloure que la doctrina del Tribunal Suprem sobre l'aplicació de l'apartat 4 de la regla 14 del Reial Decret Legislatiu 1175/1990 a la paralització d'activitat i el tancament d'establiments ordenada pel Reial Decret 463/2020, de 14 de març, pel qual es declara l'estat d'alarma per a la gestió de la situació de crisi sanitària ocasionada pel COVID-19, suposa una circumstància determinant en la situació de la interessada que no es va poder tenir en compte en el moment de dictar-se les liquidacions afectades.

D'altra banda, cal assenyalar que el Consell havia arribat a la mateixa conclusió respecte a la circumstància assenyalada i, per tant, a la necessària adequació de la quota de l'IAE, període impositiu 2020, a les circumstàncies produïdes com a conseqüència de la declaració de l'estat alarma provocada pel Covid-19. Així es posa de manifest en el dictamen emès a l'expedient 1445/21, de 5 de juliol de 2023, que després de recollir la doctrina del TS a què ja s'ha al·ludit, es declara que cal:

“reduir la quota de l'impost sobre activitats econòmiques en els termes senyalats al FJ5è pel període de temps en que va estar normativament prohibida la realització de l'activitat desenvolupada pel recurrent...”

Sisè.- Tot i això, cal analitzar cas per cas el tipus d'activitat exercida per la reclamant i la manera com va resultar afectada per la suspensió d'activitats que va comportar l'estat d'alarma.

En conseqüència, com determina la sentència del Tribunal Suprem, s'ha de considerar si la paralització de l'activitat va ser total o, al contrari, va ser parcial, i es pot desenvolupar a través d'altres canals com ara l'online o telefònic. Poden existir altres casos de tancament parcial de locals conseqüència del desenvolupament simultani d'activitats essencials i no essencials.

Exclusivament en els casos en què es demostrï que va existir inactivitat total per imperatiu legal es podrà reconèixer el dret a obtenir la reducció proporcional de la quota pel període afectat pel Reial decret.

Pel que fa a l'activitat de l'epígraf 615.1 (Comerç a l'engròs de vehicles, motocicletes, bicicletes i accessoris), no ha estat una activitat que estigués prohibida pel RD 463/2020, de 14 de març, que va decretar que se suspenia l'obertura al públic dels locals i establiments detallistes, no dels majoristes, que van poder continuar desenvolupant la seva activitat.

Pel que fa a l'activitat de l'epígraf 653.3 (Comerç al detall d'articles de parament, ferreteria, adornament, regal, o reclam (incloent bijuteria i petits electrodomèstics), es tracta d'una activitat minorista no declarada essencial pel RD 463/2020, de 14 de març, per la qual cosa es conclou que va estar tancada al públic, per imperatiu legal.

Respecte de l'activitat 654.1 (Comerç al detall de vehicles terrestres), es tracta d'una activitat detallista no declarada essencial pel RD 463/2020, del 14 de març, que per tant va estar tancada al públic, per imperatiu legal.

L'activitat de l'epígraf 854.1 (Lloguer d'automòbils sense conductor) és una activitat no declarada essencial pel RD 463/2020, de 14 de març que va romandre tancada.

Finalment pel que fa a les activitats dels epígrafs 647.5 (Subministrament de productes alimentaris i begudes, exclòs el tabac, a través de màquines), 655.3 (Comerç al detall de carburants per a l'assortiment de vehicles i olis i greixos lubricants), es tracta d'activitats declarades essencials pel RD 463/2020, de 14 de març, que per tant van poder desenvolupar la seva activitat, per la qual cosa no és procedent realitzar cap reducció parcial de la quota.

En aquest cas concret, a més, ponderant el temps transcorregut des que es va produir l'ingrés, la devolució no és contrària a l'equitat ni a la bona fe, tot això de conformitat amb l'art. 110 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques».

El recurs **230/23** presenta la mateixa problemàtica i el Consell també proposa l'estimació aplicant el mateix criteri resolutiu. El punt d'interès rau aquí en què s'interposa un recurs contra la resolució del gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda mitjançant la qual es desestimen, de forma acumulada, la petició de devolució de les quantitats ingressades indegudament relatives les liquidacions d'IAE de l'exercici 2020, així com la seva petició de revocació d'aquests actes.

En el present cas, l'IMH proposava que no s'admetés el recurs sobre la base que en virtut de l'apartat cinquè de l'article 219 de la Llei general tributària, les resolucions que es dictin en el marc d'un procediment de revocació d'actes d'aplicació dels tributs posaran fi a la via administrativa. Així mateix indicava que es va fer constar a la resolució del gerent de l'Institut que *“Contra la present resolució podrà interposar recurs contenciós administratiu davant els Jutjats del Contenciós Administratiu en el termini de dos mesos a comptar des de l'endemà de la recepció de la present notificació. No obstant això, podrà interposar qualsevol altre recurs que estimi convenient”*. Per tant, l'Institut Municipal d'Hisenda considerava que en haver esgotat ja la via administrativa no calia admetre a tràmit aquest recurs.

El Consell Tributari entén que el recurs s'ha d'admetre:

“Pel que fa a la revocació en matèria tributària, l'Ordenança fiscal general del municipi de Barcelona estableix a l'article 178.5 que és competent per a la seva declaració el regidor o la regidora que tingui atribuïda per delegació de l'alcalde

o alcaldessa la competència de resolució dels recursos en matèria tributària, en conseqüència, el gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda no tenia competència per estimar o desestimar la revocació instada, només era competent per instruir el procediment de revocació, així com per resoldre sobre la devolució d'ingressos indeguts, acte d'aplicació i efectivitat dels tributs locals.

Doncs bé, l'art. 46.1 de la Llei 1/2006, de 13 de març, per la qual s'aprova el règim especial del municipi de Barcelona, en concordança amb l'article 14.2.c) del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, estableix que contra els actes de l'administració municipal d'aplicació dels tributs es podrà interposar, en el termini d'un mes, el recurs d'alçada amb efectes de reposició.

En aquest cas, el recurs s'ha interposat en el termini d'un mes des de la data en què es va notificar la resolució del gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda, que desestimava la seva sol·licitud de devolució d'ingressos indeguts i de revocació, per la qual cosa escau la seva admissió.” (FJ2)

Així mateix, atès el caràcter instrumental de la revocació respecte de la devolució d'ingressos indeguts, tantes vegades reiterat pel Tribunal Suprem, el Consell considera que és aquest darrer el procediment que cal tenir en compte i diu:

“Així doncs, en el cas que ens ocupa, en tenir la revocació invocada caràcter instrumental respecte de la devolució d'ingressos indeguts sol·licitada, el procediment a tenir en compte per impugnar la resolució que es dicti haurà de ser el de la devolució d'ingressos indeguts. A aquests efectes, l'article 221.6 de la LGT disposa que les resolucions que es dictin en el procediment de devolució d'ingressos indeguts seran susceptibles de recurs de reposició i de reclamació econòmicoadministratiua.” (FJ 3 in fine).

En conseqüència, es proposa l'estimació del recurs en els següents termes:

“En definitiva, segons criteri d'aquest Consell Tributari també posat de manifest a l'expedient 221/23, per raons d'economia processal cal estimar la pretensió de la societat interessada d'acord amb els articles esmentats al cos d'aquesta proposta de resolució i de la doctrina establerta pel Tribunal Suprem. Procedeix, doncs, la reducció de les quotes liquidades en els termes exposats i la devolució de l'excés satisfet.

En aquest cas concret, a més, ponderant el temps transcorregut des que es va produir l'ingrés, la devolució no és contrària a l'equitat ni a la bona fe, tot això de conformitat amb l'art. 110 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.” (FJ 4).

Per últim, esmentar que en el recurs **212/23** el Consell proposa l'estimació del recurs aplicant, pel que fa al fons de l'assumpte, la mateixa doctrina de les sentències dictades pel TS en data 30 de maig de 2023. En aquest cas, la recurrent en data 28/03/2023 presenta per una banda un recurs d'alçada contra la resolució del gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda desestimatòria de la seva pretensió i també

presenta un altre escrit que anomena reclamació econòmicoadministrativa per al seu coneixement pel Tribunal Econòmic Administratiu de Barcelona, mitjançant el qual impugna la resolució esmentada.

El Consell, de conformitat amb l'art. 115.2 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques que estableix: *“L'error o l'absència de la qualificació del recurs per part del recurrent no serà obstacle per a la seva tramitació, sempre que se'n dedueixi el veritable caràcter”*, tramita el recurs i estableix:

«Doncs bé, la resolució del gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda és un acte d'aplicació i efectivitat dels tributs locals de competència municipal i contra aquest es pot interposar el recurs d'alçada, de conformitat amb allò que disposa l'article 46.1 de la Llei 1/2006, de 13 de març, per la qual es regula el Règim Especial del municipi de Barcelona i l'article 188.1 de l'Ordenança fiscal general de Barcelona.

De conformitat amb la norma indicada, a la notificació de la resolució del gerent de l'Institut Municipal d'Hisenda consta que:

“De acuerdo con el art. 46 de la Ley 1/2006, de 13 de marzo, que regula el régimen especial del municipio de Barcelona, en concordancia con el art. 14 del RDL 2/2004, de 5 de marzo, texto refundido de la Ley de Haciendas Locales, contra la anterior resolución podrá interponer recurso de alzada ante la Alcaldía en el plazo de un mes, a contar desde el día siguiente de la recepción de esta notificación.”

D'altra banda, no existeix com a tal un Tribunal econòmic administratiu de Barcelona, per la qual cosa l'escrit que la recurrent anomena reclamació econòmic administrativa s'ha de considerar que és una reiteració del recurs d'alçada interposat.

Com en aquest cas, el que sí preveu el règim especial de Barcelona a l'art. 47 de la Llei 1/2006, de 13 de març, és la intervenció del Consell Tributari als recursos d'alçada com a òrgan independent i de garantia dels drets del contribuent.

Per tant, d'acord amb l'article 57 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques l'òrgan administratiu que iniciï o tramiti un procediment, qualsevol que hagi estat la forma de la seva iniciació, podrà disposar, d'ofici o a instància de part, la seva acumulació a altres amb què guardi identitat substancial o íntima connexió, sempre que sigui el mateix òrgan qui hagi de tramitar i resoldre el procediment.

Atesa l'íntima connexió existent entre els recursos interposats s'ha procedit a acumular-los a efectes de la seva resolució»

Finalment, en relació amb aquesta qüestió es pot indicar que el seu grau de complexitat tècnica ha conduït a que el Tribunal Suprem en interlocutòria de data 5 de febrer de 2025 (recurs número 467/2024), hagi admès el recurs de cassació per a fixació de doctrina legal interposat per l'Ajuntament de Barcelona, relatiu a la possibilitat de revocar liquidacions fermes en concepte d'IAE amb devolució de l'ingressat, per la part proporcional del temps de cessament d'activitat per l'estat d'alarma.

En aquest exercici, han arribat al Consell Tributari per a dictamen 39 recursos relacionats amb l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres (ICIO). Tot i que l'increment és notable respecte a anys anteriors, aquest augment no sembla derivar de cap casuística excepcional, sinó de raons operatives de l'IMH, que durant l'exercici anterior només va derivar 5 recursos de l'ICIO a aquest Consell.

Sobre aquest impost, el Consell Tributari ha dictaminat 25 recursos on s'han abordat diverses qüestions. La temàtica principal se centra en la conformació de la base imposable. En alguns casos, la controvèrsia es genera per la selecció de les partides que han de formar part d'aquesta base i, en d'altres, el conflicte versa sobre aspectes probatoris.

A continuació, es destaquen els recursos més rellevants.

1.- Base imposable

1.1.- Estimació directa. Cost efectiu de l'obra: partides computables

En matèria d'ICIO freqüentment el Consell Tributari ha de resoldre recursos en els quals els interessats discuteixen la inclusió en la base imposable de l'impost de partides determinades. En la majoria dels casos examinats durant l'any 2024 la discussió s'ha cenyit a les partides de benefici industrial i despeses generals, però també s'ha pronunciat el Consell Tributari respecte a la inclusió o exclusió de la base imposable d'altres partides específiques.

Passant a considerar, en primer lloc, aquesta darrera qüestió, importa assenyalar que és pacífica i consolidada la jurisprudència que indica que per determinar quines partides han de ser excloses de la base imposable de l'ICIO l'interessat ha d'acreditar que aquestes partides es refereixen a elements que tenen singularitat o entitat pròpia respecte de la construcció realitzada; elements separables de l'obra i no essencials per a la seva utilitat; maquinària incorporada a la instal·lació que pugui ser retirada sense que perdi els elements que configuren la mateixa instal·lació; partides que es troben caracteritzades per alguna de les notes d'externalitat i autonomia funcional en relació amb l'obra, construcció o instal·lació; o a partides que tenen caràcter no essencial i extern, sinó substituïble i temporal sense vocació de permanència en l'estructura productiva en la qual s'han inserit. Així, les partides distingides pel seu caràcter imprescindible, consubstancial, inseparable, perdurable i essencial per al desenvolupament de l'activitat o negoci de què es tracte, formen part de la base imposable de l'impost.

D'acord amb aquesta línia jurisprudencial, el Consell Tributari s'ha pronunciat sobre diverses partides en els expedients que es destaquen a continuació:

1.1.1.- Caixes de cobrament, prestatgeries de venda i elements de refrigeració

En l'expedient **123/24** la mercantil recurrent, dedicada al negoci de supermercat, defensava la no inclusió en la base imposable de l'ICIO, per no considerar-lo cost real

i efectiu d'execució de l'obra, dels imports corresponents a elements mòbils, com les caixes de cobrament, les prestatgeries de venda o els elements de refrigeració.

Examinat l'expedient, a l'empara de la jurisprudència assenyalada, el Consell Tributari raona:

“Tractant-se d'un establiment comercial com el que es tracta en aquest cas, que realitza venda física (a més d'online), no resulta concebible que la seva activitat es desenvolupi prescindint de prestatgeries on exposar els productes, ni tampoc sense la concurrència de caixes on realitzar el cobrament. Així mateix, atesa l'especialització del recurrent en venda d'aliments frescos, també és imprescindible l'existència d'espais refrigerats, on emmagatzemar i conservar aquests productes.

Per tot això, cal concloure que les caixes de cobrament son necessàries per a la comercialització dels productes, i les prestatgeries de venda i refrigeració son inseparables de l'obra ja que sense elles resulta impossible l'emmagatzematge i la conservació dels aliments.

Per tant, estem parlant d'elements que són imprescindibles perquè l'activitat de supermercat per a la qual es va atorgar la llicència pugui funcionar. Encara que la maquinària fos desmuntada per quedar incorporada a un altre supermercat, això no és un motiu per quedar exclosos de l'àmbit de la base imposable de l'ICIO perquè es tracta d'elements indissolublement units a l'activitat comercial del supermercat mentre aquest desenvolupi la seva activitat per la qual cosa no hi ha cap motiu per excloure'ls del còmput de la base imposable de l'impost”.

1.1.2.- Elements de mobiliari, decoratius i rètols

En l'expedient **116/24** la mercantil recurrent defensava la no inclusió en la base imposable de l'ICIO corresponent a un hotel de nova construcció dels imports relatius a elements de mobiliari, decoratius i identificadors, com la marquesina i el rètol de l'hotel.

«En relació amb les partides corresponents a elements de mobiliari (tres armaris), elements decoratius superposats (cortiner i fossejat) i elements addicionals (preinstal·lació càrrega cotxe elèctric), es tracta d'elements que s'integren a l'edifici amb vocació de permanència per a complir funcions, fins i tot l'estètica, essencials per a utilitat, és a dir per al desenvolupament de l'activitat hotelera a la qual es destinarà l'edifici, que en tot cas requereix d'aquest tipus d'estructures, instal·lacions i serveis. Així ocorre també amb els elements de mobiliari sanitari, és a dir el seient i la barra abatible adaptats per a persones amb minusvalidesa, la instal·lació de la qual ve a més imposada per la normativa reguladora de l'activitat en qüestió.

(...)

En el cas de la “Motllura “L” per a canvi nivell alçada sostre lobby”, que la interessada qualifica de “element decoratiu superposat”, es tracta, com el cortiner i fossejat analitzats a l'apartat anterior, d'un element estructural, inseparable i

perdurable, mancat de singularitat o entitat pròpia respecte de la construcció realitzada. Fins i tot atenent únicament la seva funció decorativa, la configuració dels espais a través d'aquest tipus d'elements són essencials per a l'ús al qual es destinarà l'edifici, perquè tot hotel de tres o quatre estrelles ha d'oferir una proposta estètica.

El mateix ocorre amb la marquesina amb rètol i el rètol superior de l'hotel, tots dos elements perdurables que compleixen una funció identificativa indispensable per al desenvolupament de l'activitat hotelera. Així ho entén el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que a la seva Sentència núm. 2283/2020, de 15 de juny de 2020 (recurs d'apel·lació 124/2019), ha dit sobre aquest tema que "(...) en el caso concreto los rótulos externos que identifican al titular de la actividad concreta y permiten localizar las instalaciones de la empresa en el municipio forman un conjunto inseparable con la construcción, cuyos costes se incluyen en la base imponible del impuesto."

De la mateixa manera que és difícil concebre un hotel sense decoració o sense rètol, resulten del tot imprescindibles i consubstancials al servei d'hostalatge per al qual s'instal·len el conjunt de partides relatives a la instal·lació del sistema de pany electrònic mitjançant targetes a les portes interiors, de manera que no cal excloure-les de la base imposable.»

1.1.3.- Climatitzadors, ventiladors i extintors

També dins de l'expedient **116/24** —en què la mercantil recurrent és una empresa dedicada a l'activitat hotelera—, es debatia entorn l'exclusió o inclusió a la base imposable de l'ICIO de les partides relatives a elements climatitzadors, ventiladors i extintors.

Examinat l'expedient, el Consell Tributari conclou respecte d'aquestes partides la necessitat de la seva inclusió a la base imposable de l'ICIO amb els següents arguments:

«Quant a les partides del Capítol 4 del pressupost, "instal·lació de climatització", i en particular del Capítol 04.1.1, climatitzadors i ventiladors, així com les del Capítol 6, instal·lació contra incendis, en particular les partides 6.1.2 "Grup de Pressió" i 6.3.1, extinció campana extractora, del Capítol 6.3, extinció automàtica, així com les diverses partides del Capítol 6.6, extintors, la interessada pretén que siguin excloses del còmput de la base imposable al·legant que són "(...) un elemento fabricado completo que únicamente se conecta para su funcionamiento".

És clar no obstant això també que totes les partides assenyalades que componen totes dues instal·lacions han d'integrar-se a la base de l'impost. La Sentència del Tribunal Suprem (Sala contenciosa administrativa, Secció 2a) de 5 d'octubre de 2004, conclou que les instal·lacions d'electricitat, fontaneria, sanejament, calefacció, climatització, ascensors i uns altres que normalment recorren per conduccions encastades, i serveixin per a proveir de serveis essencials per a l'habitabilitat o utilització de l'edifici en qüestió han de ser incloses a la base de l'impost. Les instal·lacions contra incendi i climatització compleixen aquests criteris.

En aquest mateix sentit, les sentències del Tribunal Suprem de 14 de maig de 2010, 25 de novembre de 2011 i la de 15 de febrer de 2013, estableixen que formaran part de la base imposable de l'ICIO les instal·lacions mecàniques o de qualsevol tipus que siguin necessàries per al funcionament de la instal·lació, que tinguin caràcter inseparable de la mateixa, que formin part del projecte i que s'instal·lin amb vocació de permanència.

Convé aclarir que els extintors, encara que siguin físicament separables i hagin de ser reposats periòdicament, formen part del sistema d'extinció d'incendis que s'ha d'incloure al projecte, i s'instal·len amb vocació de permanència. Com assenyala el Tribunal Superior de Justícia de Madrid a la seva Sentència de 5 d'octubre de 2020, la separabilitat i prescindibilitat s'ha d'interpretar des d'una perspectiva funcional, més que purament física i correspon a l'obligada tributària acreditar l'exclusió sobre la base d'aquestes notes.

Quant a la partida 04.1.4.1 "control centralitzat del sistema de la instal·lació", la interessada al·lega que "és software". No cap no obstant això deduir-la del cost d'execució material de l'obra, perquè encara que es tracti d'un programa informàtic i per tant immaterial, és un element necessari i imprescindible per al funcionament del sistema de climatització instal·lat, sense el qual aquest no podria funcionar, sistema que a la vegada resulta indispensable per a l'activitat hotelera a la qual es destinarà l'edifici i que ve impost i regulat per la normativa aplicable. Vegeu, confirmant la inclusió en la base imposable de l'ICIO de l'import de factures per conceptes similars (maquinària i software del sistema de tiquets, validador, barrera i semàfor del pàrquing), la Sentència 16/2020, de 17/01/2020 del JCA 16 BCN.»

1.1.4.- Escomesa de la instal·lació elèctrica i de la instal·lació de fontaneria i enllumenat

Finalment, també en l'expedient **116/24** el Consell Tributari va desestimar la pretensió de l'empresa recurrent, dedicada a l'activitat hotelera, que fos exclòs de la base imposable de l'ICIO el cost de les partides relatives a l'escomesa de la instal·lació elèctrica i de la instal·lació de fontaneria i a l'enllumenat. I ho fa seguint la següent argumentació:

«En qualsevol cas, cal assenyalar que el conjunt de partides corresponents a la realització de l'escomesa de la instal·lació elèctrica (capítol 01.1 de l'oferta 28.871), d'escomesa de la instal·lació de gas natural (capítol 5.1), d'escomesa de la instal·lació de fontaneria (capítol 07.1), sí que han de computar a la base imposable de l'impost, perquè es tracta de despeses derivades d'actuacions necessàries per al funcionament de l'hotel, que per tant formen part intrínsecament de l'execució de l'obra. Vegeu, en aquest sentit, el FJ 6 de la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, de 15 de juny de 2020, (núm. 2283, recurs d'apel·lació 124/2019, Roj: STSJ CAT 2477/2020 - ECLI:ES:TSJCAT:2020:2477).

"4. La factura OF.120048231 emitida por Sociedad General de Aguas de Barcelona, por importe de 27.336,46€, en concepto de derecho de acometida y conexión al suministro de agua. Bien, a tenor del artículo 38 del Reglamento de Servicio Metropolitano del Ciclo Integral del Agua los derechos de acometida

son la contraprestación económica que han de satisfacer los solicitantes de una acometida externa a la entidad suministradora como contraprestación del valor proporcional de las inversiones que hayan de realizarse en la red de distribución para ejecutar la acometida, por parte de la entidad suministradora. No se trataría de un precio público sino de un gasto privado derivado de la realización de un servicio que resulta necesario para el funcionamiento de la planta de poligeneración y que por tanto forma parte intrínsecamente de la ejecución de la obra. Por tanto, los costes del ramal que conecta la obra con la red de suministro se integran en los costes de ejecución material de la obra.

5. La factura LO1018000011 emitida por Gas Natural, por importe de 608,07€, por derechos de alta y acometida. Por un lado, a tenor de la información obrante en actuaciones que suministra dicha empresa distribuidora, los derechos de alta son las percepciones económicas que pueden percibir las empresas distribuidoras del gas natural al contratar la prestación del servicio de suministro de combustibles gaseosos por canalización con un nuevo usuario, incluyendo los derechos de enganche y verificación de las instalaciones; y los derechos de acometida son la contraprestación que cobran las empresas distribuidoras para la realización del conjunto de instalaciones y/o operaciones necesarias para atender un nuevo punto de suministro de gas o por la ampliación de uno ya existente. Como se dijo en relación al suministro del agua, también los derechos de alta y acometida en relación al servicio de suministro de gas generan un gasto privado derivado de dicho servicio imprescindible para el funcionamiento de la planta de poligeneración. Dichos costes por derechos de alta y acometida relativos al del suministro de gas son costes de ejecución material de la obra.”

La interessada qualifica de “element fabricat complet que únicament es connecta per al seu funcionament”, una sèrie de partides situades al capítol 01, corresponent a la instal·lació elèctrica (01.2, bateria reactiva; 01.10, grup electrogen, silenciador i variador de freqüència; i 01.12 varis, que inclou SAI 15 KVA, analitzador de xarxa, i limitador acústic); al capítol 02, corresponents a instal·lacions de senyals febles (diverses partides dels capítols 02.2, xarxa Wifi; 02.3, instal·lacions telecomunicacions; 02.4, megafonia; 02.5, circuit tancat de TV – CCTV; i 02.6.5 monitor digital del videoporter). Cal assenyalar al respecte que, encara que pugui tractar-se d’elements en principi separables, en el sentit que poden ser desconnectats, no ho són en un sentit funcional perquè són elements configuradors de la pròpia instal·lació que manquen de singularitat, entitat pròpia i autonomia funcional respecte a la construcció realitzada, que encara que siguin susceptibles de substitució s’instal·len amb vocació de permanència, i que resulten imprescindibles per al funcionament de les instal·lacions de les quals formen part, les quals són a la vegada essencials per al funcionament d’un hotel de tres o quatre estrelles com el que es construeix.

El mateix cal dir respecte al conjunt de partides compreses al capítol 01.5, enllumenat (LEDs estanques, llum de buit de l’ascensor, llums d’emergència, downlights, tires de LED, aplics i balises), que la interessada pretén descomptar de la base imposable per tractar-se d’elements superposats connectats, secundats o cargolats. Tots ells són necessaris perquè la instal·lació de llum compleixi la seva funció clarament imprescindible per a l’activitat hotelera a desenvolupar a l’edifici i, en el cas de les balises, de senyalització lumínica provisional durant l’execució de l’obra.»

1.1.5.- El benefici industrial i les despeses generals. Prova de la seva existència, quantia i abonament

Pel que fa a la discussió entorn la inclusió o exclusió de la base imposable de l'ICIO de les partides de benefici industrial i despeses generals, la jurisprudència determina que si bé en principi són partides que no integren la base imposable, correspon a qui pretén la seva exclusió la càrrega de provar tant la seva existència com la seva quantia i abonament.

Dita problemàtica ha estat abordada durant aquest exercici, entre d'altres, en els expedients 116/24, ja citat; 393/23, 123/24, 146/24 i 83/24, que es destaquen a continuació.

Així, el caràcter central que té la prova en aquests casos es destaca en el dictamen **116/24** amb els següents termes:

“La qüestió controvertida se situa, doncs, a l'àmbit de la prova, perquè una cosa és que aquests conceptes siguin deduïbles i una altra que tals despeses generals i benefici industrial hagin existit, és a dir que hagin estat efectivament suportats pel subjecte passiu, i que ascendeixin a la quantitat pretesa per aquest. No existeix, en efecte, una presumpció iuris et de iure que tals despeses generals o benefici industrial existeixin o que habiliti en tot cas a practicar una minoració de la base imposable en determinats percentatges o quantitats, sent absolutament imprescindible la prova de la seva existència i import mitjançant la utilització de qualsevol de les formes admeses en dret.”

En relació amb aquesta qüestió, el Consell Tributari, en el seu dictamen **123/24** –i en d'altres com el 393/23, el 146/24, el 83/24 o el dictamen 116/24- cita la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya núm. 3117, de 26 de setembre de 2023 (apel·lació 695/2023) que, reiterant allò que l'esmentat tribunal havia establert prèviament a la Sentència núm. 16/2019, d'11 de gener del mateix Tribunal, assenyala:

“El criterio que hemos mantenido en las sentencias de esta misma Sala y Sección 1207/2011, de 17 de noviembre, 397/2012, de 12 de abril, y 1332/2015 de 17 de diciembre, es que no cabe incluir en la base imponible del ICIO los gastos generales y el beneficio industrial del contratista de conformidad con lo dispuesto en el artículo 102 de la LRHL, por cuanto el concepto tributario de coste real y efectivo de la obra, en el ICIO, es un concepto estricto del que no forman parte, conforme a reiterada jurisprudencia, los gastos generales, el beneficio industrial del contratista y el IVA. No obstante, para que puedan excluirse es imprescindible que la parte interesada en su exclusión acredite que efectivamente se han abonado esos gastos. Prueba que en un principio es diversa como pueden ser los distintos documentos que acreditan la realización de la obra (contrato, presupuesto, certificaciones de obra, facturas...).

(...)

Hemos de reiterar que este debate es meramente probatorio y la prueba de la existencia e importe de dichas partidas compete a la apelante, toda vez que para

que puedan excluirse es imprescindible que la parte interesada en su exclusión acredite que efectivamente se han abonado esos gastos, en consonancia con el citado artículo 105 LGT, relativo a la carga de la prueba”.

En aquest sentit, el Consell Tributari, d’acord amb aquesta línia jurisprudencial realitza en cada cas una valoració conjunta dels elements de prova que consten a l’expedient.

Així, a títol d’exemple, en el seu dictamen **393/23**, el Consell Tributari, en discrepància amb el criteri de la Inspecció municipal, que atorgava a la certificació final d’obra un valor merament informatiu, realitza una valoració conjunta de la prova –documental- incorporada en l’expedient per concloure:

«Sobre aquesta qüestió cal assenyalar que efectivament, tal com diu l’inspector cap en la resolució impugnada, són documents informatius en el sentit que informen, comuniquen un fet, a saber la quantia d’un component fonamental en la configuració de l’impost. Ara bé, considera el Consell Tributari que aquesta funció informativa, que generalment acompanya a qualsevol document, no és incompatible amb el seu valor com a prova que acrediti, si és el cas, la realitat dels fets sobre els quals s’informen, en el sentit regulat en els articles 105 i següents de la LGT. El fonamental és constatar que aquesta força probatòria ha d’atribuir-se-li d’acord amb totes les que obrin en l’expedient i de les circumstàncies que les acompanyen. En el cas concret, consta en l’expedient documentació en la qual s’inclouen referències específiques a la quantia a que ascendeixen les despeses generals i el benefici industrial. I si bé no cal atribuir-li la qualificació de documents que certifiquin parcial i prèviament les obres realitzades, respecte de la final, no per això deixen de ser documents rellevants al respecte. (...)»

Per tot això, en el present cas i per tot el que s’ha exposat, cal concloure que si bé en els contractes subscrits per a les primeres fases no s’acredita la proporció de benefici industrial i despeses generals, sí que està consignada la seva existència específica, de manera que, d’acord amb el caràcter de “lex inter pars” que ha d’atribuir-se-li, tal com ha posat de manifest el TSJCat, a la sentència 1080/2021 d’onze de març, citada, constitueix un element probatori que no pot descartar-se per expressar de manera clara i incontrovertida la voluntat de les parts contractants. En aquest cas concret, la voluntat d’incloure en el preu pactat l’import d’uns components que han d’excloure’s de la base imposable pels motius assenyalats. Imports que apareixen quantificats a les certificacions documentals que reflecteixen la voluntat a la qual s’ha al·ludit. D’altra banda, l’Administració no motiva prou la negació de la condició de factura per a atorgar-li la de document informatiu, condició que d’altra banda acompanya a qualsevol document en el qual es comuniquin uns fets al marge de la seva naturalesa jurídica.»

Tanmateix, i amb fonament igualment en aquella jurisprudència i realitzant una valoració conjunta de la prova, en els dictàmens 123/24, 146/24 i 83/24 el Consell Tributari considera no acreditada suficientment l’existència del benefici industrial i de les despeses generals. I en el dictamen 116/24 estima no acreditar la quantia d’aquelles partides.

Concretament, en l'expedient **123/24** la mercantil recurrent únicament havia aportat com a prova del benefici industrial una certificació emesa per la constructora que constava signada digitalment el mateix dia en que es va interposar el recurs d'alçada. Al respecte diu el Consell Tributari en el seu dictamen:

“La certificació expedida per l'empresa constructora XXX, SL és un document elaborat ad hoc que es va realitzar en una data posterior a l'inici de les actuacions de comprovació. Aquest certificat únicament esmenta un percentatge per acreditar la partida corresponent al benefici industrial, però sense demostració documental de la seva existència en aquesta quantia, ja que remet al pressupost d'execució en el clausulat del qual no figura cap referència al benefici industrial”.

En l'expedient **146/24** el Consell Tributari desestima les pretensions del recurrent adduint, entre altres raons, la manca de prova sobre l'abonament de les quantitats que pretén excloure de la base imposable:

“Per tant i malgrat que d'acord amb la jurisprudència, la documentació idònia per acreditar l'existència i quantia de les despeses generals i el benefici industrial del contractista no està constituïda per un únic document, sinó que en resulta admissible la constància dels mateixos tant en el contracte celebrat entre les parts com als pressupostos, les certificacions o les factures, en el supòsit que ens ocupa les clàusules contractuals exigeixen expressament la constància dels percentatges (en aquest cas del 9% i del 6%) a les certificacions i factures, cosa que no s'ha produït. No podem oblidar que els contractes es regeixen per l'autonomia de la voluntat i son font d'obligacions entre les parts, i totes dues parts són obligades al compliment del que s'hi ha pactat i poden exigir-se responsabilitats en cas d'incompliment

Malgrat aquest pacte contractual, ni a les certificacions ni a les factures de cap dels dos industrials (VR i C) consten expressament els conceptes, ni els percentatges, ni tampoc les quanties, relatives a les despeses generals i al benefici industrial.

(...)

De l'anàlisi de les factures que consten a l'expedient i que corresponen a VR i C, la quantitat sobre la qual es calcula l'import de cada factura és el preu en origen, al qual no s'afegeixen en cap moment les despeses generals ni el benefici industrial.

Les factures de VR es remunten als treballs executats d'acord amb uns mesuraments que s'adjunten i, a les factures de C, s'utilitza expressament el concepte de “import base d'execució material” com a base de càlcul de l'import de les factures i aquest concepte, per definició, no inclou els percentatges corresponents a les despeses generals i al benefici industrial del contractista.

Per tant, no ha quedat acreditat que la mercantil interessada hagi abonat efectivament, segons exigeix la sentència del TSJC núm. 3117, de 26 de setembre de 2023, el 9% del seu import en concepte de despeses generals i el 6% en concepte de benefici industrial, ja que el que consta a les factures és l'import que van percebre els industrials en concepte d'execució material. Així, no és procedent la deducció d'aquests percentatges de la base imposable de la ICIO”.

I atès que en aquest cas la societat interessada també va al·legar que en un cas similar i amb un contracte idèntic a l'aportat a l'expedient el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya havia donat la raó a la contribuent, el Consell desmenteix aquesta afirmació dient:

“Per tant, els contractes d’execució d’obra que han acompanyat a l’expedient objecte d’aquest recurs no son idèntics al que s’analitza en el cas de la sentència a que fa referència la mercantil interessada. La sentència al·legada examina un cas concret amb uns elements probatoris determinats (la clàusula contractual referida als elements que s’inclouen en el preu del contracte, les certificacions del contractista aportades en el procediment administratiu i la declaració del representant de l’empresa contractista en seu judicial) que no son els mateixos que els que consten en el procediment objecte del recurs, motiu pel qual no resulta possible estendre les conclusions de la sentència al·legada a un supòsit de fet diferent”.

De la mateixa manera, en l'expedient **83/24** novament el Consell Tributari realitza una valoració conjunta i sistemàtica de tots els elements probatoris aportats per acabar conclouent que no consten suficientment acreditades les partides corresponents al benefici industrial i les despeses generals.

Així, seguint la doctrina del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya de la Sentència núm. 1080/2021, d'11 de març, el Consell Tributari considera procedent realitzar l'anàlisi de totes les proves que consten a l'expedient als efectes:

“d’integrar la prova concreta controvertida amb la resta de les que permetin declarar la força probatòria de l'al·legada per l'obligat” (...), per la qual cosa s’ha de dilucidar sobre la força probatòria de tots els documents que constant a l’expedient permetin concretar l’acreditació efectiva de l’existència i la quantia de les partides de despeses generals i benefici industrial. (...) Prova que al principi és diversa com poder ser els diferents documents que acrediten la realització de l’obra (contracte, pressupost, certificacions d’obra, factures... (STSJ Cat. 16/2019, d'onze de gener)”

Entrant a valorar els mitjans de prova aportats en el supòsit concret el Consell Tributari diu:

«Doncs bé, a l’expedient consten determinats documents que són rellevants respecte de la qüestió suscitada. D’una part consta el contracte d’execució de l’obra entre el promotor, ara interessat, i l’empresa constructora, a la clàusula quarta del qual, preu de l’obra contractada, figura aquest últim sense especificació alguna de les partides incloses i excloses en aquest, és a dir, no apareix expressada la voluntat de les parts respecte de les despeses generals i el benefici industrial. En aquest sentit, el TSJCat. a la sentència 1080/21, d’11 de març, FJ Tercer, citada, assenyala que “Yerra la parte apelante al entender que no es posible la deducción de los conceptos de gastos generales y del beneficio industrial de la base imponible del ICIO por no incluirse específicamente en las facturas (...), ya que las mismas se han de relacionar de forma sistemática y conjunta con el resto de material probatorio obrante en autos, en especial, el contrato suscrito entre (...), que es “lex inter pars” (...) (cuyo tenor literal (...) es el que ha de prevalecer en sede de interpretación de la citada cláusula contractual por mor del brocardo latino “in claris non

fit interpretatio". És a dir, d'una banda, s'han de tenir en compte conjuntament tots els mitjans de prova que constin a l'expedient, i, de l'altra, cal no oblidar que el contracte expressa la voluntat de les parts. En aquest sentit cal tenir en compte que, en aquest cas concret, aquesta darrera no es manifesta respecte de les partides pretesament deduïbles, situació que incideix, tal com expressa la sentència, en la valoració de la resta de les proves a tenir en compte.

D'altra banda, consta a l'expedient el certificat emès per l'empresa constructora, subscrit el 22 de maig de 2023, en què s'indica que en el cost d'execució de l'obra estan incloses les despeses generals i el benefici industrial, quantificant-les a un 13% i un 6%, respectivament, document que no és admès com a prova acreditativa de la seva existència per la seva consideració de document ad hoc. En aquest sentit, cal assenyalar que la sentència últimament esmentada declara que el fet que l'emissió de documents es realitzi iniciades les actuacions administratives legalment establertes "no les otorga carencia de valor probatorio alguno como implícitamente parece dar a entender la parte apelante, sino que tienen el valor que como documentos privados les confiere el artículo 1255 del CC, sin que podamos hablar stricto sensu de documentos "ad hoc" sino de documental evacuada y remitida en respuesta al ...". De manera que la seva valoració s'ha de deduir de l'anàlisi conjunta i sistemàtica "de la resta del material probatori obrant a actuacions, en especial, el contracte" que és l'origen de tota la documentació.

A aquests darrers efectes, consten a l'expedient les certificacions d'obres corresponents a l'execució del contracte, especialment la número 23, en què expressament s'inclou el total de l'obra i es relacionen indirectament les corresponents a les execucions parcials de la mateixa, en què no consta cap referència ni directa ni indirecta a la inclusió en el seu import de les partides controvertides. Tampoc consten a les factures emeses i incloses a l'expedient, ni tampoc a la Memòria del projecte d'execució de l'obra, ni a la certificació final de l'obra, de 3 de desembre de 2019, ni al Certificat final d'obra i d'habitabilitat emès per l'Agència de l'Habitatge de Catalunya emès el 20 de gener del 2020. Tampoc a l'acta de recepció de l'obra subscrita entre el promotor i el constructor el dia 31 de desembre del 2019.

En conclusió, doncs, es pot dir que aquesta documentació respon a la voluntat de les parts expressada en el contracte d'execució de l'obra en la mesura que no es fa cap referència a les partides de despeses generals i benefici industrial. Només s'inclouen al certificat emès el dia 22 de maig de 2023 i presentat en el termini d'al·legacions a la proposta de regularització realitzada per l'inspector actuari dins la fase d'instrucció del procediment inspector.

Com s'ha assenyalat al fonament jurídic anterior consta a l'expedient el document en què es reflecteix el denominat Pressupost de reforma i rehabilitació de l'edifici d'habitatges al carrer ..., signat per l'arquitecte corresponent i visat pel Col·legi d'Arquitectes de Catalunya, document número ..., el dia 7 d'agost de 2017, que té caràcter provisional, en què sí que consta especificat l'import corresponent a les partides referides. No obstant això, cal dir que aquestes quanties no apareixen reflectides en els documents en què es reflecteix el pressupost definitiu de l'obra i no el provisional visat reglamentàriament que constitueix una mera previsió inicial sense reflex, com s'ha dit, en els documents posteriors que reflecteixen la realitat de l'execució.

Per tot això, el Consell Tributari considera que de la valoració conjunta i sistemàtica de tots els elements probatoris que consten a l'expedient, amb incidència directa en la qüestió fonamental sobre la qual s'ha de pronunciar, no cal considerar acreditada l'existència i la quantia de les partides corresponents a les despeses generals i al benefici industrial en els termes requerits per l'article 102 del TRLRHL.»

Per últim, en el dictamen **116/24** el Consell Tributari considera que si bé podria considerar-se provada l'existència de benefici industrial i despeses generals, tanmateix no resulta acreditada en el cas concret la quantia d'aquelles partides.

Literalment diu el Consell:

“Ni als contractes ni en cap dels pressupostos adjunts als contractes (que en el cas dels corresponents a les fases 2 i 3 de l'obra subscrits amb la constructora ECS..., no estan signats), no queden no obstant això quantificats el benefici industrial i les despeses generals del contractista, ni com a quantitat concreta ni mitjançant percentatge, com sí que es fa, per exemple, amb el capítol de seguretat i salut, que es quantifica en el 2% del pressupost d'execució de les fases 1 i 2, detallant-se les partides en els corresponents estudis de seguretat i salut. Tampoc en les factures ni en les certificacions d'obra s'especifiquen els percentatges o quanties corresponents als conceptes controvertits.

La interessada aporta també per a acreditar-los, en segon lloc, dos documents signats conjuntament per ella i per les contractistes ECS... i C... en els quals manifesten que al preu de l'execució de l'obra estipulat en els respectius contractes s'havia inclòs l'import del benefici industrial, que es quantifica en el 6% del preu convingut en cadascun d'ells, i l'import de les despeses generals, que es quantifica en el 13% del preu convingut a cadascun d'ells, és a dir en les quantitats totals que recull el següent quadre, que la interessada pretén que es dedueixin de la base imposable:

(...)

Doncs bé, tots dos documents –un dels quals, el pretesament efectuat entre el promotor i ECS..., no apareix ni tan sols signat per les parts–, estan datats el 14/03/2023 i van ser aportats el 16/03/2023, és a dir, a la data de signatura de l'acta de disconformitat, i per tant una vegada conclosa l'obra i durant la instrucció del procediment de comprovació limitada.

(...)

D'acord amb l'anterior, no cap efectivament en aquest cas negar de forma absoluta tot valor probatori com a documents ad hoc a les declaracions dels contractistes aportades. En efecte, resulta admissible que els mateixos corroborin i en aquest sentit resultin suficients per acreditar el que ja es declarava als contractes, és a dir, que els preus acordats en cada un dels contractes incloïen el benefici industrial i les despeses generals, i fins i tot, posats en relació amb les factures pagades, que una part de les quantitats efectivament abonades per la recurrent a les contractistes es pugui correspondre amb tals conceptes.

No obstant això, perquè el benefici industrial i les despeses generals puguin detràure's de la base imposable de l'ICIO, no resulta suficient amb acreditar la seva existència, sinó que la prova per part del contribuent ha de fer-se extensiva també a la quantia exacta a la que ascendeixen tots dos conceptes, com específicament s'indica a l'art. 8 de l'Ordenança fiscal de l'IBI de 2019.

I arribats a aquest punt, ha d'afirmar-se que no és possible donar per suficients les declaracions aportades el mateix dia de la signatura de l'acta de disconformitat, el dia 16 de març de 2023, a l'efecte d'acreditar que tals despeses ascendien específicament a les quantitats declarades. Es tracta dels únics documents als quals es quantifiquen tals conceptes, van ser confeccionats i aportats amb posterioritat a la finalització de les obres i a l'inici del procediment de comprovació limitada i un dels quals (el realitzat entre el Promotor i XXX) no compta ni tan sols amb la signatura de les parts. Admetre que documents com els aportats pel contribuent en aquest cas posseeixen valor probatori sobre l'import del benefici industrial i de les despeses generals comportaria, mancant qualsevol altra prova documental a l'expedient que confirmi tal quantia, admetre que la base imposable quedi indeterminada i pugui ser quantificada a conveniència de l'amo de l'obra, de manera retroactiva, amb posterioritat no ja a la meritació o a la realització del fet imposable sinó a l'inici de les actuacions inspectores.

(...)

Finalment, el fet que tals percentatges es corresponguin amb els establerts a l'article 131 del Reial Decret 1098/2001, de 12 d'octubre, pel qual s'aprova el Reglament general de la Llei de contractes de les administracions públiques, per a l'obtenció del pressupost base de licitació a partir del pressupost d'execució material en contractes d'obra pública, no demostra que fossin aquestes i no altres, en cadascun dels contractes del cas que ens ocupa, les parts del preu corresponents a les despeses generals i benefici industrial de les contractistes en un contracte que no té naturalesa pública. L'adequació de les quantitats declarades amb el criteri fixat per a la quantificació d'aquests conceptes en una normativa no aplicable al cas que ens ocupa serà, com a màxim, indiciària de la credibilitat, raonabilitat o proporcionalitat dels percentatges i quantitats la deducció de les quals es pretén, com assenyala la citada Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya d'11 de març de 2021 (recurs 343/2021), però no fins al punt de compensar l'absència d'elements de prova previs a la instrucció del procediment inspector que corroborin els referits percentatges i quantitats en el cas que ens ocupa.

En conseqüència, de la valoració conjunta de la prova aportada, no es pot donar per acreditada la realitat del benefici industrial i de les despeses generals en les quanties que pretén el recurrent i, per tant, cal desestimar aquesta pretensió”.

1.2.- Estimació indirecta del cost efectiu de l'obra

En el recurs 69/24 es determina la conformitat a dret del mètode d'estimació indirecta emprat per la Inspecció municipal per a determinar la base imposable de l'ICIO i, concretament, si en aquest cas concorre algun dels supòsits que permeten l'aplicació d'aquest mètode.

El Consell Tributari conclou, en la línia sostinguda en la resolució del Tribunal Econòmic-administratiu Central d'11 de setembre de 2017 i acollida per l'Institut Municipal d'Hisenda de l'Ajuntament de Barcelona, que el sistema d'estimació indirecta només ha de ser utilitzat al si del procediment inspector i no al si de procediments de gestió, com és el de comprovació limitada.

En aquest dictamen del Consell es recorda que l'esmentada resolució fixa el següent:

«Teniendo en cuenta lo anterior, resulta coherente que la determinación de las bases imponibles en régimen de Estimación Indirecta solo pueda ser realizada en el seno de un procedimiento de inspección, al necesitar la amplitud de posibilidades investigadoras que este procedimiento proporciona.

(...)

Precisamente de su carácter de método subsidiario, que sólo puede ser aplicado cuando la Administración tributaria no pueda determinar la base imponible de forma completa, deriva la exigencia de incardinar el método de estimación indirecta en un procedimiento inspector. Esta imposibilidad no se puede acreditar en el seno de un procedimiento en el que los órganos actuantes tengan facultades limitadas de comprobación.

Tanto es así que los medios previstos por el legislador para estimar la base presuponen unas facultades que exceden de las propias de los procedimientos gestores, en la medida que implican la utilización de elementos que no se deducen directamente de los datos del contribuyente, sino que exigen una valoración de magnitudes de supuestos similares o del sector económico, actuación propia del procedimiento de inspección (art. 53.2 LGT).

(...)

Es por ello que el procedimiento para la aplicación del método de Estimación Indirecta se regula en el art. 158 LGT, encuadrado en la Subsección 4ª, “Disposiciones especiales”, de la Sección 2ª del Capítulo IV, Título III, dedicada al “Procedimiento de inspección”.

1. Cuando resulte aplicable el método de estimación indirecta, la inspección de los tributos acompañará a las actas incoadas para regularizar la situación tributaria de los obligados tributarios un informe razonado sobre: ...”

Es decir, se reserva a los órganos de Inspección, los únicos que pueden llevar a cabo un procedimiento inspector, la aplicación del método de estimación indirecta, cuya justificación se realizará en un informe que acompañará a las actas donde se procederá a la regularización de la situación tributaria del obligado. Y sólo los órganos de Inspección finalizan sus actuaciones mediante actas.

(...)

Por tanto, si bien no puede afirmarse que sea requisito legal imprescindible que el método de estimación indirecta se aplique por un órgano que tenga la naturaleza de órgano inspector, sí lo es que se realice en el seno de un procedimiento de inspección.»

D'acord amb la posició esmentada, el Consell Tributari considera que:

“En el cas que ens ocupa, la regularització s’ha realitzat al si d’un procediment de comprovació limitada. És per això que, encara que no constitueixi la resolució esmentada doctrina vinculant als efectes de l’article 239 de la Llei general tributària, i malgrat que el recurrent no ha al·legat la impossibilitat d’utilitzar el sistema d’estimació indirecta al si del procediment de comprovació limitada, aquesta part fa seva la fonamentació formulada pel TEAC, i en conseqüència, és procedent anul·lar la liquidació de l’ICIO amb número de rebut ..., girada en execució de la resolució aquí impugnada.”

I afegeix el Consell Tributari:

“A més a més, cal manifestar que fins i tot en el cas que es pogués considerar adequat l’ús del mètode d’estimació indirecta en el si d’un procediment de comprovació limitada, en aquest cas no s’han respectat les exigències procedimentals previstes a la normativa aplicable.

(...) en el cas que ens ocupa, la regularització realitzada i notificada a la persona interessada no incorpora els càlculs i les estimacions efectuats per la Inspecció municipal.

A més, ni la resolució de la Inspecció municipal ni la liquidació que l’acompanya compleixen amb allò requerit per l’article 158.3 del mateix text legal, en no identificar-se la mostra escollida, i en no referir-se les mostres utilitzades a fets imposables produïts el mateix any que aquell en què es va produir el fet imposable objecte del present expedient.

Per tot això, no s’han respectat les exigències de la normativa aplicable per a la utilització del mètode d’estimació indirecta.”

El Consell Tributari conclou aquest dictamen afirmant que malgrat que el sistema d’estimació indirecta no ha estat utilitzat seguint les exigències de la normativa reguladora en el supòsit examinat, aquest és un vici d’anul·labilitat que no invalida les actuacions del procediment de comprovació limitada que sí s’han dut a terme respectant escrupolosament el procediment legalment previst, de manera que l’efecte que es produeix és només l’anul·lació de la liquidació d’ICIO, mantenint-se la resta d’actuacions.

2.- Recurs. Inadmissió del recurs per extemporani: el mes d’agost no és inhàbil

En l’expedient **72/24** el Consell Tributari declara inadmissible el recurs en matèria d’ICIO per extemporaneïtat, en tant que va ser presentat superat el termini d’un mes que la normativa estableix per fer-ho.

En primer lloc, el Consell Tributari examina el còmput dels terminis assenyalats en mesos de conformitat amb el previst a l’article 30.4 de la Llei 39/2015, d’1 d’oc-

tubre, del Procediment administratiu comú de les administracions públiques, que determina que el termini conclou el mateix dia en que es va produir la notificació en el mes de venciment. I citant l'expedient 354/19 del mateix Consell es recorda que:

“el plazo de un mes para recurrir en alzada un determinado acto administrativo, si bien se inicia al día siguiente al de la notificación, concluye el día correlativo al de la notificación en el mes posterior que corresponda. Así, en el supuesto de autos, si la notificación, como se ha dicho, se produjo el 27 de febrero de 2008, el plazo de un mes para presentar el recurso de alzada había de computarse a partir del día siguiente, 28 de febrero, pero concluía el 27 de marzo. Únicamente si este día final hubiera sido inhábil, circunstancia que no concurre en el caso que se enjuicia, se hubiera podido entender prorrogado el plazo al primer día hábil siguiente (...)”

Seguidament, el Consell Tributari centra el seu examen entorn de la qüestió de si el mes d'agost, clau en el cas analitzat, ha de ser considerat inhàbil a efectes del còmput dels terminis administratius.

Diu el Consell Tributari al respecte:

«Finalment, convé recordar que el mes d'agost no és inhàbil a l'efecte del còmput de terminis administratius, especialment, pel que fa al termini d'interposició dels recursos administratius. En aquest sentit, entre altres, la Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, de data 28 de juny de 2023, rec. 337/2021 (ECLI:ES:TSJCAT:2023:6674): –el text destacat en negreta és nostre–

“3.- Sin que sea dable confundir el caso con régimen procesal del cómputo de los plazos cuando en vía administrativa hay que estar al régimen establecido en el artículo 30 de la Ley 39/2015, de 1 de octubre, del Procedimiento Administrativo Común de las Administraciones Públicas, de tal suerte que establecido en plazo para el recurso de alzada en el de un mes en el artículo 122 de la precitada Ley –cuando la notificación se operó a 11 de julio de 2019– y no siendo inhábil a efecto del cómputo de plazos administrativos el mes de Agosto la presentación del recurso de alzada en los servicios de correos a 10 de septiembre de 2019 resulta patente que el mismo fue extemporáneo.

Por consiguiente, el acto administrativo impugnado que estimó extemporáneo el recurso de alzada es conforme a derecho y el presente recurso contencioso administrativo debe desestimarse sin que quepa examinar el fondo de los temas planteados”.

En definitiva, en el present cas, la resolució va ser notificada el dia 25/07/2022 i recorreguda en data 26/08/2022, això és, fora del termini legal abans referit, per tant, el recurs és extemporani.»

A la vista d'aquests raonaments, el Consell Tributari declara la fermesa de l'acte impugnat i la inadmissibilitat del recurs plantejat contra aquell.

En aquest exercici s'han enviat per a dictamen 8 recursos sobre el preu públic per la prestació del servei de recollida de residus comercials, front als 10 de l'any passat.

Per a aquest impost, el Consell Tributari ha dictaminat 8 recursos on s'han abordat diverses qüestions.

A continuació, es destaquen els recursos més rellevants.

1.- Agrupació d'activitats. No existeix duplictat de pagament

En l'expedient **386/23** s'analitza un recurs en el que la part interessada al·lega una duplictat de pagaments en el preu públic de recollida de residus comercials.

D'acord amb el cens d'activitats econòmiques de la AEAT la mercantil interessada desenvolupa, en un mateix local, les activitats englobades en els epígrafs 6125 i 8499.

Estableix l'art. 6.2 de l'Ordenança fiscal reguladora del preu públic que *“quan una mateixa persona titular desenvolupi diverses activitats en un mateix local pagarà el preu públic en un únic rebut que tindrà com a referència l'expedient que correspongui a l'epígraf amb major coeficient per raó de les fraccions residuals generades.”*

En aquest cas, es van agrupar les activitats a fi i efecte de girar una única liquidació del preu públic. El Consell Tributari va dictaminar:

«Tercer.- A la vista de les al·legacions efectuades per la mercantil interessada, cal determinar si s'ha produït duplictat en el pagament de les quotes del preu públic de recollida de residus dels anys 2018 i 2019.

En primer lloc s'ha de tenir en compte la informació que es desprèn del cens d'activitats econòmiques de la AEAT. De la informació continguda en el cens de l'IAE es desprèn que la mercantil interessada desenvolupa les activitats dels epígrafs 6125 i 8499 a Barcelona, constant com local afecte el situat al C/ B...

L'activitat de l'epígraf 8499, que va motivar que giressin les dues liquidacions objecte d'aquest recurs, consta donada d'alta en data 14/11/2018. Cal recordar que els obligats al pagament, en iniciar l'activitat o en el termini d'un mes següent a la data de la data d'inici de l'activitat o d'inici d'utilització del servei estan obligats a practicar l'autoliquidació de la quota corresponent a la primera meritació.

En el present cas, com no es va practicar aquesta autoliquidació en iniciar-se l'activitat (14/11/2018), es va procedir a la regularització de la situació i es van emetre les dues liquidacions del referit preu públic pels períodes exigibles (2018 i 2019), que són objecte d'aquest recurs.

Estableix el núm.2 de l'article 6 de l'ordenança reguladora del preu públic respecte a l'agrupació d'activitats:

“2. Quan una mateixa persona titular desenvolupi diverses activitats en un mateix local pagarà el preu públic en un únic rebut que tindrà com a referència l'expedient que correspongui a l'epígraf d'activitat amb major coeficient per raó de les fraccions residuals generades. El tipus de productor s'establirà a partir de la superfície total del local en el qual s'hagin donat d'alta les diverses activitats, cadascuna d'elles amb el grau d'afectació de la superfície que hagi estat declarada per l'interessat en els models d'alta presentats davant de l'AEAT o en la pertinent autoliquidació del preu públic en el moment de l'inici, que es tramita mitjançant el web de l'IMH. Aquest tipus d'agrupació es produirà d'ofici, sense que la persona interessada n'hagi de fer una sol·licitud expressa. (...)”

Aquestes dues activitats (6125 i 8499) van ser agrupades en data 14/11/2018, i tal i com s'ha dit anteriorment, es van girar dues liquidacions corresponents a l'epígraf 8499:

a) Una pel període del 14/11/2018 al 31/12/2018, amb número de rebut SL2020 (1)..., per la quantitat de 11,70 €. b) Un altre per l'exercici 2019, amb número de rebut SL2020 (2)..., per la quantitat de 89,98 €.

Al respecte, cal fer notar que en els imports liquidats estaven deduïdes les quantitats que ja havia satisfet la recurrent i, en conseqüència, ateses les consideracions anteriors s'ha de concloure que no existeix duplicitat en el pagament del preu públic de recollida de residus pels anys 2018 i 2019»

Per tant, el recurs es va desestimar perquè no es va produir cap duplicitat de pagaments.

2.- Procediment administratiu. Queixa. El ciutadà té dret a una resolució en forma

En expedient **389/24** s'examina una queixa presentada per un ciutadà. Aquest demanava la intervenció del Consell Tributari: *“(...) per rebre una resposta a la sol·licitud de devolució d'ingressos per duplicitat i també per tal que l'ajuntament deixi de cobrar la taxa en el rebut de l'aigua pel mateix motiu.”*

El contribuent havia formulat una sol·licitud de devolució d'ingressos indeguts a l'Institut Municipal d'Hisenda i la persona interessada no hi havia rebut resposta.

De conformitat amb l'article 47 de la Llei 1/2006, de 13 de març, per la qual es regula el règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.c) del seu Reglament orgànic de 29 de juny de 2012, el Consell Tributari és l'òrgan que té expressament atribuïda la funció d'atendre les queixes que presentin els/les contribuents sobre l'activitat tributària municipal.

Constava a l'expedient un informe de resposta emès per part de la Direcció de Serveis de Neteja i Gestió de Residus que no es va poder notificar a la persona interessada.

El Consell Tributari va entendre que:

“A la vista de l'expedient administratiu constata el Consell Tributari la inexistència de resolució expressa per part de l'IMH de la sol·licitud de devolució d'ingressos indeguts formulada per l'interessat.

I és que, si bé és cert que consta incorporat a l'expedient la comunicació o “informe de resposta” elaborat per la Direcció de Serveis de Neteja i Gestió de Residus, no ho és menys que aquest informe no pot substituir la necessària resolució formal, motivada en Dret i degudament notificada per part de l'Administració d'aquella sol·licitud de devolució d'ingressos indeguts, de conformitat amb allò establert als articles 103 i 104 de la Llei 58/2003, general tributària (LGT).”

I, en conseqüència, va acordar:

“Primer: ESTIMAR la queixa presentada en el sentit de reconèixer el dret de l'interessat a obtenir de l'IMH una resolució expressa i formal, fonamentada en dret, amb peu del corresponent recurs i degudament notificada, en relació amb la seva sol·licitud de devolució d'ingressos indeguts per duplicitat”.

Durant l'exercici 2024 el Consell Tributari ha formulat 21 informes a sol·licitud dels òrgans municipals competents.

Els informes del Consell Tributari sobre els projectes d'Ordenances fiscals són els preceptius, en virtut del que disposa l'article 2.1.b) del seu Reglament Orgànic. En tots ells es formulen les consideracions que susciten les principals qüestions plantejades, relatives especialment a les modificacions introduïdes respecte de les Ordenances vigents.

L'examen de les Ordenances fiscals i els preus públics que realitza el Consell es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius que se sotmeten a l'informe, quedant fora de la seva competència l'estudi de l'expedient administratiu i dels preceptius informes tècnics.

1.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.3, reguladora de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana. (Exp. 74/24)

El Consell Tributari, en sessió de 28 de febrer de 2024, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.3, reguladora de l'impost sobre increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana. La sol·licitud d'emissió d'informe de 19/02/2024 s'acompanyà en la mateixa data amb els següents documents: (i) document o fitxa que motiva els canvis proposats, (ii) informe de 19/02/2024 de la Direcció de planificació estratègica i fiscalitat justificatiu de les modificacions proposades, (iii) proposta de text del projecte normatiu.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari és en relació als coeficients màxims a aplicar sobre el valor del terreny en el moment de la meritació de l'impost sobre increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana, i deriva de la modificació introduïda per l'article 24 del Reial decret-lei 8/2023, de 27 de desembre, pel qual s'adopten mesures per afrontar les conseqüències econòmiques i socials derivades dels conflictes en Ucraïna i Orient Pròxim, així com per pal·liar els efectes de la sequera.

També es proposa la modificació de l'ordenança per tal d'adequar-la al contingut de l'art. 105.1.c) del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, en la nova redacció donada per la Llei 18/2014, de 15 d'octubre, d'aprovació de mesures urgents per al creixement, la competitivitat i l'eficiència.

Finalment, se sotmet a informe del Consell Tributari la supressió de l'apartat segon de la Disposició adicional de l'Ordenança fiscal per haver decaigut el seu contingut.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del RDL 2/2004 pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents previsions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

1.- En relació als coeficients a aplicar sobre el valor del terreny en el moment de la meritació del tribut, l'art. 107.4 del TRLRHL preveu que: *“Estos coeficientes máximos serán actualizados anualmente mediante norma con rango legal, pudiendo llevarse a cabo dicha actualización mediante las leyes de presupuestos generales del Estado.”*

En ús d'aquesta habilitació normativa l'article 24 del Reial decret llei 8/2023, de 27 de desembre preveu que: *“Con efectos desde el día 1 de enero de 2024, los importes máximos de los coeficientes a aplicar sobre el valor del terreno en el momento del devengo, según el periodo de generación del incremento de valor, a que se refiere el apartado 4 del artículo 107 del texto refundido de la Ley reguladora de las Haciendas Locales, aprobado por el Real Decreto Legislativo 2/2004, de 5 de marzo, serán los siguientes:*

Periodo de generación	Coeficiente
Inferior a 1 año.	0,15
1 año.	0,15
2 años.	0,14
3 años.	0,14
4 años.	0,16
5 años.	0,18
6 años.	0,19
7 años.	0,20
8 años.	0,19
9 años.	0,15
10 años.	0,12

11 años.	0,10
12 años.	0,09
13 años.	0,09
14 años.	0,09
15 años.	0,09
16 años.	0,10
17 años.	0,13
18 años.	0,17
19 años.	0,23
Igual o superior a 20 años.	0,40

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 5.3 de la referida OF per tal d'adaptar-lo a les previsions de la normativa actualment vigent. Així, la nova redacció del precepte és la següent:

“El coeficient a aplicar sobre el valor del terreny en el moment de la meritació, calculat d'acord amb allò establert als apartats anteriors, serà el següent:

Període de generació	Coeficient
Inferior a 1 any (excloses les transmissions gratuïtes mortis causa)	0,05
1 any	0,15
2 anys	0,14
3 anys	0,14
4 anys	0,16
5 anys	0,18
6 anys	0,19
7 anys	0,20
8 anys	0,19
9 anys	0,15
10 anys	0,12
11 anys	0,10
12 anys	0,09
13 anys	0,09
14 anys	0,09
15 anys	0,09
16 anys	0,10
17 anys	0,13
18 anys	0,17
19 anys	0,23
Igual o superior a 20 anys	0,40

Atès que els coeficients previstos a la nova redacció de l'ordenança fiscal no superen en cap cas els previstos amb caràcter de màxims a l'article 107.4 del TRLRHL, segons la nova redacció donada per l'art. 24 del RDL 8/2023 de 27 de desembre, el Consell Tributari no formula cap objecció de legalitat al respecte.

Respecte de la modificació dels coeficients a aplicar sobre el valor del terreny, al mateix art. 107.4 del TRLRHL s'estableix que: “Si, como consecuencia de la actualización referida en el párrafo anterior, alguno de los coeficientes aprobados por la vigente ordenanza fiscal resultara ser superior al correspondiente nuevo máximo legal, se aplicará este directamente hasta que entre en vigor la nueva ordenanza fiscal que corrija dicho exceso.” Aquesta previsió normativa afecta a aquells coeficients de l'ordenança fiscal actual que superen el nou màxim legal establert en la norma, que són els següents:.

	Ordenança fiscal vigent	Coefficient a màxim previst l TRLRHL
3 anys	0,15	0,14
4 anys	0,17	0,16
15 anys	0,10	0,09
16 anys	0,13	0,10
17 anys	0,17	0,13
18 anys	0,23	0,17
19 anys	0,29	0,23
igual o superior a 20 anys	0,45	0,40

La previsió legal citada vincula clarament a l'Ajuntament i, per tant, la plasmació en l'ordenança dels supòsits concrets en que juga la limitació senyalada permet visualitzar-los en la mateixa norma d'aplicació i, en conseqüència, introdueix seguretat jurídica. En aquest sentit, la modificació de l'ordenança que es proposa s'ajusta a la legalitat.

2.- Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 8.1.c) de la referida OF per tal d'adequar-lo al vigent text de l'art. 105.1.c) del TRLRHL segons la redacció donada per la Llei 18/2014, de 15 d'octubre, d'aprovació de mesures urgents per al creixement, la competitivitat i l'eficiència. Així, la nova redacció és la següent (els afegits respecte a l'anterior en color vermell i tatxat allò que se suprimeix):

“c) Les transmissions realitzades *per persones físiques* com a resultat de la dació en pagament de l'habitatge habitual de la persona deutora hipotecària o de la seva garant, *per a* la cancel·lació de deutes garantides amb hipoteca que recau sobre ella mateixa, contretes amb entitats de crèdit o qualsevol altra entitat que, de manera professional, realitzi l'activitat de concessió de préstecs o crèdits hipotecaris. Així mateix, estaran exemptes les transmissions de l'habitatge *en què* concorrin els requisits anteriors, realitzades en execucions hipotecàries judicials o notariales.

No resultarà d'aplicació aquesta exempció quan la persona deutora o garant transmetent o qualsevol altre membre de la seva unitat familiar disposi d'altres béns o drets en quantia suficient per satisfer la totalitat del deute hipotecari i evitar l'alineació de l'habitatge.

Per tenir dret a l'exempció cal que la persona deutora o garant transmissent o qualsevol altre membre de la seva unitat familiar no disposi, en el moment de poder evitar l'alienació de l'habitatge, d'altres béns o drets en quantia suficient per satisfer la totalitat del deute hipotecari. Es presumeix el compliment d'aquest requisit. No obstant això, si amb posterioritat es comprova el contrari, s'ha de procedir a girar la liquidació tributària corresponent.

A aquests efectes, es considerarà habitatge habitual aquell ~~a~~ en ~~la~~ què hi hagi figurat empadronada la persona contribuent de manera ininterrompuda durant, almenys, els dos anys anteriors a la transmissió o des del moment de l'adquisició si aquest termini fos inferior als dos anys.

Respecte al concepte d'unitat familiar, se seguirà allò disposat a la Llei 35/2006, de 28 de novembre, de l'Impost sobre la Renta de les Persones Físiques i de modificació parcial de les lleis dels Impostos sobre Societats, sobre la Renta de no Residents i sobre el Patrimoni. A aquests efectes, s'equipararà el matrimoni amb la parella de fet legalment inscrita."

La nova redacció proposada concorda amb el text vigent de l'art. 105.1.c) del TRLRHL. El Consell Tributari no formula cap objecció de legalitat al respecte.

3.- Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de la Disposició addicional de la referida ordenança fiscal, concretament la supressió del seu punt número 2 en el que es preveu que:

"Disposició addicional.

~~1.- Les modificacions produïdes per la Llei de pressupostos generals de l'Estat o qualsevol altra norma de rang legal que afectin qualsevol element del present impost seran d'aplicació automàtica dins l'àmbit d'aquesta Ordenança.~~

2.- Els coeficients previstos a l'article 5è d'aquesta ordenança no resultaran d'aplicació fins a l'entrada en vigor de ~~la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat per 2023~~. En el supòsit de no aprovació i entrada en vigor de l'esmentada norma, resultaran d'aplicació els coeficients següents, sense perjudici del que s'estableix a l'apartat primer d'aquesta disposició addicional:-

Període de generació	Coeficient
Inferior a 1 any	
(excloses les transmissions gratuïtes mortis causa)	0,05
1 any	0,13
2 anys	0,15
3 anys	0,16
4 anys	0,17
5 anys	0,17
6 anys	0,16
7 anys	0,12
8 anys	0,10
9 anys	0,09
10 anys	0,08
11 anys	0,08
12 anys	0,08

13 anys	0,08
14 anys	0,10
15 anys	0,12
16 anys	0,16
17 anys	0,20
18 anys	0,26
19 anys	0,36
Igual o superior a 20 anys	0,45

Atès que la Llei 31/2022, de 23 de desembre, de Pressupostos generals de l'Estat per a l'any 2023 es va publicar al BOE de 24/12/2022 i va entrar en vigor el 1/01/2023 les previsions de l'apartat segon de l'esmentada Disposició addicional decauen amb l'actualització de coeficients proposada de conformitat amb allò que regula l'article 24 del Reial decret llei 8/2023, de 27 de desembre i, com hem dit abans, respecte d'aquells coeficients que superen el nou límit legal que està vigent des de l'1.01.2024.

4.- Per últim, es proposa també la modificació següent:

Disposició final.

La present Ordenança, aprovada provisionalment pel Plenari del Consell Municipal en data 22 de març de 2024, ha esdevingut aprovada definitivament, en no haver-se presentat cap al·legació dins del termini d'exposició pública. Aquesta ordenança començarà a regir a partir del dia següent a la seva publicació al Butlletí Oficial de la Província i continuarà vigent mentre no se n'acordi la modificació o derogació”.

Al respecte, s'observa que caldrà modificar la consideració que es realitza respecte a la no presentació d'al·legacions si, finalment, aquestes s'acaben presentant en la tramitació del procediment d'aprovació de modificació d'aquesta ordenança.

En conseqüència, aquest Consell Tributari considera que les modificacions proposades s'ajusten a dret, pel que no procedeix realitzar cap retret.

IV.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari no observa en la proposta de text de l'ordenança sotmesa a la seva consideració cap infracció de l'ordenament jurídic i, per tant, pot continuar la seva tramitació.

El Consell Tributari, en sessió de 30 de maig de 2024, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada pel Quart Tinent d'Alcaldia d'Economia, Hisenda, Promoció Econòmica i Turisme en els termes següents:

“De conformitat amb l'art. 47 de la Llei 1/2006 de 13 de març, per la qual es regula el règim especial del municipi de Barcelona i amb allò disposat a l'article 2.1.d) del Reglament orgànic del Consell Tributari, us sol·licitem l'emissió d'informe respecte de la subjecció a l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres (ICIO) de les obres executades per l'Institut Municipal del Paisatge Urbà i Qualitat de Vida.

La sol·licitud d'aquest informe ve motivada pel contingut de l'informe emès en data 9 d'abril de 2024 per la Direcció de Serveis Jurídics de l'Ajuntament, a sol·licitud de l'esmentat Institut, en el que es recomana mantenir el mateix criteri jurídic aplicat fins l'actualitat -de considerar, d'acord amb l'informe jurídic de 14 de desembre de 2010, la no subjecció/exempció al ICIO en aquests supòsits de realització de fets imposables per part d'organismes autònoms o societats mercantils, els capital social de les quals sigui íntegrament municipal- mentre no es disposi d'evidència judicial que es pronunciï sobre la referida qüestió en l'àmbit autonòmic català, alhora que recomana, davant la constatació de pronunciaments que expressen criteris diferents, i atesa la manca de constància d'unificació de doctrina envers aquesta matèria concreta per part del Tribunal Suprem o del TSJ de Catalunya, sol·licitar informe sobre l'esmentada qüestió al Consell Tributari de Barcelona”.

La sol·licitud d'emissió d'informe de 22 d'abril de 2024 s'acompanyà en la mateixa data de dos informes de la Direcció de Serveis Jurídics (en endavant DSJ), de dates 9 d'abril de 2024 i 14 de desembre de 2010.

També es van incorporar a l'expedient els Estatuts de l'Organisme Autònom Local Institut Municipal del Paisatge Urbà i la Qualitat de Vida (en endavant IMPUQV), aprovats pel Consell Plenari el 14 d'octubre de 2005, i un Pla de Remodelació de Parets Mitgeres, elaborat pel IMPUQV.

A l'informe de la DSJ de 9 d'abril de 2024, es fa referència a dues sentències del TSJ de Madrid que d'alguna forma han modificat el criteri, no només el que havia seguit el propi TSJM, sinó d'altres òrgans judicials sobre el problema plantejat. Per aquesta raó, les dues sentències s'han adjuntat al present expedient de sol·licitud d'informe.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

I.- Plantejament

L'informe es demana respecte a la subjecció a l'ICIO del IMPUQV. No es fa referència a la naturalesa o tipus de construccions, instal·lacions o obres en que hi participa, ni tampoc quina és en concret la seva situació en la complexitat de relacions que es donen en aquests tipus d'activitats.

En canvi, la posterior aportació del Pla de Remodelació de Parets Mitgeres, permet fer una anàlisi més aprofundida d'una de les activitats que porta a terme l'IMPUQV.

L'examen que es fa té, per tant, dues parts. A la primera es farà un examen més general sobre l'aplicació de l'ICIO a les entitats municipals i a les seves entitats descentralitzades; a la segona, respecte a la seva participació en el Pla de Remodelació de Parets Mitgeres.

Segons l'informe de la DSJ del 9 d'abril de 2024, l'origen del problema rau en el canvi de doctrina del TSJ de Madrid, al considerar, per un cantó, que només les obres contingudes a l'art. 100.2 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL), aprovat pel Decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, poden gaudir d'exempció al tribut; i, per l'altre, que els ens descentralitzats tenen personalitat jurídica diferenciada de l'administració territorial i, per tant, no poden gaudir dels mateixos avantatges fiscals.

A aquest respecte, s'hauran d'estudiar les esmentades sentències del TSJM a la llum de la que ha estat la doctrina del Tribunal Suprem (TS) fins avui.

II.- Doctrina general del Tribunal Suprem sobre les matèries objecte del present informe

II.1.- Consideració prèvia

El problema plantejat és de si un Organisme Autònom de l'Ajuntament de Barcelona ha de satisfer l'ICIO per obres que executa per sí mateix o a través de la contractació amb tercers persones.

En relació amb la necessitat de que es tracti d'una construcció, instal·lació o obra subjecte a llicència, com a fet imposable de l'ICIO, que contempla l'article 100.1 del TRLRHL, cal avançar que a l'àmbit de Catalunya, les disposicions d'aplicació sobre la matèria regulen el supòsit en que no és necessària l'obtenció de la llicència, com més endavant s'examinarà

Com és obvi, no es donen supòsits en que la jurisprudència analitzi el problema que un Ajuntament es reclami a si mateix el pagament de l'ICIO per les obres municipals que en el seu municipi executa directament. En canvi, sí que s'ha donat el cas d'un Ajuntament que reclama l'ICIO a contractistes privats, que han executat obra pública municipal, contractats per una empresa municipal que pertany al mateix Ajuntament. Més supòsits s'han donat, però, quan l'obra és executada per una altra Administració territorial a través dels seus organismes personalitzats o de les seves empreses públiques.

En definitiva, són poques les sentències que estudien la matèria, i menys les que es refereixen a la problemàtica de l'obra pública local. No obstant això, l'examen de l'escassa jurisprudència sobre obres executades per administracions supramunicipals a l'àmbit territorial del municipi, servirà per extraure uns principis que entenem que són de general aplicació.

II. 2.- La Sentència del TS de 30 de març de 2022 (RJ 2022\1479)

II.2.1.- *Contingut de la sentència que s'examina*

L'examen d'aquesta sentència servirà a les finalitats a que es feia referència al paràgraf anterior. Es tracta de les obres executades per l'empresa Canal de Isabel II a la que el municipi li reclamà el pagament de l'ICIO. Aquesta exigència municipal es va repetir el anys 2020, 2021 i 2022, el que va donar lloc a les SsTS de 23 de setembre de 2020 (RJ 2020\5172), 16 de desembre de 2020 (RJ 2020\4999), 6 de maig de 2021 (RJ 2021\2108) i 30 de març de 2022 (RJ 2022\1479). Les quatre sentències utilitzen arguments semblants per estimar el recurs de l'esmentada empresa pública. Per la seva part, la STS del 30 de març de 2022 recull la doctrina establerta en les anteriors, pel que ens cenyirem a continuació a l'anàlisi d'aquesta darrera.

Sobre la qüestió que, segons la sentència, presentava interès cassacional, en el seu Antecedent de fet Tercer, 2º i 3º, diu el següent (la negreta és nostra):

“2º) La cuestión que presenta interés casacional objetivo para la formación de la jurisprudencia consiste en:

2.1 Esclarecer si, a efectos de la aplicación la exención en el ICIO a favor de construcciones, instalaciones y obras directamente destinadas a carreteras, ferrocarriles, puertos, aeropuertos, obras hidráulicas, saneamiento de poblaciones y de sus aguas residuales de las que sea dueño el Estado, las Comunidades Autónomas o las entidades locales -cuando no coincidan la condición de propietario del inmueble y la de dueño de la obra-, lo relevante es tomar en consideración quién va a ser finalmente el propietario de ésta o, por el contrario, lo es atender a quién soporta los gastos de su realización.

2.2 Determinar si la exención es aplicable no sólo cuando la ejecución de la obra se lleva a cabo por un organismo autónomo sino también cuando se trata de una empresa pública.

3º) Identificar como normas jurídicas que, en principio, habrán de ser objeto de interpretación los artículos 100.2 y 101.1 del texto refundido de la Ley de Haciendas Locales, aprobado por Real Decreto Legislativo 2/2004, de 5 de marzo (RCL 2004, 602, 670).”

II.2.2.- *Naturalesa i propietat de les construccions, instal·lacions i obres de caràcter públic*

L'article 101 del TRLRHL, disposa el següent:

“1. Son sujetos pasivos de este impuesto, a título de contribuyentes, las personas físicas, personas jurídicas o entidades del artículo 35.4 de la Ley 58/2003, de

17 de diciembre, General Tributaria, que sean dueños de la construcción, instalación u obra, sean o no propietarios del inmueble sobre el que se realice aquélla.

A los efectos previstos en el párrafo anterior tendrá la consideración de dueño de la construcción, instalación u obra quien soporte los gastos o el coste que comporte su realización.

2. En el supuesto de que la construcción, instalación u obra no sea realizada por el sujeto pasivo contribuyente tendrán la condición de sujetos pasivos sustitutos del contribuyente quienes soliciten las correspondientes licencias o presenten las correspondientes declaraciones responsables o comunicaciones previas o quienes realicen las construcciones, instalaciones u obras.

El sustituto podrá exigir del contribuyente el importe de la cuota tributaria satisfecha.”

Aquest precepte ha donat lloc a una certa confusió, especialment derivada del mot “dueño” que utilitza el precepte. La Sentència es refereix a aquesta qüestió, especialment quan es tracta de construccions, instal·lacions o obres públiques. Sobre aquests extrems diu el següent (la negreta és nostra):

“La interpretación de tal precepto regulador del sujeto pasivo exige desentrañar la extraña figura del dueño de la obra, como contribuyente distinto del propietario, lo que requiere necesariamente localizar en él algún signo de capacidad económica indirecta (por ser tal la naturaleza del ICIO). Esto es, no puede ser dueño de la obra quien la realice para el propietario del inmueble por cuenta de éste, por encargo o contrato, al margen de la condición de sustituto del contribuyente.

En tal caso, dueño de la obra sería quien, ostentando un derecho real sobre el inmueble, emprendiese unas obras con cuyo coste corriera, al margen del propietario de la finca sobre la que aquellas construcciones, instalaciones u obras se asientan (usufructuario, arrendatario, superficiario, etc.). En tal caso, es patente que el dueño de la obra es quien asume la obra y la sufraga por sí mismo, no por cuenta de otro.

*En cambio, esa relación o situación personal alternativa no es posible en el esquema del artículo 100.2 TRLHL, por una razón evidente: porque todos los bienes que, objetivamente, determinan la exención, son los objetos de construcciones u obras enunciados numerus clausus en el artículo, **necesariamente vinculados al servicio público y destinados, en la propia definición de la ley, a integrar el dominio público.**”*

La conclusió d’aquesta Sentència és important en el sentit que quan es tracta d’obra pública no és possible la situació alternativa que regula l’esmentat art. 101 del TRLRHL. A continuació la Sentència analitza l’art 100.2 del mateix text legal i com a efecte de l’anterior afirmació diu el següent (la negreta és nostra):

“Al margen de que la técnica normativa no parece muy depurada -se habla de exención del pago, por ejemplo-, una exégesis del precepto simplemente gramati-

cal, sin necesidad de ahondar más, permite descartar que el citado precepto pueda apoyarse en una interpretación suministrada por el artículo 101 TRLHL, pues ya el precepto regulador de la exención se encarga de resaltar, expressis verbis, que el dueño de la obra es el Estado y las demás administraciones territoriales citadas, al haber una conexión precisa y necesaria entre la identidad subjetiva, la naturaleza de la obra, la naturaleza del bien afectado, conforme a su finalidad estricta e invariablemente pública, sin que pueda serlo nadie más.

Así lo asevera la afectación final, el destino previsto para ella, de afectarla a un servicio público o de mantenerla en él cuando ya existiera tal adscripción, bajo el régimen excepcional de los bienes de dominio público, cuyo estatuto básico se encuentra previsto en la Constitución (RCL 1978, 2836) (art. 132), que reconoce los principios de inalienabilidad, imprescriptibilidad e inembargabilidad, así como su desafectación.”

Finalment la Sentència estableix el que poden ser els principis sobre la matèria, com més endavant s'exposarà. En aquest sentit assenyala (la negreta és nostra):

“En este concreto caso, estamos ante una obra hidráulica cuyo dueño es la comunidad de Madrid, lo que es bastante para establecer la exención y para no considerar dueño de la obra a la Administración institucional o empresa que encargue la obra o construcción. La mera demanialidad de los bienes se erige en causa inmediata y eficiente de la exención, pues carecería por completo de sentido que una obra ejecutada para ser destinada al servicio público fuera gravada, como pretendida manifestación de capacidad económica de su titular -con retorsión de tal principio fiscal rector del artículo 31.1 CE (RCL 1978, 2836). Cabe añadir que es previsible que la obra beneficie directamente a la población de R... (en este caso, la referencia ha de entenderse hecha al municipio de Madrid), haciendo si cabe aún más impropia la exigencia de un tributo.”

II.2.3.- Supòsit que les construccions, instal·lacions o obres siguin executades per organismes o empreses de les Administracions territorials

Sobre aquest extrem, la Sentència cita unes altres dues sentències del mateix TS, relatives a liquidacions per l'ICIO liquidades a l'empresa estatal AENA.

La primera, de 9 de juliol de 1999 (RJ 1999\7096), analitzava l'art. 29 de la Llei 5/1990, de 29 de juny, de Medidas urgentes en materia presupuestaria y tributaria, precepte anàleg, sobre exempcions de l'ICIO, al vigent art. 100.2 del TRLRHL, encara que afegia, respecte a aquest darrer, l'expressió “*aunque la gestión se lleve a cabo por Organismos Autónomos*”. Deia aquesta sentència:

“AENA es uno más de los entes públicos creados al amparo del artículo 6, apartado 5, de la Ley General Presupuestaria (Texto Refundido aprobado por Real Decreto Legislativo 1091/1988, de 23 de septiembre [RCL 1988\1966 y 2287]), y como tal con personalidad jurídica distinta a la del Estado y con patrimonio propio para el cumplimiento de sus fines, no obstante lo anterior el artículo 34 del Estatuto de AENA, aprobado por Real Decreto 905/1991, de 14 de junio (RCL 1991\1543 y 1991), precisa que «se adscriben a su patrimonio

propio, para el cumplimiento de sus funciones, la totalidad de los bienes de dominio público afectos al Organismo Autónomo “Aeropuertos Nacionales”, y los afectos al Ministerio de Obras Públicas y Transportes en lo relativo a los recintos aeroportuarios, conservando su citada naturaleza de dominio público (en negreta a la sentencia).

Es indiscutible que las obras de ampliación y acondicionamiento del aeropuerto de Santander tienen por ello la naturaleza de dominio público, cuya titularidad corresponde al Estado, si bien éste los afecta a la realización de un servicio público, cuya gestión corresponde a AENA.

(...)

Se cumple, por tanto, el requisito exigido por el artículo 29, apartado 1, de la Ley 5/1990, de 29 de junio, de que se trate de «...la realización de cualquier construcción, instalación y obra de las que sean dueños el Estado (...)» y vayan a ser directamente destinados a (...) aeropuertos (...), conclusión ésta a la que se llega, si se tiene en cuenta la «ratio legis» del precepto, pues, si excluimos los aeropuertos privados, que puede haberlos, los demás son públicos, bien destinados a la defensa nacional, bien al servicio público de transporte aéreo, que esencialmente presta y desempeña el Estado, a través de un ente público «instrumental», AENA, perteneciente a la Administración Institucional del Estado, de modo que si excluyéramos de la exención establecida en el artículo 29 de la Ley 5/1990, de 29 de junio, a los aeropuertos gestionados por AENA este precepto carecería de contenido y de eficacia, sería sencillamente irrito, cualidad que debe desecharse lógicamente de las leyes, a las cuales les corresponde conformar la realidad social, defender y fomentar el interés público y lograr la concordia.” (La negreta és nostra)

Per cert, írrito significa “ inválido, nulo, sin fuerza ni obligación (DRAE)”, tal com aclareix la STS de 30 de març de 2022, quan cita l’ara transcrita, en part, de 9 de juliol de 1999.

La segona, dictada el 15 de juliol de 2003 (RJ 2003\6291), respecte a unes obres també d’AENA, analitzava el mateix l’art 29 de la Llei 5/1990, de 29 de juny.

Aquesta Sentència, en el mateix sentit que l’anterior, deia el següent:

“Una interpretación literal del precepto, tal como hace en su detenido estudio la sentencia impugnada, conduciría a resultados verdaderamente absurdos, y convertiría la exención en letra muerta en numerosas y trascendentales obras, relativas a instalaciones gestionadas por Organismos Autónomos, haciendo del art. 29 «un precepto írrito», según la contundente expresión de nuestra sentencia de 9 de julio de 1999 (RJ 1999, 7096) , en la que, por otros argumentos, se validó asimismo la exención que nos ocupa ...”

La STS de 30 de març de 2022, que dona títol a aquest apartat de l’informe, després de citar las anteriors sentències, conclou:

“De lo que antecede se desprende que el dato fundamental para obtener la exención es que las obras definidas en la norma de exención (carreteras, puertos, aeropuertos, obras hidráulicas, etc.) tienen, todas ellas, la condición de dominio público por estar afectas a un servicio público, lo que lleva a esta Sala y Sección a concluir que el dato imprescindible para conceder la exención en el ICIO no es que el gestor de la obra sea o no un organismo autónomo, sino que el bien sea de dominio público y que el servicio público se preste a través de un ente público instrumental perteneciente a una Administración Institucional, en el supuesto citado, la del Estado.”

II.2.4.- Doctrina que va establir la STS de 30 de març de 2022

Finalment, la STS va establir la següent doctrina:

“1) En las obras de infraestructura mencionadas en el artículo 100.2 del TRLHL (RCL 2004, 602, 670), no existe la posibilidad de diferenciar el dueño de la obra como persona separada de la Administración pública titular del dominio público en que se manifiestan aquéllas.

2) Tampoco cabe establecer que es sujeto distinto del titular demanial quien, en el ejercicio de las atribuciones que le otorga la ley respecto de tales bienes, promueve las construcciones, instalaciones u obras, porque no soporta los gastos que comporta su realización en calidad distinta de la del titular demanial.

3) Tratándose de las construcciones, instalaciones u obras que se destinen a las obras de infraestructura numerus clausus mencionados en el artículo 110.2 TRLHL y, en particular, las obras hidráulicas, saneamiento de poblaciones y de sus aguas residuales, lo relevante es atender a quién va a ser finalmente el propietario de la obra, en los términos ya expuestos en relación con los bienes demaniales.

4) Por lo que respecta a la segunda pregunta, la forma de personificación como organismo autónomo -como categoría conceptual formalmente extinguida- se refiere a la gestión ulterior y, además, ha de conciliarse con las reglas autoorganizativas de la Administración de que se trate. En el caso de la recurrente, tales normas favorecen la exención. Basta con el hecho de que la ley autonómica le confiere competencias y funciones administrativas para promover la construcción de obras públicas como las señaladas, así como gestionar los servicios públicos resultantes, con atribución de facultades y competencias públicas [...].”

Les conclusions sobre aquesta clara doctrina del TS les exposarem més endavant. Abans, però, examinarem el contingut de las sentències del TSJ Madrid, citades en els informes i notes que obren en l'expedient.

III.- Les sentències sobre la matèria objecte d'aquest Informe dictades pel TSJ de Madrid

Les sentències del TSJ de Madrid de 31 de març de 2015 i 15 de desembre de 2017, obrants a l'expedient, analitzen els supòsits en que una societat privada municipal adjudica la redacció del projecte i l'execució de les obres a un contractista. En

un cas, per la construcció d'un aparcament públic, i a l'altre per la construcció d'habitatges de protecció oficial. En ambdós supòsits l'obra acabada s'entregà a l'Ajuntament. L'Ajuntament va liquidar l'ICIO a l'empresa constructora, els recursos de la qual enfront el TEM, i la jurisdicció contenciós-administrativa, varen ser desestimats.

S'ha de tenir en compte que aquestes sentències són anteriors a l'examinada del TS a l'anterior apartat de l'any 2022; però en canvi, són posteriors a les dels anys 1999 i 2003, que també, en part, hem transcrit.

Per desestimar el recurs de la constructora, suposat subjecte passiu, el TSJ argumenta el següent:

- Si bé les normes urbanístiques de la Comunitat de Madrid disposen que és inexigible la llicència a les obres promogudes per l'Ajuntament, en aquest supòsit l'obra no va ser promoguda pel propi Ajuntament, sinó per una empresa municipal;

- Encara que en aquest supòsit no es va atorgar formalment la llicència d'obres, el control del projecte d'obres que havia d'haver fet l'Ajuntament tenia la mateixa naturalesa que la llicència d'obres, com a fet impossible de l'ICIO;

- Va ser correcte la liquidació girada a l'empresa constructora, com subjecte passiu substituït del contribuent;

- L'Ajuntament no era el promotor de l'obra sinó la societat anònima, que encara que participada al 100% per l'Ajuntament, no gaudia d'exempció per no trobar-se en cap dels supòsits previstos a l'art. 100.2 del TRLRHL

Cal examinar si aquestes sentències del TSJM s'ajusten a la jurisprudència del TS - jurisprudència en tant que són, com a mínim, sis sentències que estableixen, substancialment, la mateixa doctrina -.

a) Quan es tracta d'una obra pública que s'integrarà al domini públic, promoguda per un organisme autònom o empresa pública de propietat 100% de l'Administració territorial, el TS ha establert que en aquest supòsit no hi cap fer la separació entre el "dueño" i el propietari de l'obra que estableix l'article 101 del TRLRHL, per estar les obres vinculades al servei públic i incorporades al domini públic.

b) Les sentències del TSJM es basen, fonamentalment, en el fet que quan actua un organisme autònom o una empresa municipal, encara que pertanyin en un 100% a l'Administració territorial, han de tenir un tractament jurídic totalment diferenciat d'aquesta, ja que tenen una personalitat jurídica diferent.

Com sigui que els ajuntaments, quan es tracta de fer obres públiques municipals, actuen normalment a través dels seus organismes autònoms i empreses municipals, resultaria que la innecessarietat de llicència d'obres per les que realitzen els Ajuntaments, tal i com estableixen les normes urbanístiques, seria una norma "írrito", com diuen les sentències del TS examinades, és a dir, inaplicables. La pròpia sentència del TSJM de 31 de març de 2015 confirma aquesta visió, al dir:

“... licencia que no tendría, lógicamente, demasiado sentido si se entendiera, como preconiza la recurrente, que la titularidad de la obra reside, también, en el Ayuntamiento, pues ello supondría que estaría llamado a autoconcederse innecesariamente, como titular del control, tal instrumento permisivo de la actuación proyectada -y razones ontológicas impiden considerar que el Ayuntamiento se conceda a sí mismo una autorización administrativa-.”

És a dir, si les actuacions, en lloc de l'empresa municipal, les hagués portat a terme l'Ajuntament, la situació seria diferent.

Cal assenyalar que les sentències del TSJM no aclareixen, si el contractista resulta ser el substitut del contribuent, qui seria el contribuent en aquesta relació tripartita -Ajuntament, empresa municipal i contractista-. Aquest problema és el resultat d'aplicar l'art. 101 TRLRHL a unes relacions diferents, com ha establert el TS i hem assenyalat abans.

c) Les sentències del TSJM disposen que l'empresa municipal no gaudia d'exempció per no trobar-se les obres projectades en cap dels supòsits que preveu l'art. 100.2 del TRLRHL.

Aquest precepte és de fàcil interpretació a efectes de determinar a quines Administracions públiques es refereix, i si, entre aquestes, es poden incloure els ajuntaments. Només cal observar el tipus d'obres que relaciona per concloure que cap d'elles és de competència municipal, sinó de l'Estat, de les Comunitats Autònomes i de les Entitats locals supramunicipals, com són les diputacions provincials i les àrees metropolitanes. Aquestes darreres i les diputacions, especialment, pel que fa al cicle de l'aigua i el sanejament de poblacions.

És obvi que si s'entengués que els ajuntaments i els seus organismes descentralitzats, només estarien exempts - o no subjectes - en els supòsits de l'article 100.2 TRLRHL, ens trobaríem davant d'un altre precepte “írrito”, d'impossible aplicació perquè els Ajuntaments mai fan ferrocarrils o aeroports o les altres obres a que es refereix el precepte.

Per totes aquestes raons que s'han resumit, entenem que les sentències del TSJM, no s'ajusten a la doctrina establerta pel TS, que ha de ser de preferent aplicació.

IV.- Conclusió respecte a la subjecció de l'IMPUQV a l'ICIO

L'art. 100.1 del TRLRHL disposa:

“El Impuesto sobre Construcciones, Instalaciones y Obras es un tributo indirecto cuyo hecho imponible está constituido por la realización, dentro del término municipal, de cualquier construcción, instalación u obra para la que se exija obtención de la correspondiente licencia de obras o urbanística, se haya obtenido o no dicha licencia, o para la que se exija presentación de declaración responsable o comunicación previa, siempre que la expedición de la licencia o la actividad de control corresponda al ayuntamiento de la imposición.”

Respecte a la necessitat de proveir-se de la corresponent llicència d'obres, l'art. 190.1 del text refós de la Llei d'urbanisme de Catalunya (TRLUC), aprovat pel Decret-Legislatiu 1/2010, de 3 d'agost, estableix:

*“Els actes especificats per l'article 187 i promoguts per òrgans de l'Estat o de la Generalitat o per entitats de dret públic que administrin béns estatals o autonòmics han d'estar igualment subjectes a llicència municipal, amb les excepcions previstes per la legislació sectorial. **També estan subjectes a llicència municipal els actes de les entitats locals que no tinguin la competència per atorgar la llicència.**”* (La negreta és nostra).

Per la seva part, l'art. 8 del Reglament de protecció de la legalitat urbanística, aprovat pel Decret 64/2014, de 13 de maig, diu el següent:

*“Els projectes d'obres locals ordinàries que promouen les administracions municipals i els organismes autònoms, les societats i altres ens que en són dependents es tramiten i s'aproven de conformitat amb la legislació sobre règim local. Mitjançant l'aprovació d'aquests projectes, l'òrgan competent controla l'adequació de les obres projectades a les determinacions de l'ordenament jurídic urbanístic i **no necessiten llicència urbanística prèvia a la seva execució material.**”* (La negreta és nostra).

Les normes catalanes transcrits estableixen, amb claredat, i respecte a les Administracions públiques, quan serà necessari obtenir la llicència d'obres i quan això no ho serà. I resta clar que quan es tracta del propi municipi competent per atorgar la llicència d'obres, aquesta no serà necessària. En conseqüència, en aquests supòsits, de construccions, instal·lacions i obres municipals pel mateix municipi, no es produirà el fet imposable establert per l'art. 100.1 del TRLRHL.

Els dubtes principals que podria presentar l'aplicació d'aquestes normes, els aclareix la jurisprudència examinada en els apartats anteriors. Ens referirem als dos que s'han de tenir en compte, a efectes del present informe.

El primer dubte que es podria plantejar és el de si la no subjecció de l'Ajuntament a l'ICIO, s'estén als seus organismes i empreses descentralitzats, que pertanyen en un 100% a l'Ajuntament, tant si executen les obres per ells mateixos, com si les contracten a tercers. Ens remetem al que s'ha dit anteriorment a l'analitzar la jurisprudència, així com les normes de Catalunya, de la que resulta que els supòsits de no subjecció o exempció de l'Administració territorial s'estenen a les esmentades entitats.

En segon lloc, respecte al tipus de construccions, instal·lacions i obres, hauran de ser obres destinades a integrar-se en el domini públic municipal.

V.- Les activitats del IMPUQV en l'execució del Pla de Remodelació de Parets Mitgeres

Les activitats que desenvolupa l'IMPUQV en l'execució del Pla de Remodelació de Parets Mitgeres, venen resumides en el primer apartat dels Antecedents, sota el títol “Eines de gestió”, on s'estableixen tres línies de la seva actuació, l'examen de les quals ens permetrà determinar quines són les construccions, instal·lacions

i obres que poden ser objecte de l'ICIO, així com els subjectes que intervenen en la seva execució.

En l'apartat "eines de gestió" del Pla de Remodelació de parets Mitgeres, es diu el següent:

"Al llarg dels anys, el Pla s'ha anat articulant a partir de 3 línies per abordar la remodelació de les parets mitgeres a la ciutat.

*1. La promoció d'obra pròpia de l'IMPUQV (finançada amb la publicitat d'ús excepcional sobre lones en bastida d'obres); **Programa propi***

*2. El suport a la iniciativa privada amb tutela i ajudes econòmiques (Subvencions Consorci de l'habitatge, subvencions IMPUQV a través de la Convocatòria d'ajuts per a la protecció i millora del paisatge urbà); **Programa d'ajudes***

*3. Les compensacions paisatgístiques fruit de l'activitat publicitària d'ús excepcional sobre la pròpia mitgera limitada a 4 anys; com també les actuacions fruit de les condicions requerides a lones publicitàries d'autoritzacions paisatgístiques excepcionals (Inversió empresarial); **Programa publicitari.**"*

Caldrà analitzar la naturalesa de les obres i els subjectes que hi participen per determinar si es produeix el fet imposable de l'ICIO.

En general, i d'acord amb el Pla, els subjectes que hi participen són els propietaris de les parets mitgeres o de les façanes, les empreses contractistes que executen les obres, les que instal·len les lones publicitàries i l'IMPUQV.

Aquest darrer, sembla, d'acord amb el Pla i el que estableixen els seus Estatuts, té un seguit de funcions de foment, d'assessorament, coordinació, elaboració d'estudis, emetre informes, col·laborar amb empreses i entitats a la recerca de sponsors o patrocinadors pel finançament d'obres, etc. Enlloc dels Estatuts es fa referència a l'execució directa d'obres municipals. En el supòsit que promoguéssin construccions, instal·lacions o obres, que constituïssin el concepte d'obres ordinàries municipals afectes al domini públic o al servei públic, per exemple, obres a zones verdes o parcs, no estaria obligada a obtenir llicència d'obres i, per tant, no estaria subjecte a l'ICIO, per tot quan s'ha explicat en els apartats anteriors.

Qüestió diferent és quan fomenta i promou i, en el seu cas, coordina, contracta, subvenciona i realitza altres activitats anàlogues dirigides a la remodelació de parets mitgeres o a la restauració de façanes.

Normalment, en aquests supòsits, els subjectes són els que abans s'indicaven. Es tracta de determinar, en primer lloc, si aquest tipus d'actuacions estan subjectes a l'obtenció de llicència, i si l'activitat de promoció i altres gestions de les obres per part de l'IMPUQV, pot donar lloc a la no subjecció o a l'exempció del tribut.

Per respondre al problema plantejat, el primer que s'ha de determinar és quina situació és la dels subjectes intervinents.

D'acord amb els preceptes que abans s'han transcrit reguladors de l'ICIO, és contribuent el titular d'un dret real sobre l'immoble en què es porten a terme les obres. Normalment serà el propietari, però pot ser un arrendatari, un superficiari. No canvia la situació el fet que al final no hagi de pagar perquè li subvencionen el cost total o parcial de les obres.

I substitut del contribuent, serà la persona, o empresa, contractada per dur a terme les obres. Per tant, cap de les activitats que porta a terme l'IMPUQV, per més protagonisme que tingui en tot el procés, fins i tot, des del punt de vista econòmic, el converteixen, ni en contribuent, perquè no és el propietari de la paret mitgera ni de la façana, ni en substitut del contribuent, perquè no realitza materialment les obres, encara que les contracti i dirigeixi tot el procés.

Aquests tipus d'obres, per tant, estaran subjectes a l'obtenció de llicència i al pagament de l'ICIO, perquè no existeix cap disposició que les exoneri d'ambdues obligacions. No essent suficient la presència de l'IMPUQV per modificar aquesta conclusió.

No obstant, hi hauria dues excepcions a l'esmentada conclusió, quan es tracta de construccions, instal·lacions o obres derivades dels projectes d'urbanització o de les ordres d'execució.

a) Respecte als projectes d'urbanització, l'article 187 ter. del TRLUC (afegit per l'art. 22.4 de la Llei 16/2015 de 21 de juliol, de simplificació de l'activitat administrativa de l'Administració de la Generalitat i dels governs locals i d'impuls de l'activitat econòmica) disposa el següent:

“No estan subjectes a intervenció mitjançant llicència urbanística o comunicació prèvia els actes següents:

a) Les obres d'urbanització incloses en els plans o els projectes d'urbanització.”

Sobre si en aquests supòsit de no subjecció a llicència, en resulta la no subjecció a l'ICIO, per totes, la STS de 31 de gener de 2005 (RJ 2005\3050) diu el següent:

“La doctrina sentada en tan reiterada Jurisprudencias es contraria a la tesis de la Corporación aquí recurrente. En efecto en las últimas de las citadas recordamos que el Proyecto de Urbanización es un verdadero acto de ejecución de los instrumentos de planeamiento urbanístico que son inmediatamente ejecutivos, lo que hace innecesaria, superflua realmente, la solicitud de licencia de obras, de donde resulta improcedente y nulo tanto el giro de una Tasa como el del Impuesto de Construcciones, Instalaciones y Obras, pues para liquidar este último es necesario que la construcción, instalación u obra, exija la obtención de una licencia, requisito que no se cumple en los Planes de Urbanización y que no puede suplirse –añadimos ahora– con una prohibida interpretación analógica del concepto de licencia, referida a un supuesto control urbanístico en la ejecución de un proyecto de Urbanización que, como ya se ha adelantado, sería innecesario porque siendo dichos proyectos ejecución del planeamiento no cabe hablar de algo que sería la ejecución de la ejecución, como tampoco

puede –decimos en este caso– confundirse la licencia urbanística con la aprobación del proyecto de urbanización, como si fueran equivalentes.

Por otra parte –decíamos entonces y reiteramos ahora– no puede olvidarse que estas actividades – las de ejecución del planeamiento urbanístico– aunque se realicen por los particulares o por entidades distintas del respectivo Ayuntamiento, no suponen intervención a título privado, sino público, con carácter sustitutorio respecto a la Corporación Municipal, a quien corresponde, junto con las restantes autoridades urbanísticas, la potestad administrativa de ordenación del territorio, cuyo ejercicio, aunque sea mediante delegación o autorización, no necesita licencia ni puede ser sometido a imposición.”

Per tant, en el supòsit de que les obres estiguin incloses en un projecte d'urbanització no estaran subjectes a l'ICIO.

b) El mateix art. 187 ter. el TRLUC, disposa, respecte a les obres que no estan subjectes a intervenció mitjançant llicència:

“c) Els actes i les obres que s'han de dur a terme en compliment d'una ordre d'execució o de restauració, si no requereixen projecte tècnic o si la mateixa ordre o l'acte que n'ordena l'execució subsidiària incorpora el projecte tècnic requerit.”

A l'àmbit de l'Ajuntament de Barcelona, les ordres d'execució es regulen als arts. 61 i 67 de l'Ordenança dels procediments d'intervenció municipal en les obres, aprovada el dia 25 de febrer de 2011.

Tot l'anterior, es diu sense perjudici de l'abast de les relacions pressupostàries entre l'Ajuntament i l'IMPUQV.

VI.- Conclusions

Primera.- Els organismes autònoms i les empreses participades en un 100% per les entitats locals, no estan subjectes a l'ICIO, quan realitzen construccions, instal·lacions o obres que s'incorporen al domini públic o resten afectes a un servei públic.

Segona.- Les funcions i potestats de l'IMPUQV que li atribueixen els seus Estatuts i les actuacions que preveu d'aquest organisme autònom el Pla de Remodelació de Parets mitgeres, no el converteixen en subjecte passiu de l'ICIO, al no gaudir de la condició de contribuent ni de substitut del contribuent, per les raons exposades en el cos d'aquest informe.

Tercera.- S'exceptuen de la necessitat d'obtenció de llicència i en aquests supòsits, no estan subjectes a l'ICIO, les obres contingudes en els projectes d'urbanització i les contingudes a les ordres d'execució.

3.- Informe sobre la creació d'un nou preu públic municipal per la construcció de clavegueroms. (Exp. 173/24)

El Consell Tributari, en sessió de 12 de juny de 2024, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la creació d'un nou preu públic municipal per la construcció de claveguerons. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 9 de maig de 2024 s'acompanya en la mateixa data de: Proposta de text normatiu preus públics claveguerons; Informe econòmic sobre els preus públics de construcció de claveguerons amb annexos, del director de Recursos de Barcelona Cicle de l'Aigua, SA (en endavant, BCASA) de data 6 de maig de 2024; Informe tècnic sobre els preus públics de construcció de claveguerons, de la directora General de BCASA, de data 25 d'abril de 2024 i Informe del director de Planificació Estratègica i Fiscalitat (DPEiF) , de data 7 de maig de 2024.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de la regulació general dels preus públics haurà d'ajustar-se a les previsions legals contingudes al article 127 del RD legislatiu 2/1004, de 5 de març, pel qual s'aprova el Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable incloent-hi el informe tècnic-econòmic corresponent.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents precisions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

II.- Observacions sobre el projecte

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 2.3 de la Regulació general dels preus públics l'objecte de la qual és l'enumeració concreta de les contraprestacions pecuniàries que tenen la consideració de preus públics.

També es modifica l'art.12è per establir que la nova regulació que introdueix entrarà en vigor *"amb l'adjudicació de la nova contracta del manteniment del clavegueram prevista per al 2025, i continuarà vigent mentre no se n'acordi la modificació o derogació"*.

Així mateix s'afegeix a l'"Annex III. Preus públics de l'Àrea d'ecologia urbana" un número, 3.7, a través del que s'estableixen els denominats preus públics del servei relatiu a la construcció municipal de claveguerons.

Es dona nova redacció a l'article 2.3 de la Regulació general dels preus públics en el sentit de tipificar un nou pressupost de fet constitutiu d'un preu públic. Literalment, l'article preceptua:

“Art.2n. Concepte.1. Tenen la consideració de preus públics les contraprestacions pecuniàries que es satisfacin per les prestacions de serveis i la realització d'activitats efectuades en règim de dret públic, quan es produeixi qualsevol de les circumstàncies següents:

a) Que siguin de sol·licitud o de recepció voluntària per les persones sol·licitants.

b) Que siguin prestats o realitzats pel sector privat.

2. A l'efecte d'allò que estableix l'apartat 1 lletra a), no es considera voluntària la sol·licitud

a) Quan vingui imposada per disposicions legals o reglamentàries.

b) Quan el servei o l'activitat sol·licitada siguin essencials o imprescindibles per a la vida privada o social de les persones sol·licitants.

3. Tindran la consideració de preus públics les contraprestacions quan hi concorrin qualsevol de les circumstàncies assenyalades a l'apartat 1 d'aquest article, que corresponguin als conceptes següents:

....

- Serveis relatius a la construcció municipal de claveguerons.”.

La primera consideració que el Consell Tributari vol reiterar, doncs ja la va fer l'any 2003 amb ocasió del seu dictamen 693/3, és que la redacció de l'article 2.1 de la Regulació general dels preus públics de l'Ajuntament de Barcelona no s'ajusta exactament a allò previst al TRLRHL ni a la Llei de taxes i de preus públics.

Pel que fa als preus públics, l'article 41 del TRLRHL diu:

“La entidades locales podrán establecer precios públicos por la prestación de servicios o la realización de actividades de la competencia de la entidad local, siempre que no concurren ninguna de las circunstancias especificadas en el artículo 20.1.B) de esta ley.”

L'article 3 de la Llei 1/2006, de 13 de març, per la qual es regula el Règim especial del municipi de Barcelona, estableix:

“L'Ajuntament de Barcelona podrà promoure tota classe d'activitats i prestar tots els serveis públics que contribueixin a satisfer les necessitats dels ciutadans que no estiguin expressament atribuïts a altres administracions públiques. Així mateix, podrà dur a terme activitats i serveis complementaris als desenvolupats per l'Administració estatal i autonòmica”.

I l'article 42 del TRLRHL afegeix:

“No podrán exigirse precios públicos por los servicios y actividades enumerados en el artículo 21 de esta ley.”

Per la seva banda, el citat article 20.1.B) del TRLRHL preceptua que tindran la consideració de taxes les prestacions patrimonials que estableixin les entitats locals per:

“B) La prestación de un servicio público o la realización de una actividad administrativa en régimen de derecho público de competencia local que se refiera, afecte o beneficie de modo particular al sujeto pasivo, cuando se produzca cualquiera de las circunstancias siguientes:

a) Que no sean de solicitud o recepción voluntaria para los administrados. A estos efectos no se considerará voluntaria la solicitud o la recepción por parte de los administrados:

Cuando venga impuesta por disposiciones legales o reglamentarias.

Cuando los bienes, servicios o actividades requeridos sean imprescindibles para la vida privada o social del solicitante.

b) Que no se presten o realicen por el sector privado, esté o no establecida su reserva a favor del sector público conforme a la normativa vigente.”

I l'article 21 del TRLRHL regula els següents supòsits de no subjecció i exempció a les taxes –en els que tampoc es podrà exigir preu públic de conformitat amb l'article 42 del mateix text legal-:

“1. Las entidades locales no podrán exigir tasas por los servicios siguientes:

a) Abastecimiento de aguas en fuentes públicas.

b) Alumbrado de vías públicas.

c) Vigilancia pública en general.

d) Protección civil.

e) Limpieza de la vía pública.

f) Enseñanza en los niveles de educación obligatoria.

2. El Estado, las comunidades autónomas y las entidades locales no estarán obligados al pago de las tasas por utilización privativa o aprovechamiento especial del dominio público por los aprovechamientos inherentes a los servicios públicos de comunicaciones que exploten directamente y por todos los que inmediatamente interesen a la seguridad ciudadana o a la defensa nacional.”

L'article 24 de la Llei 8/1989, de 13 d'abril, de Taxes i preus públics diu:

“Tendrán la consideración de precios públicos las contraprestaciones pecuniarias que se satisfagan por la prestación de servicios o la realización de actividades efectuadas en régimen de Derecho público cuando, prestándose también tales servicios o actividades por el sector privado, sean de solicitud voluntaria por parte de los administrados.”

De la lectura d'aquests preceptes es desprèn clarament que per poder parlar de preu públic és necessari que concorrin dos requisits conjuntament: un, que el servei o

activitat sigui de sol·licitud o recepció voluntària i dos, que el servei o activitat es presti pel sector privat.

Tanmateix, el tenor literal de l'article 2n.1 de la Regulació general dels preus públics de l'Ajuntament de Barcelona només exigeix la concurrència d'un d'aquells dos requisits per poder parlar de preu públic. Així resulta de l'ús de l'adjectiu indefinit "qualsevol" quan diu:

"Art. 2n. Concepte. 1. Tenen la consideració de preus públics les contraprestacions pecuniàries que es satisfacin per les prestacions de serveis i la realització d'activitats efectuades en règim de dret públic, quan es produeixi qualsevol de les circumstàncies següents:

- a) *Que siguin de sol·licitud o de recepció voluntària per les persones sol·licitants.*
- b) *Que siguin prestats o realitzats pel sector privat."*

Així, la primera observació del Consell Tributari és la recomanació de modificar el text del referit article 2n.1 de la Regulació general dels preus públics per tal que aquesta norma municipal s'ajusti amb major precisió al règim jurídic estatal que delimita l'establiment dels preus públics i que, com s'ha exposat, es conté fonamentalment als articles 41 i 42 del TRLRHL i article 24 de la Llei de Taxes i preus públics.

B.- Naturalesa de la prestació pel servei de construcció de claveguerons

Dit l'anterior, convé examinar si la figura concreta que es proposa crear reuneix els requisits exigits per la normativa estatal per al preu públic.

La regulació núm.3.7 introduïda en l'annex III diu:

"S'estableixen uns preus públics per la construcció de claveguerons a les finques que s'hagin de connectar a la xarxa de clavegueram. Amb aquest servei, que podrà ser executat alternativament pels particulars a través dels seus propis mitjans, l'Ajuntament garanteix que les finques puguin evacuar al clavegueram municipal a través de conduccions amb un correcte estat estructural i conservació, el que repercuteix en evitar incidències de seguretat i salubritat a la via pública".

De la norma transcrita destaquen tres elements:

1er. Es qualifica la prestació com a servei i aquest consisteix en l'execució d'una construcció: el clavegueró.

2on. S'estableix que aquestes obres (claveguerons) podran ser executades *"alternativament pels particulars a través dels seus propis mitjans"*.

3er. S'assenyala que la finalitat del clavegueró és permetre evacuar les aigües de la finca al clavegueram municipal a través de conduccions amb un correcte estat estructural per evitar incidències de seguretat i salubritat a la via pública.

En l'informe tècnic sobre els preus públics de construcció de claveguerons, de data 25 d'abril de 2024, que incorpora l'expedient, es planteja “*què es un clavegueró*” i assenyala:

“L'Ordenança del Medi Ambient de Barcelona de 2011 (en endavant OMAB) defineix un clavegueró com:

Conducte de secció petita, en general de diàmetre superior o igual a 250 mm, destinat a la conducció fins a la claveguera pública de les aigües pluvials i residuals procedents de les finques. El clavegueró sempre es connectarà a la claveguera dins de la línia de la façana de la finca.

Aquestes conduccions transcorren pel subsòl de la via pública (sota voreres i/o calçades), entre el límit de la parcel·la i la claveguera, i s'ajusten a possibles interferències amb altres serveis existents de companyies subministradores, infraestructures soterrades en servei com aparcaments, estacions i túnels de metro o ferroviaris, refugis, etc.

La seva titularitat és privada, pertany la propietat de la finca que hi desguassa, i és al seu càrrec totes les despeses derivades de les actuacions de connexió al clavegueram (art. 6.6 del Decret 130/2003 autonòmic català, de 13 de maig, pel qual s'aprova el Reglament dels serveis públics de sanejament)”.

És evident que el servei objecte del nou preu públic projectat pot ser prestat pel sector privat i tampoc planteja més dubtes la qüestió de la voluntarietat en la sol·licitud o recepció del servei.

Bàsicament perquè, en aquest cas, no estem pròpiament davant el servei de clavegueram, que de conformitat amb allò previst a l'article 25.2.c) de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les Bases de règim local (LBRL), és un servei sobre el qual el municipi té competència pròpia i constitueix un servei de prestació obligatòria per a tots els municipis d'acord amb l'article 26.1.a) del mateix cos legal; sinó davant un servei de construcció de la connexió dels edificis a la xarxa pública de sanejament a través de claveguerons, el qual podrà ser prestat, bé per l'Ajuntament, bé pel sector privat.

El fet que aquesta construcció permeti donar compliment a l'obligació legal que tenen els titulars d'edificis que generen aigües residuals o pluvials d'abocar aquestes aigües a la xarxa pública a través de claveguerons i que, per tant, en aquest sentit, l'esmentada construcció pugui resultar obligatori per als particulars, no converteix en coactiu el servei de construcció que l'Ajuntament pugui prestar a aquest efecte.

Com assenyala l'informe tècnic abans citat, segons l'art. 6.6 del Decret 130/2003 autonòmic català, de 13 de maig, pel qual s'aprova el Reglament dels serveis públics de sanejament de la Generalitat de Catalunya, els claveguerons són construccions de titularitat privada, subjectes a reglamentació específica, i sufragades pels propietaris sobre els quals recau l'obligació legal d'abocament a la xarxa pública de clavegueram. Construcció que es podrà realitzar, segons l'art. 52-23 de l'OMAB

de 2011, bé per l'Ajuntament, a través de la prestació del corresponent servei, bé pels particulars obligats a l'abocament de les aigües residuals i pluvials mitjançant el clavegueró corresponent, a través de les empreses que hagin estat degudament autoritzades.

Al respecte, el Decret núm. 130/2003, de 13 de maig, pel qual s'aprova el Reglament dels serveis públics de sanejament de la Generalitat de Catalunya disposa al seu article 7.2:

“Els usuaris i usuàries domèstics i la resta de persones usuàries no domèstiques no inclosos en l'apartat anterior, l'activitat dels quals generi aigües residuals domèstiques, resten subjectes a les previsions de les reglamentacions que dicti l'ens gestor i, en tot cas, a les prohibicions establertes en l'annex I d'aquest Reglament.”

I per la seva banda, l'Ordenança Municipal del Medi Ambient de Barcelona de 2011, d'una banda, regula l'ús obligatori de la xarxa de clavegueram mitjançant claveguerons (art. 52-20 OMAB); i, d'altra banda, es refereix a la possible construcció municipal o particular (art. 52-23 OMAB).

Així, respecte a l'ús obligatori de la xarxa, l'article 52-20.1 OMAB estableix amb caràcter general al següent:

*1. Els edificis existents o que es construeixin en finques amb façana davant de la qual existeixin clavegueres públiques **hi hauran d'abocar les aigües pluvials i residuals, a través del corresponent clavegueró**, preferentment quan aquestes clavegueres transcorrin per terrenys públics.”*

I, respecte a la construcció de tals claveguerons, l'article 52-23. Construccions municipals i particulars, estableix:

*1. Sense perjudici del que disposa l'article 52-27 d'aquesta Ordenança, per al supòsit a què es refereix, per mitjà de gestió directa o indirecta, l'Ajuntament **construirà els claveguerons en el tram comprès entre la claveguera pública i la façana de la finca i procedirà a la reposició del paviment, tot això a càrrec del propietari i d'acord amb el Quadre de Preus Unitaris vigent en aquell moment per a aquests treballs.***

*2. Per a la gestió indirecta del servei de construcció de claveguerons, amb el procediment previ que legalment sigui d'aplicació, l'Ajuntament **podrà autoritzar un nombre determinat d'empreses a les quals els interessats es podran adreçar de manera indistinta i lliure.***

3. La construcció de la part del clavegueró a l'interior de la finca fins al parament extern de la seva façana haurà d'ésser feta pel peticionari, el qual estarà obligat a observar les indicacions que a aquest efecte formulin els serveis tècnics municipals per tal que pugui realitzar-se degudament la connexió amb el clavegueró exterior i que es compleixin les prevencions de l'article 52-23 d'aquesta Ordenança.”

A la vista d'aquestes disposicions és possible afirmar que l'obligació d'abocar a través d'un clavegueró forma part de l'ús del servei públic de clavegueram, que és un servei de prestació obligatori a tots els municipis; i que el compliment de l'obligació d'abocar exigeix l'ús de claveguerons, que són construccions de propietat privada subjectes a reglamentació. Unes construccions que són a càrrec dels particulars propietaris de les obres esmentades i que poden ser realitzades directament per ells, a través de les corresponents empreses autoritzades, o bé per l'Ajuntament, directament o per mecanismes de gestió indirecta. Però l'obligació de construir, que corre parella a l'obligació d'abocar i a l'ús obligatori de la xarxa, no implica un ús obligatori del servei de construcció que presta l'Ajuntament, ja que no s'ha de confondre ús obligatori de la xarxa amb ús obligatori del servei de construcció d'un element connex a aquesta. Criteri que ja ha estat posat en relleu per la jurisprudència en situacions similars.

Per tant, el servei de construcció dels claveguerons de propietat privada que són necessaris per fer aquest vessament és un servei de recepció voluntària que pot ser prestat per l'Ajuntament o pel sector privat, i que autoritza la percepció d'un preu públic.

En aquest sentit, cal assenyalar que l'apartat 2 de l'article 52-23 de la OMAB, sembla referir-se, d'una banda, a la gestió indirecta del servei i, d'altra, si bé de manera impròpia o tècnicament incorrecta, a la possibilitat alternativa que els particulars executin pels seus propis mitjans les citades obres a través d'empreses del sector privat que hagin estat degudament autoritzades per l'Ajuntament a les quals *“els interessats es podran adreçar de manera indistinta i lliure”*, alternativa que no encaixa pròpiament en el concepte tècnic de gestió indirecta. D'altra banda, cal destacar el paral·lelisme que es pot establir entre aquesta regulació i la del servei municipal de recollida de residus comercials. A la vista d'aquestes consideracions es oportú citar el dictamen 559/4 del Consell Tributari, que literalment diu al fonament jurídic vuitè:

“Vuitè.- Finalment, procedeix analitzar si la prestació del servei municipal de recollida de residus comercials de l'Ajuntament de Barcelona autoritza la exigència d'un preu públic, com manté l'Ajuntament, o d'una taxa, que es la tesi del recurs, d'acord amb l'ordenament jurídic aplicable.

També sobre aquest punt s'ha pronunciat la jurisdicció contenciós administrativa en sentit favorable a la regulació del preu públic establert per l'Ajuntament de Barcelona. Així, el fonament jurídic 2on de la sentència 283/05, de 24 d'octubre de 2005, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 12 de Barcelona diu: “El següent des motius que s'al·leguen consisteix en el fet que la recollida de residus havia d'estar regulada per taxa i no per preu públic. Tanmateix, cal remarcar que una cosa és l'obligació legal que s'estableix a la legislació general quant a la gestió dels residus que hom produeix, i una altra cosa diferent és que el concret servei municipal sigui obligatori.

“En efecte, l'article 20 de la Llei d'Hisendes Locals imposa en tot cas la figura tributària de la taxa en els supòsits de prestació de serveis públics o realització d'activitats administratives bé quan no siguin de sol·licitud o recepció voluntària, bé quan vinguin imposats per disposicions legals o reglamentàries, bé quan els béns, activitats o serveis siguin imprescindibles per a la vida privada o social del sol·licitant, bé quan no es realitzin pel sector privat.

“Certament i com s’ha avançat, la Llei 15/2003 de modificació de la Llei 6/93 de residus estableix respecte les persones titulars de l’activitat que genera residus comercials l’obligació de gestionar-los per sí mateixes (article 47.bis). Per tant, hi ha certament una obligació legal, però l’obligació no es refereix a la utilització del servei municipal en qüestió. En efecte, l’apartat segon del precepte esmentat disposa que el productor dels residus els ha de lliurar a un gestor autoritzat o bé s’ha d’acollir al sistema de recollida i gestió que l’ens local estableix. Així doncs, el productor de residus pot triar entre la gestió per tercers o la gestió per part del servei municipal. La recepció del servei municipal no és obligada ni ve específicament imposada per la Llei, de forma que no estem davant d’una tarifa que s’hagi d’articular necessàriament com una taxa”.

No es possible confondre, com fa la sentència 80/05, de 7 de març de 2005, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 3 (FJ 3er), l’obligació de gestió dels propis residus comercials que la Llei 15/1993 imposa als seus productors, amb l’obligació o l’absència de voluntarietat en la recepció del servei municipal. El fet que “cuando el interesado entrega los residuos a la Administración municipal lo hace por razón de la obligación que la Ley le impone” no exclou la possibilitat d’opció que té l’interessat de gestionar els seus residus comercials a través d’un gestor autoritzat o a través del servei municipal, com pretén l’esmentada sentència. De la mateixa manera que l’acreditació de la gestió a través d’un gestor autoritzat no és una “càrrega” que permet alliberar-se de l’obligació de pagament del preu públic, sinó la prova legal que no s’està utilitzant el servei municipal que genera el preu públic.

I tampoc resulta admissible l’argument de l’existència d’un monopoli de fet per part de l’Ajuntament en la prestació del servei de recollida de residus comercials, a la vista de les dades existents a l’arxiu municipal del servei relatives a la seva prestació efectiva per part d’agents privats.

En el mateix sentit, la sentència 208, de 29 de juliol de 2005, del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 8 de Barcelona, de forma clara i contundent conclou:

“Es evidente, por tanto, que el Ayuntamiento de Barcelona obró conforme a Derecho cuando sujetó, en el ámbito de sus competencias, la gestión de los residuos a un precio público y no a una tasa, ya que esta figura tributaria no resulta adecuada para el fin público de recogida de residuos, primero por lo establecido en el antedicho artículo 47 bis de la Ley 6/1993 y segundo porque están ausentes los elementos configuradores de tal tributo al faltar coactividad y la no presencia de un monopolio en la prestación del servicio, por cuanto es libre decisión del titular de la actividad acudir a la gestión municipal de los residuos producidos” (FJ 7º in fine).”

Doncs bé, aplicant aquest criteri al cas que ens ocupa i atès que d’acord amb allò que es desprèn de la proposta normativa presentada l’interessat és lliure per recórrer indistintament a la prestació municipal del servei de construcció o a la prestació del mateix a través d’empreses autoritzades, el Consell Tributari estima que, una vegada que es doni efectivament aquesta possibilitat, per a la qual cosa serà imprescindibles las adecuacions normatives que calguin, l’ús de la figura del preu públic és conforme amb l’ordenament vigent.

C.- Entrada en vigor

La proposta normativa sotmesa a informe del Consell Tributari incorpora una previsió respecte de l’entrada en vigor del preus públics a través d’un darrer paràgraf afegit a l’article 12è., que literalment disposa:

“Art. 12è. Data de vigència. La present regulació començarà a regir el dia següent a la seva publicació al BOPB i continuarà vigent mentre no se n’acordi la modificació o derogació.

Sense perjudici de l’anterior, l’aplicació dels preus públics municipals de construcció de claveguerons, prevista a l’apartat 3.7 de l’Annex III començarà a regir amb l’adjudicació de la nova contracta del manteniment del clavegueram prevista per al 2025, i continuarà vigent mentre no se n’acordi la modificació o derogació.”

El Consell Tributari considera que aquesta darrera previsió relativa a l’aplicació dels preus públics municipals de construcció de claveguerons podria comprometre el principi de seguretat jurídica que cal garantir amb la deguda publicitat de les normes, ja que, l’aplicació es difereix a l’eventual adjudicació d’una nova contracta de manteniment del clavegueram prevista per al 2025. Seria més correcte assenyalar que l’aplicació dels preus ho serà a partir de la publicació de l’adjudicació de la nova contracta.

D.- Règim jurídic del preu públic del servei de construcció de claveguerons

La proposta normativa sotmesa a informe preveu la incorporació d’un apartat 3.7 a l’Annex III relatiu als preus públics de l’Àrea d’Ecologia Urbana que literalment estipula:

*“ANNEX III. PREUS PÚBLICS DE L’ÀREA D’ECOLOGIA URBANA
(...)*

3.7 PREUS PÚBLICS DEL SERVEI RELATIU A LA CONSTRUCCIÓ MUNICIPAL DE CLAVEGUERONS

S’estableixen uns preus públics per la construcció de claveguerons a les finques que s’hagin de connectar a la xarxa de clavegueram. Amb aquest servei, que podrà ser executat alternativament pels particulars a través dels seus propis mitjans, l’Ajuntament garanteix que les finques puguin evacuar al clavegueram municipal a través de conduccions amb un correcte estat estructural i conservació, el que repercuteix en evitar incidències de seguretat i salubritat a la via pública.

El pressupost d’un clavegueró és variable, ja que depèn de la fondària en alineació de façana d’inici de la conducció, de la fondària de connexió al clavegueram, de la longitud entre alineació de façana i claveguera municipal, i de la reposició de paviments. En conseqüència, el quadre de preus de construcció de claveguerons estableix les partides d’obra necessàries per a la valoració dels pressupostos i liquidació de les obres d’execució de claveguerons en el subsòl de la via pública.

En tot allò no previst a la present regulació, serà d’aplicació la regulació general dels preus públics.

S’adjunta com a Annex el Quadre de Preus Públics de Claveguerons, als quals resultarà aplicable, en el seu cas, l’IVA vigent en cada moment: (...)”

Seguidament transcriu el quadre dels preus públics dels claveguerons que, per la seva extensió, transcrivim al final del present dictamen.

1. Amb caràcter general, el Consell Tributari adverteix que la proposta normativa sotmesa a la seva consideració és més pròpia d'una exposició de motius o d'un informe, però en canvi té importants dèficits de regulació substantiva que comprometen la legalitat de la proposta i el principi de seguretat jurídica. Així, manca una regulació sistemàtica i precisa d'elements essencials que configuren el preu públic que es vol crear.

Efectivament, a diferència d'altres regulacions vigents sobre preus públics de l'Ajuntament de Barcelona, aquesta proposta normativa consisteix en una remissió pràcticament total a la normativa general de regulació dels preus públics que resulta força insuficient. Tant pel que es refereix a la concreció del concepte o prestació del servei generador del preu, com en allò referent a la determinació dels subjectes obligats al pagament, al procediment de determinació de la quantia, a la meritació de l'obligació de pagament corresponent, i al sistema de gestió que permet la seva recaptació.

A la vista de les deficiències esmentades el Consell considera que el precepte, en el seu estadi actual de redacció, no reuneix el contingut normatiu necessari per ser tramitat com a projecte normatiu.

Per citar alguna de les disfuncions que produeix la manca de regulació observada l'informe econòmic del preu públic que conté l'expedient, de data 6 de maig de 2024, assenyala l'existència del pagament anticipat de l'import total del pressupost resultant de l'aplicació dels preus públics quan el servei es presta “...amb equips de la contracta...” i també diu que “En cas que la valoració dels treballs reals superi a la valoració estimada, la deute per preu públic s'exigirà mitjançant el procediment administratiu d'apremi”. Això posa en evidència que la regulació ha de contenir les previsions normatives específiques que permetin l'exigència anticipada del preu públic i les normes que regulen el sistema de liquidació en via voluntària de l'import final del servei quan aquest supera l'inicial i, això, evidentment amb caràcter previ a la seva exigència per la via de constrenyiment. Previsions que no és possible inferir de la regulació general de preus públics, la formulació genèrica dels quals exigeix una ulterior concreció i desenvolupament, no obstant la remissió a l'ordenança fiscal general l'aplicació subsidiària de la qual s'assenyala expressament.

2. Al primer paràgraf de l'apartat 3.7 de l'Annex III s'afirma: “Amb aquest servei, que podrà ser executat alternativament pels particulars a través dels seus propis mitjans, [...]”.

Aquesta previsió resulta imprecisa i podria donar peu a dubtes interpretatius per la qual cosa es recomana precisar l'abast d'aquesta declaració en el sentit de concretar, d'acord amb l'Ordenança Municipal del Medi Ambient de Barcelona de 2011, l'adequació normativa de la qual sembla necessària com s'ha indicat en l'apartat precedent, que el servei podrà ser executat pels particulars a través d'empreses autoritzades per l'Ajuntament.

Així les coses, també cal assenyalar que essent un dels elements que configura els preus públics que el servei o activitat es presti pel sector privat és “conditio sine qua nom” de legalitat que en el moment en què resulti d’aplicació aquest preu públic existeixin les empreses degudament autoritzades per prestar legalment aquest servei.

A més, per exigències dels principis de seguretat jurídica i transparència, com sigui que l’Ordenança de medi ambient actualment no contempla cap previsió normativa respecte als requisits que han d’acomplir les empreses per ser autoritzades a prestar aquest servei, ni tampoc regula o refereix el procediment d’habilitació, l’ordenança del preu públic també hauria de regular les condicions que habiliten la prestació privada del servei i el seu procediment o, en el seu cas, referir la norma o normes jurídiques que ho contemplen. Així passa, per exemple, amb la regulació del preu públic de recollida comercial de residus.

E.- Sobre l’informe econòmic del preu públic

Estableix l’art. 26.2 de la Llei 8/ 1989, de 13 d’abril, de Taxes i preus públics:

“Toda propuesta de establecimiento o modificación de la cuantía de precios públicos deberá ir acompañada de una memoria económico-financiera que justificará el importe de los mismos que se proponga y el grado de cobertura financiera de los costes correspondientes.”

Així mateix, l’art.24 del TRLRHL, En relació ambmb les taxes, estableix :

“2. En general, y con arreglo a lo previsto en el párrafo siguiente, el importe de las tasas por la prestación de un servicio o por la realización de una actividad no podrá exceder, en su conjunto, del coste real o previsible del servicio o actividad de que se trate o, en su defecto, del valor de la prestación recibida.

Para la determinación de dicho importe se tomarán en consideración los costes directos e indirectos, inclusive los de carácter financiero, amortización del inmovilizado y, en su caso, los necesarios para garantizar el mantenimiento y un desarrollo razonable del servicio o actividad por cuya prestación o realización se exige la tasa, todo ello con independencia del presupuesto u organismo que lo satisfaga. El mantenimiento y desarrollo razonable del servicio o actividad de que se trate se calculará con arreglo al presupuesto y proyecto aprobados por el órgano competente”.

I, l’art.25 estableix:

“Los acuerdos de establecimiento de tasas por la utilización privativa o el aprovechamiento especial del dominio público, o para financiar total o parcialmente los nuevos servicios, deberán adoptarse a la vista de informes técnico-económicos en los que se ponga de manifiesto el valor de mercado o la previsible cobertura del coste de aquellos, respectivamente. Dicho informe se incorporará al expediente para la adopción del correspondiente acuerdo”.

Per la seva banda, segons, l’art. 44 del TRLRHL:

“1. El importe de los precios públicos deberá cubrir como mínimo el coste del servicio prestado o de la actividad realizada.

2. Cuando existan razones sociales, benéficas, culturales o de interés público que así lo aconsejen, la entidad podrá fijar precios públicos por debajo del límite previsto en el apartado anterior. En estos casos deberán consignarse en los presupuestos de la entidad las dotaciones oportunas para la cobertura de la diferencia resultante si la hubiera.”

En relació als preus públics, sobre la necessitat de l'informe econòmic, per citar alguna, la STS de 28 de setembre de 2015 estableix:

“Hemos de concluir que la existencia de ese estudio económico-financiero resulta imprescindible para la aprobación y la cuantificación de un precio público local.

En primer lugar, porque va en la naturaleza de las cosas. Si se trata de financiar el coste de determinadas actividades y servicios municipales, resulta imprescindible conocer cuál sea el mismo, con el fin de, como mínimo (véase el artículo 44.1), cubrirlo con el precio público. Esta exigencia se hace más explícita aún en el caso de que se decida, por razones sociales, benéficas, culturales o de interés público (artículo 44.2), que el precio público no cubra el coste, para conocer el modo (la consignación presupuestaria) en que haya de sufragarse la diferencia, decisión esta última que se reserva al Pleno de la corporación, o a su Comisión de Gobierno por delegación, y que nunca se permite a los organismos autónomos y consorcios cuando fijan el importe de los precios públicos que los financian. Por ello se exige a estos últimos que justifiquen, mediante el oportuno análisis económico, que los precios que proponen cubren el coste del servicio.

Por otro lado, se ha de tener presente que la Ley de Tasas y Precio Públicos de 1989 estableció en la disposición adicional séptima que lo previsto en su título III, dedicado a los precios públicos, se aplica supletoriamente a la legislación de las Comunidades Autónomas y de las Haciendas Locales sobre precios públicos en el ámbito de sus competencias. Pues bien, el artículo 26.2 dispone que el establecimiento y la modificación de la cuantía de los precios públicos debe ir acompañada de una memoria económico-financiera que justifique su importe y el grado de cobertura financiera de los costes correspondientes (...)

El Consell Tributari ha de cridar l'atenció sobre les exigències respecte als informes tècnics econòmics que està sostenint una ja reiterada jurisprudència. Pel que fa a les quanties de les contraprestacions pecuniàries pel servei detallades al “Quadre de preus públics de claveguerons” recorda el Consell Tributari la necessitat que s'observin les exigències de que comptin amb la suficient i necessària motivació, acreditació i fonamentació tècnica recollida en la Memòria tecnicoeconòmica d'obligatòria incorporació a l'expedient d'aprovació de la nova regulació dels preus públics. Sobre aquesta exigència, a títol d'exemple, recentment la Sentència núm. 2609, de data 30 de juny de 2022, dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Sala del Contenciós administratiu, Secció Primera, Recurs Ordinari 464/2020 D, malgrat es refereix a les taxes, ha establert els trets fonamentals que ha d'analitzar l'informe econòmic-financer contingut a l'expedient, i que es poden resumir en els següents: cost real del servei

en el seu conjunt i, en el seu defecte, el valor de la prestació rebuda i justificació del criteris de quantificació de la quota per a l'elaboració de les liquidacions.

En el present expedient consta incorporat Informe econòmic sobre els preus públics de construcció de claveguerons, de data 6 de maig de 2024, en el qual s'indiquen els valors de les prestacions i els criteris que justifiquen les quanties recollides al quadre, emès pel Director de Recursos de Barcelona Cicle de l'Aigua, SA. Diu aquest informe: (el destacat és nostre)

“La prestació d'aquest servei de construcció es realitza mitjançant l'adjudicatari del Contracte de Manteniment del Clavegueram de Barcelona, i la gestió municipal la realitza el Servei de Claveguerons de Barcelona Cicle de l'Aigua, SA (en endavant BCASA), que és el servei tècnic municipal competent.

(...)

*Per tot l'exposat, la prestació del servei de construcció d'un clavegueró **exigeix l'aprovació d'un Quadre de Preus Públics de Construcció de Claveguerons**, que seran de referència per valorar els pressupostos i liquidacions de les obres, i **que haurà d'adoptar el futur adjudicatari de la contracta del Contracte de Manteniment del Clavegueram de Barcelona.***

El Quadre de Preus Públics de Construcció de Claveguerons estableix les partides d'obra necessàries per a l'execució de les obres en el subsòl de la via pública.

A partir dels preus establerts per a les obres de manteniment del clavegueram municipal, s'ha realitzat un extracte dels preus que són aplicables a obres de construcció de claveguerons: demolicions de paviments, excavacions i estrebades de pous, mines i rases, col·locació de tubulars i peces especials, execució de pous de registre, rebliment d'excavacions i reposició de paviments. S'adjunta com a Annex 1 el Quadre de Preus Públics de Claveguerons, i com a Annex 2 la justificació de les partides.

Els preus públics s'han definit perquè cobreixin el cost econòmic originat per l'activitat de construcció dels claveguerons, i s'ha tingut en compte:

- *Justificació de la mà d'obra: s'ha considerat el cost del personal subrogable de la vigent contracta, que està adherit al conveni del sector de la construcció i obres públiques de la província de Barcelona 01/01/2017-31/12/2021. Codi de conveni 8001065011994. Procedeix la subrogació del personal de conformitat amb l'establert a l'art. 44 de l'Estatut dels treballadors i/o per estar aquesta obligació establerta al conveni o pacte col·lectiu d'aplicació (el contracte vigent està adjudicat a Fomento de Construcciones y Contratas, SA).*
- *Justificació dels preus unitaris de materials: actualització dels preus establerts al plec tècnic vigent (Base 2015) amb l'índex de variació de preus de materials elaborat i publicat pel Ministeri de Transports, Mobilitat i Agenda Urbana.*
- *Justificació dels preus unitaris de maquinària: actualització dels preus establerts al plec tècnic vigent (Base 2015) amb l'índex de preus industrials IPRI+I-PRIX per a classe 2899 (maquinària per a usos específics), elaborat i publicat per l'Institut Nacional d'Estadística.*

Els preus llistats al Quadre de Preus Públics són l'extracció dels preus d'execució material previstos per a la contracta de manteniment del clavegueram, incrementats amb el percentatge de despeses generals i benefici industrial. Per tant, aquests Preus Públics només seran afectats per l'IVA corresponent (...)

Per a l'estimació anuals dels ingressos per l'establiment d'aquests preus públics, s'ha estudiat el número d'obres que ha realitzat l'Ajuntament a través del contractista del Manteniment del Clavegueram.

De 2017 a 2023 (ambdós inclosos, 7 anys), s'ha construït 1682 obres, que representa un promig de 240 obres per any. L'import total d'obra d'aquest període ha estat de 14,6 milions d'euros (més IVA), el que representa uns 2,09 milions d'euros anuals (més IVA)."

Observa el Consell Tributari, de conformitat a la jurisprudència citada respecte a l'exigència que cal predicar als informes tècnics que acompanyen a aquest tipus de regulacions, que caldria detallar els conceptes que integren partides tals com "despeses indirectes", "despeses auxiliars" i motivar els percentatges que es xifren, respectivament, en un 5% i 2%.

A més, com sigui que l'ordenança fiscal ha d'entrar en vigor a l'exercici 2025 i, a més, tindrà com a referència una nova contracta per a la prestació del servei que encara no s'ha licitat, convindria aclarir i justificar que l'extracció de preus que recull l'informe no naixerà desactualitzada.

III.- Conclusions

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari estableix les conclusions següents:

Primera. La proposta de regulació presentada, en el seu estadi actual de redacció, no reuneix el contingut normatiu necessari per ser tramitada com a projecte normatiu o de regulació general del preu públic al que es refereix i, per tant, requereix una millora substancial del text.

Segona. La qualificació com a preu públic de la prestació del servei de construcció de claveguerons exigeix la prèvia adequació de la normativa material relativa a la prestació del servei de construccions de claveguerons en el sentit que s'indica en el cos d'aquest informe i, especialment, perquè pugui tenir lloc l'efectiva prestació del servei pel sector privat.

Tercera. Es recomana ampliar l'informe econòmic d'acord amb les consideracions abans realitzades.

4.- informe complementari relatiu a la creació d'un nou preu públic municipal per la construcció de claveguerons. (Exp. 173/24 bis (254/24))

El Consell Tributari, en sessió de 5 de setembre de 2024, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe complementari relatiu a la proposta normativa remesa pel director de Planificació Estratègica i Fiscalitat (DPEiF) sobre la creació d'un nou preu públic municipal per la construcció de claveguerons. La sol·licitud d'emissió d'informe complementari de data 22 de juliol de 2024 s'acompanya en la mateixa data de: Proposta de text normatiu dels preus públics del servei relatiu a la construcció municipal claveguerons i Informe econòmic complementari sobre els preus públics de construcció de claveguerons del director de Recursos de Barcelona Cicle de l'Aigua, SA (en endavant, BCASA) de data 19 de juliol de 2024.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

L'informe que ara s'aprova és complementari de l'emès per aquest Consell en la sessió de 12 de juny de 2024, en l'expedient 173/24, i s'efectua sobre les propostes de modificació a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda per a la creació d'un nou preu públic municipal per la construcció de claveguerons, que ara es presenten.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de la regulació general dels preus públics haurà d'ajustar-se a les previsions legals contingudes al article 127 del RD legislatiu 2/1004, de 5 de març, pel qual s'aprova el Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable incloent-hi el informe tècnic-econòmic corresponent.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents precisions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions sobre el projecte

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 2.3 de la Regulació general dels preus públics l'objecte de la qual és l'enumeració concreta de les contraprestacions pecuniàries que tenen la consideració de preus públics.

També es canvia l'anterior proposta de modificació de l'art.12è, relativa a l'entrada en vigor de l'OF, en el sentit d'afegir un nou paràgraf relatiu a la publicació de l'adjudicació del contracte de manteniment del clavegueram.

Així mateix s'introdueixen nombroses modificacions a l'“*Annex III. Preus públics de l'Àrea d'ecologia urbana*”, número, 3.7, a través del que s'estableixen els denominats preus públics del servei relatiu a la construcció municipal de claveguerons que va ser incorporat per l'anterior proposta.

1. Article 2

Es dona nova redacció a l'article 2.3 de la Regulació general dels preus públics en el sentit de tipificar un nou pressupost de fet constitutiu d'un preu públic. Literalment, l'article preceptua:

“Art.2n. Concepte.1. Tenen la consideració de preus públics les contraprestacions pecuniàries que es satisfacin per les prestacions de serveis i la realització d'activitats efectuades en règim de dret públic, quan es produeixi qualsevol de les circumstàncies següents:

c) Que siguin de sol·licitud o de recepció voluntària per les persones sol·licitants.

d) Que siguin prestats o realitzats pel sector privat.

2. A l'efecte d'allò que estableix l'apartat 1 lletra a), no es considera voluntària la sol·licitud

a) Quan vingui imposada per disposicions legals o reglamentàries.

b) Quan el servei o l'activitat sol·licitada siguin essencials o imprescindibles per a la vida privada o social de les persones sol·licitants.

3. Tindran la consideració de preus públics les contraprestacions quan hi concorren qualsevol de les circumstàncies assenyalades a l'apartat 1 d'aquest article, que corresponguin als conceptes següents:

....

- *Serveis relatius a la construcció municipal de claveguerons.”.*

Respecte a aquesta modificació, d'identica redacció a què incorporava l'anterior proposta, el Consell va realitzar dos tipus de consideracions al seu informe 173/24. Una relativa a la possible naturalesa de preu públic de la prestació pel Servei de construcció de claveguerons, i una altra relativa al mateix concepte general de preu públic que incorpora l'Ordenança.

Doncs bé, sobre la naturalesa de la prestació, la regulació del número 3.7 de l'annex III que ara es presenta incorpora, com després es veurà, les observacions fetes pel Consell a l'informe 173/24, en el sentit de recollir de forma efectiva la possibilitat de que l'interessat lliurement i de forma indistinta pugui recórrer a la prestació municipal del servei de construcció del clavegueró o a la prestació del mateix a través d'empreses que lliurement esculli. Per això el Consell Tributari estima que l'ús de la figura del preu públic en la nova regulació que ara es proposa és conforme amb l'ordenament vigent i, en conseqüència, també la seva inclusió com a tal a l'apartat 2 de l'article 2 de l'Ordenança.

No obstant, el Consell Tributari considera necessari reiterar l'objecció tantes vegades assenyalada respecte al concepte general del preu públic que conté l'apartat 1 de l'article 2 de l'Ordenança sense necessitat d'argumentar-la novament, doncs ja es va fonamentar suficientment aquesta observació a l'any 2003 amb ocasió del seu dictamen 693/3 i, recentment, en el marc del dictamen 173/24, del qual el present

informe és complementari i al mateix ens remetem als efectes escaients. En efecte, la redacció de l'article 2.1 de la Regulació general dels preus públics de l'Ajuntament de Barcelona no s'ajusta a allò previst al TRLRHL ni a la Llei de taxes i de preus públics, tal i com s'argumenta en el dictamen 173/24 que donem per reproduït.

Per tant, la primera observació del Consell Tributari és la de recomanar novament la modificació d'article 2n.1 de la Regulació general dels preus públics per tal que aquesta norma municipal s'ajusti al règim jurídic estatal que delimita l'establiment dels preus públics.

2. Article 12è. - Entrada en vigor

La proposta normativa sotmesa a informe del Consell Tributari incorpora una previsió respecte de l'entrada en vigor del preus públics a través d'un darrer paràgraf afegit a l'article 12è., que literalment disposa:

“Art. 12è. Data de vigència. La present regulació començarà a regir el dia següent a la seva publicació al BOPB i continuarà vigent mentre no se n'acordi la modificació o derogació.

Sense perjudici de l'anterior, l'aplicació dels preus públics municipals de construcció de claveguerons, prevista a l'apartat 3.7 de l'Annex III començarà a regir a partir de la publicació de l'adjudicació del nou contracte de manteniment del clavegueram, prevista per al 2025, i continuarà vigent mentre no se n'acordi la modificació o derogació

El Consell Tributari considera que aquesta darrera previsió relativa a l'aplicació dels preus públics municipals de construcció de claveguerons, en tant que incorpora les observacions realitzades per aquell en el seu dictamen precedent 173/24, no mereix cap retret de legalitat.

3. Annex III apartat 3.7.- Règim jurídic del preu públic del servei de construcció de claveguerons

La proposta normativa sotmesa a informe preveu la incorporació d'un apartat 3.7 a l'Annex III relatiu als preus públics de l'Àrea d'Ecologia Urbana que literalment estipula:

*“ANNEX III. PREUS PÚBLICS DE L'ÀREA D'ECOLOGIA URBANA
(...)*

3.7 PREUS PÚBLICS DEL SERVEI RELATIU A LA CONSTRUCCIÓ MUNICIPAL DE CLAVEGUERONS

Article 1. Disposicions generals

D'acord amb allò que disposen l'article 106 de la Llei 7/85 de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, els articles 41 i següents del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, així com els articles 52-1 i següents de l'Ordenança

de Medi Ambient de l'Ajuntament de Barcelona, s'estableixen els preus públics per la prestació del servei de construcció de claveguerons a les finques que s'hagin de connectar a la xarxa municipal de clavegueram.

Article 2. Objecte del preu públic

Constitueix l'objecte del preu públic la construcció, per part de l'Ajuntament, de claveguerons de les finques que s'hagin de connectar a la xarxa municipal de clavegueram. Amb aquest servei l'Ajuntament garanteix que les finques puguin evacuar al clavegueram municipal a través de conduccions amb un correcte estat estructural i conservació, el que repercuteix en evitar incidències de seguretat i salubritat a la via pública.

Aquest servei és de sol·licitud voluntària i alternativament, la prestació del servei de construcció de clavegueró podrà ser executat per les empreses que lliurament escullin els particulars.

Article 3. Obligats al pagament

Són persones obligades al pagament del preu públic per a la prestació del servei de construcció de claveguerons, les persones físiques o jurídiques, públiques o privades, titulars o propietàries de les finques que es connectin a la xarxa municipal de clavegueram i sol·licitin aquest servei.

Article 4. Naixement de l'obligació

L'obligació de pagar el preu públic neix, un cop formulada la sol·licitud de prestació del servei de construcció municipal de claveguerons per part de les persones beneficiàries del servei, quan s'emeti per part dels òrgans competents el pressupost corresponent i aquest s'hagi acceptat pels sol·licitants.

Un cop acceptat el pressupost per part dels sol·licitants s'emetrà una liquidació provisional. Amb posterioritat a la finalització de les obres i, en funció de l'abast dels treball executats, s'emetrà una liquidació definitiva, per tal d'incorporar els possibles increments o decrements en els costos d'execució dels treballs.

Article 5. Quantia

La quantia d'aquest servei es determina a partir dels imports que figuren a l'annex a aquesta resolució. El quadre de preus de construcció de claveguerons estableix les partides d'obra necessàries per a la valoració dels pressupostos i liquidació de les obres d'execució de claveguerons en el subsòl de la via pública.

La determinació del preu en cada cas es farà mitjançant l'elaboració del pressupost indicat a l'article 4t, i que dependrà de la fondària en alineació de la façana d'inici de la conducció, de la fondària de connexió al clavegueram, de la longitud entre alineació de façana i claveguera municipal, de la reposició de paviments, del tipus de terreny a excavar, dels serveis i infraestructures soterrats, dels elements urbans i carrils de circulació en superfície, etc.

En tot allò no previst a la present regulació, serà d'aplicació la regulació general dels preus públics.

S'adjunta com a Annex el Quadre de Preus Públics de Claveguerons, als quals resultarà aplicable, en el seu cas, l'IVA vigent en cada moment".

Seguidament transcriu el quadre dels preus públics dels claveguerons que, per la seva extensió, transcrivim al final del present dictamen.

Respecte a la regulació del preu públic proposada cal assenyalar que:

3. La proposta incorpora les observacions realitzades pel Consell Tributari en el seu dictamen 173/24, en el sentit de concretar i sistematitzar elements substantius bàsics del preu públic que es crea com ara el concepte o prestació de servei que genera el preu; la determinació dels subjectes obligats al pagament del mateix, la meritació o naixement de l'obligació i el procediment de determinació de la quantia. És per això que el Consell Tributari entén que aquesta proposta normativa s'ajusta als principis de legalitat i seguretat jurídica exigits pel nostre ordenament jurídic.

4. La nova redacció de l'article 2 incorpora de forma expressa, en la línia suggerida pel Consell Tributari en el seu dictamen 173/24, la possibilitat efectiva de que l'interessat pugui optar lliurement i de forma indistinta per recórrer a la prestació municipal del servei de construcció del clavegueró o a la prestació del mateix a través d'empreses que lliurement esculli, raó per la qual el Consell Tributari estima que el preu públic creat s'ajusta a les previsions de l'ordenament vigent, sens perjudici de les adaptacions de l'ordenança sectorial corresponent a la qual ja es va fer al·lusió en l'anterior informe 173/24.

5. Sobre la determinació dels subjectes obligats al pagament dels preus públics, l'art. 43 del RDL 2/2004, de 5 de març (TRLTHL) estableix el següent:

"Estarán obligados al pago de los precios públicos quienes se benefician de los servicios o actividades por los que deban satisfacerse aquéllos".

Per la seva banda, l'art.3 de l'ordenança estableix que són persones obligades al pagament del preu públic per la prestació del servei de construcció de claveguerons *"les persones físiques o jurídiques, públiques o privades, titulars o propietàries de les finques que es connectin a la xarxa municipal de clavegueram i sol·licitin aquest servei"*.

L'ordenança connecta l'obligació del pagament del preu públic de claveguerons a la concurrència de dos circumstàncies: ostentar la titularitat o propietat de la finca que es vol connectar a la xarxa municipal i que una d'aquestes persones sigui el sol·licitant del servei. En la mesura que els titulars o propietaris de les finques són els obligats a la construcció del clavegueró, quan sol·liciten el servei a l'Ajuntament són els beneficiaris d'aquest servei. Per tant, la proposta s'ajusta a l'art.43 del TRLRH.

6. Pel que fa al segon paràgraf de l'article 4 –relatiu al naixement de l'obligació-, el Consell Tributari considera que la referència a “incrementos o decrementos en los costos d'execució dels treballs” per exigir o reintegrar al subjecte passiu la diferència amb la liquidació provisional a compte inicialment practicada pot generar dubtes interpretatius. En ares al principi de seguretat jurídica, resultaria més clar i coherent referir-se al “cost real i efectiu de la construcció...”, com fan algunes ordenances fiscals de l'Ajuntament que prenen com a referència obres o construccions (com és l'ordenança municipal reguladora de l'ICIO).

7. Des d'un punt de vista de la tècnica normativa seria convenient que el segon paràgraf de l'article cinquè –relatiu a la quantia del preu públic- no finalitzés amb un “etc.”. Donada la condició de clàusula oberta d'aquesta enumeració seria millor substituir l' etcètera (etc) per l'expressió “entre d'altres”.

4. Sobre l'informe econòmic del preu públic

Estableix l'art. 26.2 de la Llei 8/ 1989, de 13 d'abril, de Taxes i preus públics:

“Toda propuesta de establecimiento o modificación de la cuantía de precios públicos deberá ir acompañada de una memoria económico-financiera que justificará el importe de los mismos que se proponga y el grado de cobertura financiera de los costes correspondientes.”

Així mateix, l'art.24 del TRLRHL, En relació ambmb les taxes, estableix :

“2. En general, y con arreglo a lo previsto en el párrafo siguiente, el importe de las tasas por la prestación de un servicio o por la realización de una actividad no podrá exceder, en su conjunto, del coste real o previsible del servicio o actividad de que se trate o, en su defecto, del valor de la prestación recibida.

Para la determinación de dicho importe se tomarán en consideración los costes directos e indirectos, inclusive los de carácter financiero, amortización del inmovilizado y, en su caso, los necesarios para garantizar el mantenimiento y un desarrollo razonable del servicio o actividad por cuya prestación o realización se exige la tasa, todo ello con independencia del presupuesto u organismo que lo satisfaga. El mantenimiento y desarrollo razonable del servicio o actividad de que se trate se calculará con arreglo al presupuesto y proyecto aprobados por el órgano competente”.

I, l'art.25 estableix:

“Los acuerdos de establecimiento de tasas por la utilización privativa o el aprovechamiento especial del dominio público, o para financiar total o parcialmente los nuevos servicios, deberán adoptarse a la vista de informes técnico-económicos en los que se ponga de manifiesto el valor de mercado o la previsible cobertura del coste de aquellos, respectivamente. Dicho informe se incorporará al expediente para la adopción del correspondiente acuerdo”.

Per la seva banda, segons, l'art. 44 del TRLRHL:

“1. El importe de los precios públicos deberá cubrir como mínimo el coste del servicio prestado o de la actividad realizada.

2. Cuando existan razones sociales, benéficas, culturales o de interés público que así lo aconsejen, la entidad podrá fijar precios públicos por debajo del límite previsto en el apartado anterior. En estos casos deberán consignarse en los presupuestos de la entidad las dotaciones oportunas para la cobertura de la diferencia resultante si la hubiera.”

En relació als preus públics, sobre la necessitat de l'informe econòmic, per citar alguna, la STS de 28 de setembre de 2015 estableix:

“Hemos de concluir que la existencia de ese estudio económico-financiero resulta imprescindible para la aprobación y la cuantificación de un precio público local.

En primer lugar, porque va en la naturaleza de las cosas. Si se trata de financiar el coste de determinadas actividades y servicios municipales, resulta imprescindible conocer cuál sea el mismo, con el fin de, como mínimo (véase el artículo 44.1), cubrirlo con el precio público. Esta exigencia se hace más explícita aún en el caso de que se decida, por razones sociales, benéficas, culturales o de interés público (artículo 44.2), que el precio público no cubra el coste, para conocer el modo (la consignación presupuestaria) en que haya de sufragarse la diferencia, decisión esta última que se reserva al Pleno de la corporación, o a su Comisión de Gobierno por delegación, y que nunca se permite a los organismos autónomos y consorcios cuando fijan el importe de los precios públicos que los financian. Por ello se exige a estos últimos que justifiquen, mediante el oportuno análisis económico, que los precios que proponen cubren el coste del servicio.

Por otro lado, se ha de tener presente que la Ley de Tasas y Precio Públicos de 1989 estableció en la disposición adicional séptima que lo previsto en su título III, dedicado a los precios públicos, se aplica supletoriamente a la legislación de las Comunidades Autónomas y de las Haciendas Locales sobre precios públicos en el ámbito de sus competencias. Pues bien, el artículo 26.2 dispone que el establecimiento y la modificación de la cuantía de los precios públicos debe ir acompañada de una memoria económico-financiera que justifique su importe y el grado de cobertura financiera de los costes correspondientes (...)”

El Consell Tributari reitera les seves observacions contingudes al dictamen 173/24 sobre les exigències respecte als informes tècnics econòmics que està sostenint una ja reiterada jurisprudència. Pel que fa a les quanties de les contraprestacions pecuniàries pel servei detallades al “Quadre de preus públics de claveguerons” recorda el Consell Tributari la necessitat que s'observin les exigències de que comptin amb la suficient i necessària motivació, acreditació i fonamentació tècnica recollida en la Memòria tecnicoeconòmica d'obligatòria incorporació a l'expedient d'aprovació de la nova regulació dels preus públics. Sobre aquesta exigència, a títol d'exemple, recentment la Sentència núm. 2609, de data 30 de juny de 2022, dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, Sala del Contenciós administratiu, Secció Primera, Recurs Ordinari 464/2020 D, malgrat es refereix a les taxes, ha establert els trets fonamentals que ha d'analitzar l'informe econòmic-financer contingut a

l'expedient, i que es poden resumir en els següents: cost real del servei en el seu conjunt i, en el seu defecte, el valor de la prestació rebuda i justificació del criteris de quantificació de la quota per a l'elaboració de les liquidacions.

En el present expedient consta incorporat Informe econòmic complementari sobre els preus públics de construcció de claveguerons, de data 19 de juliol de 2024, en el qual s'indiquen els valors de les prestacions i els criteris que justifiquen les quanties recollides al quadre, emès pel Director de Recursos de Barcelona Cicle de l'Aigua, SA. A judici del Consell, de conformitat a la jurisprudència citada respecte a l'exigència que cal predicar als informes tècnics ⁶que acompanyen a aquest tipus de regulacions, que s'aprecia a l'informe econòmic complementaria que acompanya la proposta normativa el detall i justificació suficients dels diferents conceptes.

Finalment reitera el Consell Tributari que atès que l'ordenança ha d'entrar en vigor a l'exercici 2025 i que, a més, tindrà com a referència una nova contracta per a la prestació del servei que encara no s'ha licitat, convindria aclarir i justificar que l'extracció de preus que recull l'informe no naixerà desactualitzada.

III.- Conclusions

Per tot el que s'ha dit i sense perjudici de les observacions posades de manifest, el Consell Tributari conclou que la proposta normativa sotmesa al seu informe no mereix retret de legalitat.

5.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 2.2, reguladora del recàrrec de l'impost d'estades en establiments turístics (IEET). (Exp. 200/24)

El Consell Tributari, en sessió de 19 de juny de 2024, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Promoció Econòmica sobre la modificació de l'Ordenança fiscal núm. 2.2 (OF 2.2), reguladora del recàrrec de l'impost d'estada en establiments turístics. La sol·licitud d'emissió d'informe de data 12 de maig de 2024 s'acompanya en la mateixa data de: Informe justificatiu de la proposta de modificació del recàrrec de l'impost d'estada en establiment turístics de data 4 de juny de 2024; Fitxa de la modificació de data 11 de juny de 2024 i el Text de la proposta normativa.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de la regulació general d'aquest recàrrec haurà d'ajustar-se a les previsions legals contingudes a l'article 38.2 i als articles 15 i següents, tots del RD Legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el Text refós de la llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable incloent-hi el informe tècnic-econòmic corresponent.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents precisions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

II.- Observacions sobre el projecte

A.- Proposta de modificació del Preàmbul de la OF 2.2

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació del Preàmbul de l'Ordenança Fiscal número 2.2, reguladora del recàrrec a l'impost sobre les estades en establiments turístics en dos aspectes: (i) la inclusió d'una referència explícita a la Sentència del Tribunal Constitucional número 125/2021, de 3 de juny, que declara la constitucionalitat d'aquest recàrrec per ajustar-se al marc competencial establert a la Constitució i a la resta de l'ordenament jurídic vigent; i (ii), l'eliminació dels dos paràgrafs finals del Preàmbul –que justificaven un règim transitori per a un període concret de temps marcat per l'excepcionalitat de la pandèmia de la Covid-19 i les restriccions a la mobilitat derivades d'aquella i el seu impacte en el turisme- a la vista d'haver decaigut el seu contingut.

Literalment el paràgraf tercer del Preàmbul de la referida OF 2.2 disposa en la seva redacció vigent:

“El RDL 2/2004, de 5 de març, pel qual s’aprova el Text Refós de la Llei reguladora de les Hisendes Locals, és la norma en vigor per poder exigir tributs per part de les hisendes locals. Dins d’aquest marc regulador és on es troba, tan la possibilitat d’exigir recàrrecs sobre els impostos autonòmics o d’altres entitats locals, com els instruments jurídics necessaris per exigir-los”.

I la proposta normativa sotmesa ara a la consideració del Consell Tributari hi afegeix com a incís final del paràgraf:

“Possibilitat que ha estat confirmada de forma expressa pel Tribunal Constitucional en la seva Sentència núm. 125/2021, de 3 juny en la que es refusa que amb la Llei 5/2020 s’hagi vulnerat la competència exclusiva estatal sobre Hisenda general de l’article 149.1.14 de la Constitució, ja que és el propi legislador estatal el que preveu aquesta possibilitat a través del que es disposa a l’article 38.2 de l’esmentat RDL 2/2004”.

La proposta de modificació justifica aquest afegit dient:

“S’inclou una referència a la STC 125/2021, que determina la correcció del recàrrec amb el marc competencial bàsic establert a la Constitució, sobre Hisenda general”.

El Consell Tributari no observa cap retret de legalitat a aquesta modificació del Preàmbul a la vista del contingut de la Sentència del Tribunal Constitucional número 125/2021, de 3 de juny (ECLI:ES:TC:2021:125), que reconeix efectivament l’adequació constitucional d’aquest recàrrec en dir al darrer paràgraf del seu Fonament Jurídic cinquè:

“Por tanto, el art. 34 bis de la Ley 5/2017 no invade competencia exclusiva estatal al crear ex novo un recargo municipal sobre un impuesto autonómico y configurar sus elementos esenciales. Primero, porque solo la comunidad autónoma, en virtud de su competencia exclusiva para crear tributos propios ex art. 203.5 EAC, tiene competencia para crear, a su favor o a favor de otro ente público, un recargo sobre sus propios impuestos. Y, segundo, porque es precisamente el legislador estatal (art. 38.2 TRLHL) en el ejercicio legítimo de su competencia exclusiva sobre hacienda general (art. 149.1.14 CE) el que expresamente prevé la posibilidad de que la comunidad autónoma habilite a los ayuntamientos a establecer recargos sobre los impuestos autonómicos, con la sola exigencia de que así se prevea explícitamente en una ley autonómica. De esta forma, el precepto legal autonómico recurrido se inserta en el marco previamente definido por el Estado, según el art. 149.1.14 CE, para que las entidades locales puedan establecer recargos sobre impuestos autonómicos; esto es, que sea una ley autonómica la que cree ex novo dicho recargo (en este caso, potestativo) y fije condiciones y un tope máximo a las tarifas del mismo, como preceptúa el principio de reserva de ley en materia tributaria, ordenanza municipal, poniendo en vigor el referido recargo y determinando sus tarifas con arreglo a los límites legalmente impuestos por la comunidad autónoma, salvaguardando con ello asimismo el principio de autonomía local (en sentido similar, la STC 179/1985, de 19 de diciembre, FJ 3, sobre un recargo municipal sobre el IRPF creado ex novo por ley estatal).”

La proposta de modificació de l'OF 2.2 sotmesa a informe del Consell Tributari preveu també la supressió dels dos darrers paràgrafs del Preàmbul, que preveien: (en blau allò que se suprimeix)

“Tanmateix, l'Ajuntament de Barcelona és plenament conscient de la situació tan excepcional que viuen les activitats econòmiques vinculades al turisme en el moment d'aprovació d'aquesta norma. La situació actual és d'una enorme complexitat a causa de la crisi derivada de la pandèmia i de les restriccions a la mobilitat –especialment la internacional- imposades o recomanades per les autoritats sanitàries.

És per tot això que s'inclou una disposició final que determina que l'inici de la vigència en l'aplicació d'aquest tribut serà el dia 1 de juny de 2021 i s'hi afegeix explícitament el compromís que l'Ajuntament de Barcelona avalui l'oportunitat d'ajornar-ne l'aplicació mitjançant acord del Consell Plenari Municipal si no hi ha una millora substancial de la situació del turisme a la ciutat”.

Aquesta proposta de modificació es justifica dient:

“D'altra banda, s'eliminen els dos darrers paràgrafs del preàmbul, atès que ha decaigut el seu contingut, un cop finalitzat el període de pandèmia i el règim transitori d'aplicació gradual del recàrrec”.

El Consell Tributari estima coherent la supressió d'aquells dos paràgrafs finals del Preàmbul de la OF 2.2 a la vista de que, efectivament, ha decaigut la situació d'excepcionalitat – generada per la pandèmia per la Covid-19- que justificava el règim transitori regulat en aquells dos paràgrafs que ara es proposa suprimir.

B.- Proposta de modificació de l'article 2.2

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'apartat 2n de l'article 2 de la OF 2.2, la nova redacció del qual seria:

*“2. L'import del recàrrec previst en aquesta ordenança **es determinarà d'acord amb el tipus d'establiment o equipament turístic on es realitzi el fet imposable, d'acord amb les tarifes següents:***

Tipus d'establiment	Recàrrec “Barcelona ciutat”
1. Hotel de 5 estrelles, gran luxe, càmping de luxe i establiment o equipament de categoria equivalent	4,00 €
2. Hotel de 4 estrelles i 4 estrelles superior, i establiment o equipament de categoria equivalent	4,00 €
3. Habitatge d'ús turístic	4,00 €
4. Resta de càmpings i resta d'establiments i equipaments	4,00 €
5. Embarcació de creuer	
Més de 12 hores	4,00 €
12 hores o menys	4,00 €

El Consell Tributari no formula cap retret de legalitat respecte d'aquesta proposta de modificació de l'OF 2.2 atès que s'ajusta a les previsions establertes a l'article 34 bis de la Llei 5/2020, de 29 de març, de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic, i de creació de l'Impost sobre les instal·lacions que incideixen en el medi ambient.

C.- Proposta de modificació de les Disposicions transitòria i final primera

La proposta modificativa sotmesa a consideració del Consell Tributari preveu l'eliminació de la Disposició transitòria de la norma que havia establert un règim transitori del recàrrec per al període comprés entre els anys 2021 i 2023 amb un increment progressiu i escalat, i de la Disposició final primera, que recollia la possibilitat de revisió de l'escalat de la Disposició transitòria en cas que causes objectives –segons dades de l'Institut Nacional d'Estadística- demostrin l'afectació del recàrrec IEET a les pernoctacions de turisme.

Literalment disposaven les dues Disposicions –transitòria i final- que es proposen suprimir: (en blau allò que se suprimeix)

“Disposició transitòria

Per tal de facilitar la implementació del recàrrec previst en aquesta ordenança, s'estableix un període transitori d'aplicació entre els anys 2021 i 2023, durant els quals s'anirà aplicant un increment progressiu del mateix fins assolir la quota prevista a l'article 2.2, d'acord amb el següent escalat:

<i>Any</i>	<i>Import recàrrec</i>	<i>Període de liquidació</i>
<i>2021</i>	<i>0,75 euros</i>	<i>De l'1 de juny de 2021 al 31 de març de 2022</i>
<i>2022</i>	<i>1,75 euros</i>	<i>De l'1 de juny de 2022 al 31 de març de 2023</i>
<i>2023</i>	<i>2,75 euros</i>	<i>De l'1 de juny de 2023 al 31 de març de 2024</i>

Disposició final primera

L'escalat previst a la Disposició transitòria d'aquesta ordenança és susceptible de revisió si es determinen causes objectives que demostrin l'afectació del recàrrec sobre l'IEET a les pernoctacions de turisme, segons dades de l'Institut Nacional d'Estadística”.

El Consell Tributari considera coherent la supressió d'aquesta disposició transitòria amb la proposta de supressió al preàmbul de tota referència a la situació excepcional viscuda arran de la pandèmia per la Covid 19, que en tant que afectava la mobilitat i el turisme va motivar l'establiment d'un règim transitori que ara, certament, ha deixat de tenir raó de ser per haver decaïgut aquella situació excepcional; així com la supressió de la Disposició final primera perquè està directament vinculada a la disposició transitòria que es proposa eliminar i perquè en tot cas preveu una possibilitat revisora inclosa dins l'autonomia local reconeguda pel nostre ordenament jurídic a les entitats locals.

Finalment, la proposta normativa sotmesa a informe del Consell Tributari incorpora una previsió respecte de l'entrada en vigor del recàrrec a través d'una nova Disposició final, que literalment disposa:

*“La present Ordenança, aprovada definitivament pel Plenari del Consell Municipal en data **XX de XX de 2024**, entrarà en vigor i començarà a aplicar-se a partir del primer període de meritació del recàrrec posterior a la seva publicació al **BOPB** i continuarà vigent mentre no se n'acordi la modificació o derogació”.*

Cap retret de legalitat mereix aquesta previsió per al Consell Tributari.

III.- Conclusions

Per tot el que s'ha dit, el Consell tributari observa, en la proposta de text normatiu sotmesa a la seva consideració, la seva adequació a l'ordenament jurídic vigent i entén que la proposta realitzada pot ser elevada a la Comissió de Govern.

El Consell Tributari, en sessió de 23 de juliol de 2024, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança reguladora de les prestacions patrimonials de caràcter públic no tributari (en endavant PPNT) dels serveis de cementiris. La sol·licitud d'emissió d'informe d'11 de juliol de 2024 s'acompanya en la mateixa data amb els següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu; (ii) informe jurídic d'1 de juliol de 2024 del director de serveis i titularitat funerària de Cementiris de Barcelona, SA, sobre les propostes de modificació de l'ordenança de prestacions patrimonials no tributàries de cementiris de l'Ajuntament de Barcelona per a l'exercici 2025; (iii) proposta de modificació de l'Ordenança de prestacions patrimonials no tributàries de cementiris per a l'exercici 2025 d'1 de juliol de 2024 del director general de Cementiris de Barcelona, SA; (iv) informe d'11 de juliol de 2024 del director de planificació estratègica i fiscalitat; i (v) estudi d'actualització de les PPNT serveis de cementiris de maig de 2023 realitzat per una consultoria externa.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

INFORME

I.- Introducció

Les modificacions proposades a l'Ordenança de referencia no alteren la seva estructura, amb alguna petita excepció com la regulació del preu de les plantacions com a sepultura, ni la regulació vigent, excepte pel que fa a l'actualització dels imports de les prestacions, que és el seu objecte principal.

II.- Sobre el procediment normatiu

En relació al procediment normatiu d'aprovació d'una PPNT es plantegen dues qüestions jurídiques que necessàriament cal abordar. La primera, és la relativa a l'obligació de realitzar la consulta prèvia que regula la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, i la segona, té a veure amb la necessitat d'incorporar a l'expedient el pertinent estudi econòmic financer justificatiu.

A.- La primera qüestió ha estat suscitada pel director de planificació estratègica i fiscalitat de l'Ajuntament de Barcelona, en l'informe d'11 de juliol de 2024, que incorpora l'expedient, i considera que no resulta preceptiu el tràmit de consulta prèvia disposat a l'article 133 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre: "(...) atès que es tracta d'una modificació parcial de l'ordenança de serveis de cementiris que, afecta, principalment a l'actualització de l'import de les PPNT, i a la reducció en l'import per les retrocessions de sepultures i a la incorporació de les plantacions com un subgrup dins les sepultures

del Grup I". En aquest sentit i d'acord amb el que estableix l'article 133.4 de la Llei 39/2015, "podrá prescindirse de los trámites de consulta, audiencia e información públicas previstos en este artículo en el caso de normas presupuestarias u organizativas de la Administración General del Estado, la Administración autonómica, la Administración local o de las organizaciones dependientes o vinculadas a éstas, o cuando concurren razones graves de interés público que lo justifiquen. Cuando la propuesta normativa no tenga un impacto significativo en la actividad económica, no imponga obligaciones relevantes a los destinatarios o regule aspectos parciales de una materia, podrá omitirse la consulta pública regulada en el apartado primero."

El Tribunal Suprem ha abordat el tema de l'aplicació de l'art. 133 de la Llei 39/2015 a aquest tipus d'ordenances en la Sentència núm.1453/2023, de 16 de novembre de 2023 (ECLI:ES:TS:2023:5029). En aquesta sentència la qüestió que presentava interès casacional objectiu per a la formació de doctrina consistia en determinar si: *"en la elaboración de las ordenanzas locales reguladoras de prestaciones patrimoniales de carácter público no tributarias, ha de observarse el trámite previsto en el art.133.1 de la Ley 39/2015, con carácter previo a su aprobación inicial o, por el contrario, si es suficiente atender al procedimiento previsto en el artículo 49 de la Ley 7/1985, de 2 de abril..."*.

El Tribunal Suprem en el FJ7è d'aquesta sentència fixa la següent doctrina:

"La consulta previa a la que se refiere el art 133 de la Ley 39/2015, de 1 de octubre, del Procedimiento Administrativo Común de las Administraciones Públicas es obligatoria respecto de las ordenanzas locales que, como las reguladoras de prestaciones patrimoniales de carácter público no tributarias, no afecten a materias de la Disposición Adicional primera LPACAP, salvo que pueda prescindirse de dicho trámite por causas legalmente previstas.

A efectos de una ordenanza local, son causas legalmente previstas para prescindir del trámite de consulta previa, las contenidas en el primer párrafo del apartado cuarto del art 133 de la Ley 39/2015, de 1 de octubre, del Procedimiento Administrativo Común de las Administraciones Públicas al tener carácter de legislación básica; y, en su caso, las que establezca la correspondiente legislación autonómica".

En el mateix sentit, el Dictamen 152/2024, de 4 d'abril, de la Comissió jurídica Assessoradora de la Generalitat de Catalunya que En relació amb una consulta formulada per l'Ajuntament de Premià de Mar respecte a la normativa d'elaboració d'ordenances i reglaments pel que fa a la consulta pública prèvia va establir (analitzant, entre altres, la Sentència del TS abans esmentada):

"E) Regles de preferència en l'aplicació de la legislació especial a determinats procediments

(.../...)

De tot això, el Tribunal Suprem conclou (fonament de dret setè) que la consulta prèvia de l'article 133 de l'LPAC és obligatòria respecte de les ordenances locals que, com les reguladores de prestacions patrimonials de caràcter pú-

blic no tributàries, no afecten matèries de la disposició addicional primera de l'LPAC, tret que pugui prescindir-se d'aquest tràmit per causes legalment previstes. I afegeix que, a l'efecte d'una ordenança local, són causes legalment previstes per a prescindir del tràmit de consulta prèvia les previstes en el primer paràgraf de l'article 133.4 de l'LPAC, que té caràcter de legislació bàsica, així com les que pugui establir la legislació autonòmica.

Aquesta darrera sentència és oportuna, perquè, en darrer terme, com s'ha vist, l'ens local planteja si, a l'empara de la disposició addicional primera, primer apartat, de l'LPAC, s'ha de considerar que són d'aplicació preferent les lleis que regulen l'elaboració d'ordenances i reglaments locals. Aquesta disposició, en el primer apartat, es refereix genèricament a lleis especials per raó de la matèria i, en el segon apartat, no al·ludeix al procediment d'elaboració de les ordenances i reglaments municipals, sinó, específicament, a determinats procediments d'àmbit tributari, en matèria de Seguretat Social i desocupació, sancionadors en determinats àmbits, i en matèria d'estrangeria i asil. Per aquest motiu, i d'acord amb el criteri interpretatiu reiterat del Tribunal Suprem acabat de detallar, s'ha de respondre a aquesta qüestió en sentit negatiu. En el mateix sentit es pot citar la Sentència 166/2022, de 31 de març, del Tribunal Superior de Justícia d'Aragó, que declara la nul·litat del Projecte de Reglament orgànic del Tribunal Administratiu Municipal de Recursos Contractuals per haver prescindit del tràmit de consulta prèvia de l'article 133 de l'LPAC, i les sentències del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, de 15 de desembre (ECLI:ES:TSJM:2023:14029) i 19 de desembre (ECLI:ES:TSJM:2023:14036), les quals avalen l'exigibilitat del tràmit de l'article 133 en el procediment d'elaboració i aprovació de les ordenances locals, llevat de les de caràcter fiscal”.

En conseqüència, el TS estableix l'obligatorietat de la consulta prèvia de l'art 133 de la norma esmentada respecte a les ordenances locals reguladores de prestacions patrimonials públiques no tributàries, llevat que es pugui prescindir d'aquest tràmit per causes legalment previstes. A efectes d'una ordenança local són causes legalment previstes les contingudes en el primer paràgraf de l'art. 133 del la Llei 39/2015, d'1 d'octubre i les establertes en la corresponent legislació autonòmica.

Al respecte, cal tenir present l'art. 66 bis de la Llei del Parlament de Catalunya 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya, afegit per l'art. 178 de la Llei 5/2020, del 29 d'abril, de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic i de creació de l'impost sobre les instal·lacions que incideixen en el medi ambient, que estableix:

“Participació dels ciutadans en l'elaboració de disposicions reglamentàries

1. Prèviament a l'elaboració del text d'una disposició reglamentària, s'ha de fer una consulta pública a la ciutadania per mitjà del Portal de la Transparència de la Generalitat. La consulta s'ha de dur a terme amb relació a l'avaluació preliminar de la iniciativa, la qual ha de tenir el contingut mínim següent:

- a) Els problemes que es pretenen solucionar.
- b) Els objectius que es volen assolir.
- c) Les possibles solucions alternatives normatives i no normatives.
- d) Els impactes econòmics, socials i ambientals més rellevants de les opcions considerades.

(.../...)

3. Es pot prescindir del tràmit de consulta prèvia si, amb relació a la iniciativa que es considera d'aprovar, es justifica que concorre algun dels supòsits següents:

- a) El contingut és pressupostari o organitzatiu.
- b) Es limita a refondre o consolidar textos.
- c) Consisteix essencialment en el compliment d'un mandat legal delimitat pel que fa al contingut, o bé en la transposició de normativa de la Unió Europea de caràcter tècnic, i no imposa als destinataris noves obligacions respecte a la norma d'origen.
- d) De l'avaluació preliminar es desprèn que no es generen impactes rellevants des de la perspectiva econòmica, social o ambiental.
- e) Per raons greus d'interès públic degudament acreditades".

El Consell Tributari entén que, efectivament, a la vista de l'anterior doctrina jurisprudencial, en la proposta normativa que se sotmet a informe opera un supòsit legalment previst que permet exceptuar el tràmit de consulta de l'art 133 de la Llei 39/2015, però no tant per aplicació del paràgraf segon de l'apartat quart de l'esmentat art. 133, que no té caràcter bàsic segons recorda la mateixa sentència del TS abans referida, si no per l'excepció prevista en la legislació autonòmica, art. 66 bis, 3, d), que avala aquesta omisió i que resultaria plenament aplicable segons la doctrina declarada per la STS de 16 de novembre de 2023.

Efectivament, la modificació que es proposa és parcial d'una ordenança ja existent i, per tant, només regula modificacions parcials que han tingut en consideració, com assenyala l'informe de proposta de modificació d'aquesta ordenança, de data 2 de juliol de 2024, criteris tals com "la supressió de barreres, el coneixement de l'entorn o la tendència a l'alça de la cremació en front de la inhumació". A més, es proposa una actualització de tarifes segons IPC acumulat que justifica l'informe esmentat dient: "Després de diversos exercicis en què els preus de Cementiris de Barcelona, S.A. (prestacions patrimonials no tributàries i preus privats), han estat congelats i no han experimentat cap variació des de 2012 -llevat de l'augment de la PPNT de conservació l'any 2020- s'ha fet evident que cal una adequació de tals preus i de la seva naturalesa al context actual. L'IPC acumulat des de 2012 ha estat del 22,2%. En primer lloc, es proposa una adequació de preus en un context d'inflació continuada en el temps i que ha permès evidenciar que la majoria de preus de les tarifes de CBSA no cobreixen els costos suportats per a la prestació dels serveis. (.../...)

La present proposta es basa i pren com a referència la Memòria de costos de Cementiris que s'adjunta al present i que, de manera global, suggeria un augment de les

prestacions patrimonials no tributàries de fins a un 12,27% per tal d'adequar-les als costos suportats. En canvi, s'ha optat per un model en què l'augment global de les prestacions patrimonials no tributàries de cementiris només s'incrementa en part, de manera que s'aconsegueix no haver de traslladar la càrrega a la ciutadania. A més, s'afegeix la variació del IPC prevista per a l'exercici 2024 del 3,6%, sent l'increment global del 13,75% (l'informe aclareix mitjançant nota al peu de pàgina que també aplica parcialment l'increment del IPC del 2024)."

A judici d'aquest Consell, els documents que incorpora l'expedient permeten efectuar una avaluació preliminar de la modificació proposada i es desprèn que la mateixa no genera impactes rellevants des de la perspectiva econòmica, social o ambiental, la qual cosa, exclou la necessitat d'aquest tràmit. En essència, les modificacions proposades no introdueixen obligacions rellevants als usuaris del servei. L'actualització de tarifes proposada té com a objectiu cobrir els costos operatius que s'han incrementat per la inflació acumulada des de l'última actualització general (2012). La mesura d'aquest impacte en termes econòmics i socials cal contextualitzar-la en el marc jurídic de referència que, en aquest cas, tempera l'impacte; és a dir, cal contemplar-la d'acord amb els principis de la legislació sectorial en la qual s'insereix. Així, cal considerar que els serveis funeraris són serveis essencials d'interès general (art.1 de la Llei 2/1997, de 3 d'abril) i la seva prestació està garantida per l'Ajuntament. El decret de la Comissió de Govern de 7 de juny de 2018 regula les obligacions derivades del principi d'universalitat en l'accés als serveis funeraris i aquesta norma garanteix que el cost del servei no impedirà l'accés al mateix. Per altra banda, l'actualització de les tarifes tracta de garantir la sostenibilitat financera del servei i, en última instància, no comprometre la disponibilitat i qualitat d'aquest. L'actualització respon al principi d'eficiència en l'assignació i utilització dels recursos públics que regula l'art.7 de la Llei orgànica 2/2012, de 27 d'abril, de Estabilitat Pressupostària i Sostenibilitat Financera i, en concret, és una manifestació d'allò que estableix el paràgraf tercer d'aquest article: "*Las disposiciones legales y reglamentarias, en su fase de elaboración y aprobación, los actos administrativos, los contratos y los convenios de colaboración, así como cualquier otra actuación de los sujetos incluidos en el ámbito de aplicación de esta Ley que afecten a los gastos o ingresos públicos presentes o futuros, deberán valorar sus repercusiones y efectos, y supeditarse de forma estricta al cumplimiento de las exigencias de los principios de estabilidad presupuestaria y sostenibilidad financiera*". En aquest sentit també podria ser aplicable la lletra c) del número 3 de l'article 66 bis.

B.- La segona qüestió procedimental que cal abordar és la de determinar si és exigible un estudi econòmic-financer. Sobre aquest aspecte, el Consell Tributari, en l'expedient CT 109/18 a l'examinar si en el supòsit de les PPNT era d'aplicació l'art. 25 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, quan estableix que "*Los acuerdos de establecimiento de tasas por la utilización privativa o el aprovechamiento especial del dominio público, o para financiar total o parcialmente los nuevos servicios, deberán adoptarse a la vista de informes técnico-económicos en los que se ponga de manifiesto el valor de mercado o la previsible cobertura del coste de aquellos, respectivamente. Dicho informe se incorporará al expediente para la adopción del correspondiente acuerdo*", va dir el següent:

«És obvi que el precepte transcrit es refereix exclusivament a les taxes i no a altres ingressos de naturalesa pública com són les prestacions patrimonials de caràcter públic. D'altra banda, s'ha de tenir en compte que la LCSP, en establir la regulació de les prestacions patrimonials de caràcter públic no ha modificat l'art. 25 del TRLHL, com sí ha fet *En relació ambmb altres preceptes d'aquest text normatiu. En conseqüència, la conclusió ha de ser que l'esmentat precepte no és d'aplicació a efectes d'adoptar l'acord d'establir les citades prestacions patrimonials de caràcter públic no tributari. El problema a resoldre, però, no és el de si és d'aplicació l'art. 25 del TRLHL, sinó el de si per adoptar l'acord d'aplicar el nou ingrés és preceptiva la incorporació d'un dictamen tècnic-econòmic perquè així vingui determinat per altres normes de l'ordenament jurídic diferents del referit art. 25 del TRLHL.*

(...) L'art.129 de la Llei de Procediment Administratiu Comú de les Administracions Públiques regula els "Principis de bona regulació", dins del Títol que es refereix a les iniciatives legislatives i a la potestat per dictar Reglaments i altres disposicions. El seu apartat 7 disposa que: "Cuando la iniciativa normativa afecte a los gastos e ingresos públicos presentes o futuros, se deberán valorar y cuantificar sus repercusiones y efectos, y supeditarse al cumplimiento de los principios de estabilidad presupuestaria y sostenibilidad financiera". Entenem que per quantificar i valorar les repercussions i efectes d'uns ingressos públics es fa imprescindible un estudi o informe tècnic-econòmic, el que ja més concretament demanda l'art. 110 del Reglament Orgànic Municipal (ROM) de l'Ajuntament de Barcelona, relatiu a la documentació exigida en qualsevol projecte normatiu, a l'establir que "també s'hauria d'incloure prèviament a la seva tramitació, informe jurídic i els informes tècnics i econòmics escaients dels serveis municipals."

Entenem que a la vista del preceptes transcrits, que si bé no és d'aplicació l'art. 25 del TRLRHL, si que és obligatòria la incorporació d'un informe tècnic-econòmic a l'expedient en el que es tramiti l'aprovació de l'Ordenança de referència»

Per tant, a l'hora d'establir els imports de les PPNT és necessària la memòria econòmica que justifiqui l'import de la prestació, com a garantia per als administrats, per a no generar indefensió i inseguretat i per mantenir els estàndards de legalitat, seguretat jurídica i control del poder tributari. La motivació de l'import s'ha d'exigir en la PPNT dels serveis de cementeris perquè aquest import, amb independència de la manera com es presti, és la contraprestació d'un servei públic essencial d'interès general. Efectivament, les PPNT són ingressos de dret públic (art.2.2 del TRLRHL) i, en aquest cas, l'ingrés és la contraprestació per la prestació dels serveis de cementeris. A diferència de les taxes i del preu públic la norma no estableix per a la PPNT limitacions respecte a l'import del servei en relació al seu cost, la qual cosa, ni significa que no hagin d'operar límits, ni que no calgui considerar els principis rectors d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera que vinculen als poders públics. L'absència de límits intrínsecs i màxims en la regulació de les PPNT és qüestionable, doncs, precisament per revestir el caràcter de públiques en el sentit de l'art. 31.3 CE en tant se subjecten al principi de legalitat i, en qualsevol cas, suposa l'aplicació dels preceptes generals de l'ordenament jurídic abans citats.

En definitiva, en el cas d'aquesta PPNT per la prestació dels serveis de cementeris, la seva conceptualització en termes d'ingressos de dret públic ha d'atendre a la na-

turalesa de les categories legals que deriven de la seva configuració i règim jurídic com a servei públic essencial, per la qual cosa, el seu import ha de considerar el cost del servei i cal acompanyar a l'expedient la memòria econòmica justificativa.

En el present cas, l'expedient incorpora un estudi d'actualització de les PPNT del servei de cementiris elaborat per una entitat privada. En aquest estudi s'incorporen les diferents anàlisis des d'una vessant econòmica que permeten justificar i motiven les modificacions proposades en la tarifa de les PPNT dels serveis de cementiris. Al respecte, en la proposta de modificació signada pel director general de Cementiris de Barcelona, aportada a l'expedient, es fa referència a aquest document com Memòria de costos de Cementiris i es modulen i adapten els seus suggeriments de modificació en atenció a altres consideracions i segons criteris que van més enllà d'allò que seria estrictament econòmic. En concret, l'esmentada proposta raona:

“La present proposta es basa i pren com a referència la Memòria de costos de Cementiris que s'adjunta al present i que, de manera global, suggeria un augment de les prestacions patrimonials no tributàries de fins a un 12,27% per tal d'adequar-les als costos suportats. En canvi, s'ha optat per un model en què l'augment global de les prestacions patrimonials no tributàries de cementiris només s'incrementa en part, de manera que s'aconsegueix no haver de traslladar tota la càrrega a la ciutadania. A més, s'afegeix la variació del IPC prevista per l'exercici 2024 del 3,6%, sent l'increment global del 13,75%.

A més, com tot seguit es veurà, la Memòria de costos de Cementiris adjunta fa una proposta de variació percentual de les tarifes de prestacions patrimonials no tributàries per epígrafs. Tals recomanacions s'han seguit com a pautes. Ara bé, a l'hora d'elaborar la present proposta s'han tingut en compte altres criteris no purament numèrics. Alguns d'aquests criteris addicionals han estat: la supressió de barreres, el coneixement de l'entorn o la tendència a l'alça de la cremació en front de la inhumació.”

En aquest sentit, i en relació al procediment que ara ens ocupa, sens perjudici de les observacions que es realitzen en els apartats III.4 i 5, s'ha donat compliment a allò que estableixen les exigències i les disposicions citades amb anterioritat en tant que l'estudi d'actualització elaborat és de caire estrictament tècnic i es pot entendre tàcitament assumit, amb les adaptacions oportunes que es posen de manifest en l'expedient, realitzades per l'autoritat administrativa corresponent, el director general de l'empresa pública Cementiris de Barcelona. No obstant això, a judici d'aquest Consell Tributari convindria que fos assumit expressament per l'autoritat municipal competent i incorporat com tal estudi econòmic a l'expedient (afegint les modulacions incorporades pel director general de Cementiris de Barcelona), perquè no convé obviar que la jurisprudència, de la qual és exponent la sentència del TS 716/2017, de 26 d'abril, Rec. 167/2016, ha establert al respecte en relació a l'informe econòmic que ha d'acompanyar a les Taxes (FJ3º) el següent:

“La existencia del informe técnico-jurídico se exige como garantía para el administrado, ya que a la vista del mismo es como puede determinarse si la Administración ha fijado el importe de las tasas con arreglo a derecho (STS 18/03/2010). La elabo-

ración de este informe por empleados del Ayuntamiento que estén cualificados para ello (bien el interventor o el técnico competente) es una garantía para el administrado por su presunción de imparcialidad. En nuestro caso este informe no ha sido elaborado por técnicos municipales sino por la propia empresa concesionaria del servicio y parte interesada. Y la Adjunta al Jefe de Asuntos Económicos ha dicho que en algunos casos no existe y que en el resto el informe es insuficiente y que debe ser reforzado. Habiéndose tomado por el Pleno el acuerdo definitivo sin tener en cuenta que el informe de Aguas de León no ha sido asumido por ningún técnico municipal”.

I d'aquesta consideració el Tribunal Suprem en treia conseqüències invalidants.

En el present cas, malgrat que l'estudi econòmic ha estat assumit tàcitament es recomana, com hem dit anteriorment, que l'Ajuntament l'assumeixi expressament i s'incorpori com a tal estudi a l'expedient amb les modificacions que esmenta el director general de Cementiris de Barcelona en el seu informe.

III.-Observacions

1.- La modificació de l'Ordenança afecta al contingut dels arts. 4, 7 i 8 i a diferents epígrafs de l'Annex.

2.- L'art. 4, relatiu a exempcions i bonificacions, es modifica en diferents aspectes.

En primer lloc, s'incorpora al supòsit 1.a. la bonificació relativa als serveis de cementiris en els casos i les quanties previstes en el Decret pel qual es regulen les obligacions derivades del principi d'universalitat en l'accés als serveis funeraris per part de l'operador de serveis funeraris i a la realització de la corresponent cerimònia de comiat de la persona difunta a les instal·lacions municipals, que fins ara està prevista en el punt 2 del mateix precepte dedicat a bonificacions.

Aquesta modificació suposa la supressió de l'apartat 2 i l'article queda reduït a un únic apartat que no requereix ja de cap tipus de numeració, per la qual cosa, s'hauria de suprimir el número 1.

En quant al contingut de l'article no procedeix realitzar observacions de legalitat ja que es reproduïx una regulació anterior, si bé, resulta convenient esmentar que amb la modificació s'altera la separació fins ara existent en el precepte entre supòsits d'exempció, ubicats en l'apartat 1, i de bonificació, que es recullen en l'apartat 2 i, en conseqüència, s'haurà de modificar l'encapçalament del precepte a fi i efecte de recollir aquesta nova ordenació expressant que “*Estan exemptes o bonificades de pagament d'aquestes contraprestacions econòmiques:*” (en femení en atenció als supòsits que segueixen).

En segon lloc, es modifica la redacció de l'apartat d. per fer remissió al Decret de gratuïtat.

En tercer lloc, es dona nova redacció a l'apartat e. per a referir el benefici fiscal a “*qualsevol autorització o tràmit en relació a les obres de restauració o reparació de sepultures amb valor històric i/o artístic*” i no només a les obres, com figura fins ara.

En quart lloc, s'afegeix una apartat h. relatiu a l'exempció del pagament del dret de conservació durant un determinat període quan es realitzin obres de rehabilitació.

Al respecte, la proposta de modificació de l'Ordenança de prestacions patrimonials no tributàries de cementiris per a l'exercici 2025 d'1 de juliol de 2024, del director general de Cementiris de Barcelona, SA, acompanyada, justifica l'exempció *“per tal d'incentivar que els titulars de sepultures del Grup IV, de construcció particular, escometin obres de rehabilitació del tipus que siguin sempre i quan a la seva finalització, la sepultura sigui plenament útil per al seu ús funerari i no quedin elements decoratius o de construcció perillosos.”*

En cinquè lloc, s'afegeix una bonificació a favor d'aquelles concessions de sepultures del Grup IV que compleixen determinats requisits, i es defineixen per trams de temps els percentatges de la reducció aplicable sobre el preu de concessió, declarant-se la compatibilitat amb la bonificació prevista en l'epígraf 1.4 de les Tarifes.

Aquest afegit es justifica a la proposta de modificació esmentada, del director general de Cementiris de Barcelona, esmentat que es tractaria de la *“incorporació d'un coeficient corrector per al preu de concessió de sepultures del Grup IV que porten anys en desús, és a dir o bé perquè siguin a nom d'un titular difunt o bé perquè el titular sigui el propi Ajuntament. Es proposa disminuir el preu de concessió per incentivar noves titularitats.”*

Aquestes modificacions s'ajusten a dret.

3.- La finalitat de l'art. 7 és introduir dins la classificació de sepultures “les plantacions”, ja contemplades a l'art 95 de l'Ordenança de cementiris, però que no tenia reflex a l'Ordenança de PPNT cementiris. Ara s'introdueix a l'art. 7 i a l'Epígraf I.1 de l'Annex, s'estableix l'import de la prestació per aquest tipus de sepultura.

Aquesta modificació s'ajusta a dret.

4.- Es proposa la modificació de l'art. 8, dedicat a les retrocessions, i consisteix en reduir la quantitat dedicada a retrocessions respecte a com es valoraven abans de l'any 2019. L'estudi d'actualització no hi fa cap referència. En la proposta de modificació signada pel director general aportada a l'expedient, s'hi fa referència i es diu que *“en el context actual en que tots els recursos de Cementiris de Barcelona SA es destinen íntegrament al manteniment o a les obres de rehabilitació dels cementiris, la quantitat que es preveu destinar a retrocessió ha de ser forçosament inferior a la que es destinava abans del 2019 (inici de l'execució del Pla Director)”*.

D'acord amb aquestes premisses es proposa rebaixar la retrocessió de les sepultures dels Grups IV (panteons) i Grup V (solars), de 35.000€ a 20.000€; i reduir els percentatges del Grup I (nínxols) de l'actual 75% 85% a 65% 75% i del Grup II (tombes menors) de 55% 65% a 45% 55%.

A l'afectar aquests drets molt directament als ciutadans, entenem que a l'Estudi d'actualització o en la mateixa proposta del director general s'hauria d'explicar

més concretament, des del punt de vista econòmic què ha produït la pèrdua de valor de les sepultures i determinar la relació amb el manteniment i les obres de rehabilitació dels cementiris i amb el fet de que no es modifica el preu de les concessions.

La raó, expressada a l'Informe jurídic que obra a l'expedient, que l'Ordenança de cementiris no fixa ni els criteris ni la quantia i, per tant, ho deixa a mans de l'Ordenança reguladora de les PPNT, no vol dir que en el procediment d'aprovació d'aquesta, no hi hagi de constar un estudi tècnic econòmic suficient.

Entenem que, per raons de seguretat jurídica, tal i com el Consell Tributari ja va posar de manifest en l'informe anterior (d'11 d'octubre de 2023), convindria fer un informe tècnic econòmic més acurat per justificar les quanties de les reduccions de les retrocessions.

5.- Les restants modificacions corresponen als epígrafs de l'Annex de l'Ordenança.

Aquestes modificacions són de caire econòmic i responen a la necessitat d'actualitzar les quantitats exigides per adequar-les al cost dels serveis prestats.

Cal assenyalar que en l'estudi d'actualització s'indica que la revisió lineal de tota l'activitat de les PPNT és del 12,27%, per tal d'aconseguir que es vegin compensades totes les despeses que s'imputen a les PPNT. La proposta de modificació del director general, al fer referència a aquest aspecte de l'estudi, considera que cal afegir la variació de l'IPC prevista per a l'exercici 2024 del 3,6%, però que es pot reduir la càrrega als ciutadans mitjançant un augment global del 13,75%, inferior a la suma dels dos conceptes anteriors, encara que en alguns casos aquest increment ha estat superior si bé no ha ultrapassat el 15,87% .

5.1.- En l'Epígraf I, relatiu a la concessió temporal del dret funerari, la modificació proposada és del 3,60%.

Aquesta proposta d'increment està suficientment analitzada a l'estudi d'actualització i a la proposta de modificació de l'Ordenança de prestacions patrimonials no tributàries de cementiris per a l'exercici 2025 d'1 de juliol de 2024 del director general de Cementiris de Barcelona, SA. La modificació proposada s'ajusta a dret.

5.2.- A l'Epígraf II, sobre concessions breus anuals de sepultures, la modificació de les tarifes per a l'any 2025, respecte a les vigents, suposa un increment del 15,44% en atenció a les especials característiques d'aquest tipus de concessions.

En tot cas la proposta d'increment respecte a aquest epígraf II s'analitza suficientment a l'estudi d'actualització i a la proposta del director general. La modificació proposada s'ajusta a dret.

5.3.- A l'Epígraf III, sobre preparació prèvia de la sepultura, inhumació, exhumació, reducció de restes i trasllat de cadàvers, restes i cendres i obertura de sepultura, la modificació de les tarifes per a l'any 2025, respecte a les actuals, suposa un increment del 13,45%.

Per altra banda, igual que es farà a l'Epígraf VI, s'ha optat per substituir alguns preus indicats en percentatges sobre altres (tarifa determinable), per preus concrets (tarifa determinada) en euros, cosa que permet guanyar en transparència, simplificació i seguretat jurídica, sobre tot per a la ciutadania, segons expressa la proposta del director general.

La proposta d'increment està suficientment analitzada a l'estudi d'actualització i a la proposta del director general. La modificació proposada s'ajusta a dret.

5.4.- Respecte de l'Epígraf IV, autoritzacions i llicències d'entrada d'elements decoratius i d'obres menors de reforma i de manteniment i altres, a la proposta del director general es diu que:

“Es proposa deixar congelats els preus d'aquest Epígraf IV, atès que ja fa molt de temps es van posar a 0,00 € la majoria dels seus conceptes, per tal d'aconseguir un doble efecte: (i) seguir supervisant els treballs que els particulars realitzen a les seves sepultures, i (ii) no posar barreres a tasques que, en realitat, ajuden al bon manteniment del cementiri i el seu patrimoni.

Per tant, es proposa que la variació aplicada a l'Epígraf IV sigui del 0,00%.”

Malgrat això, a la proposta de text del projecte normatiu aportada sí figura modificació en la tarifa corresponent a determinats apartats d'aquest epígraf, la qual cosa constitueix una contradicció amb l'afirmació transcrita que convindria aclarir.

5.5.- A l'Epígraf V, sobre conservació i neteja de vials, xarxa de clavegueram, jardineria i edificis administratius dels cementiris, la modificació de les tarifes per a l'any 2025, respecte a la vigent, suposa un increment del 15,80%.

La justificació d'aquest increment està suficientment explicada a la proposta del director general i a l'estudi d'actualització. La modificació proposada s'ajusta a dret.

5.6.- A l'Epígraf VI, sobre actes derivats de la titularitat del dret funerari, es proposa una important reducció de tarifes, del -25,32% de mitja.

Les motivacions d'aquesta rebaixa són dues, d'acord amb la proposta del director general: fomentar les designes de beneficiari, facilitar el duplicat, bescanvi o correcció de títols, les cessions entre parents o les transmissions per testament, aspectes que faciliten el funcionament de Cementiris, i en segon lloc, la digitalització ha permès reduir d'una manera notable el cost.

Els dos aspectes estan suficientment justificats a la proposta i a l'estudi. La modificació proposada s'ajusta a dret.

5.7.- Respecte dels Epígrafs VII i VIII, llicències d'obres per a construccions funeràries, i altres conceptes, respectivament, de nou es diu a la proposta del director general que no hi ha modificacions, malgrat aquesta afirmació, a la proposta de text del projecte normatiu aportada sí figuren modificacions en la tarifa

corresponent a determinats apartats d'aquests epígrafs, la qual cosa constitueix una contradicció amb l'afirmació esmentada que convindria aclarir.

IV.- Conclusió

El Consell Tributari informa que, un cop considerades les observacions realitzades, pot continuar la tramitació de l'Ordenança, si bé amb les adaptacions posades de manifest.

El Consell Tributari, en sessió de 7 d'octubre de 2024, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal general. La sol·licitud d'emissió d'informe de 9 de setembre de 2024 s'acompanya en la mateixa data amb els següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu i (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

El present informe se centra en l'anàlisi d'aquells preceptes, o parts d'ells, que han estat identificats pel propi Ajuntament com objecte de modificació en la proposta normativa lliurada al Consell Tributari en data 9 de setembre de 2024 i que es transcriuen de forma destacada.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que ara se sotmet a informe del Consell Tributari proposa canvis respecte del text normatiu de l'Ordenança fiscal general, en concret, respecte dels articles 66 , 67 i 71 (En relació amb la utilització de les tècniques i mitjans informàtics i telemàtics), sol·licituds de fraccionament i ajornament (art. 121.1 i 127.1), terminis d'ingrés i recàrrecs per declaració extemporània (art.130.3) i recaptació en període executiu (art.131è)

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic-financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'Ordenança. En particular, respecte d'aquesta proposta normativa s'incorpora la documentació assenyalada en l'encapçalament d'aquest informe.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents previsions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

1.- La proposta normativa dels articles 66, 67, 71, 121.1, 127.1, 130.3 i 131è de la OF referida que avui es planteja és idèntica a la analitzada pel Consell Tributari en el seu

informe CT 266/23, aprovat en sessió de 4 d'octubre de 2023 i, per tant, essent la mateixa proposta normativa es donen per reproduïts aquí, sense necessitat de transcriure novament, els fonaments desenvolupats àmpliament en aquell informe. Tot i així, el Consell exposa a continuació una valoració sintètica de les propostes normatives.

2.- En concret, se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació dels articles que seguidament referim, que regulen l'objecte i l'àmbit de la utilització de les noves tecnologies, la nova redacció dels quals és la següent:

“Art. 66è. Objecte i àmbit. L'Administració tributària municipal ha d'utilitzar les tècniques i mitjans electrònics, informàtics i telemàtics en el desenvolupament de les seves activitats, procediments i en les relacions amb les persones contribuents i els/les seus/ves representants, d'acord amb allò disposat a la legislació del procediment administratiu comú, i de l'Ordenança reguladora de l'administració electrònica de l'Ajuntament de Barcelona assegurant la disponibilitat, l'accés, la integritat, l'autenticitat, la confidencialitat i la conservació de les dades, informacions i serveis que es gestionin en l'exercici de les seves competències.

Els tràmits actualment operatius per via electrònica es troben al web de l'Institut Municipal d'Hisenda (ajuntament.barcelona.cat/hisenda).

Art. 67è. Drets i deures de les persones ciutadanes i limitacions. La utilització de les tècniques indicades a l'article anterior garanteix els drets així com els deures establerts en l'Ordenança reguladora de l'administració electrònica de l'Ajuntament de Barcelona i té les limitacions establertes per la Constitució i la resta de l'ordenament jurídic i no podrà generar, en cap cas, l'existència de restriccions o discriminacions de qualsevol naturalesa en l'accés de les persones contribuents a la prestació dels serveis o a qualsevol actuació o procediment administratiu.”

“Art. 71è. Tràmits i procediments per via telemàtica.

1. L'Administració tributària municipal impulsa la utilització preferent de mitjans electrònics en els procediments administratius, mitjançant la progressiva implantació d'aquests a través de la Seu Electrònica Municipal.

La ubicació de la Seu Electrònica de l'Ajuntament de Barcelona és l'adreça <https://seuelectronica.ajuntament.barcelona.cat>.

D'acord amb allò establert a la Llei 39/2015 d'1 d'octubre, i de l'Ordenança reguladora de l'administració electrònica de l'Ajuntament de Barcelona s'estableix que han d'efectuar obligatòriament per mitjans electrònics els tràmits i procediments administratius operatius i els que progressivament s'incorporin a la Seu Electrònica de l'Ajuntament:

- Les persones jurídiques i les entitats sense personalitat jurídica
- Els professionals que actuïn en representació de les persones contribuents
- Qualsevol persona que actuï com a mandatari/ària o en representació d'una persona contribuent obligada a relacionar-se electrònicament.

Mitjançant una disposició de caràcter general de la Comissió de Govern, es pot estendre aquesta obligació de relacionar-se electrònicament amb l'Administra-

ció municipal, ja sigui amb caràcter global o només per a determinats procediments, a certs col·lectius de persones físiques que, per raó de la seva capacitat econòmica, tècnica, dedicació professional o altres motius, quedi acreditat que tenen accés i disponibilitat als mitjans electrònics necessaris.

2. No obstant això, de conformitat amb l'article 13.1 e) de la Carta Municipal de Barcelona, l'alcalde/ssa, per decret, pot ampliar els supòsits en què s'hagin de presentar per mitjans telemàtics les declaracions, autoliquidacions, comunicacions, sol·licituds i qualsevol altre document amb transcendència tributària."

El Consell Tributari va manifestar que la referència a l'Ordenança municipal reguladora de l'administració electrònica en la utilització de les noves tecnologies en l'àmbit tributari era adequada perquè així s'incorporaven totes les innovacions tecnològiques més recents d'utilització a l'Ajuntament, sense necessitat d'actualitzar-les anualment.

La modificació proposada es considera adient i cap objecció es realitza a la proposta normativa, si bé, respecte a la redacció de l'art. 66, hem de tornar a insistir en una petita correcció d'estil que es va proposar i que no ha estat recollida a la proposta normativa, la qual, vam informar en el termes següents:

"Quan s'indica: "(...) i de l'Ordenança reguladora de l'administració electrònica de l'Ajuntament de Barcelona(...)"

S'hauria de dir; "(...) i a l'Ordenança reguladora (...)"

Si el precepte disposa que l'Administració tributària municipal ha d'utilitzar les tècniques i mitjans electrònics i telemàtics d'acord amb allò disposat a la legislació del procediment administratiu comú, s'ha d'afegir, en concordança, que també serà d'acord a la Ordenança reguladora de l'Administració electrònica".

3.- El projecte normatiu de l'Ordenança fiscal general proposa modificar l'article 121.1 sobre sol·licitud d'ajornament o fraccionament, amb el contingut següent:

"Art. 121è. Sol·licitud.1. Les sol·licituds d'ajornament o fraccionament dels deutes tributaris i altres de dret públic es poden presentar en el període voluntari d'ingrés o, si aquest ha finalitzat, en el període executiu.

La presentació d'una sol·licitud d'ajornament o fraccionament en període voluntari impedeix l'inici del període executiu, però no la meritació de l'interès de demora en els termes de l'article 120è d'aquesta Ordenança.

No obstant això, sí que s'iniciarà el període executiu, quan anteriorment s'hagi denegat, respecte del mateix deute tributari, una altra sol·licitud prèvia d'ajornament o fraccionament, i s'hagi obert un altre termini d'ingrés sense que aquest s'hagi produït

Les sol·licituds d'ajornament o fraccionament en període executiu es poden presentar fins al moment en què es notifiqui a l'obligat l'acord d'alienació dels béns embargats."

La Gerència de Pressupostos i Hisenda motiva la modificació proposada en la necessitat d'adequació de l'Ordenança fiscal general a la regulació prevista a l'article

161.2 de la LGT, modificada arran de l'aprovació de la Llei 11/2021, de 9 de juliol, de mesures de prevenció i lluita contra el frau fiscal.

La modificació proposada s'ajusta a la Llei general pel que no mereix cap objecció.

4.- El projecte normatiu de l'Ordenança fiscal general proposa modificar l'article 127.1 sobre dispensa de garanties, amb el contingut següent:

“1. Si el deute total a fraccionar és inferior a 50.000 € i el període màxim de duració del fraccionament és de tres anys no s'exigirà cap garantia. Tampoc no s'exigirà cap garantia quan el deute que es vol ajornar sigui inferior a 50.000 €.”

La Gerència de Pressupostos i Hisenda considera que la modificació ve motivada per la voluntat d'equiparar el límit per a la dispensa de garanties al de l'Agència Estatal d'Administració Tributària, ja que arran de l'entrada en vigor el dia 15/04/2023 de l'Ordre HFP/311/2023, de 28 de març, es va elevar a 50.000 euros el límit de l'exempció de l'obligació d'aportar garanties en les sol·licituds d'ajornament i fraccionament de pagament dels deutes de dret públic.

Aquest Consell Tributari no té res a objectar ja que la modificació s'emmarca dins de l'autonomia municipal i la potestat tributària establerta a l'article 106 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, de Bases del règim local i l'article 12 del TRLRHL.

5.- El projecte normatiu de l'Ordenança fiscal general proposa modificar l'article 130.3 sobre terminis d'ingrés i recàrrecs per declaració extemporània, amb el contingut següent:

“3. Els ingressos corresponents a declaracions-liquidacions o autoliquidacions presentades fora de termini sense requeriment previ, així com les liquidacions derivades de declaracions presentades fora de termini sense requeriment previ, han d'incloure els recàrrecs següents:

a) El recàrrec serà un percentatge igual a l'1 per cent més un altre 1 per cent addicional per cada mes complet de retard amb què es presenti l'autoliquidació o declaració respecte a la finalització del termini establert per a la seva presentació i el seu ingrés.

L'esmentat recàrrec es calcularà sobre l'import a ingressar resultant de les autoliquidacions o sobre l'import de la liquidació derivada de les declaracions extemporànies i exclourà les sancions que s'hagin pogut exigir i els interessos de demora meritats fins a la presentació de l'autoliquidació o declaració.

b) Si la presentació de l'autoliquidació o declaració s'efectua una vegada transcorregut 12 mesos des de la finalització del termini establert per a la presentació, el recàrrec serà del 15 per cent i exclourà les sancions que s'hagin pogut exigir. En aquests casos, s'exigiran els interessos de demora pel període transcorregut des de l'endemà de la finalització dels 12 mesos posteriors a l'acabament del termini establert per a la presentació fins el moment en què l'autoliquidació o declaració s'hagi presentat.

En les liquidacions derivades de declaracions presentades fora de termini sense requeriment previ no s'exigiran interessos de demora pel temps transcorre-

gut des de la presentació de la declaració fins a la finalització del termini de pagament en període voluntari corresponent a la liquidació que es practiqui, sense perjudici dels recàrrecs i interessos que correspongui exigir per la presentació extemporània.”

La Gerència de Pressupostos i Hisenda explica que l'objectiu de la modificació és l'adaptació de l'apartat 3 de l'article 130 de l'Ordenança fiscal general al contingut de l'article 27 de la LGT, modificat arran de l'aprovació de la Llei 11/2021, de 9 de juliol, de mesures de prevenció i lluita contra el frau fiscal.

Aquest Consell Tributari considera que la modificació proposada s'ajusta a la disposició de l'article 27 de la LGT, pel que no procedeix realitzar cap retret.

6.- El projecte normatiu de l'Ordenança fiscal general proposa modificar l'article 131è sobre iniciació del període executiu amb el contingut següent:

“Art. 131è. Iniciació del període executiu.1. El període executiu s'inicia:

a) Per al cas dels deutes liquidats i notificats per l'Administració tributària municipal, el dia següent al del venciment del termini de pagament en període voluntari, sense que hagin estat ingressats.

b) En el cas de deutes a ingressar mitjançant declaracions-liquidacions o autoliquidacions presentades sense practicar el corresponent ingrés, quan acabi el termini fixat en l'article 43è d'aquesta Ordenança o, si aquest termini s'ha exhaurit, el dia següent a la presentació de l'autoliquidació.

2. La presentació d'una sol·licitud d'ajornament, fraccionament o compensació en període voluntari impedeix l'inici del període executiu durant la tramitació d'aquestes sol·licituds.

No obstant això, les sol·licituds a què es refereix el paràgraf anterior així com les sol·licituds de suspensió i pagament en espècie no impedeixen l'inici del període executiu quan anteriorment s'hagi denegat, respecte del mateix deute tributari, una altra sol·licitud prèvia d'ajornament, fraccionament, compensació, suspensió o pagament en espècie en període voluntari i s'hagi obert un altre termini d'ingrés sense que aquest s'hagi produït.

La interposició d'un recurs o reclamació en temps i forma contra una sanció impedeix l'inici del període executiu fins que la sanció sigui ferma en via administrativa i hagi finalitzat el termini per a l'ingrés voluntari del pagament.

La declaració de concurs no suspèn el termini voluntari de pagament dels deutes que tinguin la qualificació de concursal, d'acord amb el text refós de la Llei concursal, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2020, de 5 de maig, sense perjudici que les actuacions del període executiu es regeixin pel que disposa aquest text refós.

3. Una vegada començat el període executiu, l'Administració tributària municipal ha de dur a terme la recaptació dels deutes liquidats o autoliquidats a què es refereix l'apartat anterior pel procediment de constrenyiment sobre el patrimoni de l'obligat al pagament.

4. L'inici del període executiu determina la meritació de tres tipus de recàrrecs

a) El recàrrec executiu del 5%, que s'aplica quan la totalitat del deute tributari no ingressat en període voluntari se satisfaci abans de la notificació de la provisió de constrenyiment.

b) El recàrrec de constrenyiment reduït del 10%, que s'aplica quan la totalitat del deute no ingressat en període voluntari i el propi recàrrec se satisfacin abans de la finalització del termini atorgat per al pagament del deute contret previst a l'article 43è.4 d'aquesta Ordenança.

c) El recàrrec de constrenyiment ordinari del 20%, que s'aplica quan no concorrin les circumstàncies previstes a les lletres a) i b).

5. *El recàrrec de constrenyiment ordinari és compatible amb els interessos de demora meritats des de l'inici del període executiu. Quan resulti exigible el recàrrec executiu o el recàrrec de constrenyiment reduït no s'exigiran els esmenats interessos de demora."*

La Gerència de Pressupostos i Hisenda motiva la modificació proposada per tal d'adaptar l'Ordenança fiscal general al contingut de l'article 161.2 de la LGT, modificat arran de l'aprovació de la Llei 11/2021, de 9 de juliol, de mesures de prevenció i lluita contra el frau fiscal. Es canvia el número als apartats 3, 4 i 5 del precepte, com a conseqüència de la incorporació d'un nou apartat segon.

Aquest Consell Tributari considera que la modificació proposada s'ajusta a la disposició de l'article 161.2 de la LGT, pel que no procedeix realitzar cap retret.

IV.- Conclusió

El Consell Tributari considera que les modificacions proposades en el text actualment vigent de l'Ordenança fiscal general s'ajusten a dret, sense perjudici de les observacions posades de relleu en el cos del present informe.

El Consell Tributari, en sessió de 7 d'octubre de 2024, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.1, reguladora de l'Impost sobre béns immobles. La sol·licitud d'emissió d'informe de 9 de setembre de 2024 s'acompanya en la mateixa data amb els següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu, (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta, i (iii) informe de 19 de maig de 2023 de la Direcció de Serveis Jurídics sobre la modificació relativa a la bonificació per lloguer social.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

El present informe se centra en l'anàlisi d'aquells preceptes, o parts d'ells, que han estat identificats pel propi Ajuntament com objecte de modificació en la proposta normativa lliurada al Consell Tributari en data 9 de setembre de 2024 i que es transcriuen de forma destacada.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari afecta al tipus impositiu aplicable a determinades categories de béns immobles (art. 7è.2), a la bonificació establerta per als sistemes d'aprofitament tèrmic o elèctric (art. 9è.6) i a la regulada per als immobles d'ús residencial destinats a lloguer social (art. 9è.8), al recàrrec aplicable als immobles desocupats (art. 10è), a l'annex relatiu als usos cadastrals i, per últim, es proposa la introducció d'una disposició transitòria relacionada amb la modificació del tipus impositiu que s'ha esmentat amb anterioritat.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents precisions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 7è, punt 2; de l'article 9è, punts 6 i 8; de l'article 10è i del quadre dels valors cadastrals assignat als usos, establerts a la normativa cadastral per a la valoració de les construccions, a partir dels quals s'aplicarà el tipus específic, que figura a l'Annex de la referida OF; així com la introducció d'una disposició transitòria que abans no existia.

1.- Respecte de l'article 7è, punt 2, el projecte d'ordenança proposa la modificació següent (es marquen en color vermell els canvis respecte a la redacció anterior):

“2. El tipus de gravamen general serà el 0,66%, quan es tracti de béns immobles urbans.

Quan es tracti de béns immobles urbans que, exclosos els d'ús residencial, tinguin assignat els usos, establerts a la normativa cadastral per a la valoració de les construccions, relacionats a l'annex d'aquesta ordenança, s'aplicarà el tipus previst al referit annex.

El tipus específic solament s'aplicarà, com a màxim, al 10% dels béns immobles urbans que, per cada ús, tingui major valor cadastral, segons valors que s'indiquen a l'annex d'aquesta ordenança.

En l'annex s'indica el llindar de valor per cada ús, a partir del qual serà d'aplicació el tipus específic.

El tipus de gravamen serà el 0,66%, quan es tracti de béns immobles rústics.

El tipus de gravamen aplicable als béns de característiques especials serà l'1,30%.”

La modificació proposada es refereix tant al tipus específic com al tipus de gravamen aplicable als béns immobles de característiques especials.

Pel que fa al tipus de gravamen específic, s'omet la seva determinació en el precepte que ens ocupa, on estava fixat ara, i es trasllada a l'annex de l'ordenança, la qual cosa ha de facilitar la diferenciació de tipus específic en atenció als usos cadastrals, que abans no era necessària ja que hi havia un tipus específic únic (1%), però que ara resulta d'utilitat en tant que s'ha introduït un nou tipus (1,17%) per a l'ús “oci i hostaleria”. Per tant, la modificació proposada té una clara motivació i utilitat des del moment en què el tipus específic ha deixat de ser únic per a tots els supòsits de béns immobles urbans exclosos els d'ús residencial i la solució de tècnica legislativa adoptada resulta raonable i justificada.

Quant al tipus aplicable als béns de característiques especials, al document (ii) dels documents aportats, on consta la motivació de la proposta, es diu que “es modifica el tipus aplicable als BICES, per tal d'homologar-ho al tipus previst en les ordenances fiscals de la pràctica totalitat de municipis amb port situats a l'Estat espanyol, exhaurint d'aquesta manera l'espai fiscal existent en aquest àmbit. L'aplicació d'aquest increment es preveu que es pugui fer de forma progressiva, en un període transitori de tres anys, d'acord amb una nova disposició transitòria destinada a facilitar l'aplicació d'aquesta mesura, de forma que durant 2025 s'apliqui un tipus del 1,06%, durant 2026 de l'1,18% i finalment a partir de 2027 el tipus previst de l'1,30%.”. Per tant,

l'Ajuntament, en exercici de la seva autonomia, ha decidit adoptar un nou tipus impositiu per arribar al límit legal màxim, però diferint, això sí, l'aplicació del tipus de l'1,30% a les meritacions de l'impost que es produeixin des de l'1 de gener de 2027 inclòs, amb la incorporació a l'Ordenança d'una nova disposició transitòria que permet un increment progressiu durant tres exercicis per tal de permetre als contribuents afectats una adaptació gradual a l'augment impositiu. Aquesta tècnica normativa de dret transitori ja ha estat emprada per l'Ajuntament de Barcelona anteriorment, com per exemple, en l'Ordenança fiscal reguladora del recàrrec a l'Impost sobre estades en establiments turístics, i sobre la mateixa aquest Consell Tributari no ha manifestat cap objecció (Expedient 96/20).

Per tant, en la mesura que s'ajusten a la legalitat, aquest Consell no té res a objectar sobre les modificacions referides.

2.- Es modifica la bonificació de l'apartat 6 de l'article 9è que passa a tenir la redacció següent (es marquen en color vermell els canvis respecte a la redacció anterior):

*“6. Sistemes d'aprofitament **tèrmic o elèctric** de l'energia provinent del sol. **Gaudiran** d'una bonificació del 50% de la quota íntegra de l'impost **els béns** immobles de naturalesa urbana destinats a l'ús **cadastral** residencial o terciari, i del 30% els destinats a ús **cadastral d'activitat** industrial, en els quals s'hagin instal·lat sistemes per a l'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia provinent del sol, durant **un màxim de** tres períodes impositius següents a la data de la sol·licitud de legalització **al Registre d'Autoconsum de Catalunya (RAC) o el Registre d'Instal·lacions Productores en Règim Especial (RIPRE).***

La sol·licitud de bonificació s'haurà de realitzar dins un termini màxim de 12 mesos des de la data de sol·licitud de legalització al Registre d'Autoconsum de Catalunya (RAC) o el Registre d'Instal·lacions Productores en Règim Especial (RIPRE).

Als efectes de l'aplicació de la bonificació, si la sol·licitud de bonificació es formula:

- dins els primers 6 mesos, a comptar des de la data de sol·licitud de legalització, el període de bonificació serà de 3 exercicis següents a la data de sol·licitud de legalització.

- transcorregut el termini de 6 mesos des de la data de sol·licitud de legalització i fins els 12 mesos següents a la data de sol·licitud de legalització, la bonificació serà dels 2 exercicis següents a la data de sol·licitud de legalització

- transcorreguts 12 mesos des de la data de sol·licitud de legalització, la sol·licitud de bonificació tindrà el caràcter d'extemporània i es perdrà el dret a la bonificació.

A efectes de l'ús del bé immoble, es considera ús del sector terciari, la classificació dels usos cadastrals següent:

C: Comerç
G: Oci i Hostaleria
K: Esportiu
O: Oficines
P: Edificis singulars
E/R: Cultural i Religiós
T: Espectacles
Y: Sanitat i beneficència

L'aplicació d'aquesta bonificació estarà condicionada a que:

- *la instal·lació solar no sigui obligatòria per normativa;*
- *s'hagi enregistrat la sol·licitud del RAC o RIPRE a l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya;*
- *l'Ajuntament hagi acceptat el comunicat d'obres que correspongui, havent-se practicat l'autoliquidació de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres (ICIO) i pagat el tribut corresponent;*
- *el subjecte passiu justifiqui la seva participació econòmica en el cas d'instal·lacions comunitàries, entenent aquesta com la participació directa o indirecta en el finançament de la inversió necessària;*
- *el subjecte passiu no sigui beneficiari de la bonificació de l'IAE per la mateixa instal·lació i entitat.*

En general, l'import acumulat de la bonificació en els tres anys no pot superar l'import de la participació econòmica de la persona sol·licitant en la instal·lació de generació en el cas d'instal·lacions col·lectives o el cost de la instal·lació en el cas que es tracti d'una instal·lació individual. En el cas que l'ús principal de l'edifici estigui inclòs al sector terciari o l'ús cadastral d'activitat Industrial, l'import màxim de la bonificació acumulat en els tres 3 anys serà el criteri més restrictiu dels següents: 12.000 € o el cost de la instal·lació.

En qualsevol cas, s'haurà de reintegrar l'import econòmic corresponent a l'excés de bonificació, de forma proporcional a la participació del subjecte passiu.

A aquest efecte, el cost de la instal·lació -que s'obté com a suma dels costos de subministrament, instal·lació i posada en marxa de la instal·lació, excloent els costos dels treballs previs, d'instal·lació de bateries o derivats del compliment d'altres exigències normatives-, es considerarà amb IVA, en el cas que la sol·licitud la faci una persona física, i sense IVA, en cas de sol·licitud per una persona jurídica.

Amb la sol·licitud de bonificació s'haurà d'adjuntar, de forma íntegra, la següent documentació:

a) una única instància de sol·licitud de bonificació per instal·lació segons model 1 publicat a <https://ajuntament.barcelona.cat/hisenda/ca/>

b) el document d'autoliquidació de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres (ICIO) que acrediti el seu pagament. Aquest extrem podrà ser verificat directament per l'administració, en cas de manca d'aportació pels interessats;

c) la factura de l'empresa instal·ladora per al subministrament, execució i **posada en marxa de la instal·lació desglossada per conceptes, segons model 2 publicat a <https://ajuntament.barcelona.cat/hisenda/ca/>.**

Es requerirà una justificació addicional quan el cost de la instal·lació superi en més d'un 20% el pressupost presentat amb el Comunicat d'obres;

d) l'acord o justificació de la participació econòmica directa o indirecta de la/es persona/es sol·licitant/s i terceres parts implicades en l'execució de la instal·lació,

e) En el cas de sistemes solars tèrmics:

- el certificat final i d'especificacions tècniques de la instal·lació per a l'aprofitament d'energia solar tèrmica signat per l'instal·lador o el director de l'obra, segons model 2 publicat a <https://ajuntament.barcelona.cat/hisenda/ca/> i

- el document d'acusament de rebuda de la declaració responsable per a instal·lacions tèrmiques en edificis emès per l'Oficina de Gestió Empresarial de la Generalitat de Catalunya;

f) en el cas de sistemes solars fotovoltaics:

- el certificat de direcció i Acabament de l'Obra signat per la Direcció d'Obra o Tècnic/a competent i

- el document d'acusament de rebuda de la sol·licitud de l'autorització d'explotació definitiva per a la instal·lació generadora d'autoconsum o registre d'Instal·lacions d'Autoconsum de Catalunya (RAC).

Seran d'aplicació les condicions de la ordenança fiscal en vigor en la data d'admissió del Comunicat d'Obres a l'Ajuntament."

La nova redacció és substancialment idèntica a la proposada per a l'any 2024 i que va ser informada per aquest CT en l'expedient 267/23, per la qual cosa correspon ara remetre a aquell informe i donar per reproduïdes les consideracions efectuades en l'esmentat informe. Al respecte, i atès que la proposta actual reproduïx la redacció i no incorpora la totalitat de les observacions realitzades en aquell moment, caldrà reiterar-les fent notar que:

-S'observa que respecte a la sol·licitud presentada després dels dotze mesos i abans dels 24, no s'ha seguit la mateixa línia de limitar el benefici segons la mecànica de les dues previsions precedents. Es tracta d'una opció legítima que, per coherència sistemàtica, requeriria d'una motivació sobre el seu ajust a la finalitat que justifica aquestes previsions.

-No s'ha incorporat ara a l'expedient l'informe de 12 d'agost de 2023 de l'Agència d'Energia de Barcelona sobre la modificació relativa a la bonificació per la instal·lació de sistemes d'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia provinent del sol, on es justificava la procedència d'alguna de les modificacions que es volien introduir per a l'any 2024 i que ara s'han tornat a reproduir. En canvi, sí s'adjunta En relació amb aquests aspectes l'informe de l'Agència d'Energia de Barcelona, sobre la proposta de modificació del text normatiu de les ordenances fiscals del 2025 per a la bonificació de l'IBI, IAE i ICIO per a les instal·lacions solars voluntàries.

-En la proposta, l'Impost sobre el valor afegit (IVA) s'exclou del cost d'instal·lació quan la bonificació la sol·licita una persona jurídica i, sense cap altra menció o acla-

riment, es considera cost quan la bonificació la sol·licita una persona física, sense atendre l'eventual condició d'empresari que podria concórrer en una persona física i, per tant, sense considerar la seva condició de subjecte passiu de l'IVA. Si, com sembla deduir-se de la redacció, l'exclusió de l'IVA de la base per a calcular la bonificació deriva de que una persona jurídica té la possibilitat de deduir-se les quotes suportades per l'impost, mentre que una persona física no se'l pot deduir i l'ha de suportar a títol definitiu, es tracta d'una premissa incorrecta, atès que hi ha persones físiques que són subjectes passius de l'IVA i poden deduir-se l'IVA suportat, mentre que les entitats jurídiques que presten serveis exempts (per exemple, serveis educatius) no poden deduir-se les quotes suportades.

En definitiva, seria convenient considerar l'IVA com a cost per aquells subjectes que no tenen dret a deduir-se l'IVA suportat, tant si són persones físiques com jurídiques..

-A més, s'observa que, tant en la regulació de la bonificació per aprofitament d'energia solar proposada per a l'IAE com en aquesta proposta de regulació de l'IBI, existeix un incís segons el qual: "*Seran d'aplicació les condicions de l'ordenança fiscal en vigor en la data d'admissió del Comunicat d'Obres a l'Ajuntament*". Aquesta previsió hauria d'anar referida, no a les condicions –s'entén tècniques i fiscals– de l'ordenança fiscal en vigor en la data del referit document, sinó a les condicions –tècniques i fiscals– de l'ordenança fiscal vigent al temps de la sol·licitud de la bonificació.

3.- La redacció vigent de l'article 9è.8 és la següent:

"8. Lloguer social Els béns immobles en els quals es desenvolupi una activitat econòmica destinada al lloguer social d'habitatges, ja siguin gestionats per la Borsa d'habitatge de lloguer de Barcelona, per entitats o empreses de titularitat pública o bé per altres subjectes privats quan estiguin inclosos en d'altres programes municipals o quan provinguin de d'altres acords de col·laboració público-privada, o destinada a la cessió d'ús d'habitatges per part de cooperatives d'habitatge en cessió d'ús d'entitats sense ànim de lucre i d'iniciativa social, podran gaudir d'una bonificació del 95% en la quota, amb caràcter indefinit, prèvia sol·licitud del subjecte passiu, i tota vegada que aquestes activitats econòmiques siguin declarades d'especial interès o utilitat municipal per concórrer circumstàncies socials que justifiquin aquesta declaració. L'acord de declaració d'especial interès o utilitat municipal serà adoptat, per la Comissió del Consell Municipal que tingui la competència en matèria d'Hisenda. La bonificació tindrà efectes en l'exercici següent en què es presenti la sol·licitud en els casos de rebuts de padró i des de la data inicial del període liquidat en els casos de nova liquidació.

Qui gaudeixi d'aquesta bonificació quedarà obligat/da a comunicar a l'Ajuntament les variacions que es produeixin i que tinguin transcendència sobre la mateixa, sense perjudici del reintegrament a la hisenda local de l'import i els interessos de demora que resultin d'aplicació."

La nova redacció que es proposa és aquesta:

"8. Lloguer social. Gaudiran d'una bonificació del 95 % de la quota íntegra de l'impost, prèvia sol·licitud del subjecte passiu, els béns immobles d'ús residencial,

que destinats al lloguer d'habitatge amb renda limitada per una norma jurídica, siguin gestionats per la Borsa d'habitatge de lloguer de Barcelona, per entitats o empreses de titularitat pública o bé per altres subjectes privats quan estiguin inclosos en d'altres programes municipals o quan provenguin d'altres acords de col·laboració públic-privada, o destinats a la cessió d'ús d'habitatges per part de cooperatives d'habitatge en cessió d'ús d'entitats sense ànim de lucre i d'iniciativa social. La bonificació tindrà efectes en l'exercici següent en què es presenti la sol·licitud en els casos de rebuts de padró i des de la data inicial del període liquidat en els casos de nova liquidació. Qui gaudeixi d'aquesta bonificació quedarà obligat/da a comunicar a l'Ajuntament les variacions que es produeixin i que tinguin transcendència sobre la mateixa, sense perjudici del reintegrament a la hisenda local de l'import i els interessos de demora que resultin d'aplicació."

La modificació proposada coincideix amb la ja informada per aquest CT en el abans referit expedient 267/23, per la qual cosa caldrà fer remissió a les consideracions que es van efectuar en aquell moment i que venien a posar de manifest que la modificació suposava substituir la bonificació fins ara existent per als béns immobles en els quals es desenvolupi una activitat econòmica destinada al lloguer social d'habitatges, que s'articulava a través de la previsió continguda en l'article 74.2 *quàter* del TRLRHL mitjançant la declaració d'especial interès per part de la Comissió de Plenari d'Economia i Hisenda, per una altra que adapta la normativa municipal a l'habilitació legal continguda a l'article 74.6 del TRLRHL en la redacció donada al mateix pel reial decret-llei 7/2019, d'1 de març, que permet bonificar l'impost als immobles d'ús residencial destinats a lloguer d'habitatge amb renda limitada per norma jurídica.

En tot cas, aquesta modificació ja va ser prèviament informada favorablement pels Serveis Jurídics de l'Ajuntament, segons l'informe de data 19 de maig de 2023 que figura a l'expedient.

4.- Es proposa una nova redacció per a l'article 10è que és la següent (amb els afegits respecte a la redacció anterior en color vermell):

"1. S'aplicarà un recàrrec del 50 per cent de la quota líquida de l'impost respecte dels immobles d'ús residencial que es trobin permanentment desocupats. Als efectes de l'aplicació d'aquest recàrrec tindrà la consideració d'immoble d'ús residencial desocupat amb caràcter permanent aquell habitatge que estigui desocupat de forma continuada i sense causa justificada, per un termini superior a dos anys i pertanyi a titulars de quatre o més immobles d'ús residencial.

2. Aquest recàrrec serà del cent per cent de la quota líquida de l'impost quan el període de desocupació sigui superior als tres anys. Així mateix, el percentatge de recàrrec que correspongui, d'acord amb allò regulat anteriorment, s'incrementarà en un 50 per cent addicional en cas d'immobles que pertanyin a titulars de dos o més immobles d'ús residencial desocupats, dins del terme municipal de Barcelona.

3. Per a la declaració de l'habitatge en situació de desocupació permanent, els òrgans competents en matèria d'habitatge hauran d'instruir el procediment

previst a la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge, que exigirà l'acreditació dels indicis de desocupació i comprovacions establertes als articles 41.4 i 41.5 de la Llei 18/2007, del dret a l'habitatge, i l'audiència prèvia del subjecte passiu perquè pugui comparèixer a l'expedient i al·legar el que considerin oportú, particularment, En relació amb l'existència d'alguna de les causes justificades de desocupació.

Seran causes justificades de desocupació de l'habitatge, que s'hauran d'acreditar al corresponent procediment per a la declaració de l'habitatge en situació de desocupació permanent, exclusivament, les previstes al text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals.

*4. Aquest recàrrec es meritara el 31 de desembre i es liquidarà anualment als subjectes passius de l'impost, una vegada **constatada** la desocupació de l'immoble en l'esmentada data, **juntament amb l'acte administratiu que la declari.***

*Per part dels òrgans competents en matèria d'habitatge s'emetrà certificació de tots els habitatges que a data 31 de desembre hagin estat objecte d'una declaració administrativa de situació de desocupació permanent que sigui executiva i continuï vigent en aquesta data, de la que es donarà trasllat a l'Institut Municipal d'Hisenda per tal que procedeixi a liquidar **el corresponent recàrrec** de la quota líquida de l'impost, d'acord amb el calendari fiscal corresponent a l'exercici."*

Aquesta modificació coincideix també amb la ja informada per aquest CT en el abans referit expedient 267/23, per la qual cosa caldrà fer remissió a les consideracions que es van efectuar en aquell moment en tant s'expressava que el canvi de redactat de la norma obeeix a la nova redacció de l'article 72.4 del TRLRHL, modificat per la disposició final tercera de la Llei estatal 12/2023, de 24 de maig, pel dret a l'habitatge, que dona una nova regulació al concepte de bé immoble desocupat amb caràcter permanent, a les causes justificades de desocupació de l'habitatge, així com als recàrrecs a aplicar. Per tant, la modificació de l'OF proposada no afegeix cap element nou que resulti necessari analitzar sinó que constitueix una mera refosa de la redacció anterior de l'article 10è amb la nova regulació legal, per la qual cosa no és necessari fer majors consideracions sobre l'actualització del precepte que ara es produeix.

5.- S'incorpora una nova disposició transitòria amb el redactat següent:

"Disposició transitòria. Per tal de facilitar l'aplicació progressiva de l'increment del tipus aplicable als béns immobles de característiques especials (BICES) s'estableix el següent règim transitori, de forma que a partir de l'1 de gener de 2027 resultarà aplicable el tipus previst a l'article 7è d'aquesta ordenança fiscal:

ANY	TIPUS APLICABLE
2025	1,06%
2026	1,18%"

Aquesta previsió vindria a complementar la modificació proposada de l'article 7è.2 i respon a la voluntat municipal de que l'increment del tipus de gravamen específic aplicable als béns de característiques especials tingui caràcter gradual i progressiu fins arribar al màxim legal previst, la qual cosa ja ha estat tractada amb anterioritat i no requereix ara fer cap consideració addicional.

6.- Finalment, es proposa una nova redacció del quadre dels valors cadastrals assignats als usos, establerts a la normativa cadastral per a la valoració de les construccions, a partir dels quals s'aplicarà el tipus específic, que figura a l'Annex de l'OF 1.1. La nova redacció amb els afegits respecte a la redacció anterior en color vermell és la següent:

“Quadre dels valors cadastrals assignat als usos, establerts a la normativa cadastral per a la valoració de les construccions, a partir dels quals s'aplicarà el tipus específic.

	Ús	Valor cadastral	Tipus aplicable
I	Indústria	699.527,88	1%
O	Oficines	661.900,70	1%
C	Comerç	314.572,95	1%
K	Esportiu	4.347.259,14	1%
T	Espectacles	4.381.188,36	1%
G	Oci i Hostaleria	5.285.394,10	1,17%
Y	Sanitat i beneficència	3.790.097,08	1%
E/R	Culturals i religiosos	5.345.103,09	1%
P	Edificis singulars	9.234.878,24	1%”

Per una banda, la nova redacció suposa l'adaptació de l'ordenança a la literalitat de les previsions de l'annex del Reial decret 1020/1993, de 25 de juny i, a més, es proposa la supressió de l'ús aparcament. L'adaptació a la norma esmentada constitueix una mesura que entra dins de les facultats de disposició municipals i, atesa la sentència del Tribunal Suprem, de 31.01.2023, núm. 106/2023 (ECLI:ES:TS:2023:412) que posa en qüestió la procedència de l'ús aparcament, la seva supressió evitarà la conflictivitat amb els contribuents.

Per altra banda, la taula incorpora ara els tipus específics aplicables a les diferents categories de béns, que abans contenia l'article 7.2 de l'Ordenança. Aquesta nova ubicació pot resultar més aclaridora des d'un punt de vista merament formal en tant que ubica els tipus de gravamen al lloc on són enumerats els diferents usos dels immobles, cosa que té sentit ara en tant s'ha abandonat la fins ara vigent situació en què el tipus especial era únic amb la introducció d'un tipus diferenciat per als béns amb ús d' "oci i hostaleria". L'establiment d'aquest nou tipus diferenciat respecta els límits que l'art. 72.4 del TRLRHL permet a l'autonomia municipal, constituint una mera decisió de política fiscal. No obstant, per donar millor satisfacció al principi de transparència seria convenient afegir una explicació addicional dels motius específics que han servit de fonament a l'esmentada decisió.

Per últim, cal assenyalar que l'Ordenança és especialment curosa respecte a la determinació dels llindars dels valors dels diferents usos per adequar-la al límit del màxim del 10% per a cada tipus d'usos, establert en l'art.72.4 del TRLRH. En

aquest sentit, el criteri fixat recentment a la STS de 7 de juny de 2024 (recurs nº 826/2023) és que *“el establecimiento de tipos diferenciados de gravamen en el Impuesto sobre Bienes Inmuebles, previsto en el art. 72.4 TRLHL, no exige que la ordenanza fiscal reguladora del Impuesto sobre Bienes Inmuebles, en la que el ayuntamiento establezca tipos diferenciados -atendiendo a los usos establecidos en la normativa catastral para la valoración de las construcciones-, establezca expresamente el porcentaje de bienes inmuebles urbanos a los que se aplicará dicho tipo, sino que basta con señalar el umbral de valor para todos o cada uno de los usos, a partir del cual serán de aplicación los tipos incrementados, y es en la fase de aplicación donde deberá limitarse la aplicación del correspondiente tipo incrementado, como máximo, al 10 por ciento de los bienes inmuebles urbanos del término municipal que, para cada uso, tenga mayor valor catastral”*.

IV.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari no observa, en la proposta de text de l'ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l'ordenament jurídic, amb les precisions i observacions posades de relleu en el cos del present informe.

El Consell Tributari, en sessió de 7 d'octubre de 2024, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.2, reguladora de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica (IVTM). La sol·licitud d'emissió d'informe de 9 de setembre de 2024 s'acompanya en la mateixa data amb els següents documents: (i) la proposta de text del projecte normatiu i (ii) el document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

El present informe se centra en l'anàlisi d'aquells preceptes, o parts d'ells, que han estat identificats pel propi Ajuntament com objecte de modificació en la proposta normativa lliurada al Consell Tributari en data 9 de setembre de 2024 i que es transcriuen de forma destacada.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari queda circumscrita a les bonificacions regulades en els apartats 2 i 3 de l'article 7è del text de la referida Ordenança fiscal 1.2 i consisteix, d'una banda, en l'establiment d'una limitació material i altra temporal en aquestes bonificacions, i d'altra banda, en la previsió d'una condició com a requisit de concessió i gaudi de les referides bonificacions.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del RDL 2/2004 pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents previsions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

1.- Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 5.12 de la referida OF en els termes següents:

[...]

12. Les motocicletes elèctriques tenen la consideració, a l'efecte d'aquest impost, de motocicletes fins a 125 cc ~~i gaudiran de les bonificacions previstes en l'art. 7è~~".

Respecte a la redacció anterior, la modificació proposada consisteix doncs en suprimir l'incís final d'aquest article, mitjançant el qual s'estenien a les motocicletes elèctriques les bonificacions previstes en l'art. 7 de l'ordenança.

El Consell Tributari ja va informar sobre aquesta proposta de modificació en el seu Informe 268/23, al qual es remet íntegrament i en qual no es formula cap objecció de legalitat al respecte perquè essent aquesta una bonificació potestativa, de conformitat amb allò previst a l'article 95.6 del TRLRHL, els ens locals tenen potestat per regular els aspectes substantius i formals de les bonificacions previstes en el mateix precepte mitjançant ordenança fiscal. En aquest cas, l'Ajuntament justifica la seva opció en el caràcter antieconòmic de la gestió del tribut bonificat, després d'haver ponderat que l'opció d'eximir les motocicletes de l'impost per raons d'eficiència no tindria el suport legal que sí es preveu, a l'art. 62.4 TRLHL, En relació amb l'IBI.

2.- Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació dels apartats 2, 3 i 4 de l'article 7è de la referida OF en els termes següents:

"Art. 7è. Bonificacions.

[...]

2. Els vehicles ~~turismes de tot tipus (excepte remolcs)~~ classificats com a Zero emissions segons el registre de vehicles de la Direcció General de Trànsit gaudiran d'una bonificació del 75% de la quota de l'impost ~~durant els primers cinc anys a comptar des de la matriculació~~.

En el cas que es produeixi la meritació de l'impost i no es disposi de la classificació de vehicles amb Zero emissions per part de la Direcció General de Trànsit, gaudiran de la bonificació els vehicles ~~turismes~~ que siguin elèctrics.

3. Els vehicles ~~turismes~~, classificats com ECO que utilitzin combustible benzin, amb emissions fins a 120 gr/Km de CO₂, segons el registre de vehicles de la Direcció General de Trànsit gaudiran d'una bonificació del 50% de la quota de l'impost, ~~durant els primers cinc anys a comptar des de la matriculació definitiva del vehicle~~.

En el cas que es produeixi la meritació de l'impost i no es disposi de la classificació de vehicles amb emissions ECO per part de la Direcció General de Trànsit, gaudiran de la bonificació els vehicles que reuneixin qualsevol de les condicions següents:

a) *Que es tracti de vehicles que utilitzin com a combustible biogàs, gas natural comprimit, gas liquat, metà, metanol o hidrogen.*

b) *Que es tracti de vehicles híbrids que utilitzin combustible benzina, amb emissions fins a 120 gr/Km de CO2.*

4. Els vehicles de tot tipus (excepte remolcs), classificats com C, amb emissions fins a 120gr/km de CO2, segons el registre de vehicles de la Direcció General de Trànsit, o que utilitzin combustible benzina o bioetanol, amb emissions fins a 120 gr/km de CO2 i que tinguessin aplicada una bonificació durant els 5 primers anys des de la primera matriculació definitiva del vehicle, gaudiran de l'esmentat termini. Els turismes que fins ara tinguessin aplicada una bonificació de les establertes als apartats anteriors 2 i 3, gaudiran de la mateixa fins esgotar l'esmentat termini de cinc anys a comptar des de la matriculació."

Aquestes propostes ja van ser informades per part del Consell Tributari en el seu dictamen 268/23, al qual es remet íntegrament. En ell el Consell indicava que la referència específica als "turismes" en els transcrits apartats 2 i 3 de l'article 7è de l'OF 1.2 respon a la voluntat del Consistori d'introduir en la regulació de l'impost una limitació material que consisteix en reservar-les exclusivament a aquest tipus de vehicles i excloure-hi la resta, i tot seguit apuntava que no procedia cap retret de legalitat al respecte d'aquest límit referent a l'àmbit material de la bonificació en tant que l'Ajuntament de Barcelona fa ús de la potestat que al respecte li reconeix el citat article 95.6 del TRLRHL.

Així mateix el Consell Tributari ja va indicar en el referit dictamen que la referència expressa als apartats 2 i 3 transcrits a que el gaudi de la bonificació sigui "durant els primers cinc anys a comptar des de la matriculació definitiva del vehicle" constitueix el límit temporal que l'Ajuntament de Barcelona proposa introduir pel que fa a l'aplicació de la bonificació. I respecte d'aquesta limitació temporal el Consell Tributari no aprecia cap retret de legalitat per quan considera que el Consistori s'empara així mateix en la previsió continguda en el referit article 95.6 del TRLRHL.

En coherència amb aquesta limitació temporal de la bonificació –que es fixa en cinc anys des de la matriculació del vehicle turisme- l'Ajuntament inclou una norma de dret transitori a l'apartat 4 del referit precepte 7è de l'OF que suposa aplicar el límit dels 5 anys de bonificació als turismes que a la data d'entrada en vigor de la modificació de l'OF ja vingueren gaudint d'aquest benefici fiscal.

El Consell Tributari reitera que aquesta previsió de dret transitori és coherent amb la modificació proposada i que queda emparada pel referit article 95.6 del TRLRHL.

IV.- Conclusió

Un cop considerades les observacions realitzades pot continuar la tramitació de l'ordenança projectada.

10.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.3, reguladora de l'impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana. (Exp. 270/24)

El Consell Tributari, en sessió de 7 d'octubre de 2024, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.3, reguladora de l'impost sobre increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana. La sol·licitud d'emissió d'informe de 9 de setembre de 2024 s'acompanyà en la mateixa data amb els següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu i (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

El present informe se centra en l'anàlisi d'aquells preceptes, o parts d'ells, que han estat identificats pel propi Ajuntament com objecte de modificació en la proposta normativa lliurada al Consell Tributari en data 9 de setembre de 2024 i que es transcriuen de forma destacada.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari és en relació als coeficients a aplicar sobre el valor del terreny en el moment de la meritació de l'impost sobre increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana (art.5.3), i deriva de la modificació introduïda per l'article 24 del Reial decret-llei 8/2023, de 27 de desembre, pel qual s'adopten mesures per afrontar les conseqüències econòmiques i socials derivades dels conflictes en Ucraïna i Orient Pròxim, així com per pal·liar els efectes de la sequera.

També es proposa la modificació de l'ordenança per tal d'adequar-la al contingut de l'art. 105.1.c) del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, en la nova redacció donada per la Llei 18/2014, de 15 d'octubre, d'aprovació de mesures urgents per al creixement, la competitivitat i l'eficiència.

Finalment, se sotmet a informe del Consell Tributari la supressió de l'apartat segon de la Disposició addicional de l'Ordenança fiscal per haver decaïgut el seu contingut.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del RDL 2/2004 pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà

de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable.

175

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents precisions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

1.- La proposta normativa que se sotmet a informe del Consell Tributari consisteix en la modificació dels coeficients establerts a l'article 5.3 de la referida OF i la substitució pels següents (en color vermell):

Període de generació	Coeficient
Inferior a 1 any	
(excloses les transmissions gratuïtes mortis causa)	0,05
1 any	0,15
2 anys	0,14
3 anys	0,14
4 anys	0,16
5 anys	0,18
6 anys	0,19
7 anys	0,20
8 anys	0,19
9 anys	0,15
10 anys	0,12
11 anys	0,10
12 anys	0,09
13 anys	0,09
14 anys	0,09
15 anys	0,09
16 anys	0,10
17 anys	0,13
18 anys	0,17
19 anys	0,23
Ígual o superior a 20 anys	0,40

Els coeficients previstos a la nova redacció de l'ordenança fiscal no superen en cap cas els previstos amb caràcter de màxims a l'article 107.4 del TRLRHL, segons la nova redacció donada per l'art. 24 del RDL 8/2023 de 27 de desembre i, per tant, el Consell Tributari no formula cap objecció de legalitat al respecte.

2.- Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 8.1.c) de la referida OF per tal d'adequar-lo al vigent text de l'art. 105.1.c) del TRLRHL segons la redacció donada per la Llei 18/2014, de 15 d'octubre, d'aprovació de mesures urgents per al creixement, la competitivitat i l'eficiència. Així, la nova redacció és la següent (els afegits respecte a l'anterior en color vermell i tatxat allò que se suprimeix):

*“c) Les transmissions realitzades **per persones físiques** com a resultat de la dació en pagament de l'habitatge habitual de la persona deutora hipotecària o de la seva garant, **per a** la cancel·lació de deutes garantides amb hipoteca que*

recau sobre ella mateixa, contretes amb entitats de crèdit o qualsevol altra entitat que, de manera professional, realitzi l'activitat de concessió de préstecs o crèdits hipotecaris.

Així mateix, estaran exemptes les transmissions de l'habitatge *en què* concorrin els requisits anteriors, realitzades en execucions hipotecàries judicials o notarials.

~~No resultarà d'aplicació aquesta exempció quan la persona deutora o garant transmissent o qualsevol altre membre de la seva unitat familiar disposi d'altres béns o drets en quantia suficient per satisfer la totalitat del deute hipotecari i evitar l'alineació de l'habitatge.~~

Per tenir dret a l'exempció cal que la persona deutora o garant transmissent o qualsevol altre membre de la seva unitat familiar no disposi, en el moment de poder evitar l'alienació de l'habitatge, d'altres béns o drets en quantia suficient per satisfer la totalitat del deute hipotecari. Es presumeix el compliment d'aquest requisit. No obstant això, si amb posterioritat es comprova el contrari, s'ha de procedir a girar la liquidació tributària corresponent.

A aquests efectes, es considerarà habitatge habitual aquella *en la què* hi hagi figurat empadronada la persona contribuent de manera ininterrompuda durant, almenys, els dos anys anteriors a la transmissió o des del moment de l'adquisició si aquest termini fos inferior als dos anys.

Respecte al concepte d'unitat familiar, se seguirà allò disposat a la Llei 35/2006, de 28 de novembre, de l'Impost sobre la Renta de les Persones Físiques i de modificació parcial de les lleis dels Impostos sobre Societats, sobre la Renta de no Residents i sobre el Patrimoni. *A aquests efectes, s'equipararà el matrimoni amb la parella de fet legalment inscrita.*"

La nova redacció proposada concorda amb el text vigent de l'art. 105.1.c) del TRLRHL. El Consell Tributari no formula cap objecció de legalitat al respecte.

3.- Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de la Disposició addicional de la referida ordenança fiscal, en el sentit següent:

" Disposició addicional.

~~1.- Les modificacions produïdes per la Llei de pressupostos generals de l'Estat o qualsevol altra norma de rang legal que afectin qualsevol element del present impost, inclosa l'actualització dels coeficients previstos a l'article 5è d'aquesta ordenança, seran d'aplicació automàtica dins l'àmbit d'aquesta Ordenança.~~

~~2.- Els coeficients previstos a l'article 5è d'aquesta ordenança no resultaran d'aplicació fins a l'entrada en vigor de la Llei de Pressupostos Generals de l'Estat per 2023. En el supòsit de no aprovació i entrada en vigor de l'esmentada norma, resultaran d'aplicació els coeficients següents, sense perjudici del que s'estableix a l'apartat primer d'aquesta disposició addicional:-~~

Període de generació	Coefficient
Inferior a 1 any	
(excloses les transmissions gratuïtes mortis causa)	0,05
1 any	0,13
2 anys	0,15
3 anys	0,16
4 anys	0,17
5 anys	0,17
6 anys	0,16
7 anys	0,12
8 anys	0,10
9 anys	0,09
10 anys	0,08
11 anys	0,08
12 anys	0,08
13 anys	0,08
14 anys	0,10
15 anys	0,12
16 anys	0,16
17 anys	0,20
18 anys	0,26
19 anys	0,36
Igual o superior a 20 anys	0,45

El Consell Tributari considera que la modificació dels números 1 i 2 de la disposició addicional s'ajusten a dret. La supressió del número 2 d'aquesta disposició és conseqüència lògica de l'entrada en vigor de la Llei de pressupostos generals de l'Estat per al 2023 que operava com a condició de vigència. En conseqüència, no procedeix realitzar cap retret de legalitat

IV.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari no observa en la proposta de text de l'ordenança sotmesa a la seva consideració cap infracció de l'ordenament jurídic i, per tant, pot continuar la seva tramitació.

11.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.4, reguladora de l'impost sobre activitats econòmiques. (Exp. 271/24)

El Consell Tributari, en sessió de 7 d'octubre de 2024, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 1.4, reguladora de l'Impost sobre activitats econòmiques (IAE). La sol·licitud d'emissió d'informe de 09/09/2024 s'acompanya en la mateixa data i en data 17/09/2024 amb els següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu, (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta; (iii) l'informe justificatiu de la Proposta de modificació del text normatiu de les ordenances fiscals del 2025 per a la bonificació de l'IBI, IAE i ICIO per a instal·lacions solars voluntàries; i (iv) l'Informe justificatiu relatiu a una nova proposta per a l'ordenança fiscal impost activitats econòmiques 2024.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

El present informe se centra en l'anàlisi d'aquells preceptes, o parts d'ells, que han estat identificats pel propi Ajuntament com objecte de modificació en la proposta normativa lliurada al Consell Tributari en data 9 de setembre de 2024 i que es transcriuen de forma destacada.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari afecta fonamentalment a l'article 7 de l'Ordenança fiscal vigent (relatiu a les bonificacions i reduccions), del text del qual s'eliminen les reduccions, que passen a constituir un nou article 8 al qual es dona nova redacció. Com a conseqüència d'aquest canvi de numeració es proposa la nova numeració dels subsegüents articles 9è, 10è i 11è de l'Ordenança.

Així, es modifica el contingut de l'article 7 en els següents termes: es reordenen les bonificacions previstes en aquest article incorporant una denominació específica per a cadascuna d'elles; s'afegeix una nova bonificació en l'article 7.3, relativa a l'inici d'exercici d'activitat empresarial; s'afegeix una nova bonificació en l'article 7.5, relativa a les activitats econòmiques d'especial interès o utilitat municipal; i es modifica la bonificació relativa als sistemes d'aprofitament de l'energia solar, que passa a distingir els sistemes solars tèrmics, els sistemes solars fotovoltaics i els sistemes solars híbrids.

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del RDL 2/2004 pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents previsions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació dels articles 7 i 8 de la referida OF la nova redacció dels quals és la següent (es marquen en color vermell i, en el seu cas, ratllats els canvis respecte a la redacció anterior):

“Art. 7è. Bonificacions ~~i reduccions~~.

a) Bonificacions

1. Cooperatives agràries i d'explotació comunitàries de terra. Gaudiran d'una bonificació del 95% de la quota les cooperatives així com les seves unions, federacions i confederacions en els termes establerts a la Llei 20/1990, de 19 de desembre, sobre règim fiscal de les cooperatives. Hauran d'acreditar la seva inscripció en el Registre de cooperatives.

2. Inici exercici d'activitat professional. Gaudiran d'una bonificació del 50% de la quota els subjectes passius que iniciïn l'exercici de qualsevol activitat professional, durant els cinc anys d'activitat següents a la finalització del segon període impositiu del seu desenvolupament.

3. Inici exercici activitat empresarial. Gaudiran d'una bonificació del 50% de la quota els subjectes passius que iniciïn l'exercici de qualsevol activitat empresarial i tributin per quota municipal, durant els cinc anys d'activitat següents a la finalització del segon període impositiu del seu desenvolupament. L'aplicació de la bonificació requerirà que l'activitat econòmica no s'hagi exercit anteriorment sota una altra titularitat. S'entén que l'activitat s'ha exercit anteriorment sota una altra titularitat, entre d'altres, en els casos de fusió, escissió o aportació de branques d'activitat.

La bonificació s'aplica a la quota tributària, integrada per la quota de tarifa ponderada pel coeficient que estableix l'article 86 i modificada, si s'escau, pel coeficient que estableix l'article 87 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals. En cas que sigui aplicable la bonificació prevista a l'apartat 1 relatiu a les cooperatives agràries i d'explotació comunitàries de terra, la bonificació s'aplicarà sobre la quota resultant d'aplicar la bonificació del dit apartat 1.

4. Increment plantilla. Gaudiran d'una bonificació de la quota els subjectes passius que tributin per quota municipal i que hagin incrementat la mitjana de la seva plantilla de treballadors/es amb contracte indefinit durant el període impositiu immediat anterior a aquell en el qual es sol·licita la bonificació, en relació amb el període anterior a aquell. ~~La bonificació s'aplicarà únicament~~

~~en l'exercici en el qual es sol·liciti.~~ La bonificació de la quota dependrà de l'increment de la mitjana de la plantilla amb contracte indefinit segons la següent taula:

Percentatge de bonificació de la quota	Increment de la mitjana de la plantilla amb contracte indefinit
20%	10%
30%	15%
40%	20%
50%	25%

En cap cas, sobre la quota total de l'Ajuntament, la quantitat bonificada podrà superar els imports següents:

Import net de la xifra de negoci	Límit de la bonificació
1 milió a 5 milions:	1.219,29 €
5 milions a 10 milions:	1.876,30 €
10 milions a 50 milions:	2.715,78 €
50 milions a 100 milions:	3.021,45 €
més de 100 milions:	13.571,49 €
Sense xifra de negoci:	978,01 €

En l'aplicació de la bonificació s'observaran les regles següents:

1r. Per al càlcul de la mitjana d'increment de plantilla referit es tindran en compte les persones contractades en els termes que disposi la legislació laboral.

2n. L'increment de plantilla amb contracte indefinit s'ha de produir en relació als seus centres de treball a Barcelona.

3r. El nombre de contractes que cal considerar per determinar l'increment serà el nombre total de contractes indefinits existents en el conjunt d'activitats desenvolupades a Barcelona.

La bonificació s'aplicarà a totes les activitats desenvolupades pel subjecte passiu a Barcelona que tributin per quota municipal i l'import màxim de bonificació es determinarà en relació amb cadascuna d'aquestes quotes.

4t. L'increment de la mitjana es calcularà de la forma següent:

$$T = (Tf - Ti) * 100 / Ti$$

T= Taxa d'increment mitjà %

Tf= Nombre de treballadors/es amb contracte indefinit (segons punt 2n i 3r) en el període final comparat

Ti= Nombre de treballadors/es amb contracte indefinit (segons punt 2n i 3r) en el període inicial comparat

5è. La sol·licitud de bonificació s'haurà de presentar fins el 31 de maig de l'exercici per al qual es demana la bonificació.

6è En la sol·licitud de bonificació s'identificarà el subjecte passiu i es relacionaran totes les activitats amb indicació de l'adreça i epígraf de tributació respecte de les quals es demana el benefici fiscal.

El subjecte passiu o el seu o la seva representant també presentarà una declaració sota la seva responsabilitat, que, a més de les dades identificatives, inclourà les circumstàncies següents:

Relació de tots els/les treballadors/es que han tingut una relació contractual indefinida durant els dos exercicis immediatament anteriors a l'exercici pel qual es demana la bonificació, indicant el nom i cognoms, NIF/NIE, número d'afiliació a la Seguretat Social, data d'inici de la prestació de serveis amb contracte indefinit o conversió de temporal a indefinida i, si s'escau, data de baixa. Així mateix, ha de constar a la relació l'adreça concreta del centre de treball on presten el servei cadascun dels/de les treballadores.

Aquesta relació s'ha d'aportar en suport digital (full de càlcul tipus Excel).

Junt amb la declaració responsable cal aportar :

- Còpia dels contractes de treball amb alguna modalitat indefinida, o si s'escau, la comunicació de conversió de contracte temporal a contracte indefinit.
- Informe, emès per la Tresoreria General de la Seguretat Social, de vida laboral del codi de compte de cotització de l'empresa pel període comprés entre el 01/01/ exercici (període inicial comparat) i el 31/12/ exercici (període final comparat).
- Informe, emès per la Tresoreria General de la Seguretat Social, de dades per a la cotització –treballadors per compte aliena (IDC)- de cada treballador/a amb un contracte de modalitat indefinida i de centres de treball del municipi de Barcelona. Aquest document haurà d'estar expedit l'any en que es pretén la bonificació.

La bonificació s'atorgarà amb caràcter provisional al moment de presentar la sol·licitud i restarà condicionada al resultat de les comprovacions que pugui realitzar l'Ajuntament.

La bonificació tindrà efectes únicament en l'exercici per al qual se sol·licita i s'aplicarà a la quota resultant d'aplicar, si és el cas, les bonificacions regulades als apartats anteriors.

4. Sistemes d'aprofitament tèrmic i/o elèctric de l'energia provinent del sol. Podran gaudir d'una bonificació del 50% de la quota de l'impost d'activitat empresarials els subjectes passius que instal·lin sistemes per a l'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia provinent del sol, durant un màxim de tres períodes impositius següents a la data de la sol·licitud de legalització al Registre d'Autoconsum de Catalunya (RAC) o el Registre d'Instal·lacions Productores en Règim Especial (RIPRE).

La sol·licitud de bonificació podrà fer-se en qualsevol moment anterior a la finalització dels tres períodes impositius de duració de la bonificació i produirà efectes, en el seu cas, des del període impositiu següent al de la sol·licitud i pels períodes anuals impositius que restin fins finalitzar el termini de tres anys comptats des de la data de sol·licitud de legalització al Registre d'Autoconsum de Catalunya (RAC) o el Registre d'Instal·lacions Productores en Règim Especial (RIPRE).

L'aplicació d'aquesta bonificació estarà condicionada a que:

- la instal·lació solar no sigui obligatòria per normativa,
- s'hagi enregistrat la sol·licitud del RAC o RIPRE a l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya,
- l'Ajuntament hagi acceptat, si escau, el comunicat d'obres que correspongui, havent-se practicat l'autoliquidació de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres (ICIO) i pagat el tribut corresponent,
- el subjecte passiu justifiqui la seva participació econòmica, en el cas d'instal·lacions comunitàries, entenent aquesta com la participació directa o indirecta en el finançament de la inversió necessària;

- el subjecte passiu no sigui beneficiari/ària de la bonificació de l'IBI per la mateixa instal·lació i entitat,
- les instal·lacions solars s'integrin a l'edifici on es desenvolupi l'activitat o en altres edificis en règim de cessió de l'espai,

L'import de la bonificació acumulat en **el període de bonificació** serà el criteri més restrictiu dels següents: 12.000 € o el cost de la instal·lació.

En cas contrari, s'haurà de reintegrar l'import econòmic corresponent a l'excés de bonificació, de forma proporcional a la participació.

A aquest efecte, **es considerarà sense IVA** el cost de la instal·lació, que **s'obté com a suma dels costos de subministrament, instal·lació i posada en marxa, excloent els cost de treballs previs, d'instal·lació de bateries o derivats del compliment d'altres exigències normatives. En cas de discrepància entre el valor de la factura i el declarat al Comunicat d'Obres, es considerarà el valor mínim d'ambdós.**

En el cas d'instal·lacions solars híbrides (per a producció de calor i electricitat) que substitueixin a instal·lacions solars que s'hagin executat en compliment de la normativa, el cost elegible a efectes de bonificació es calcularà com la diferència entre el cost de la instal·lació solar híbrida i el cost d'adequació de la instal·lació existent.

Amb la sol·licitud de bonificació s'haurà d'adjuntar, de forma íntegra la següent documentació:

- a) una única instància de sol·licitud de bonificació per instal·lació segons model 1 publicat a <https://ajuntament.barcelona.cat/hisenda/ca/>
- b) el document d'autoliquidació de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres (ICIO) que acrediti el seu pagament. Aquest extrem podrà ser verificat directament per l'administració, en cas de manca d'aportació pels interessats;
- c) la factura de l'empresa instal·ladora per al subministrament, execució i **posada en marxa** de la instal·lació, **desglossada per conceptes segons model 2 publicat a <https://ajuntament.barcelona.cat/hisenda/ca/>. Es podrà requerir una justificació addicional quan el cost de la instal·lació superi en més d'un 20% el pressupost presentat amb el Comunicat d'obres.**
- d) l'acord o justificació de participació econòmica directa o indirecta de la/les persona/es sol·licitant/s i terceres parts implicades en l'execució de la instal·lació;
- e) **En el cas de sistemes solars tèrmics:**
 - el certificat final i d'especificacions tècniques de la instal·lació per a l'aprofitament d'energia solar tèrmica signat per la persona instal·ladora o el/la director/a de l'obra, segons model **2 3** publicat a <https://ajuntament.barcelona.cat/hisenda/ca/>
 - el document d'acusament de rebuda de la declaració responsable per a instal·lacions tèrmiques en edificis emès per l'Oficina de Gestió Empresarial de la Generalitat de Catalunya;
- f) **En el cas de sistemes solars fotovoltaics:**
 - el certificat de direcció i Acabament de l'Obra signat per la Direcció d'Obra o Tècnic/a competent i
 - el document d'acusament de rebuda de la sol·licitud de l'autorització d'explotació definitiva per a la instal·lació generadora d'autoconsum (RAC) o de **producció en règim especial (RIPRE).**

g) En el cas de sistemes solars híbrids, quan aquests substitueixin a una instal·

lació solar tèrmica existent (de caràcter normatiu) a l'anterior documentació de legalització com a instal·lació tèrmica (apartat e) i fotovoltaica (apartat f) s'afegirà una Memòria justificativa del cost elegible a efectes de bonificació, incloent:

- *pressupost desglossat de referència corresponent únicament a l'adequació de la instal·lació solar existent, on s'emprarà el cost unitari dels captadors solars tèrmics, segons mercat*
- *pressupost desglossat real corresponent a l'obra de substitució de la instal·lació existent per la nova instal·lació solar híbrida, emprant el cost unitari dels mòduls solars híbrids*
- *estimació del cost elegible per diferència entre els pressupostos anteriors (referència i real).*

Seràn d'aplicació les condicions de la ordenança fiscal en vigor en la data d'admissió del Comunicat d'Obres a l'Ajuntament.

La bonificació s'atorgarà amb caràcter provisional al moment de presentar la sol·licitud i restarà condicionada al resultat de les comprovacions que pugui realitzar l'Ajuntament.

La bonificació tindrà efectes únicament en l'exercici per al qual se sol·licita i s'aplicarà a la quota resultant d'aplicar, si s'escau, les bonificacions regulades als apartats anteriors.

5. Activitats econòmiques d'especial interès o utilitat municipal. Gaudiran d'una bonificació, de fins el 95 per cent, els subjectes passius que tributin per quota municipal i desenvolupin activitats econòmiques que siguin declarades d'especial interès o utilitat municipal per concórrer circumstàncies de foment de l'ocupació que justifiquin tal declaració. L'acord de declaració d'especial interès o utilitat municipal serà adoptat, per la Comissió del Consell Municipal que tingui la competència en matèria d'Hisenda, prèvia sol·licitud del subjecte passiu. La bonificació tindrà efectes durant el termini màxim dels 5 anys següents a la finalització del segon període impositiu de desenvolupament de l'activitat. Aquesta bonificació és incompatible amb el gaudi de les establertes als apartats 3 i 4 anteriors.

A tal efecte, s'entendrà que es dona la circumstància de foment de l'ocupació en totes aquelles activitats econòmiques en què concorrin alguna de les situacions següents :

- a. *Que portin a terme una gran inversió en actius fixes a la ciutat de Barcelona, durant els dos primers anys des de la seva posada en marxa, per al desenvolupament d'activitat productiva, i amb la previsió de manteniment o ampliació durant els 5 anys objecte de les bonificacions.*

El percentatge de bonificació a aplicar es farà d'acord amb el següent escalat:

<u>Percentatge</u>	<u>Import Inversió</u>
50%:	entre 1 milió i 3 milions d'euros
75%:	entre 3 milions i 5 milions d'euros
95%:	més de 5 milions d'euros

- b. *Que generin llocs de treball de qualitat a la ciutat de Barcelona durant els dos primers anys des de l'inici de l'activitat, i amb la previsió de manteniment o ampliació durant els 5 anys objecte de les bonificacions.*

El percentatge de bonificació a aplicar es farà d'acord amb el següent escalat:

<i>Percentatge</i>	<i>Llocs de treball generats</i>
<i>50%:</i>	<i>entre 50 i 75 llocs de treball</i>
<i>75%:</i>	<i>entre 75 i 150 llocs de treball</i>
<i>95%:</i>	<i>més de 150 llocs de treball</i>

- c. *Que les seues corporatives o centres avançats de desenvolupament i innovació (hubs d'innovació) estableixin el seu domicili fiscal a la ciutat de Barcelona i creïn i mantinguin llocs de treball en els sectors estratègics establerts per l'Ajuntament de Barcelona, amb la previsió de manteniment o ampliació durant els 5 anys objecte de les bonificacions.*

El percentatge de bonificació a aplicar serà del 50 per cent.

- d. *Que les empreses amb una proposta de model de negoci innovadora (startups), d'acord amb els criteris fixats per la Llei 28/2022, de 21 de desembre, de foment de l'ecosistema de les empreses emergents- estableixin el seu domicili fiscal a la ciutat de Barcelona i creïn i mantinguin llocs de treball amb previsió de manteniment o ampliació durant els 5 anys objecte de les bonificacions.*

El percentatge de bonificació a aplicar serà del 50 per cent

L'apreciació de la concurrència d'aquestes circumstàncies es farà sobre la base d'un informe emès per Barcelona Activa, S.A., com a mitjà instrumental de l'Ajuntament encarregat de fomentar, facilitar, promocionar i impulsar tota classe d'actuacions generadores d'ocupació i d'activitat econòmica. Aquest informe serà renovat de forma anual per al gaudi de les successives anualitats de la bonificació, prèvia sol·licitud per part del subjecte passiu.

D'altra banda, no seran considerades "activitats econòmiques declarades d'especial interès les següents: les que tinguin relació o matrius en paradisos fiscals; les dedicades a producció o comerç de tabac, begudes destil·lades, armament i/o municions; els casinos i activitats d'apostes; les específicament adreçades a la pornografia, a facilitar l'accés o la descàrrega il·legal electrònica de dades; les dedicades al desenvolupament i/o execució de projectes, el resultat del qual limiti els drets individuals de les persones o violi els drets humans, perjudiqui el medi ambient o siguin socialment inadequats, o ètica o moralment controvertits. Tampoc ho seran les activitats "no admeses" per la Ordenança Municipal d'Activitats i Intervenció Integral de l'Administració Ambiental (OMAIIAA).

Així mateix, també quedaran excloses de la present bonificació aquelles empreses que hagin tingut, prèviament, domicili fiscal a la ciutat de Barcelona en els darrers 10 anys.

Art. 8è. Reduccions

1 . D'acord amb allò que preveu l'article 76è.1.9 de la Llei 41/1994, de 30 de desembre, de pressupostos generals de l'Estat per a 1995, D'acord amb allò previst a la Nota Comú 2ª de la Divisió 6ena de la Secció 1era de les Tarifes de l'impost, podran gaudir d'una reducció en la quota del present impost els subjectes passius titulars de locals on s'exerceixin activitats classificades a la indicada Divisió, afectats per obres a la via pública, de durada superior a 3 mesos. Aquesta reducció,

establerta en relació amb la durada de les obres esmentades, es reconeixerà segons els percentatges i condicions següents:

Subjectes beneficiats: els i les titulars de locals on s'exerceixin activitats econòmiques que tributin per quota municipal que resultin afectats per obres en la via pública de durada superior a tres mesos.

Percentatges de reducció:

Obres amb durada de 3 a 6 mesos: 20%

Obres amb durada de 6 a 9 mesos: 30%

Obres amb durada de 9 a 12 mesos: 40%

La reducció en la quota es practicarà dins la liquidació de l'any immediatament següent a l'inici de les obres de què es tracti.

El procediment es realitzarà d'ofici pels Consells de Districte o a petició de la persona interessada. segons que preveu l'article esmentat de la Llei de pressupostos.

2. Així mateix, de conformitat amb allò que preveu l'article 76è.1.9 de la Llei 41/1994, de 30 de desembre, d'acord amb allò previst a la Nota Comú 1ª de la Divisió 6ena de la Secció 1era de les Tarifes de l'impost, quan en els locals on s'exerceixen activitats classificades a l'esmentada divisió, 6a de la secció 1a de les Tarifes de l'impost, que tributin per quota municipal, es facin obres majors per a les quals es requereixi l'obtenció de la corresponent llicència urbanística i les quals tinguin una durada superior a tres mesos, sempre que per causa d'aquestes obres els locals estiguin tancats, la quota corresponent es reduirà en proporció al nombre de dies que el local estigui tancat."

Aquesta modificació s'acompanya amb la següent motivació:

- *"Es dona una nova sistematització a l'article 7, d'acord amb les disposicions contingudes a l'article 88 del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei d'hisendes locals, relatiu a les bonificacions obligatòries i potestatives de l'impost i s'afegeix un nou article 8 per recollir les reduccions que actualment es regulen conjuntament amb les bonificacions.*
- *S'afegeixen títols a les diferents bonificacions regulades per facilitar-ne la seva localització i identificació per part dels obligats tributaris.*
- *S'introdueixen dos supòsits de bonificació "business friendly" o per a l'atracció empresarial de la ciutat.*
- *Es modifiquen certs aspectes de la bonificació solar en la mateixa línia que modificacions introduïdes en l'IBI (import màxim, aclariment documental preceptiva).*
- *Es regula el sistema d'aplicació de les diferents bonificacions, de conformitat amb el TRLHL, per dotar de major seguretat jurídica a la gestió tributària.*
- *Se suprimeix l'apartat b) relatiu a les reduccions i es crea un nou article per regular les mateixes. Així mateix, s'introdueixen canvis per simplificar la redacció i evitar redundàncies (per exemple, article 7.2.4)."*

1.- En relació amb aquest ampli conjunt de modificacions el Consell Tributari es remet íntegrament al seu dictamen 269/23, en el qual va informar la majoria d'elles, i reproduïx ara el seu contingut essencial.

En aquest sentit reitera el Consell Tributari la seva consideració de que tant la reordenació de les bonificacions previstes en aquest article 7, incorporant una denominació específica, com l'eliminació del seu text actual de les reduccions, les quals passen a constituir un nou article 8 la redacció del qual s'aclareix i millora, constitueixen efectivament modificacions que contribueixen a incrementar la qualitat del text normatiu, facilitant la seva aplicació i contribuint a una major seguretat jurídica, per la qual cosa no procedeix fer al respecte cap observació de legalitat.

Sense perjudici de lo anterior, però, el Consell Tributari posa de manifest que s'aprecia un error en la numeració de les bonificacions enunciades al referit article 7 de l'OF 1.4 que caldrà corregir per evitar incoherències internes de la norma: s'atribueix el número 4 tant a l'apartat que preveu la bonificació per increment de plantilla com a l'apartat que regula la bonificació per la instal·lació de sistemes d'aprofitament tèrmic i/o elèctric de l'energia provinent del sol.

2.- Pel que fa a la incorporació al text de la Ordenança fiscal (art.7.3) d'una bonificació per inici d'exercici empresarial el Consell Tributari considera que no mereix cap retret de legalitat en tant que la mateixa està prevista a l'article 88.2a) del TRLRHL.

3.- El Consell Tributari no adverteix cap retret de legalitat sobre la modificació relativa a la referència expressa de la base d'aplicació de la bonificació per increment de plantilla (article 7.4), en tant que està prevista en l'article 88.2.b) in *fine* del TRLRHL.

4.- Quant a les modificacions introduïdes en la bonificació per la instal·lació de sistemes d'aprofitament de l'energia solar –que ara es refereix no només a sistemes solars tèrmics i sistemes solars fotovoltaics, sinó també a sistemes solars híbrids-, el Consell Tributari indica:

A) En primer lloc, que tal i com s'ha apuntat anteriorment, cal modificar el número de l'apartat (4) en tant que és el mateix que el previst per a la bonificació per increment de plantilla i això pot generar incoherències i disfuncions internes de la norma.

B) En segon lloc, respecte de les modificacions introduïdes en determinats aspectes de la regulació de la bonificació per aprofitament de l'energia solar, en consonància amb les modificacions que al seu torn s'han introduït en la bonificació per aprofitament solar en l'OF 1.1 de l'Impost sobre béns immobles (IBI), resulten aplicables en aquest cas gran part de les observacions formulades en l'Informe d'aquest Consell relatiu a la modificació de l'OF 1.1 per a 2024 (expedient CT 267-23) i les observacions formulades en l'Informe del Consell Tributari relatiu a la modificació de l'OF 1.4 per a 2024 (expedient CT 269/23), que es donen per reproduïdes.

C) No obstant això, cal assenyalar que en el text de l'OF de l'IAE que es proposa subsisteixen alguns termes i expressions, ja corregits en el text proposat de l'OF de l'IBI, i que també haurien de ser corregits o eliminats en aquesta proposta de modificació de l'OF de l'IAE. Concretament s'aprecia aquesta diferència en la referència a la inclusió o no de l'IVA en l'import del cost d'instal·lació; IVA que s'exclou en tot cas en la regulació de l'IAE i que s'inclou no obstant això en la regulació de l'IBI

quan la sol·licitud la realitza una persona física. En definitiva, en concordança amb allò apuntat respecte a l'ordenança de l'IBI (Exp. 268/24) seria convenient considerar l'IVA com a cost per aquells subjectes que no tenen dret a deduir-se l'IVA suportat.

Aquesta observació és extensible a la previsió que es conté en l'OF de l'IAE segons la qual *“en cas de discrepància entre el valor de la factura i el declarat al comunicat d'obres es considerarà el valor mínim d'ambdós”*.

A la vista d'aquesta descoordinació entre les dues normes –OF de l'IBI i OF de l'IAE– el Consell Tributari recomana clarificar el criteri i, en la mesura i aspectes que sigui possible, unificar-lo per a les dues regulacions,

Aquesta coordinació que, si bé és desitjable, no deriva de cap exigència de legalitat, ja que l'article 88.2. c) del TRLRHL que habilita als Ajuntaments per a l'establiment d'aquesta bonificació de l'IAE quan s'utilitzi o produeixi energia a partir d'instal·lacions per a l'aprofitament d'energies renovables o sistemes de cogeneració, es limita a declarar que *“A aquests efectes, es consideraren instal·lacions per a l'aprofitament de les energies renovables les contemplades i definides com a tals en el Pla de Foment de les Energies Renovables”*, i que *“Es consideraran sistemes de cogeneració els equips i instal·lacions que permetin la producció conjunta d'electricitat i energia tèrmica útil”*. L'especificació de la resta d'aspectes substantius o formals es remet a l'àmbit normatiu de l'OF corresponent (art. 88.3 del TRLRHL).

D) Així mateix i com ja es digué en l'Informe del Consell Tributari 269/23, correspon assenyalar que s'ha estès a aquesta regulació de l'IAE el límit (“criteri” segons denominació poc afortunada de la proposta que hauria de ser suprimida) de *“12.000 euros o el cost de la instal·lació”* per a l'import acumulat de la bonificació durant el període de bonificació que l'Informe adjunt de l'Agència d'Energia de Barcelona recomana per a l'IBI en relació amb els immobles dels sectors industrial i terciari. Extensió que constitueix una opció de política legislativa que entra dins de la capacitat normativa que el citat article 88.3 del TRLRHL reconeix als Ajuntaments en relació amb les bonificacions potestatives.

E) A més, s'observa que, tant en la regulació de la bonificació per aprofitament d'energia solar proposada per a l'IBI com en aquesta proposta de regulació de l'IAE, s'incorpora un incís segons el qual: *“Seran d'aplicació les condicions de l'ordenança fiscal en vigor en la data d'admissió del Comunicat d'Obres a l'Ajuntament”*. Aquesta previsió hauria d'anar referida, no a les condicions –s'entén tècniques i fiscals– de l'ordenança fiscal en vigor en la data del referit document, sinó a les condicions –tècniques i fiscals– de l'ordenança fiscal vigent al temps de la sol·licitud de la bonificació.

F) Com a incís final de la regulació d'aquesta bonificació s'inclou a la proposta normativa una referència al caràcter i efectes de la bonificació que replica la fórmula prevista en l'incís final de la bonificació relativa a l'increment de plantilla (art. 7.4). Literalment diu el text: *“La bonificació s'atorgarà amb caràcter provisional al moment de presentar la sol·licitud i restarà condicionada al resultat de les comprovacions que pugui realitzar l'Ajuntament”*.

La bonificació tindrà efectes únicament en l'exercici per al qual se sol·licita i s'aplicarà a la quota resultant d'aplicar, si s'escau, les bonificacions regulades als apartats anteriors."

Respecte d'aquesta previsió el Consell Tributari aprecia contradicció amb el règim de sol·licitud i gaudi de la bonificació previst immediatament després de la definició normativa de la pròpia bonificació (art. 7.4 segon paràgraf) que expressament permet sol·licitar la bonificació en qualsevol moment i gaudir-ne fins un màxim de tres anys a comptar des de la data de sol·licitud de legalització, que és el període màxim bonificable. Concretament, quan preceptua: *"La sol·licitud podrà fer-se en qualsevol moment anterior a la finalització dels tres períodes impositius de duració de la bonificació i produirà efectes, en el seu cas, des del període impositiu següent al de la sol·licitud i pels períodes anuals impositius que restin fins finalitzar el termini de tres anys comptats des de la data de sol·licitud de legalització al Registre d'Autoconsum de Catalunya (RAC) o el Registre d'Instal·lacions Productores en Règim Especial (RIPRE)."*

A la vista d'aquesta contradicció el Consell Tributari recomana clarificar el criteri i establir un únic règim inequívoc de sol·licitud i gaudi de la bonificació.

Concretament, per una banda, importa clarificar si la bonificació tindrà efectes únicament en l'exercici en el qual se sol·licita, o bé, si com es diu en altre apartat de la norma, a partir de l'exercici següent al de la sol·licitud i fins a un màxim de tres períodes impositius comptadors des de la data de sol·licitud de legalització al RAC o RIPRE.

Per altra banda, la referència als *"tres períodes impositius de duració de la bonificació"* resulta equivoca. Cal assenyalar que en realitat es tracta de tres períodes impositius "bonificables" o "susceptibles de bonificació", d'acord amb el que estableixen els paràgrafs inicials de la proposta de regulació d'aquesta bonificació.

5.- Finalment, respecte a la introducció d'una nova bonificació per la realització de les *activitats econòmiques d'especial interès o utilitat municipal* que es detallen en l'últim número de l'article 7, justificada per la voluntat d'atreure activitat empresarial a la ciutat, d'acord amb el que estableix l'article 88.2.e) del TRLRHL, es realitzen les mateixes observacions que ja formulà el Consell Tributari en el seu Informe 269/23:

- a) En relació amb els efectes de la sol·licitud i l'aplicació temporal de la bonificació, s'observa que del conjunt de la regulació proposada es desprèn que la sol·licitud d'aquesta bonificació implica la sol·licitud de declaració d'utilitat pública de l'activitat econòmica desenvolupada. Aquesta declaració constitueix el pressupòsit de fet de la bonificació i es configura com un acte previ al de concessió de la citada bonificació en el si d'un mateix procediment. I que serà l'acte de concessió expressa de la bonificació el que fixarà els termes de gaudi de la mateixa en cada cas concret. Amb expressa indicació, entre altres extrems, del període màxim de gaudi, període que, segons s'indica, restarà subjecte a renovació anual, prèvia sol·licitud del subjecte passiu i informe a aquest efecte de Barcelona Activa.

Així es dedueix del paràgraf primer de la regulació de la bonificació que es proposa en relació amb el paràgraf que s'incorpora a continuació de l'enumeració de les circumstàncies materials que permeten el gaudi d'aquesta bonificació, segons el qual *“L'apreciació de la concurrència d'aquestes circumstàncies es farà sobre la base d'un informe emès per Barcelona Activa, S.A., com a mitjà instrumental de l'Ajuntament encarregat de fomentar, facilitar, promocionar i impulsar tota classe d'actuacions generadores d'ocupació i d'activitat econòmica. Aquest informe serà renovat de forma anual per al gaudi de les successives anualitats de la bonificació, prèvia sol·licitud per part del subjecte passiu.”*.

Aquesta regulació resulta adequada a les previsions del TRLRHL i és coherent amb l'experiència municipal en l'establiment de bonificacions d'aquest tipus.

b) Segons el text proposat, les circumstàncies de foment d'ocupació que justifiquen la declaració d'una determinada activitat econòmica com a “d'especial interès o utilitat municipal” i habiliten per al gaudi d'aquesta bonificació es donen quan concorri alguna de les quatre situacions que es detallen en la realització de qualsevol tipus d'activitat econòmica. Excepte aquelles activitats expressament excloses, i sempre que es tracti d'empreses que no hagin tingut prèviament domicili fiscal a la ciutat de Barcelona en els darrers 10 anys.

Aquestes situacions van referides temporalment, bé als dos primers anys de la posada en marxa dels actius fixos d'una gran inversió per al desenvolupament d'una activitat productiva a la ciutat de Barcelona (article 7.5.a); o bé als dos primers anys d'inici de l'activitat en aquesta ciutat que generi llocs de treball de qualitat (7.5.b); o bé, en els supòsits de *hubs* d'innovació i de *startups* (article 7.5.c i d, respectivament), a l'establiment a la ciutat de Barcelona del domicili fiscal unit a la creació i manteniment de llocs de treball.

Es considera encertat que, seguint la recomanació del Consell Tributari en el seu Informe 269/23, la proposta normativa de la OF 1.4 per al 2025 incorpori una regulació expressa de la incompatibilitat d'aquesta bonificació “amb el gaudi de les establertes als apartats 3 i 4 anteriors”. No obstant, es reitera la necessitat de corregir la numeració dels apartats de l'article 7 de la OF i les concordances i remissions que la norma fa entre articles per evitar confusions i/o especificar nominalment les bonificacions amb les quals aquesta és incompatible.

c) També es considera convenient, en nom de la seguretat jurídica, una major precisió en la determinació d'alguns conceptes com ara el de “*llocs de treball de qualitat*”, així com una millor delimitació de les activitats econòmiques excloses, que no inclogui expressions de difícil concreció com ara, per exemple, les activitats econòmiques dedicades al desenvolupament o execució de projectes els resultats dels quals “*siguin socialment inadequats, o ètica o moralment controvertits*”.

IV.- Conclusió

Un cop considerades les observacions realitzades i tinguts en compte, especialment, els advertiments assenyalats, pot continuar la tramitació de l'ordenança projectada.

12.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 2.1, reguladora de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres. (Exp. 272/24)

El Consell Tributari, en sessió de 7 d'octubre de 2024, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 2.1, reguladora de l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres (ICIO). La sol·licitud d'emissió d'informe de 9 de setembre de 2024, s'acompanya en la mateixa data i en data 17 de setembre de 2024 amb els següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu, (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta, (iii) informe justificatiu de 8 de juliol de 2024 de la Gerència d'Urbanisme i Habitatge, (iv) informe de 14 de juny de 2023 de la Inspecció d'hisenda de l'Institut Municipal d'Hisenda sobre l'actualització de l'import del mòdul bàsic per a la determinació del fet imposable i (v) informe de 12 de juliol de 2024 de l'Agència de l'Energia de Barcelona respecte de la bonificació per instal·lacions solars voluntàries.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

El present informe se centra en l'anàlisi d'aquells preceptes, o parts d'ells, que han estat identificats pel propi Ajuntament com objecte de modificació en la proposta normativa lliurada al Consell Tributari en data 9 de setembre de 2024 i que es transcriuen de forma destacada.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari afecta l'Ordenança fiscal (OF) vigent als articles 3 i 4 (actes subjectes i actes no subjectes, respectivament); l'article 5 (exempcions); l'article 7, apartats 1.C) i 4 (bonificacions per a les obres declarades d'especial interès o utilitat municipal i per a la incorporació de sistemes d'aprofitament de l'energia solar, respectivament) i l'article 1 de l'Annex A de l'OF (Base imposable. Valor del mòdul bàsic).

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del RDL 2/2004 pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents precisions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació dels articles 3, 4, 5, 7.1.C) i 4 i art. 1 de l'Annex A de la referida OF la nova redacció dels quals s'expressarà oportunament en cadascun dels apartats següents (es marquen en color vermell i, en el seu cas, ratllats els canvis respecte a la redacció anterior):

1.- Modificació dels articles 3 i 4 de la OF vigent, relatius als actes subjectes i no subjectes, respectivament

“Art. 3r. Actes subjectes.

Són actes subjectes tots aquells actes que compleixin el fet imposable definit en l'article anterior, i en concret:

a) Les obres de nova planta i d'ampliació d'edificis, o necessàries per a la implantació, l'ampliació, la modificació o la reforma d'instal·lacions de qualsevol mena. Així mateix, resten subjectes a l'impost les obres i instal·lacions de reforma destinades a canvi d'ús d'un local comercial.

b) Les obres de modificació o de reforma que afecten l'estructura, l'aspecte exterior o la disposició interior dels edificis, o que incideixen en qualsevol classe d'instal·lacions existents.

c) Les obres provisionals

d) La construcció de guals per a l'entrada i sortida de vehicles de les finques a la via pública.

e) Les construccions, instal·lacions i obres fetes a la via pública per particulars o per les empreses subministradores de serveis públics, que corresponen tant a les obres necessàries per a l'obertura de cales i pous, col·locació de pals de suport, canalitzacions, connexions i, en general, qualsevol remoció del paviment o voreres, com a les necessàries per a la reposició, reconstrucció o arranjament d'allò que s'hagi pogut malmetre amb les cales esmentades.

f) Els moviments de terres, com ara desmunts, esplanacions, excavacions, terraplenades, llevat que aquests actes estiguin detallats i programats com a obres incloses i per executar en un projecte d'urbanització o edificació aprovat o autoritzat

g) Les obres puntuals d'urbanització no incloses en un projecte d'urbanització.

h) Les obres de tancament dels solars o dels terrenys i de les tanques.

i) La nova implantació, l'ampliació, la modificació, la substitució o el canvi d'emplaçament de tota mena d'instal·lacions tècniques dels serveis públics, qualsevol que en sigui l'emplaçament.

j) Les instal·lacions de caràcter provisional.

k) La instal·lació, reforma o qualsevol altra modificació dels suports publicitaris visibles des de la via pública.

l) Les instal·lacions subterrànies dedicades als aparcaments, a les activitats industrials, mercantils o professionals, als serveis públics o a qualsevol altre ús a què es destini el subsòl.

m) La realització de qualsevol altre acte establert pels plans d'ordenació o per les ordenances que els siguin aplicables com a subjectes a llicència municipal comunicació prèvia, sempre que es tracti de construccions, instal·lacions o obres.

n) Les instal·lacions tècniques o industrials per a processos productius, sempre que requereixin obra o instal·lació.

*Art. 4t. Actes no subjectes.**Són actes no subjectes:*

- a) Les obres a l'interior dels habitatges, locals, vestíbuls i escales comunitàries que no modifiquin la distribució, l'estructura o la façana, en edificis que no estiguin catalogats (A i B), protegits urbanísticament (C) o urbanísticament considerats de nivell D.*
- b) La instal·lació de motors de petits aparells electrodomèstics i de ventilació dels habitatges.*
- c) Les obres d'urbanització, de construcció o d'enderroc d'un edifici, en cas que siguin executades per ordre municipal amb la direcció dels serveis tècnics de l'Ajuntament.*
- d) Les actuacions de neteja i arranjament de jardins i solars que no impliquen tala d'arbrat.*
- e) Les obres de supressió de guals per reposar la vorera i la modificació o reforma de guals per tal d'adaptar-los als requeriments de noves ordenances municipals.*
- f) Les obres interiors per tal d'adequar en els edificis espais per a contenidors de recollida selectiva d'escombraries i aparcament de bicicletes.*
- g) Les obres per treure rètols de publicitat.*
- h) L'adequació a mesures d'aïllament tèrmic i acústic, sempre que aquestes actuacions no s'integrin en obres o construccions d'abast general.*
- i) ~~Les construccions, instal·lacions i obres fetes a la via pública per particulars o per les empreses subministradores de serveis públics, que corresponen tant a les obres necessàries per a l'obertura de cales i pous, col·locació de pals de suport, canalitzacions, connexions i, en general, qualsevol remoció del paviment o voreres, com a les necessàries per a la reposició, reconstrucció o arranjament d'allò que s'hagi pogut malmetre amb les cales esmentades.~~*
- j) Desmantellament i modificació sense impacte visual de les instal·lacions de radiocomunicacions."*

S'inclou en el document acompanyat on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta, la següent motivació:

«D'acord amb els articles 59.2 i 100 del Reial decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de les hisendes locals i en virtut de la potestat tributària derivada dels ens locals, es deixa de considerar com a supòsit de no subjecció i, conseqüentment, torna a estar gravat, com ja ho havia estat abans de l'aprovació de l'OF 2.1 per a l'any 2016, la qual va ser objecte de modificació pel que fa al fet imposable consistent en les construccions, instal·lacions i obres fetes a la via pública per particulars o per les empreses subministradores de serveis públics, que corresponen tant a les obres necessàries per a l'obertura de cales i pous, col·locació de pals de suport, canalitzacions, connexions i, en general, qualsevol remoció del paviment o voreres, com a les necessàries per a la reposició, reconstrucció o arranjament d'allò que s'hagi pogut malmetre amb les cales esmentades.

En el marc dels treballs d'actualització i depuració de la normativa vigent, des de la Direcció de Pressupostos i Política Fiscal s'ha detectat que la doctrina jurisprudencial sobre l'impost no exclou la realització del fet imposable en

aquests supòsits, com es va interpretar per part de l'Àrea d'Urbanisme l'any 2015. En efecte, tal com es pot col·legir, entre d'altres resolucions judicials, a la STS d'11 d'octubre de 1999 (RJ 1999\7818), el que s'exclou de l'àmbit objectiu d'aquest tribut no són altres que les activitats extractives o mineres, respecte de les quals es té en compte el moviment de terrenys, fet que provoca que l'impost esdevingui un tribut periòdic sobre l'activitat econòmica minera, que sense altre recolzament que aquest, requereix de la realització de moviments de terra. A banda d'aquesta doctrina jurisprudencial, podem trobar pronunciaments de l'Alt Tribunal en el que se sosté la compatibilitat entre diferents tributs, concretament entre la taxa per aprofitament del domini públic local i l'ICIO, en el cas de les empreses explotadores de serveis de subministrament general (per totes STS de 9 de desembre de 1997, RJ\1998\487). En efecte, tal com se sosté en aquesta sentència, dictada en recurs de cassació en interès de llei: "a partir de la entrada en vigor de la Ley 39/1988, de 28 diciembre, reguladora de las Haciendas Locales, la exacción del precio público previsto en el párrafo segundo del artículo 45.2 de dicha Ley, por utilización privativa o aprovechamiento especial del dominio público local constituido en el suelo, subsuelo o vuelo de las vías públicas municipales, en favor de las empresas explotadoras de servicios de suministros que afecten a la generalidad o a una parte importante del vecindario, es plenamente compatible con el Impuesto sobre Construcciones, Instalaciones y Obras» declaración que, en todo caso, se hace respetando la situación jurídica particular derivada de la sentencia recurrida".

Per tant, no existeix dubte sobre la doctrina jurisprudencial aplicable en aquest supòsit, que s'ha mantingut inalterada en el temps i que justifica la modificació del text de l'ordenança, en el sentit de la proposta sotmesa a dictamen del Consell Tributari.»

Aquesta justificació resulta oportuna i suficient i evidencia clarament que la modificació normativa proposada no suposa cap alteració de l'àmbit objectiu del fet imposable de l'impost, sinó que constitueix una mera especificació del seu abast amb la delimitació d'un supòsit concret que resta dins de l'objecte susceptible d'imposició, d'acord amb la interpretació donada per la Jurisprudència del Tribunal Suprem referenciada.

Recentment la sentència del Tribunal Suprem 3588/2024, de 24 de juny, ECLI:ES:TS:2024:3588, en confirmació de la interpretació exposada determina en el seu fonament de dret sisè el criteri següent:

"En definitiva, hemos de fijar como criterio interpretativo que el despliegue de redes de comunicaciones electrónicas, consistente en el tendido de cables de fibra óptica por canalizaciones de otro operador o de nueva colocación, tanto por las fachadas de inmuebles como por su interior, constituye una instalación a los efectos del hecho imponible del ICIO, y, en las circunstancias del caso, comporta la realización de una instalación, que requiere declaración responsable a presentar ante el Ayuntamiento de la imposición, por cuanto no integra una actuación de innovación tecnológica o adaptación técnica que supongan la incorporación de nuevo equipamiento, en los términos del artículo 34.7 LG Telecomunicaciones. La exacción del ICIO en un supuesto como el litigioso no tiene la consideración de canon a los efectos del artículo 13 de la Directiva autorización, hoy artículo 42 del Código europeo de Telecomunicaciones."

“Estan exemptes de l'impost:

a) Les construccions, instal·lacions o obres de les quals sigui propietari l'Estat, les comunitats autònomes o les entitats locals, que, tot i estar subjectes a aquest impost, estiguin directament destinades a carreteres, ferrocarrils, ports, aeroports, obres hidràuliques, sanejament de poblacions i de les seves aigües residuals, encara que la gestió es porti a terme per organismes autònoms, tant si es tracta d'obres d'inversió nova com de conservació.

No gaudiran d'exempció les obres realitzades dins de l'àmbit portuari que no tinguin l'estricta consideració d'obres portuàries, i quina finalitat obeeixi a naturals i finalitats mercantils i econòmiques diferents, d'acord amb els articles 60 i 139 de la Llei de Ports de l'Estat. Aquest mateix criteri serà d'aplicació a d'altres infraestructures d'acord amb la legislació pròpia de cadascuna d'elles.

~~b) Les construccions, instal·lacions i obres de les quals sigui propietària la Santa Seu, la Conferència episcopal, les diòcesis, les parròquies i altres circumscripcions territorials, els ordes i congregacions religioses i els instituts de vida consagrada i les seves províncies i les seves cases, de conformitat amb l'apartat 1r lletra A) de l'article IV de l'acord entre l'estat espanyol i la Santa Seu sobre assumptes econòmics.”~~

La supressió d'aquesta exempció va ser informada desfavorablement per aquest CT en l'esmentat expedient 270/23, atès que no havia estat encara derogada l'ordre ministerial de 5 de juny de 2001 que aclaria la inclusió de l'ICIO en la lletra B) de l'apartat 1 de l'article IV de l'acord entre l'Estat Espanyol i la Santa Seu sobre assumptes econòmics de 3 de gener de 1979. Aquesta situació ha canviat ara amb l'aprovació de l'ordre HFP/1193/2023, de 31 d'octubre, que deroga l'anterior ordre de 5 de juny de 2001 i esmenta contretament que:

“En data 29 de març de 2023, mitjançant bescanvi de notes i com a acord addicional a l'acord entre l'Estat Espanyol i la Santa Seu sobre assumptes econòmics, de 3 de gener de 1979, el Govern espanyol i la Conferència Episcopal espanyola, en el marc del que es preveu en l'article VI de l'acord sobre assumptes econòmics i en l'apartat 2 del protocol addicional al citat acord, a fi d'harmonitzar el règim fiscal de l'Església Catòlica amb el règim fiscal previst per a les entitats sense ànim de lucre, han aconseguit un acord per a la renúncia a les exempcions en l'impost sobre construccions, instal·lacions i obres i en les contribucions especials, previstes, respectivament, en les lletres B) i D) de l'apartat de l'article IV de l'acord sobre assumptes econòmics. I, a conseqüència d'això, el Govern espanyol manifesta la intenció de derogar la citada Ordre del Ministeri d'Hisenda de 5 de juny de 2001, la qual cosa es duu a terme a través de la present Ordre.”

Per tant, en haver estat exclosa normativament l'Església Catòlica de l'àmbit de l'exempció en l'impost, resulta obligada la modificació de l'ordenança municipal que es proposa en aquest moment i que no exigeix cap observació addicional.

3.- Modificació de l'article 7.1.C). Bonificació per obres declarades d'especial interès o utilitat municipal en fomentar l'ocupació

Es proposa la següent redacció:

“C) Circumstàncies de foment de l'ocupació:

Bonificació del 30% de la quota per construccions, instal·lacions i obres realitzades en els locals afectes a l'exercici d'una activitat econòmica de la qual el subjecte passiu n'és titular, quan concorri:

- a) que aquesta activitat s'hagi iniciat dins els dos anys anteriors a la sol·licitud de la llicència d'obres o urbanística, ~~o~~*
- b) que hagi incrementat la mitjana de la seva plantilla al municipi en un 10% o més entre l'exercici anterior a la sol·licitud de la llicència i el precedent.”*

La modificació consisteix en suprimir la lletra “o” entre ambdues condicions, i es justifica en què aquesta lletra està per error i que donaria a entendre que els requisits són alternatives quan no és així, cosa que resulta de la pròpia naturalesa del benefici fiscal en tant es tracta de fomentar l'ocupació. Per tant, es tracta d'una simple correcció en la redacció del text normatiu.

4.- Modificació de l'article 7.4 . Bonificació per aprofitament d'energia solar

“4. Podran gaudir d'una bonificació del 95% de la quota de l'impost les construccions, instal·lacions o obres que incorporin sistemes per a l'aprofitament tèrmic o elèctric de l'energia solar.

L'aplicació d'aquesta bonificació estarà condicionada a que:

- aquestes actuacions no s'integrin en obres o construccions d'abast general ni es realitzin als immobles obligatòriament, per prescripció legal,*
- ls col·lectors solars tèrmics disposin de la corresponent homologació per un organisme competent (Ministeri d'Indústria, Generalitat de Catalunya, Keymark Management Organization, entre d'altres), en el cas d'instal·lacions de producció de calor,*
- ~~la instal·lació estigui degudament registrada en l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya;~~*
- l'Ajuntament hagi acceptat el comunicat d'obres que correspongui, havent-se practicat l'autoliquidació de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres (ICIO) i pagat el tribut corresponent;*

Aquesta bonificació serà concedida per l'òrgan que atorgui la llicència.

La bonificació haurà de ser sol·licitada per l'interessat abans de l'inici de les obres acreditant:

- a) document d'autoliquidació de l'Impost sobre Construccions, Instal·lacions i Obres (ICIO)) que acrediti el seu pagament. Aquest extrem podrà ser verificat directament per l'administració, en cas de manca d'aportació pels interessats;*
- b) memòria o projecte tècnic de la instal·lació, segons correspongui, signat pel/la tècnic/a competent ~~on s'inclogui el pressupost de la instal·lació, desglossat per conceptes (subministrament, instal·lació i posada en marxa) excloent costos de treballs previs, de bateries o derivats del compliment d'altres exigències normatives.~~*

c) en el cas de sistemes solars tèrmics: el certificat d'homologació dels col·lectors solars tèrmics.”

Pel que es refereix a la supressió del requisit de que *la instal·lació estigui degudament registrada en l'òrgan competent de la Generalitat de Catalunya*, l'informe no explica el motiu d'aquesta supressió, quan per altra part, tant en l'ordenança reguladora del IBI com en l'ordenança de l'IAE al regular la corresponent bonificació mantenen la referència a la sol·licitud de legalització.

Quant la modificació de la lletra b) de l'apartat 4 de l'article 7, es justifica, segons consta a l'informe de l'Agència de l'Energia de Barcelona, amb la major concreció sobre què es considera inclòs al cost de la instal·lació i com s'ha de justificar, es busca dissuadir de l'ús de la bonificació d'aquests tributs (IBI, IAE i ICIO) per altres finalitats no directament vinculades amb l'objecte de la bonificació com ara:

- treballs previs a les finques, per resoldre problemes de conservació o estabilitat estructural que poden dificultar la viabilitat de les instal·lacions solars
- L'adequació a normativa d'instal·lacions elèctriques i/o tèrmiques existents que son responsabilitat dels titulars o
- La instal·lació d'altres equips (com les bateries elèctriques) que ja disposen d'altres mecanismes d'incentiu com la subvenció.

Cap observació específica requereix la modificació proposada.

5.- Modificació de l'article 1 de l'Annex A de la OF (Base imposable. Valor del mòdul bàsic).

“1. La base imposable es determina mitjançant el producte del nombre de metres quadrats de superfície construïda o reformada pel valor en €/m² assignable a cada grup.

El valor del mòdul bàsic és de 866,04 €/m² sobre el qual s'aplicaran els coeficients següents

<i>Grup</i>	<i>Tipus d'edificació</i>	<i>Coefficient</i>	<i>Valor €/m2</i>
<i>I</i>	<i>Arquitectura monumental</i>	<i>2,75</i>	<i>2.381,61</i>
<i>II</i>	<i>Hotels de 5 estrelles</i>	<i>2,55</i>	<i>2.208,40</i>
<i>III</i>	<i>Cinemes. Discoteques. Clínicas i hospitals. Balnearis. Biblioteques. Museus. Teatres. Estacions de transports. Presons. Hotels de 4 estrelles</i>	<i>2,25</i>	<i>1.948,59</i>
<i>IV</i>	<i>Laboratoris. Edificis d'oficines. Habitatge de més de 130 m2</i>	<i>2,15</i>	<i>1.861,98</i>
<i>V</i>	<i>Hotels de 3 estrelles. Dispensaris i centres mèdics. Residències geriàtriques. Habitatges de 90 a 130 m2</i>	<i>1,65</i>	<i>1.428,96</i>
<i>VI</i>	<i>Hotels de 2 estrelles. Escoles. Residències d'estudiants. Habitatges inferiors a 90 m²</i>	<i>1,30</i>	<i>1.125,86</i>
<i>VII</i>	<i>Hotels d'una estrella. Pensions i hostals. Habitatges protegits</i>	<i>1,00</i>	<i>866,04</i>
<i>VIII</i>	<i>Edificis industrials. Magatzems, Centres i locals comercials. Pavellons esportius coberts</i>	<i>0,85</i>	<i>736,13</i>
<i>IX</i>	<i>Aparcaments, garatges</i>	<i>0,55</i>	<i>476,32</i>
<i>X</i>	<i>Parcs infantils a l'aire lliure. Piscines, instal·lacions esportives descobertes i similars</i>	<i>0,30</i>	<i>259,81"</i>

Aquesta modificació coincideix amb la ja informada favorablement en l'abans referit expedient 270/23 i es limita bàsicament a actualitzar els mòduls previstos per tal d'adequar-los a la inflació produïda en aquests anys, des de 2009, així com harmonitzar-los amb els preus de referència que calcula la Inspecció d'hisenda municipal en el seu informe, així com amb els preus que resulten del Butlletí Econòmic de la Construcció, per la qual cosa la modificació proposada no requereix cap observació específica.

IV.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari no observa, en la proposta de text de l'ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l'ordenament jurídic, amb les precisions i observacions posades de relleu en el cos del present informe.

13.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.1, reguladora de les taxes per serveis generals (Exp. 299/24)

El Consell Tributari, en sessió de 7 d'octubre de 2024, de conformitat amb l'art. 47.1 b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet Informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.1, reguladora de les taxes per serveis generals. La sol·licitud d'emissió d'informe de 13 de setembre de 2024 s'acompanya en la mateixa data dels següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu, modificada segons redacció de 17 de setembre de 2024; (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta; (iii) estudi econòmic de 5 de juliol de 2024 i annex de la taxa pel servei d'emissió d'informes, reproduccions i altres documents d'àmbit general i de la taxa pel servei de reproduccions i altres documents del Sistema Municipal d'Arxius; (iv) informe de 5 de juliol de 2024 de la Direcció de Serveis del Sistema Municipal d'Arxius per incloure noves taxes, i modificar-ne d'existents, a les ordenances fiscals per a l'any 2025; (v) estudi econòmic i financer de 5 de juliol de 2024 de la taxa per l'obtenció dels informes d'accidents i informes tècnics de patrulla de la Guàrdia Urbana de la Direcció de Serveis de Gestió Econòmica i Control de Recursos; (vi) estudi econòmic financer de 4 de juliol de 2024 de la taxa per l'anàlisi d'alcoholèmies i drogo-test de la Direcció de Serveis de Gestió Econòmica i Control de Recursos; (vii) informe justificatiu de 3 de juliol de 2024 sobre les taxes de les sol·licituds d'autorització sanitària de funcionament per a les activitats de tatuatges, pírcing, micropigmentació i tècniques assimilables, i duplicats o de modificacions de l'autorització ja atorgada de l'Agència de Salut Pública; (viii) informe tècnic-econòmic de 3 de juliol de 2024 de l'Agència de Salut Pública referent a "Les activitats de control sanitari i la tramitació administrativa tendent a l'atorgament, canvis de titularitat, duplicats i les modificacions de l'autorització sanitària d'aquells establiments de tatuatge, micropigmentació, pírcing i assimilables, de conformitat amb l'art. 14.2 del Decret 90/2008, de 22 d'abril, pel qual es regulen les pràctiques de tatuatge, micropigmentació i pírcing, així com els requisits higienicosanitaris que han de complir els establiments on es realitzen aquestes pràctiques"; (ix) estudi econòmic financer de 4 de juliol de 2024 de la Direcció de Serveis de Gestió Econòmica relatiu a la taxa de la Direcció de Serveis de Gestió Econòmica per concessió de targetes per a les carabines i pistoles d'aire comprimit; (x) estudi econòmic financer de 4 de juliol de 2024 de la taxa per informes de plans d'autoprotecció per la protecció civil i per l'expedició d'informes tècnics amb la intervenció del Servei d'SPCPEIS; (xi) estudi econòmic financer d'11 de juliol de 2024 de la Direcció de Serveis de Gestió Econòmica relatiu a la taxa per llicències, informes i altres prestacions relatius a l'àmbit de prevenció i seguretat.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

El present informe se centra en l'anàlisi d'aquells preceptes, o parts d'ells, que han estat identificats pel propi Ajuntament com objecte de modificació en la proposta normativa lliurada al Consell Tributari en data 17 de setembre de 2024 i que es transcriuen de forma destacada.

I.- Introducció

Les modificacions de les taxes de serveis generals que se sotmeten a examen del Consell Tributari no contenen canvis substancials reguladors, sinó que suposen fonamentalment l'adaptació de les tarifes als costos i despeses dels serveis que presta l'Ajuntament.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del RDL 2/2004, pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL), i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer. En el present supòsit, al tractar-se d'una Ordenança fiscal reguladora de taxes per la prestació de serveis, l'estudi econòmic financer haurà de tenir en compte, fonamentalment, el valor de mercat, i els costos i despeses que suposa per a l'Ajuntament.

III.- Observacions

1.- En relació al fet imposable de la Taxa per serveis generals, es proposa la modificació de l'art 2 apartat f, de l'Ordenança fiscal en el sentit següent:

“f) Les autoritzacions de sol·licituds d'ocupació de la via pública per a rodatges de pel·lícules, ~~vídeos, enregistraments televisius, realització de maquetes i sessions fotogràfiques (per qualsevol sistema tècnic de gravació i rodatge, inclosos els vols de drons,...)~~; mudances, bastides, grues i reserves. Les autoritzacions, llicències, i la gestió administrativa-tècnica de les comunicacions prèvies dels aprofitaments de la via pública derivats de l'ocupació per rodatges i filmacions, i sessions fotogràfiques, mudances, grues mòbils autopropulsades, activitats auxiliars per bastides i reserves d'estacionament per maquinària de treball i vehicles concretades a aquesta ordenança. S'entén per:

· Ocupacions de l'espai públic per rodatges, filmacions o sessions fotogràfiques. Ocupacions de l'espai públic per a la realització de rodatges de pel·lícules, vídeos, reportatges, enregistraments televisius i sessions fotogràfiques (per qualsevol sistema tècnic de gravació, rodatge o fotogràfic, inclòs el vol de drons...).”

Segons s'informa en el document que acompanya a la proposta de modificació d'aquest Ordenança, es proposa la modificació del subapartat f) de l'article 2, per assimilar l'obtenció de la llicència per l'activitat de les “sessions fotogràfiques” a les filmacions tenint en consideració l'ús similar de la via pública que en fan. Així mateix s'introdueix un nou subapartat que concreta allò que s'entén per “ocupacions de l'espai públic per rodatges, filmacions o sessions fotogràfiques”.

Sobre aquestes modificacions el Consell Tributari no formula cap retret de legalitat, si bé, des d'un punt de vista de la tècnica normativa seria convenient:

- a) S'observa una insuficient determinació del concepte d'ocupació de l'espai públic per a rodatges, filmacions o sessions fotogràfiques en la definició que es proposa a diferència d'allò que es realitza en la resta d'apartats relatius a altres ocupacions.
- b) Així mateix, aquesta frase acaba amb punts suspensius amb l'expressió "inclòs el vol de drons...". S'hauria d'evitar incloure els punts suspensius; així, per exemple, mitjançant l'expressió "com el vol de drons o similars".

2.- Es proposa la modificació de l'art.5 que regula les exempcions i bonificacions d'aquesta Taxa. Es proposa el següent:

"2. Estaran exempts de la taxa per autoritzacions de sol·licituds d'ocupació de la via pública per a rodatges de pel·lícules, ~~vídeos, enregistraments televisius, realització de maquetes~~ i sessions fotogràfiques, mudances, bastides, grues mòbils autopropulsades i reserves d'estacionament per maquinària de treball i vehicles, amb independència de l'obligació de sol·licitar la llicència corresponent: (...)

f) En el cas de sol·licituds d'ocupació de la via pública per a rodatges de pel·lícules, ~~vídeos, enregistraments televisius, realització de maquetes~~ i sessions fotogràfiques, també estaran exempts d'aquesta taxa els centres d'ensenyament reglat i els/les estudiants matriculats/des en els esmentats centres que sol·licitin el permís com a exercici acadèmic.

En el moment de la sol·licitud del permís, s'haurà d'adjuntar un document que acrediti que la petició prové d'una administració pública o d'alguna de les persones o entitats citades en el present apartat".

Aquesta supressió resulta coherent amb la proposta de modificació del fet imposable de l'art.2.f) anteriorment analitzada.

No obstant això, a l'annex relatiu a les tarifes (1.8.2), no s'ha realitzat cap modificació, mantenint-se el redactat de l'Ordenança de l'any 2024, per la qual cosa seria aconsellable modificar aquest annex i adequar-lo al nou text del fet imposable.

3.- La resta de modificacions introduïdes afecten a les tarifes que regula l'Ordenança. Aquests canvis s'identifiquen en l'annex que s'afegeix al final del present informe. Tot i que el canvis principals són de caire econòmic i responen a la necessitat d'actualitzar les quantitats exigides per adequar-les al cost dels serveis prestats, hem de realitzar les observacions següents:

3.1 Es modifica la redacció donada al títol que regula les tarifes incloses en l'apartat 1.3:

1.3 Còpies autoritzades d'informes ~~tècnics~~ i de comunicats d'accidents de circulació als interessats, o als seus representants, a les companyies o entitats asseguradores i als jutjats o tribunals

La nova redacció d'aquest títol constitueix una precisió o aclariment respecte de les tarifes que a continuació es regulen i, per tant, cap retret de legalitat es formula.

1.3.1

~~Informes sol·licitats per finestra:~~

Comunicats d'accident de circulació sol·licitats	118,36
---	-------------------

presencialment a l'oficina:	156,19
--	-------------------

- Per cada informes (amb un màxim d'una fotografia)	3,78
---	------

- Per cada fotografia addicional	
----------------------------------	--

1.3.2

~~Informes sol·licitats per portal Internet:~~

Comunicats d'accident de circulació sol·licitats pel portal	101,67
--	-------------------

de Tràmits de l'Ajuntament de Barcelona:	156,19
---	-------------------

- Per cada informe (amb un màxim d'una fotografia)	3,16
--	------

- Per cada fotografia addicional	
----------------------------------	--

En aquest punt, convé assenyalar que l'expedient inclou l'informe tècnic pertinent, de data 5 de juliol de 2024, emès pel Cap del departament de recursos econòmics de la gerència de l'àrea de seguretat, prevenció i convivència, que analitza, detalla i justifica aquestes tarifes i els seus costos. S'observa que per a l'exercici 2025, a diferència de l'exercici anterior, el preu de les dues modalitats de prestació del servei (en la part relativa als informes) és el mateix, és a dir, s'han igualtat els preus en les dos modalitats de prestació del servei (modalitat presencial i tramitació electrònica) i no s'ha explicat la raó que motiva l'increment de la modalitat electrònica fins a igualar-se amb l'altra. El Consell Tributari considera que convindria motivar aquesta circumstància.

3.3 Es canvia la redacció de la tarifa regulada en el punt 1.3.4:

1.3.4

Expedició d'informes en els que hagi intervingut tècnics	28,48
---	------------------

d'intervenció de patrulla emesos per la Guàrdia Urbana de Barcelona	36,02
--	------------------

El Consell Tributari no realitza cap retret de legalitat i tampoc en realitza respecte a la nova redacció realitzada respecte al títol que encapçala l'apartat 2.1 que inclou l' "emissió de certificats" perquè es tracta d'una precisió que delimita el contingut d'allò que es subjecta a aquesta tarifa.

3.4 La tarifa regulada en el punt 2.5 inclou un nou supòsit abans no contemplat i tampoc hem de realitzar cap retret de legalitat perquè aquesta tarifa obeeix a una tipologia del mateix servei que inclou un nou tram (de 80 a 120 cm) respecte a la reproducció de plànols de mesures no estàndards.

2.5 Reproducció de plànols

Mesures estàndard (sistema DIN A):

DIN A0 (841×1189 mm)	12,00
DIN A1 (594×841 mm)	8,30
DIN A2 (420×594 mm)	4,50

Mesures no estàndard:

- De 40 a 80 cm	4,21
- De 80 a 120 cm	7,88
- De 120 a 150 cm	9,63
- De 150 a 200 cm	11,74

3.5 També es modifiquen les tarifes següents:

- 3.1.2 Fins a DIN A3, còpia de preservació:
TIFF 6 o JPEG (resolució de referència: 300 ppp)
- 3.1.3 A partir de DIN A2, còpia de difusió: PDF/A o JPEG
(resolució de referència: 100 a 150 ppp)
- 3.1.4 A partir de DIN A2, còpia de preservació: TIFF 6 o JPEG
(resolució de referència: 300 ppp)
- 3.1.5 ~~Fotografia manual digital², còpia de difusió: PDF/A o JPEG (resolució de referència: 100 a 150 ppp). 6Mb aprox.~~
~~Fotografia digital per a documents històrics, de gran format i amb condicions especials de conservació~~
- ~~3.1.6 — Fotografia manual digital², còpia de preservació: TIFF 6 (resolució de referència: 300 ppp). 50Mb aprox.~~

S'introdueix el format "JPEG" en les tarifes regulades als punts 3.1.2 i 3.1.4. Desapareix la tarifa corresponent a la fotografia manual digital (3.1.6) i s'introdueix una nova tarifa per a la fotografia digital de documents històrics. La desaparició de la tarifa 3.1.6 obliga en conseqüència a modificar la nota número 2 que afectava a aquestes dos tarifes i se li dona una nova redacció:

² Nota aplicació taxa epígraf III, apartats 3.1.5 i ~~3.1.6~~: El servei de digitalització de documentació mitjançant fotografia ~~manual~~ digital, recollit a l'~~apartat 3.1.5 i 3.1.6~~ de l'epígraf III, serà d'aplicació quan es produeixi alguna de les següents circumstàncies:

- Quan l'estat de conservació del document objecte de digitalització no faci possible l'ús d'escàners o plotters, ~~o s'aconselli l'ús de la fotografia manual digital~~, per tal minimitzar la seva manipulació i garantir-ne l'adequada integritat i preservació. Aquest fet el determinarà el centre d'arxiu en qüestió.
- Quan les dimensions del document objecte de digitalització (grans formats) no facin possible l'ús d'escàners o plotters, ~~i requereixin l'ús de la fotografia manual digital~~. Aquest fet el determinarà el centre d'arxiu en qüestió.
- Quan l'usuari sol·liciti expressament, i de forma voluntària, ~~que la reproducció digital del document sigui realitzada mitjançant fotografia manual digital~~ —

3.6 A l'annex al final del quadre de tarifes, es recull:

“Aquests imports estan exempts d’IVA.

Bonificació del 50 % per estudiants, aturats i jubilats d’acord amb l’Ordenança 3.1. Taxes de Serveis Generals.

¹ Exempció taxa epígraf III, apartat 3.1: En el cas que la documentació sol·licitada ja es trobi prèviament digitalitzada al catàleg en línia o als repositoris de l’Arxiu Municipal de Barcelona, l’enviament electrònic de la còpia digital en formats de consulta (PDF o JPEG de baixa resolució) serà gratuït, respectant la capacitat de gestió de peticions de cada centre d’arxiu.

La taxa de l’epígraf III, apartat 3.1, es mantindrà únicament en els següents casos:

a) Noves digitalitzacions de documents que no es trobessin prèviament en format digital al catàleg en línia o als repositoris de l’Arxiu Municipal de Barcelona.

b) Còpia digital en format de preservació (TIFF o JPEG d’alta resolució) de documents prèviament digitalitzats”.

En primer lloc, amb caràcter general, cal dir que no es troba cap motivació a la referència que es realitza respecte a l’exempció de l’IVA. Aquesta previsió només serà efectiva en la mesura que s’ajusti a la legislació general de l’impost a la qual està subjecta.

En segon lloc, a judici d’aquest Consell Tributari, aquesta proposta normativa contempla exempcions i bonificacions que, per coherència sistemàtica, caldria recollir-les entre les regulades a l’art.5 de la Ordenança fiscal, perquè el mateix contempla i regula totes les exempcions i bonificacions aplicables a la Taxa de serveis generals. Això, sense perjudici que, per clarificar o facilitar la consulta, també es pugui referir en el mateix annex de les tarifes (com a nota a incloure al propi epígraf), ja que afecta a una tarifa concreta.

3.7 Finalment, amb l’observació abans apuntada en l’apartat 3.2, els estudis tècnics que acompanyen les diferents propostes de modificació de tarifes incorporen diferents anàlisis des d’un vessant econòmic que permeten justificar i motiven tècnicament, de forma raonable i suficient, les modificacions proposades de les tarifes. En aquest sentit, ofereixen suficient detall dels diferents costos considerats en la prestació dels diferents serveis i de la quantificació de les tarifes corresponents.

IV.- Conclusió

El Consell Tributari informa que, un cop considerades les observacions realitzades, la proposta de text de l’Ordenança fiscal sotmès a la seva consideració, pot continuar la seva tramitació.

14.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.2, reguladora de les taxes pels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament. (Exp. 300/24)

El Consell Tributari, en sessió de 7 d'octubre de 2024, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.2, reguladora de les taxes pels serveis de prevenció, extinció d'incendis i salvament. La sol·licitud d'emissió d'informe de 13 de setembre de 2024 s'acompanya en la mateixa data dels següents documents: (i) proposta de text de projecte normatiu; (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta, i (iii) informe de 4 de juliol de 2024 denominat "Taxa per serveis de protecció civil, prevenció, extinció d'incendis i salvament" de la Gerència d'Àrea de Seguretat, Prevenció i Convivència.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

El present informe se centra en l'anàlisi d'aquells preceptes, o parts d'ells, que han estat identificats pel propi Ajuntament com objecte de modificació en la proposta normativa lliurada al Consell Tributari en data 13 de setembre de 2024 i que es transcriuen de forma destacada.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari proposa canvis respecte del text normatiu de l'Ordenança fiscal número 3.2, referents a l'actualització de la majoria de les taxes, a l'anul·lació d'un concepte tarifari i a la introducció de cinc conceptes tarifaris nous.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança. En particular, respecte d'aquesta proposta normativa s'incorpora la documentació assenyalada en l'encapçalament d'aquest informe.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents precisions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

Les principals modificacions introduïdes afecten a les tarifes que regula l'ordenança.

Aquests canvis s'identifiquen en l'annex que s'afegeix al final del present informe. Tot i que el canvis principals són de caire econòmic i responen a la necessitat d'actualitzar les quantitats exigides per adequar-les al cost dels serveis prestats, hem de realitzar les observacions següents:

1.- Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de l'article 6è ("Tarifes" pel servei d'extinció d'incendis) de la referida OF, en aquests tres aspectes:

1.1- Actualització de les taxes especificades en l'article 6è relatiu a les quotes a satisfer pels serveis d'extinció d'incendis. Aquesta actualització afecta gairebé a la totalitat de les actuals tarifes, amb excepció d'algunes de les previstes en els apartats 5.1 i 5.2 pertanyents a la rúbrica "*Espai Bombers – Parc de la Prevenció*".

Les modificacions introduïdes a les taxes previstes a l'article 6è afecten exclusivament a les seves tarifes, derivades dels costos i despeses que la prestació dels serveis suposen per a l'Administració.

1.2.- S'incorporen un total de cinc elements nous que són objecte d'introducció de nous epígrafs tarifaris. En concret, dins de l'apartat 2, s'inclouen els epígrafs 2.4 ("*Autoescala inferior a 30m*"), 2.5 ("*Autoescala superior o igual a 30m*"), i 2.8 ("*Grua*"). I dins de l'apartat 4, s'inclouen els epígrafs 4.5.7 ("*Autobomba Delahaye BH43 [Genoveva]*"), i 4.5.8 ("*Autobomba Rural Pesada Pegaso B39*").

Aquests noves tarifes que s'incorporen en el epígrafs especificats constitueixen tipologies diferents del mateix servei i, per tant, cap retret de legalitat es formula.

3.- I, finalment, es proposa l'eliminació de l'element especificat a l'epígraf 2.11 ("*Embarcació pneumàtica. Per hora o fracció*"), donat que no és propietat de l'Ajuntament de Barcelona, doncs es vincula al conveni de col·laboració amb l'Autoritat Portuària.

Totes les anteriors propostes apareixen degudament motivades a l'informe tècnic que es presenta des de l'Àrea de Seguretat, Prevenció i Convivència. Aquest informe de modificació de tarifes incorpora un anàlisi des d'un vessant econòmic que permet justificar i motiva tècnicament, de forma raonable i suficient, les modificacions proposades de les tarifes. En aquest sentit, ofereix suficient detall dels diferents costos considerats en la prestació dels diferents serveis i de la quantificació de les tarifes corresponents.

Aquest Consell Tributari considera que les modificacions proposades s'ajusten a dret, pel que no procedeix realitzar cap retret.

IV.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari considera que la proposta de text de l'ordenança sotmesa a la seva consideració, pot continuar la seva tramitació.

15.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.3, reguladora de les taxes per serveis urbanístics. (Exp. 301/24)

El Consell Tributari, en sessió de 7 d'octubre 2024, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.3, reguladora de les taxes per serveis urbanístics. La sol·licitud d'emissió d'informe de 13 de setembre de 2024 s'acompanya en la mateixa data dels següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu; (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta i (iii) informe de costos i d'impacte econòmic del Departament de Llicències d'Activitats (Gerència d'Àrea d'Urbanisme i Habitatge) de data 12 de juliol de 2024 i (iv) informe justificatiu dels canvis del Departament de Llicències d'Activitats (Gerència d'Àrea d'Urbanisme i Habitatge) de data 1 de juliol de 2024.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

El present informe se centra en l'anàlisi d'aquells preceptes, o parts d'ells, que han estat identificats pel propi Ajuntament com objecte de modificació en la proposta normativa lliurada al Consell Tributari en data 13 de setembre de 2024 i que es transcriuen de forma destacada.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari proposa tres canvis respecte del text normatiu de l'Ordenança fiscal número 3.3 actualment vigent. Es proposen canvis relatius a la incorporació d'una nova taxa per la llicència d'habitatges d'ús turístic, l'actualització de les tarifes i una nova redacció del punt 2.8 de l'epígraf II.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança. En particular, respecte d'aquesta proposta normativa s'incorpora la documentació assenyalada en l'encapçalament d'aquest informe.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents precisions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

1.- Taxa per la tramitació de la llicència d'habitatge d'ús turístic:

Se sotmet a informe del Consell Tributari la incorporació de l'apartat 2.6 dins l'epígraf II de l'annex de l'ordenança relatiu a la taxa per la tramitació de la llicència d'habitatge d'ús turístic. La incorporació d'aquesta taxa es justifica amb el Decret llei 3/2023, de 7 de novembre, de mesures urgents sobre el règim urbanístic dels habitatges d'ús turístic en el que es preveu:

*“Article 1**Llicència urbanística prèvia per a la destinació dels habitatges a l'ús turístic**1. Se subjecta al règim de llicència urbanística prèvia la destinació dels habitatges a l'ús turístic en els municipis amb problemes d'accés a l'habitatge i els municipis en risc de trencar l'equilibri de l'entorn urbà per una alta concentració d'habitatges d'ús turístic.**2. Aquesta llicència té una durada de cinc anys, prorrogable per períodes d'igual durada sempre que el planejament urbanístic ho permeti d'acord amb la disposició addicional vint-i-setena del text refós de la Llei d'urbanisme, aprovat pel Decret legislatiu 1/2010, de 3 d'agost.**Article 2**Municipis on l'habitatge d'ús turístic es troba subjecte al règim de llicència urbanística prèvia**1. Es detalla, a l'annex d'aquest Decret llei, la relació de municipis on l'habitatge d'ús turístic es troba subjecte al règim de llicència urbanística prèvia perquè presenten problemes d'accés a l'habitatge o risc de trencar l'equilibri de l'entorn urbà per una alta concentració d'habitatges d'ús turístic, d'acord amb la disposició transitòria primera.**2. Aquesta relació té una vigència de cinc anys, a comptar de l'entrada en vigor d'aquest decret llei. En tot cas, la relació perdrà vigència en el moment que es publiqui l'ordre que aprovi la relació que la substitueixi.”*

A l'annex del Decret llei s'estableix la relació de municipis on l'habitatge d'ús turístic es troba subjecte al règim de llicència urbanística prèvia, sent la ciutat de Barcelona inclosa en aquesta llista.

El document que s'acompanya a la proposta normativa justifica la taxa en què el Decret Llei 3/2023, de 7 de novembre introdueix aquesta llicència com a forma d'intervenció administrativa. Cap retret de legalitat hem de formular perquè la proposta troba fonament en l'art.20.4 del TRLRHL que permet a l'Ajuntament establir taxes per qualsevol supòsit de prestació de serveis o de realització d'activitats administratives de competencial local i, en particular, per l'atorgament de llicències urbanístiques.

L'expedient incorpora un informe “de costos i d'impacte econòmic”, de data 12.07.2024, emès pel departament de llicències d'activitats. Fixa l'informe el cost total en 228,23 €. L'informe determina el preu a partir del cost directe de la prestació del servei, que elabora a partir del preu mig/hora dels diferents tècnics que intervenen, i es fixa en 181,14 €, i del cost indirecte, que fixa en un 26% del cost

directe, és a dir, 47,09 €. Sense motivar el percentatge indicat, ni indicar les parts que considera respecte a aquest cost indirecte .

A més, amb la incorporació d’aquest nou apartat 2.6 es reorganitzen i es tornen a enumerar la resta d’apartats. Aquesta modificació no afecta al contingut de l’ordenança i es correspon només a una correcta sistematització i numeració dels diferents apartats de l’epígraf II.

2.- Actualització de les tarifes de l’epígraf VIII. Actes d’informació urbanística:

La modificació que es vol introduir comporta un increment substancial de l’import de les taxes per actes d’informació urbanística que el document que acompanya a la proposta normativa vincula a la necessitat d’acostar el preu del servei al cost del mateix. L’increment resultant és el següent:

	2024	2025	Increment
8.1. Informe urbanístic	57 €	140 €	83 €
8.2. Certificat de règim urbanístic	105 €	280 €	175 €
8.3. Plànols d’alineacions i rasants, cessions i afectacions	57 €	80 €	23 €

L’expedient en aquest punt no incorpora cap informe econòmic justificatiu.

3.- L’Informe tècnic-econòmic :

Estableix l’art.25 del TRLRHL:

“Los acuerdos de establecimiento de tasas por la utilización privativa o el aprovechamiento especial del dominio público, o para financiar total o parcialmente los nuevos servicios, deberán adoptarse a la vista de informes técnico-económicos en los que se ponga de manifiesto el valor de mercado o la previsible cobertura del coste de aquellos, respectivamente. Dicho informe se incorporará al expediente para la adopción del correspondiente acuerdo”

I l’art. 20 d’aquesta mateixa norma diu en el paràgraf segon:

“2. En general, y con arreglo a lo previsto en el párrafo siguiente, el importe de las tasas por la prestación de un servicio o por la realización de una actividad no podrá exceder, en su conjunto, del coste real o previsible del servicio o actividad de que se trate o, en su defecto, del valor de la prestación recibida.

Para la determinación de dicho importe se tomarán en consideración los costes directos e indirectos, inclusive los de carácter financiero, amortización del inmovilizado y, en su caso, los necesarios para garantizar el mantenimiento y un desarrollo razonable del servicio o actividad por cuya prestación o realización se exige la tasa, todo ello con independencia del presupuesto u organismo que lo satisfaga. El mantenimiento y desarrollo razonable del servicio o actividad de que se trate se calculará con arreglo al presupuesto y proyecto aprobados por el órgano competente”.

En relació als apartats 1 i 2 d'aquest informe el Consell Tributari considera que no s'acompleixen les previsions legals que determinen les normes transcrites. En el cas de l'apartat 1, no es motiva suficientment com s'arriba a la xifra final fixada com a cost indirecte del servei, és a dir, ni es dona compta dels conceptes que integren aquest, ni cap raó que justifiqui el percentatge xifrat. En relació a l'apartat segon, no s'incorpora l'estudi econòmic pertinent.

4.- Supressió de la referència a OMAIA:

Per últim, es modifica l'apartat 2.8, del Epígraf II ("Activitats, establiments i instal·lacions"), de l'Annex que conté les tarifes, en el sentit de suprimir les paraules "*de l'OMAIA*" de la descripció del concepte subjecte a tarifa. Així, la redacció actual que es refereix a "*Pels procediments de control periòdic, corresponent a l'annex II, de l'OMAIA*", es modificaria proposant aquest altre text: "*Pels procediments de control periòdic, corresponent a l'annex II*".

Tanmateix, l'informe justificatiu dels canvis indica que se suprimeix la referència a l'annex I de l'OMAIA i que continua la referència a l'annex II. Per tant, cal aclarir quina és realment la modificació proposada davant la desaparició de la referència a la OMAIA en la proposta normativa.

IV.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell tributari considera que un cop tingudes en compte les observacions assenyalades i, en especial, un cop esmenades les insuficiències relatives a l'informe tècnic econòmic, la proposta realitzada pot continuar la seva tramitació.

16. - Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.6, reguladora de les taxes de mercats. (Exp. 302/24)

El Consell Tributari, en sessió de 7 d'octubre de 2024, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.6, reguladora de les taxes de mercats. La sol·licitud d'emissió d'informe de 13 de setembre de 2024 s'acompanya en la mateixa data dels següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu; (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta, i (iii) informe justificatiu i tècnic econòmic de la proposta d'increment del 8% de les taxes de mercats de 4 de juliol de 2024 emès per l'Institut Municipal de Mercats de Barcelona.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

El present informe se centra en l'anàlisi d'aquells preceptes, o parts d'ells, que han estat identificats pel propi Ajuntament com objecte de modificació en la proposta normativa lliurada al Consell Tributari en data 13 de setembre de 2024 i que es transcriuen de forma destacada.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari proposa canvis respecte del text normatiu de l'Ordenança fiscal número 3.6, referents a la modificació de l'article 8è i a l'actualització de les tarifes.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança. En particular, respecte d'aquesta proposta normativa s'incorpora la documentació assenyalada en l'encapçalament d'aquest informe.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents precisions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

Les principals modificacions introduïdes afecten a l'art.8 i a les tarifes que regula l'ordenança. Aquests canvis s'identifiquen en l'annex que s'afegeix al final del present informe.

1.- La proposta normativa de l'article 8è de l'ordenança referida que avui es planteja és pràcticament idèntica a l'analitzada pel Consell Tributari en el seu informe CT275/23, aprovat en sessió de 4 d'octubre de 2023 i, per tant, essent la mateixa proposta normativa es donen per reproduïts aquí, sense necessitat de transcriure'ls novament, els fonaments desenvolupats àmpliament en aquell informe. Tot i així, el Consell exposa a continuació una valoració sintètica de les propostes normatives:

La modificació de l'article 8è ("Règim dels serveis complementaris dels mercats de zona i especials") de la referida OF, introdueix nous conceptes que es justifiquen amb la intenció de detallar més específicament allò que va a càrrec del titular per donar més seguretat jurídica.

Doncs bé, tal i com ja es va dir a l'informe 275/23, en atenció precisament amb aquest objectiu, caldria una justificació més complerta de l'abast de la reforma.

2.- Modificació de les tarifes

Tot i la identitat existent entre la proposta normativa d'enguany i la de l'any anterior, hi ha dos aspectes que no coincideixen amb la proposta contemplada en l'informe 275/23 i són:

2.1.- Es proposa la modificació de les tarifes que consten en l'Annex de la OF 3.6

L'informe constata que, a causa de la COVID, els anys 2020 i 2021 es reverteix la situació anterior de suficiència dels ingressos, situació que s'arrossega malgrat la revisió de tarifes realitzada el 2023 i la proposta d'increment del 5% per a l'any 2024, proposta que no es va poder executar. Per tal motiu, es proposa per a l'any 2025 un augment de les tarifes del 8%, amb l'objectiu d'equilibrar els ingressos i les despeses.

La modificació introduïda afecta exclusivament a les tarifes i deriva de l'increment dels costos i despeses suportats per l'Administració. L'estudi econòmic financer que acompanya la proposta de modificació de la tarifa és ampli i suficient.

2.2.- Modificació de l'apartat 4.10 de l'epígraf III de l'Annex que conté les tarifes en el següent sentit:

En la descripció de l'exempció que s regula se suprimeix *"Aquesta exempció haurà de ser aprovada per la Gerència de l'Institut previ informe favorable del Departament de Mercats de l'IMMB"* de la descripció de l'exempció regulada.

Els informes justificatius que acompanyen a la proposta normativa no motiven aquest canvi. Si la voluntat de la proposta normativa és suprimir l'informe previ favorable del departament de Mercats de l'IMMB caldrà indicar quin és l'òrgan competent per l'aprovació.

IV.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari considera que la proposta de text de l'ordenança sotmesa a la seva consideració, pot continuar la seva tramitació, amb les observacions posades de relleu en el cos del present informe.

El Consell Tributari, en sessió de 7 d'octubre 2024, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.8, reguladora de les taxes per prestacions de la guàrdia urbana i circulacions especials. La sol·licitud d'emissió d'informe de 13 de setembre de 2024 s'acompanya en la mateixa data dels següents documents: (i) proposta normativa de l'ordenança fiscal; (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta, i (iii) document de juliol de 2024 denominat "Taxa per prestacions de la Guàrdia Urbana i circulacions especials" de la Gerència d'Àrea de Seguretat, Prevenció i Convivència.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

El present informe se centra en l'anàlisi d'aquells preceptes, o parts d'ells, que han estat identificats pel propi Ajuntament com objecte de modificació en la proposta normativa lliurada al Consell Tributari en data 13 de setembre de 2024 i que es transcriuen de forma destacada.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari proposa canvis respecte del text normatiu de l'Ordenança fiscal número 3.8, referents a l'actualització de les tarifes, amb la inclusió de dues noves tarifes.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança. En particular, respecte d'aquesta proposta normativa s'incorpora la documentació assenyalada en l'encapçalament d'aquest informe.

Sense perjudici del que s'ha afirmat, el Consell Tributari realitza les següents precisions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

Les principals modificacions introduïdes afecten a les tarifes que regula l'ordenança. Aquests canvis s'identifiquen en l'annex que s'afegeix al final del present informe.

1.- Se sotmet a informe del Consell Tributari la modificació de les tarifes que formen part de l'Annex de la referida OF, en aquests dos aspectes:

1.1.- Actualització de totes les tarifes per adequar-les al principi d'equivalència.

1.2.- S'incorpora a l'epígraf 1.2 dos nous conceptes tarifaris:

- “*Per servei, inspector*”, amb una tarifa de 81,64€
- “*Per servei, sotsinspector*”, amb una tarifa de 77,10 €.

Les modificacions introduïdes a les taxes previstes a l'annex afecten exclusivament les seves tarifes, derivades dels costos i despeses que la prestació dels serveis suposen per a l'Administració. L'expedient incorpora un informe econòmic de 4 de juliol de 2024, emès pel cap de departament de recursos econòmics de la gerència d'àrea de seguretat, prevenció i convivència, que incorpora un anàlisi des d'un vessant econòmic que permet justificar i motivar tècnicament, de forma raonable i suficient, les modificacions proposades de les tarifes. En aquest sentit, ofereix suficient detall dels diferents costos considerats en la prestació dels diferents serveis i de la quantificació de les tarifes corresponents.

Aquest Consell Tributari considera que les modificacions proposades s'ajusten a dret, pel que no procedeix realitzar cap observació.

IV.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari considera que la proposta de text de l'ordenança sotmesa a la seva consideració, pot continuar la seva tramitació.

18.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10, reguladora de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis. (Exp. 304/24)

El Consell Tributari, en sessió de 7 d'octubre de 2024, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10, reguladora de taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació d'altres serveis. La sol·licitud d'emissió d'informe de 13 de setembre de 2024 s'acompanya en la mateixa data amb els següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu; (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta; (iii) informe tècnic d'1 de juliol de 2024 de la Gerència de Serveis Urbans de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins sobre l'impacte econòmic de la modificació de l'Ordenança fiscal 3.10; (iv) proposta normativa de juliol de 2024 de l'Institut Municipal de Paisatge Urbà, on figura com annex informe justificatiu de modificació de l'Ordenança fiscal 3.10 a proposta de l'Oficina d'informació i tràmits de la guàrdia urbana; (v) informe tècnic econòmic de 3 de juliol de 2024 de la Direcció de Serveis de Recursos de l'Institut Municipal del Paisatge Urbà i la Qualitat de Vida per a la determinació de la quantia de la taxa per aprofitament especial del domini públic derivat de la instal·lació de lones publicitàries; i (vi) memòria justificativa de 3 de juliol de 2024 de la Direcció de recursos de l'Institut Municipal del Paisatge Urbà i la Qualitat de Vida del projecte d'Ordenança fiscal reguladora de la taxa per l'aprofitament publicitari del domini públic mitjançant lones publicitàries de gran format.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

El present informe se centra en l'anàlisi d'aquells preceptes, o parts d'ells, que han estat identificats pel propi Ajuntament com objecte de modificació en la proposta normativa lliurada al Consell Tributari en data 13 de setembre de 2024 i que es transcriuen de forma destacada.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari proposa canvis en els art. 2, 3, 5, 7, 8 i 9 de la taxa prevista a l'Ordenança fiscal (OF) 3.10 i també introdueix modificacions en la disposició final i es crea l'annex III d'aquesta ordenança.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'OF haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del RDL 2/2004, pel que s'aprova el text refós de la

Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança i en el cas de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic, o per finançar total o parcialment els nous serveis, els informes tècnic econòmics en els quals es posi de manifest el valor de mercat o la previsible cobertura del cost exigits per l'article 25 del TRLRHL.

Sense perjudici del que s'ha afirmat el Consell Tributari realitza les següents precisions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

Es proposa la modificació dels articles 2, 3, 5, 7, 8 i 9 que recauen sobre aspectes fonamentals del règim jurídic de la taxa prevista en l'OF 3.10 que es refereixen tant als elements de la seva identificació com als corresponents de quantificació. Així mateix es proposa la modificació de la disposició final i es crea l'annex III de la referida OF. La nova redacció dels quals s'expressarà oportunament en cadascun dels apartats següents (es marquen en color vermell i, en el seu cas, ratllats els canvis respecte a la redacció anterior):

A) "Art. 2n. Fet imposable.

1. Constitueix el fet imposable la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic municipal i la prestació de serveis de gestió municipal sobre el domini públic estatal.

2. A aquests efectes s'entén per:

1. Ocupacions de l'espai públic per mudances: Ocupacions de l'espai públic per trasllat o canvi dins del terme municipal de Barcelona, o entre aquest i altres localitats ~~i viceversa~~, de tota mena de mobiliari usat i dels seus complements (robes, paraments, aixovar domèstic, objectes ornamentals així com material d'oficina, documents i biblioteques, entre altres) o algunes de les operacions complementàries de trasllat, com ara inventari, preparació, desarmat i armat, embalatge i desembalatge, càrrega i descàrrega, estiba, condicionament, manipulació, dipòsit i emmagatzematge.

(...)

4. Ocupacions per reserves d'estacionament de maquinària de treball i vehicles no inclosos en altres apartats: Tota ocupació temporal de la calçada i espais de la via aptes per a la circulació de vehicles a motor i persones per:

a) Vehicles industrials, plataformes elevadores o maquinària destinada a la realització de treballs instal·lades sobre vehicles aptes per transportar materials relacionats amb obres d'edificació (camions formigoneres, contenidors, generadors, compressors, equip de bombes de formigó, etc.) grues d'auto càrrega (aparell d'elevació de funcionament discontinu instal·lat sobre vehicles aptes per transportar materials i que s'utilitzen exclusivament per a la càrrega i descàrrega), així com altres reserves requerides a títol personal per qualsevol altres activitats (casaments, esdeveniments, etc.).

b) *Altres usos temporals que requereixin una ocupació de l'espai públic i que no constitueixin reserva d'estacionament de les reserves de vehicles per facilitar l'encotxament, desencotxament i transport de persones per esdeveniments socials, culturals, congressos acadèmics, comercials o lúdics.*

5. Ocupacions de l'espai públic per lones publicitàries sobre bastides tubulars destinades a la rehabilitació de façanes o sobre tancats de protecció de tota classe d'obres.”

1.- En els números 1.1 i 1.4 b) es realitzen precisions que no afecten el règim jurídic de la taxa sinó que aclareixen la redacció de la norma eliminant termes innecessaris (1.1) i reiteratius (1.4 b).

2.- En el número 5 s'incorpora un supòsit d'ocupació del domini públic local que suposa una especificació del fet imposable.

La nova redacció d'aquests preceptes és substancialment idèntica a la proposada per a l'any 2024 i que va ser informada per aquest CT en l'expedient 277/23, per la qual cosa correspon ara remetre a aquell informe i donar per reproduïdes les consideracions hi contingudes, reiterant que cap problema presenta aquesta proposta en la mesura que s'adapta plenament als articles 2 a) de la LGT i 20.1 del TRLHL.

B) “Art. 3r. *Supòsits de no subjecció. No es meritaren les taxes, amb independència de l'obligació de sol·licitar la llicència corresponent, en les utilitzacions o aprofitaments següents:*

(...)

5. L'ocupació de la via pública per al rodatge, filmació o sessió fotogràfica, de documentals, audiovisual de ficció i dramàtics, TV (programes i reportatges), audiovisuals amb finalitat artística i audiovisuals corporatius i/o institucionals i altres possibles en fotos o films sempre que no tinguin finalitat comercial o publicitària, sempre que no tinguin finalitat lucrativa, sens perjudici de l'obligatorietat d'obtenir la pertinent autorització municipal i de pagar els serveis que, amb tal motiu, es requereixin, com també les despeses originades pel deteriorament i els desperfectes que s'hi puguin causar.

(...)

14. L'ocupació de la via pública per lones amb publicitat institucional sobre bastides tubulars destinades a la rehabilitació de façanes o sobre tancats de protecció de tota classe d'obres. S'entén per publicitat institucional aquelles comunicacions que efectuen les administracions públiques amb la finalitat de transmetre a la ciutadania missatges d'interès general.

(...)”

1.- D'acord amb l'article 21 del TRLRHL, la proposta regula els denominats “Supòsits de no subjecció”.

Així, en el número 5 se simplifica la terminologia utilitzada i es reproduïx la redacció que s'havia proposat per a l'any 2024.

2.- Per la seva banda, en el número 14 s'incorpora un supòsit de no subjecció vinculat a l'article 2.5 de la proposta d'ordenança també modificat. En efecte, en aquest

últim s'especifica un nou fet imposable que, d'acord amb la terminologia prevista, s'associa a l'ocupació de "*l'espai públic*". Doncs bé, respecte del supòsit de no subjecció al que ara s'al·ludeix es delimita negativament el fet imposable exclouent del seu àmbit d'aplicació, l'ocupació d'un espai públic concret, a saber: la via pública. Sobre això, ja es va manifestar el Consell Tributari a l'expedient 277/23 explicant que seria convenient delimitar, a aquests exclusius efectes, què és "*l'espai públic*". D'altra banda, la no subjecció es vincula a l'anomenada "*publicitat institucional*". En aquest sentit, la nova proposta segueix la recomanació realitzada en el seu dia i incorpora una definició del que, també a aquests efectes, es considera per "*publicitat institucional*", adoptant un concepte al que no cal fer cap objecció.

C) "*Art. 5è. Exempcions. No estan obligats al pagament de la taxa, amb independència de l'obligació de sol·licitar la llicència corresponent:*

(...)

7. *Les activitats de rodatge, filmació o sessió fotogràfica, incloses les que utilitzin de vol de drons per a la captació d'imatges, quan la seva finalitat no sigui lucrativa, és a dir, quan la seva finalitat no sigui comercial ni estigui vinculada a cap activitat econòmica.*

8. *Els centres i institucions educatives i formatives, així com els estudiants dels centres, quan sol·licitin un permís d'ocupació per a dur a terme activitats educatives, de lleure i culturals, sempre que no tinguin ànim de lucre."*

Aquestes modificacions coincideixen amb les ja informades favorablement en l'abans referit expedient 277/23 i es limiten bàsicament a clarificar un concret supòsit d'exempció, en un cas, i afegir un de nou, en l'altre.

A la vista de l'especificació concreta del fet impossible que contempla l'apartat 3.b de la tarifa de la Taxa s'observa una reiteració, llevat la referència als drons, en les activitats senyalades en els art. 3.5, com a supòsit de no subjecció i a l'art.5.7, com a supòsit d'exempció. Es tracta d'una incongruència que caldria aclarir.

D "*Art. 7è. Quota tributària.*

1. *Quan s'utilitzin procediments de licitació pública, l'import de la taxa estarà determinat pel valor econòmic de la proposició sobre la qual recaigui la concessió, autorització o adjudicació.*

2. *Amb caràcter general, sens perjudici de les peculiaritats que determinats aprofitaments puguin establir, la quota tributària de la taxa estarà determinada per la fórmula següent:*

Quota tributària = PB x S x T x FCC x FCA x FCH

On PB és la tarifa bàsica; S, la superfície en metres quadrats de la utilització o l'aprofitament; T, el temps en dies de la utilització o de l'aprofitament, sempre que no s'estableixi una durada mínima en altres articles de la present Ordenança; FCC, el factor corrector del carrer; FCA, el factor corrector de la classe d'utilització o d'aprofitament; i FCH, el factor corrector per als supòsits de guals a immobles destinats a habitatge.

2.1. *La tarifa bàsica (PB) per metre quadrat o fracció i dia d'utilització o d'aprofitament és de 0,4966€.*

2.2. *Regles per a l'aplicació del factor superfície (S):*

a) *La superfície serà la que ocupi la utilització o l'aprofitament.*

- b) La superfície per a tots els usos o aprofitaments serà com a mínim de dos metres quadrats.
- c) En el cas de guals i de reserva d'estacionament, de parada i prohibicions d'estacionament, la superfície serà igual a la longitud de l'aprofitament en la línia de la vorera arrodonida per excés multiplicada per una amplada de tres metres.
- d) Quan la utilització o l'aprofitament es faci mitjançant un vehicle, la superfície serà la de la seva projecció en el sòl.
- e) Es considera que l'espai mínim que ocupa un mòdul bàsic de vetllador (una taula amb quatre cadires és de $2,25 \text{ m}^2$). En el cas d'un mòdul reduït de vetllador (una taula i dos cadires) la superfície mínima és de $1,20 \text{ m}^2$. No es poden autoritzar més taules del nombre que resulti de dividir la superfície autoritzada per $2,25 \text{ m}^2$ (mòduls bàsics) o per $1,20 \text{ m}^2$ (mòduls reduïts).
- f) En el cas dels guals i zones de prohibició d'estacionament, els metres d'ocupació que passin de 5 lineals es comptaran dobles.
- g) En el cas de gronxadors, cavallets i pavellons per a altres atraccions, cadires i tribunes, el factor superfície se substitueix pels mòduls següents:

Concepte

Superfície de cada instal·lació:

Fins a 12 m^2	125
Més de 12 m^2 i fins a 50 m^2	250
Més de 150 m^2 i fins a 200 m^2	375
Més de 200 m^2 i fins a 500 m^2	500
Més de 500 m^2	Superfície real

- h) La superfície d'ocupació de l'espai públic (S) serà la mateixa en funció del tipus d'ocupació.

Concepte

Mudances

~~Tipus A i B = 30 m^2 (màxim 2 vehicles)~~

~~Tipus A – Vehicle pma $\leq 3,500$ + no mitjans mecànics externs que no afecti la circulació de vehicles i sense dret a reserva d'estacionament~~

~~30 m^2 (cada 2 vehicles)~~

~~Tipus B – La resta de vehicles~~

~~30 m^2 (cada 2 vehicles)~~

Concepte

~~Bastides = 30 m^2 (màxim cada 2 vehicles)~~

~~Grues: En funció del nombre d'eixos~~

~~Tipus A (vehicle 2/4 eixos) = $48,5 \text{ m}^2$~~

~~Tipus B (vehicle 5/6 eixos) = 76 m^2~~

~~Tipus C (vehicle ≥ 7 eixos) = 100 m^2~~

~~Tipus A – Vehicle 2/4 eixos~~

~~Tipus B – Vehicle 5/6 eixos~~

~~Tipus C – Vehicle + ≥ 7 eixos~~

Concepte

Reserves que no constitueixin reserva d'estacionament de les regulades a l'article 34 de l'Ordenança de circulació de vianants i vehicles: En funció de l'activitat que es produeixi.

Reserves requerides a títol personal (casaments, esdeveniments...)

Tipus A = 10 m² (**màxim cada 2 vehicles**)

Encotxament, desencotxament i transport de persones

Tipus B = 30 m² (**màxim cada 2 vehicles**)

Càrregues i descàrregues de material amb implicació vehicles

Tipus C = 30 m² (**màxim cada 2 vehicles**)

Tipus D = 12 m² (PER PLATAFORMA O ELEMENT)

Altres ocupacions sense vehicle. **S'inclouen en aquesta modalitat la reserva d'espai a la via pública per a la utilització de sistemes aeris per a la neteja de façanes.**

Les tarifes bàsiques es veuran incrementades pel factor corrector del carrer segons la categoria fiscal del carrer, A,B,C, D o E, **segons els dies d'ocupació efectiva i** en el cas de tractar-se de més de 2 vehicles el tram d'ocupació es veurà incrementat per conjunts de 2 en 2 tant en els casos de jornada completa com a ½ jornada, **exceptuant les plataformes o altres elements (grups electrògens, drons...) que serà d'una en una d'un en un.**

2.3 Regles per a l'aplicació del temps (T):

- El temps és el de la durada de la utilització, l'aprofitament o la prestació de serveis.
- Segons el termini, els usos, aprofitaments o prestacions de serveis poden ser anuals, semestrals o de temporada, trimestrals, mensuals, per a totes les festes i vigílies durant l'any, per a un nombre determinat de dies consecutius, per a un nombre de dies no consecutius durant un determinat període i per a la durada de les festes o fires autoritzades.
- Quan la llicència o autorització es concedeixi per a mesos, trimestres, festes o vigílies durant l'any, semestres, temporada o un any, es consideraran per al càlcul de la quota, respectivament, els mesos de 30 dies, els trimestres de 90 dies, les festes i vigílies de 128 dies, els semestres o temporada de 180 dies i els anys de 360 dies.
- Per l'ocupació de la via pública per mudances, grues mòbils autopropulsades, bastides, reserves d'estacionament de maquinària de treball, vehicles (no constitueixin reserva d'estacionament de les regulades a l'article 34 de l'ordenança de circulació de vianants vehicles) es considerarà la mitja jornada de treball amb un màxim de 4 hores, una durada superior es considera jornada completa.
- En els altres casos, la quota es calcularà segons el nombre de dies d'ocupació efectiva, d'aprofitament o de prestació de serveis.

2.4. Regles per a l'aplicació del factor corrector del carrer (FCC):

- El factor corrector del carrer és el determinat per a cada categoria de carrer als efectes de l'impost sobre activitats econòmiques, en el quadre següent:

b)

Categoria carrer	A	B	C	D	E, F, Z (I=industrial)
Factor corrector	5,00	3,00	1,75	1,25	1,00

c) A l'efecte d'assignació del factor corrector del carrer corresponent en la present taxa, s'han d'aplicar els criteris següents:

- *Als establiments situats als carrers, trams de carrers, indrets o llocs que no tinguin assignat específicament un factor corrector, els serà aplicat el factor 1,25.*
- *Als aprofitaments i ocupacions situats en el subsòl de la via pública o en instal·lacions de serveis públics que s'estenguin pel subsòl de la ciutat, els serà aplicat el factor de situació que correspongui al de la sortida més propera a la via pública.*
- *Als aprofitaments i ocupacions situats a la via pública els serà aplicat el factor corresponent a la finca més propera, i en el cas d'equidistància a dues finques de diferent categoria, els serà aplicat el factor corresponent a la finca que el tingui més alt.*
- *Si en un mateix aprofitament o ocupació concorren dues vies públiques, se li aplicarà el factor corrector de superior categoria.*
- *En el cas de l'aprofitament especial del domini públic per la utilització de cada bicicleta, motocicleta i vehicle de mobilitat personal d'ús compartit en règim d'explotació econòmica, s'aplicarà el factor corrector del carrer 1 (equivalent a les categories de carrer E, F i Z industrial).*
- *Als efectes d'aplicació en el cas d'ocupació de via pública amb terrasses, el valor FCC s'aplicarà per a totes les categories de carrer, definides específicament per a aquesta ocupació en el gràfic annex I d'aquesta ordenança, acumulativament de conformitat amb el següent escalat, per trams de nombre de taules:*

<i>Tram</i>	<i>1</i>	<i>2</i>	<i>3</i>	<i>4</i>	<i>5</i>
<i>FCC</i>	<i>0,30</i>	<i>0,40</i>	<i>0,60</i>	<i>0,75</i>	<i>0,80</i>
<i>Nombre de taules</i>					
<i>que inclou el tram</i>	<i>5</i>	<i>5</i>	<i>5</i>	<i>5</i>	<i>Restants</i>
<i>Forquilla</i>	<i>1-5</i>	<i>6-10</i>	<i>11-15</i>	<i>16-20</i>	<i>+20</i>

Per determinar el valor FCC en cada supòsit s'aplicarà la taula continguda en l'annex II d'aquesta ordenança.

2.5. El factor corrector de la classe d'ocupació o d'aprofitament (FCA) és el que correspon a cadascun de les següents ocupacions i aprofitaments:

Ocupació o aprofitament	Factor corrector
a) Casetes per a la venda d'articles de pirotècnia, amb un mínim de cinc dies, amb independència del termini autoritzat en la llicència	2,00000
b) Llocs de venda amb instal·lacions fixes, carpes i quioscos en general, llevat dels quioscos de premsa	1,00000
c) Terrasses, taules i cadires com a elements annexos als establiments excepte els esmentats anteriorment	
- Situats en vies públiques de categoria 0	3,92670
- Situats en vies públiques de categoria 1	2,61780
- Situats en vies públiques de categoria 2	1,55054
- Situats en vies públiques de categoria 3	0,80548
- Situats en vies públiques de categoria 4	0,44301
- Situats en vies públiques de categoria 5	0,20137
d) Closos i envelats, per cada m ² o fracció i dia, amb un mínim de 1.000 m ²	0,05000
e) Balls, concerts i representacions anàlogues, per cada m ² o fracció i dia, amb un mínim de 1.000 m ²	0,05000
f) Fires i esdeveniments de gran format, per cada m ² o fracció i dia:	
- De 1.000 m ² a 5.000 m ²	0,10
- Més de 5.000 m ²	0,075
g) Gronxadors, cavallets i pavellons per a altres atraccions, cadires i tribunes, per cada 10 dies o fracció	1,20000
h) Guals	
1. En general	
- D'ús permanent	0,17460
- Més de 8 hores fins a 12 hores	0,13580
- Fins a 8 hores	0,11640
2. Garatges i aparcaments subjectes als epígrafs d'IAE núm. 751.1 751.2 i 751.3	0,10670
3. Serveis de rentat i greixatge d'automòbils, serveis de taller de reparació d'automòbils, agències de transport i locals de compravenda de vehicles	
De més de 8 hores i fins a 12 hores	0,09700
Fins a 8 hores	
4. Guals d'accés a estacions de servei	0,09700
5. En immobles destinats a habitatge el factor corrector (FCH) serà:	
- Superfície del garante fins a 25 m ²	0,70000
- Més de 25 m ² fins a 50 m ²	0,80000
- Més de 50,1 m ² fins a 100 m ²	0,90000
- Més de 100,1 m ²	1,00000
i) Reserves d'estacionament i parada i zones de prohibició d'estacionament regulades en l'Ordenança de circulació de vianants i de vehicles	0,05000
j) Mercaderies a les voreres	1,00000
k) Xurreries o bunyoleries	0,50000

<i>l) Venda no sedentària, segons allò que estableix l'article 39 de l'Ordenança sobre l'ús de les vies i els espais públic, per ocupacions de més de 180 dies. Per períodes d'ocupació inferiors s'aplicarà l'epígraf corresponent a "Altres ocupacions no especificades anteriorment".</i>	<i>0,50000</i>
<i>m) Venda de castanyes per períodes d'ocupació superiors a tres mesos. Per períodes d'ocupació inferiors s'aplicarà l'epígraf corresponent a "Altres ocupacions no especificades anteriorment".</i>	<i>0,50000</i>
<i>n) Ocupacions per a realitzar activitats esportives, culturals o lúdiques sense ànim de lucre que no comporten la necessitat d'utilitzar els serveis municipals de neteja, Guàrdia Urbana o SPEIS</i>	<i>0,05</i>
<i>o) Ocupacions per a realitzar activitats esportives, culturals o lúdiques sense ànim de lucre que comporten la necessitat d'utilitzar els serveis municipals de neteja, Guàrdia Urbana o SPEIS</i>	<i>0,75</i>
<i>p) Ocupacions del domini públic local per la utilització de cada bicicleta, motocicleta i vehicle de mobilitat personal d'ús compartit en règim d'explotació econòmica</i>	<i>0,2</i>
<i>q) Altres ocupacions no especificades anteriorment</i>	<i>2,00</i>
<i>r) Per Mudances, bastides, grues mòbils autopropulsades, reserves d'estacionament de maquinària de treball i vehicles no inclosos en altres apartats (d'acord amb l'epígraf 2.2h)</i>	<i>2,00</i>

3. Altres aprofitaments subjectes a taxes fixes: *(Imports en euros)*

<i>a) Rodatges de pel·lícules, vídeos i enregistraments televisius de caràcter publicitari o comercial amb finalitat lucrativa, amb independència del pagament d'altres serveis que es requereixin i amb autorització municipal prèvia, incloses les imatges captades mitjançant vol de drons. Per cada dia i localització. En cas de que es sol·liciti el tancament total o parcial d'un parc, jardí o platja, s'aplicarà l'import de la taxa prevista per a l'ocupació d'espais en funció de la seva categoria:-</i>	
<i>Espais de 1a categoria 3.790,00 € per cada dia o fracció</i>	
<i>Espais de 2a categoria de 810,00 € per cada dia o fracció</i>	<i>600,00</i>

a) Rodatges, filmacions o sessions fotogràfiques amb finalitat lucrativa, amb independència del pagament d'altres serveis que es requereixin i amb autorització municipal prèvia, incloses les imatges captades mitjançant vol de drons. Per cada dia i localització.

Quan la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic amb la finalitat immediata de realitzar rodages, filmacions o fotografies es realitzi utilitzant 10 o més vehicles tècnics implicats en l'activitat (La utilització de parcs, jardins i platges queda exclosa d'aquesta tarifa).

En cas de que es sol·liciti el tancament total o parcial d'un parc, jardí o platja, s'aplicarà l'import de la taxa prevista per a l'ocupació d'espais en funció de la seva categoria:

- Espais de 1a categoria 3.790,00 € per cada dia o fracció*
- Espais de 2a categoria de 810,00 € per cada dia o fracció*

b) Realització de maquetes i sessions fotogràfiques amb finalitat lucrativa, independentment del pagament d'altres serveis que es requereixin i amb autorització municipal prèvia incloses les imatges captades mitjançant vol de drons. Per cada dia i localització.

En cas de que es sol·liciti el tancament total o parcial d'un parc, jardí o platja, s'aplicarà l'import de la taxa prevista per a l'ocupació d'espais en funció de la seva categoria:

Espais de 1a categoria 3.790,00 € per cada dia o fracció

Espais de 2a categoria de 810,00 € per cada dia o fracció

b) Rodatges, filmacions o sessions fotogràfiques amb finalitat lucrativa, amb independència del pagament d'altres serveis que es requereixin i amb autorització municipal prèvia, incloses les imatges captades mitjançant vol de drons. Per cada dia i localització.

Quan la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic amb la finalitat immediata de realitzar rodats, filmacions o fotografies es realitzi utilitzant menys de 10 vehicles tècnics implicats en l'activitat (La utilització de parcs, jardins i platges queda exclosa d'aquesta tarifa).

En cas de que es sol·liciti el tancament total o parcial d'un parc, jardí o platja, s'aplicarà l'import de la taxa prevista per a l'ocupació d'espais en funció de la seva categoria:

- Espais de 1a categoria 3.790,00 € per cada dia o fracció

- Espais de 2a categoria de 810,00 € per cada dia o fracció 480,00

c) Quioscos de premsa: quotes anuals per unitat de quiosc.

Activitat de venda de premsa i publicacions per grups d'emplaçaments

<i>- Grup 1 (antics grups 8 i 9)</i>	<i>9.372,02</i>
<i>- Grup 2 (antic grup 10)</i>	<i>6.477,85</i>
<i>- Grup 3 (antic grup 6)</i>	<i>4.746,59</i>
<i>- Grup 4 (antics grups 1 a 7, excepte el 6)</i>	<i>1.737,11</i>

d) Mercat ambulant Eduard Aunós

<i>- Parada de 4 x 2 m²</i>	<i>984,11</i>
<i>- Parada de 6 x 2 m²</i>	<i>1.273,95</i>
<i>- Parada de 8 x 2 m²</i>	<i>1.563,73</i>

e) Prestació de serveis de temporada a les platges, conforme a la Llei 22/1988, de 28 de juliol, de costes.

QUINGUETA BAR AMB W.C. I AMB TERRASSA 100 m2.-

1- PLATJA SANT SEBASTIÀ

*Guingueta bar amb lavabo, gandules i para-sols i
terrassa de 100 m2 – número 1 – platja de Sant Sebastià 64.406,08*

QUINGUETA BAR AMB W.C. I AMB TERRASSA 100 m2.-

2- PLATJA SANT SEBASTIÀ

*Guingueta bar amb lavabo i terrassa de 100 m2 –
número 2 – platja de Sant Sebastià 255.187,28*

QUINGUETA BAR AMB W.C. I AMB TERRASSA 100 m2.-

3- PLATJA SANT SEBASTIÀ

*Guingueta bar amb lavabo i terrassa de 100 m2 –
número 3 – platja de Sant Sebastià 317.953,96*

<i>GUINGUETA PLATJA AMB W.C. I AMB TERRASSA 100 m2.-</i>	
<i>1-SANT MIQUEL</i>	
<i>Guingueta bar amb lavabo i terrassa de 100 m2 –</i>	
<i>número 1 – platja de Sant Miquel</i>	295.236,84
<i>GUINGUETA PLATJA AMB W.C. I AMB TERRASSA 100 m2.-</i>	
<i>2-SANT MIQUEL</i>	
<i>Guingueta bar amb lavabo i terrassa de 100 m2 –</i>	
<i>número 2 – platja de Sant Miquel</i>	327.445,03
<i>PEL CONJUNT DE 100 GANDULES I 50 PARA-SOLS</i>	
<i>PLATJA BARCELONETA</i>	
<i>Gandules i para-sols – platja de la Barceloneta</i>	65.192,20
<i>PEL CONJUNT DE 100 GANDULES I 50 PARA-SOLS</i>	
<i>PLATJA SOMORROSTRO</i>	
<i>Gandules i para-sols –</i>	
<i>número 1 i número 2 – platja del Somorrostro</i>	71.910,11
<i>GUINGUETA DE GELATS PLATJA BARCELONETA (zona passeig)</i>	
<i>Guingueta de gelats – platja de la Barceloneta:</i>	10.659,50
<i>GUINGUETA DE GELATS PLATJA ICÀRIA (zona passeig)</i>	
<i>Guingueta de gelats - platja de la Nova Icària</i>	4.970,20
<i>GUINGUETA PLATJA AMB W.C. I AMB TERRASSA 100 m2.-</i>	
<i>1-NOVA ICÀRIA</i>	
<i>Guingueta bar amb gandules, para-sols, lavabo i terrassa de 100 m2 –</i>	
<i>número 1 – platja de la Nova Icària</i>	217.466,21
<i>GUINGUETA PLATJA AMB W.C. I AMB TERRASSA 100 m2.-</i>	
<i>1-NOVA ICÀRIA</i>	
<i>Guingueta bar amb gandules, para-sols, lavabo i terrassa de 100 m2 –</i>	
<i>número 2 – platja de la Nova Icària</i>	172.772,09
<i>GUINGUETA PLATJA AMB W.C. I AMB TERRASSA 100 m2.-</i>	
<i>1-BOGATELL</i>	
<i>Guingueta bar amb gandules, para-sols, lavabo i terrassa de 100 m2 –</i>	
<i>número 1 – platja del Bogatell</i>	132.047,24
<i>GUINGUETA PLATJA AMB W.C. I AMB TERRASSA 100 m2.-</i>	
<i>2-BOGATELL</i>	
<i>Guingueta bar amb gandules, para-sols, lavabo i terrassa de 100 m2 –</i>	
<i>número 2 – platja del Bogatell</i>	190.123,35
<i>GUINGUETA PLATJA AMB W.C. I AMB TERRASSA 100 m2.-</i>	
<i>3-BOGATELL</i>	
<i>Guingueta bar amb gandules, para-sols, lavabo i terrassa de 100 m2 – número 3 –</i>	
<i>platja del Bogatell</i>	160.543,42
<i>GUINGUETA PLATJA AMB W.C. I AMB TERRASSA 100 m2.-</i>	
<i>1-MAR BELLA</i>	
<i>Guingueta bar amb gandules, para-sols, lavabo i terrassa de 100 m2 –</i>	
<i>número 1 – platja de la Mar Bella</i>	61.856,38
<i>GUINGUETA PLATJA AMB W.C. I AMB TERRASSA 100 m2.-</i>	
<i>2-MAR BELLA</i>	
<i>Guingueta bar amb gandules, para-sols, lavabo i terrassa de 100 m2 –</i>	
<i>número 2 – platja de la Mar Bella</i>	58.768,88

<i>GUINGUETA PLATJA AMB W.C. I AMB TERRASSA 100 m2.-</i>	
<i>1- NOVA MAR BELLA</i>	<i>48.867,60</i>
<i>GUINGUETA PLATJA AMB W.C. I AMB TERRASSA 100 m2.-</i>	
<i>2- NOVA MAR BELLA</i>	
<i>Guingueta bar amb gandules, para-sols (si la guingueta es situa a la sorra), lavabo i terrassa de 100 m2 – número 1 i número 2 – platja o passeig Marítim de la Nova Mar Bella</i>	
	<i>48.867,60</i>
<i>GUINGUETA PLATJA AMB W.C. I AMB TERRASSA 100 m2.-</i>	
<i>1- LLEVANT</i>	
<i>-Guingueta bar amb lavabo i terrassa de 100 m2 – número 1 i número 2 – passeig Marítim del Llevant</i>	
	<i>108.393,98</i>
<i>Aquesta quantitat es considera l'import mínim, a partir del qual els licitadors presentaran una proposta d'alça d'aquest preu en forma de percentatge.</i>	
<i>f) Aprofitament temporal de llocs i espais destinats a l'ús comú dels parcs, jardins i platges, per dia o fracció</i>	
<i>1. Espais de primera categoria: Parc de la Ciutadella, Jardins de Rubió i Lluch, Parc de Montjuïc (Jardins d'Amargós – Teatre Grec, Fossar del Castell de Montjuïc, Jardins de les escultures, Jardins de Laribal, Jardins Joan Brossa, Zones enjardinades Mies van der Rohe), Jardí de Can Sentmenat, Jardins de la Tamarita, Turó Park, Park Güell, Parc del Laberint d'Horta, Roserar del Parc de Cervantes, Jardins del Palau de Pedralbes, Parc de Mossèn Cinto Verdaguer, Jardins de Mossèn Costa i Llobera, Parc Diagonal Mar, Jardins de Joan Maragall, Jardins de Vil·la Amèlia i Vil·la Cecília, Parc del Centres del Poblenou.-</i>	
• <i>Parc de la Ciutadella</i> • <i>Jardins de Rubió i Lluch</i> • <i>Parc de Montjuïc</i> - <i>Jardins del Teatre Grec</i> - <i>Fossar del Castell de Montjuïc</i> - <i>Jardins de les Escultures</i> - <i>Jardins de Laribal</i> - <i>Jardins de Joan Brossa</i> - <i>Zones enjardinades Mies van der Rohe</i> - <i>Jardins de Joan Maragall</i> - <i>Jardins de Mossèn Cinto Verdaguer</i> - <i>Jardins de Mossèn Costa i Llobera</i> - <i>Jardins d'Amargós</i> • <i>Jardins de Can Sentmenat</i> • <i>Jardins de la Tamarita</i> • <i>Jardins del Poeta Eduard Marquina (Turó Park)</i> • <i>Park Güell</i> • <i>Parc del Laberint d'Horta</i> • <i>Palau del Marquès d'Alfarràs</i> • <i>Parc de Cervantes (exceptuant el Roserar)</i> • <i>Parc de Diagonal Mar</i> • <i>Jardins de Vil·la Amèlia</i> • <i>Jardins de Vil·la Cecília</i> • <i>Parc del Centre del Poblenou</i>	
• <i>Si l'ocupació supera els 3522,22 m2</i>	<i>3.790</i>
• <i>Si l'ocupació està entre els 1.408,90 m2 i els 3522,22 m2</i>	<i>1.895</i>
<i>• Si l'ocupació és inferior a 1.408,90 m2, es cobrarà a raó de 0,48 euros el m2 ocupat.</i>	

2. Platges de Barcelona (*inclosa la zona de Banys del Fòrum*):

• Si l'ocupació supera els 1.965,35 m ²	3.790
• Si l'ocupació està entre els 784,16 m ² i els 1.965,35 m ²	1.895
• Si l'ocupació és inferior a 784,16 m ² , es cobrarà a raó de 0,27 euros el m ² ocupat.	

3. Espais de segona categoria: la resta de parcs, jardins i espais i zones verdes de la ciutat:

• Si l'ocupació supera els 1.922,39 m ²	810
• Si l'ocupació està entre els 768,96 m ² i els 1.922,39 m ²	405
• Si l'ocupació és inferior a 768,96 m ² , es cobrarà a raó de 0,11 euros el m ² ocupat	

g) Utilització de sanitaris públics automàtics als parcs i jardins ————— 0,50

h) Caixers automàtics oberts a la via pública, a menys de 80cm de línia de façana

- Categoria A	855,00
- Categoria B	513,00
- Categoria C	299,00
- Categoria D	213,00
- Categoria E, F o Z	171,00

i) Ocupacions en espais emblemàtics amb finalitat no lucrativa per a esdeveniments que no siguin fires tradicionals, amb autorització municipal prèvia, per cada dia o fracció:

- Plaça Catalunya	
- Avinguda Maria Cristina	
- Passeig de Lluís Companys	
- Plaça dels Àngels	
- Montjuïc: nivells Bohigas, Cadafalch i Cascades	
- Plaça de la Catedral	
- Moll de Marina	3.790

j) *Utilització del domini públic municipal dels equipaments municipals per incloure-hi les antenes de telefonia mòbil:*

<i>Tipus d'espai A</i>	<i>10.710</i>
<i>Tipus d'espai B</i>	<i>12.030</i>
<i>Tipus d'espai C</i>	<i>13.680</i>

7.4 Quota tributària de la taxa per lones publicitàries a l'espai públic

$$\text{Quota tributària} = \text{TBDi} * T * (1+T1) * (1+T2A) * (1+T2B)$$

D'on:

a) TBDi és la tarifa bàsica diària corresponent a una determinada localització, d'acord amb els paràmetres continguts a l'informe tècnic econòmic:

<i>Grup</i>	<i>Tarifa (€)</i>
<i>1</i>	<i>1071,11</i>
<i>2</i>	<i>744,99</i>
<i>3</i>	<i>600,91</i>
<i>4</i>	<i>492,90</i>
<i>5</i>	<i>376,00</i>
<i>6</i>	<i>278,11</i>
<i>7</i>	<i>162,93</i>
<i>8</i>	<i>57,20</i>

b) T és el component “temps” o durada de l'aprofitament, que es computarà per dies naturals.

c) T1 és el coeficient teixit urbà especial tipus 1 i que suposa l'aplicació d'un recàrrec del 15% als conjunts descrits a l'annex III d'aquesta ordenança.

d) T2, que se subdivideix en dos coeficients:

a. T2A és el coeficient teixit urbà especial tipus 2A, que suposa l'aplicació d'un recàrrec del 10% als conjunts descrits a l'annex III d'aquesta ordenança.

b. T2B és el coeficient aplicable a aquells conjunts en situació ortogonal i xamfrans en sentit del trànsit rodat, i que suposa un segon recàrrec addicional acumulatiu a l'anterior T2A del 10%, d'acord amb el que es disposa a l'annex III d'aquesta ordenança.”

1.- En aquest precepte s'estableix la quantificació de l'obligació derivada del fet imposable tipificat a l'article 2 de l'ordenança reguladora de la taxa. Amb caràcter general, cal assenyalar que la regulació prevista es fonamenta en els preceptes constitucionals i legals aplicables, així doncs i des d'aquesta perspectiva, no s'aprecia cap titlla d'il·legalitat.

2.- En tot cas, resulta que les modificacions ara proposades coincideixen en allò que resulta substancial amb les ja informades favorablement en l'abans referit expedient 277/23 per la qual cosa caldrà, de nou, remetre a les consideracions que llavors es van efectuar.

3.- No obstant l'anterior, sí s'han produït modificacions que mereixen l'atenció d'aquest CT en la redacció proposada de l'article 7.4, que regula la quota tributària aplicable al nou supòsit de fet especificat a l'article 2.5 de l'ordenança, relatiu a les ocupacions de l'espai públic per lones publicitàries.

En primer lloc, s'ha modificat la fórmula de càlcul de la quota tributària, que ha passat de ser:

$$“TF = TBD * nombre de dies * (1+T1) * (1+T2A) * (1+T2B)”$$

A:

$$\text{“Quota tributària} = \text{TBDi} * T * (1+T1) * (1+T2A) * (1+T2B)\text{”}$$

A més es defineixen els diferents conceptes utilitzats i s'incorpora una taula que conté la tarifa bàsica diària corresponent a una determinada localització (TBDi), *“d'acord amb els paràmetres continguts a l'informe tècnic econòmic”*. Amb la incorporació de l'esmentada taula i la menció de l'informe en el precepte s'estaria simplificant la manera de determinar la quota de la taxa i donant un fonament a les magnituds que s'adopten per al seu càlcul, però no se solucionen els problemes de justificació i claredat del propi informe tècnic econòmic que es van posar de manifest en l'anterior expedient CT 277/23 (vegi's la part final de l'apartat D del dictamen).

I en segon lloc, es proposa ara la incorporació d'un annex III al text de l'ordenança amb el llistat de carrers als que s'apliquen determinats coeficients d'increment previstos en la fórmula de quantificació del tribut. El seu text és el següent:

**“ANNEX III
COEFICIENTS APLICABLES A LA TAXA PER LONES PUBLICITÀRIES A
L'ESPAI PÚBLIC**

Per a la determinació de la taxa de lones publicitàries a l'espai públic es tindran en compte els següents recàrrecs en relació a les ubicacions situades en teixit urbà especial (TURE), que inclouen conjunts especial o emblemàtics, eixos de vianants o de circulació.

** T1 (coeficient teixit urbà especial tipus 1): afecta als conjunts arquitectònics i/o urbanístics que comparteixen una idiosincràsia i reconeixement ciutadà de conjunt, en els quals l'element publicitari es beneficia de l'entorn en el qual està ubicat per raons de centralitat, paisatge i alhora singularitat, o conjunts d'alt valor patrimonial. Suposa l'aplicació d'un recàrrec del 15%.*

El Front marítim

- Passeig Colom
- Pg. Isabel II, fins Pla de Palau , inclòs tot el seu perímetre.
- Pg. Joan de Borbó
- Zona Fòrum 2004
- Front de la platja de la Barceloneta

Places i conjunts amb valor afegit

- Plaça de Santa Maria
- Plaça Francesc Macià
- Plaça d'Espanya
- Plaça de les Glòries
- Plaça Cerdà
- Plaça de Sant Jaume
- Plaça Sagrada Família i zona d'influència.
- Plaça Universitat
- Plaça Urquinaona
- Plaça Catalunya i tots els seus eixos d'unió: c. Pelai, ronda Universitat, ronda Sant Pere i c. Fontanella.
- Pla de la Catedral.

** T2 (coeficient teixit urbà especial tipus 2): inclou grans eixos de vianants i comunicació, eixos representatius, emblemàtics, de referència i que per la seva pròpia naturalesa (amplitud, traçat, disseny, etc.) es poden considerar com una unitat amb unes perspectives de visió àmplies.*

A) Grans eixos de vianants, i/o zones comercials:

- Passeig de Gràcia
- Portal de l'Àngel
- La Rambla
- Rambla de Catalunya
- Via Laietana

B) Grans vies i eixos de circulació rodada:

- Gran Via de les Corts Catalanes (entre pl. Glòries i pl. Cerdà)
- Avinguda de la Diagonal (des de la pl. Glòries fins a la inserció a la via B-23)
- Carrer Aragó
- Carrer Balmes
- Ronda de Dalt
- Ronda del Llobregat
- Ronda del Mig

Als conjunts descrits a la llista anterior se'ls aplicarà el recàrrec T2A del 10%. Ateses les especials característiques d'aquests elements, i atenent al seu impacte visual màxim d'algunes localitzacions en funció de la seva orientació, s'estableix un segon recàrrec addicional acumulatiu T2B del 10%, valor del coeficient per aquells conjunts en situació ortogonal i xamfrans en sentit del trànsit rodat.

** Finalment, en aquells espais que presentin variacions significatives dels fluxos de persones, degut a la celebració d'esdeveniments de caràcter especial i elevat aforament, la mitjana diària de la localització que s'utilitzi per la determinació de la TBD es podrà incrementar en una quantitat igual a l'aforament total previst de l'esdeveniment dividit per la durada en dies de l'acció publicitària."*

Aquesta incorporació afegeix claredat i sistematització al text de l'ordenança i respon al sentit de les recomanacions realitzades en l'informe 277/23, per la qual cosa res no es pot objectar. Malgrat això, sí convé en aquest moment recomanar que no s'utilitzi el terme recàrrec, que tant l'article 7.4 com l'annex III fan servir, per les especials connotacions que en l'àmbit tributari té aquest concepte, que s'aplica a l'increment o càrrega addicional que s'afegeix a un deute tributari prèviament existent, però no en la fase de determinació de la quota tributària.

E) "Art. 8è. Reduccions de la taxa.

1. (...)
2. *L'import de la taxa es redueix un 90 per 100 quan la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic sigui realitzat directament per entitats sense ànim de lucre (ESAL) i el fi immediat sigui el desenvolupament d'activitats d'interès general que constitueixen el seu objecte social o finalitat, en cas de no reunir algun dels ~~requisits 1, 3, 4, 5, 6 o 7~~ a), c), d), e), f) o g) de l'article ~~3-j~~ 3.10.*
3. (...)

4. L'import de la taxa es redueix un 90 per 100 quan la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini **públic** previst a l'article 7.3 lletra a) ~~sigui realitzat directament per persones físiques o jurídiques que ocupin l'espai públic amb el fi immediat~~ finalitat immediata de realitzar ~~documentals, audiovisual de ficció i dramàtics, TV (programes i reportatges), audiovisuals amb finalitat artística i audiovisuals corporatius i/o institucionals i altres possibles en fotos o films i productes culturals~~ rodatges, filmacions o fotografies que es puguin valorar d'interès general per sobre del seu interès comercial i publicitari.

Per tal de valorar l'interès general ~~de documentals, audiovisual de ficció i dramàtics, TV (programes i reportatges), audiovisuals amb finalitat artística i audiovisuals corporatius i/o institucionals i altres possibles en fotos o films i productes culturals~~ rodatges, filmacions o fotografies, per sobre del seu interès comercial i publicitari i que es pugui aplicar la reducció proposada, la Presidència de l'ICUB ha de dictar prèviament a la liquidació una resolució establint aquest interès.

5. L'import de la taxa es redueix en un 75 per 100 en les reserves de tipus B (encotxament, desencotxament i transport de persones) sempre que siguin per a facilitar encotxament – desencotxament per a assistència a actes culturals, esportius i/o lúdics organitzats per escoles, clubs esportius, residències i/o casals de gent gran i que la durada de la reserva no excedeixi d'una hora. Per a gaudir d'aquesta reducció caldrà justificar documentalment la titularitat de l'organitzador de l'esdeveniment.

6. (...)”

Cap problema s'adverteix respecte de la proposta de modificació d'aquest precepte que coincideix substancialment amb la que va ser analitzada a l'informe 277/23. En tot cas, per tal de garantir una major seguretat jurídica, resultaria recomanable una delimitació dels encotxaments i desencotxaments que estan subjectes a aquesta ordenança 3.10 i els encotxaments i desencotxaments subjectes a la ordenança fiscal 3.12.

F) “Art. 9è. Normes de gestió.

1. (...)

2. (...)

3. Les taxes per aprofitament especial dels caixers automàtics regulada en la lletra h) de l'article 7è, apartat 3r, seran objecte d'una autoliquidació anual en el termini que estableixi el calendari de cobraments aprovat per l'Ajuntament. ~~En el supòsit que l'inici de l'aprofitament especial es produís amb posterioritat a la finalització del període d'autoliquidació anual, el/la contribuent haurà de presentar, en el termini de 30 dies hàbils comptadors des de l'inici de l'aprofitament, una autoliquidació pel període comprès entre la data d'inici i el 31 de desembre.~~

4. (...)”

Cap problema planteja la supressió del paràgraf assenyalat en la proposta normativa i que, segons s'indicava en l'informe de l'expedient 277/23, venia justificada per la modificació del calendari fiscal d'aquesta taxa, que es liquidarà un cop hagi finalitzat el període tributari, evitant així les possibles devolucions que es puguin originar en aquest àmbit.

G) “Disposició final.

La present Ordenança, aprovada definitivament pel Plenari del Consell Municipal en data XX de ~~desembre~~ de 2024, començarà a regir a partir del dia següent a la seva publicació al BOPB i continuarà vigent mentre no se n’acordi la modificació o derogació. ~~No obstant, s’aplicarà amb efectes l’1 de gener de 2024 el previst a l’article 7.2.4 i l’annex II d’aquesta ordenança, pel que fa a la taxa de terrasses i vetlladors.”~~

La supressió del darrer paràgraf està motivada pel seu caràcter de previsió particular necessària en el seu dia però que ja no té cap utilitat atès que el nou règim d’apreuament de les terrasses i vetlladors ha desplegat plenament els seus efectes.

La resta de modificacions no susciten observacions per part del Consell.

IV.- Conclusió

Per tot el que s’ha dit, el Consell Tributari no observa, en la proposta de text de l’ordenança sotmesa a la seva consideració, cap infracció de l’ordenament jurídic, amb les precisions i observacions posades de relleu en el cos del present informe.

El Consell Tributari, en sessió de 7 d'octubre de 2024, de conformitat amb l'art. 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'art 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.13, reguladora de les taxes per serveis culturals. La sol·licitud d'emissió d'informe de 13 de setembre de 2024 s'acompanya en la mateixa data dels següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu i (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta, (iii) informe econòmic, proposta d'actualització – taxes per serveis culturals de data 24 de juliol de 2024 de l'Institut de Cultura de Barcelona i (iv) proposta d'actualització de l'Ordenança fiscal 3.13 – taxes per serveis culturals de 22 de juliol de 2024 de l'Institut de Cultura.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

El present informe se centra en l'anàlisi d'aquells preceptes, o parts d'ells, que han estat identificats pel propi Ajuntament com objecte de modificació en la proposta normativa lliurada al Consell Tributari en data 13 de setembre de 2024 i que es transcriuen de forma destacada.

INFORME

I.- Introducció

Les modificacions que se sotmeten a informe del Consell Tributari proposen canvis respecte de l'estructura del text, els increments corresponents a l'actualització d'imports d'acord amb l'IPC i la incorporació de taxes noves que corresponen a nous espais o equipaments. Cap d'aquests canvis suposa modificacions substantives respecte a l'Ordenança actualment en vigor.

II.- Sobre el procediment normatiu

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als arts. 15 a 19 del RDL 2/2004, pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL), i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'Ordenança. En el supòsit present, l'estudi econòmic financer haurà de tenir en compte, fonamentalment, el valor de mercat i si es produeixen costos i despeses per l'Ajuntament.

1.- Les modificacions proposades afecten a les tarifes que regula l'Ordenança que s'actualitzen segons IPC del mes de maig de 2024 (3,6% interanual) i, així mateix, s'introdueixen tarifes noves. Aquests canvis s'identifiquen en l'annex que s'afegeix al final del present informe.

2.- També es realitza una reestructuració i nova sistematització de l'articulat d'aquesta Ordenança. A fi i efecte d'evidenciar-los en el present informe, sense necessitat de transcriure íntegrament el contingut de l'Ordenança, el canvis principals són:

- Trasllat de la regulació de la meritació del tribut de l'art. 6 a l'art. 4 sense que es modifiqui el seu contingut.
- L'article 4 passa a ser el nou art. 5è i es proposa ajustar el redactat del seu títol *"Taxes corresponents a entrades als museus o a les exposicions permanents."*
- L'anterior art. 5è relatiu a les reduccions també s'incorpora al nou article 5è *"Reduccions i gratuïtat"* i, en l'apartat 5.4.1 punt "b" per gaudir de l'entrada gratuïta s'ha afegit *"prèvia acreditació"*.
- L'apartat "grup B" de l'art. 4 relatiu a les quotes s'incorpora a l'art. 6è.
- S'ha reorganitzat el redactat d'alguns apartats per a dotar-los de facilitat de lectura i identificació.

Totes aquestes reorganitzacions i sistematitzacions del text normatiu no afecten al seu contingut essencial i, per tant, donat que la nova estructura de l'Ordenança pot contribuir a una major claredat d'aquesta cap observació es realitza.

3.- La modificació de les tarifes segons IPC no presenta cap problema de legalitat. Les tarifes s'ajusten així a la variació general del nivell de preus que expressa l'índex aplicat i, per tant, es reequilibren aquestes per la variació del cost del servei. Així, com abans s'ha assenyalat, es proposa la modificació de les tarifes actualitzant-les en un 3,6% segons l'IPC del mes de maig de 2024, s'ha procedit a l'arrodoniment a l'alça, segons es diu, per tal de facilitar el cobrament. Aquest increment segons es manifesta en l'informe econòmic s'ajusta a les previsions de l'article 24.2 del TRLRHL sobre el límit legal.

4.- Inclou l'expedient un informe econòmic, de data 24.7.2024, emès pel Cap d'administració econòmica de l'Institut de cultura. Assenyala aquest informe en relació a les noves tarifes que proposa (Disseny HUB Barcelona- Espai Mirador; equipament Hivernacle, que gestionarà al 2025 el Museu de Ciències Naturals) que la tarifa s'ha establert considerant la superfície dels espais i en funció, segons argumenta l'informe, *"...de la valoració del metre quadrat que indiquen les mateixes taxes al punt 6.2"*, la qual cosa, indica que aquest càlcul obeeix al mateix sistema i valors que s'utilitza per a la resta de tarifes que regula l'Ordenança.

En aquest punt, cal esmentar que la proposta de text normatiu respecte a la nova tarifa que crea per la cessió de tot el recinte del Castell de Montjuïc (taules apartat 6.1), no indica la superfície total i convindria indicar-la si la mateixa actua com a mòdul de proporcionalitat. També resulta necessari recollir-la en l'informe econòmic abans referit.

Considera el Consell Tributari que el sistema de càlcul de la tarifa utilitzat no és el mateix respecte de la taxa que es proposa per l'“Auditori Lab del Palau de la Virreina”. Diu l'informe: “S'actualitza la taxa per cessió de l'espai de l'Auditori Lab del Palau de la Virreina, per millores en aquesta sala, dotant-la d'equipament audiovisual. El seu càlcul s'ha realitzat tenint en compte aquestes noves característiques i la seva superfície”.

Caldria motivar suficientment en l'informe econòmic com es determina aquesta tarifa; és a dir, caldria explicitar quins són els factors addicionals considerats que afecten al cost si el mòdul de proporcionalitat no obeeix estrictament a la superfície.

Per últim, cap previsió conté l'informe econòmic respecte a la nova tarifa inclosa en l'Ordenança per “l'arxiu fotogràfic de Barcelona”; tampoc recull l'entrada combinada al Jardí Botànic i caldrà motivar suficientment aquestes noves incorporacions i les corresponents tarifes.

Estableix l'art.25 del TRLRHL:

“Los acuerdos de establecimiento de tasas por la utilización privativa o el aprovechamiento especial del dominio público, o para financiar total o parcialmente los nuevos servicios, deberán adoptarse a la vista de informes técnico-económicos en los que se ponga de manifiesto el valor de mercado o la previsible cobertura del coste de aquellos, respectivamente. Dicho informe se incorporará al expediente para la adopción del correspondiente acuerdo”

I l'art. 20 d'aquesta mateixa norma diu en el paràgraf segon:

“2. En general, y con arreglo a lo previsto en el párrafo siguiente, el importe de las tasas por la prestación de un servicio o por la realización de una actividad no podrá exceder, en su conjunto, del coste real o previsible del servicio o actividad de que se trate o, en su defecto, del valor de la prestación recibida.

Para la determinación de dicho importe se tomarán en consideración los costes directos e indirectos, inclusive los de carácter financiero, amortización del inmovilizado y, en su caso, los necesarios para garantizar el mantenimiento y un desarrollo razonable del servicio o actividad por cuya prestación o realización se exige la tasa, todo ello con independencia del presupuesto u organismo que lo satisfaga. El mantenimiento y desarrollo razonable del servicio o actividad de que se trate se calculará con arreglo al presupuesto y proyecto aprobados por el órgano competente”.

El Consell Tributari considera que en relació a les tarifes esmentades en aquest apartat l'estudi econòmic incorporat a l'expedient per les raons abans explicitades no ofereix motivació suficient i resulta incomplet.

5.- El Consell considera també convenient assenyalar, amb ocasió de les noves taxes que hem referit anteriorment, que s'hauria de millorar el redactat de l'article primer d'aquesta Ordenança.

En aquest sentit, l'article 1 de l'OF disposa:

“ Art. 1r. Disposicions generals.

D'acord amb allò que disposen l'article 106è de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, i, específicament, l'article 57è del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, i de conformitat amb els articles 15è a 19è del mateix text refós, s'estableixen les taxes per les visites als museus i les exposicions municipals, excepte les exposicions temporals, com també per les cessions temporals d'ús de locals i espais, que es regeixen pels articles 20è a 27è del text refós esmentat “.

Aquest article resulta confós en tant que podria interpretar-se que les exposicions i les cessions temporals d'ús de locals o espais serien una excepció a les que serien d'aplicació els articles 20 a 27 del TRLHL.

Tanmateix, tots els articles que s'invoquen són aplicables tant a les taxes per prestació de serveis, com a les taxes per ocupació o aprofitament del domini, motiu pel qual no s'haurien de recollir com una excepció per a les exposicions o cessions temporals de locals i d'espais que no són excepció, sinó regulació general per a tota mena de taxes. En canvi, sí que queden exceptuades les exposicions temporals.

En conseqüència, es proposa una possible redacció que tingui en compte aquestes circumstàncies, i que el mateix Ajuntament ja recull a l'Ordenança fiscal 3.1 relativa a Taxes per serveis generals, amb la qual aquesta Ordenança hauria de coincidir. La redacció podria ser la següent:

“D'acord amb allò que disposen l'article 106è de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, i, específicament, l'article 57è del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals, i de conformitat amb els articles 15è a 19è del mateix, s'estableixen les taxes per les visites als museus, les exposicions municipals y les cessions temporals d'ús de locals i espais que es regeixen pels articles 20 a 27 del text refós esmentat, excepte les exposicions temporals que es regeixen per la seva pròpia normativa”

IV.-Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell tributari considera que un cop tingudes en compte les observacions assenyalades i, en especial, un cop esmenades les insuficiències relatives a l'informe tècnic econòmic, la proposta realitzada pot continuar la seva tramitació.

El Consell Tributari, en sessió de 9 d'octubre de 2024, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.18 (OF), reguladora de la taxa pel servei de recollida de residus municipals generats en els domicilis particulars. La sol·licitud d'emissió d'informe de 13 de setembre de 2024 s'acompanya en la mateixa data amb els següents documents: (i) proposta de text del projecte normatiu; (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta; (iii) Informe Tècnic econòmic per a l'establiment de la taxa pel servei de recollida de residus municipals generats en els domicilis particulars de 4 de juliol de 2024 de la Gerència de Serveis Urbans i Manteniment de l'Espai Públic, Mobilitat, Infraestructures i Serveis Urbans; (iv) l'Informe Tècnic justificatiu relatiu a l'aplicació progressiva de l'increment de les quotes de la taxa pel servei de recollida de residus municipals generats en els domicilis particulars (OF 3.18) emès per la Direcció de Planificació Estratègica i Fiscalitat i (v) l'Informe justificatiu de la necessitat d'una taxa de recollida de residus municipals de 24 de juliol de 2024 de la Gerència de Serveis Urbans i Manteniment de l'Espai Públic, Mobilitat, Infraestructures i Serveis Urbans.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

El present informe se centra en l'anàlisi d'aquells preceptes, o parts d'ells, que han estat identificats pel propi Ajuntament com objecte de modificació en la proposta normativa lliurada al Consell Tributari en data 13 de setembre de 2024 i que es transcriuen de forma destacada.

INFORME

I.- Introducció

La modificació que se sotmet a informe del Consell Tributari, bàsicament, proposa canvis en l'art. 9 –relatiu a la quota tributaria de la taxa- i introdueix una nova disposició transitòria en aquesta Ordenança fiscal.

Sense perjudici de les observacions que seguidament es faran, cal apuntar que alguns aspectes d'aquesta taxa de residus domiciliaris han estat objecte d'Informes previs del Consell Tributari -623/19, 1.218/21 i 342/22 - al contingut dels quals ens remetem.

El procediment per a la modificació de l'Ordenança fiscal (OF) haurà d'ajustar-se a les previsions contingudes als articles 15 a 19 del RDL 2/2004, pel que s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals (TRLRHL) i l'expedient haurà de contenir tota la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic financer que valori les conseqüències pressupostàries derivades de l'aprovació de l'ordenança i en el cas de les taxes per la utilització privativa o l'aprofitament especial del domini públic, o per finançar total o parcialment els nous serveis, els informes tècnic econòmics en els quals es posi de manifest el valor de mercat o la previsible cobertura del cost exigits per l'article 25 del TRLRHL.

Sense perjudici del que s'ha afirmat el Consell Tributari realitza les següents precisions i observacions a la proposta normativa que se li sotmet a informe:

III.- Observacions

1.- Es proposa la modificació de l'article 9 de l'OF 3.18, que recau sobre un aspecte fonamental del règim jurídic de la taxa prevista en aquest text normatiu com és la seva quantificació.

El text vigent de l'OF 3.18 preceptua en el seu article 9è:

"Article 9. Quota tributària

1. La quota tributària de la taxa del servei de recollida de residus municipals generats als habitatges particulars en funció del tipus d'habitatge i els trams de consum establerts a l'article anterior són les següents:

<i>Tipus d'habitatge</i>	<i>Quotes (€)</i>
<i>D11</i>	<i>27,65</i>
<i>D12</i>	<i>51,38</i>
<i>D13</i>	<i>87,55</i>
<i>D14</i>	<i>131,46</i>
<i>D21</i>	<i>64,27</i>
<i>D22</i>	<i>104,37</i>
<i>D23</i>	<i>156,65</i>
<i>D24</i>	<i>169,99</i>
<i>D31</i>	<i>68,32</i>
<i>D32</i>	<i>111,01</i>
<i>D33</i>	<i>208,02</i>
<i>D34</i>	<i>216,38</i>

2. Només és exigible la part de quota corresponent al temps que, dins del període impositiu, hagués estat contractat el servei de subministrament domiciliari d'aigua, amb independència de qui figuri com a titular del contracte."

La proposta normativa que se sotmet ara a Informe del Consell Tributari preveu una modificació a l'alça de les quotes en els següents termes:

1. La quota tributària de la taxa del servei de recollida de residus municipals generats als habitatges particulars en funció del tipus d'habitatge i els trams de consum establerts a l'article anterior són les següents:

Tipus d'habitatge	Quotes (€)
D11	27,65 40,79
D12	51,38 75,80
D13	87,55 129,16
D14	131,46 193,94
D21	64,27 94,81
D22	104,37 153,97
D23	156,65 231,10
D24	169,99 250,78
D31	68,32 100,79
D32	111,01 163,77
D33	208,02 306,88
D34	216,38 319,21

2. Només és exigible la part de quota corresponent al temps que, dins del període impositiu, hagués estat contractat el servei de subministrament domiciliari d'aigua, amb independència de qui figuri com a titular del contracte.”

Aquesta proposta s'engloba dins la potestat tributària local i està justificada pel corresponent Informe tècnic econòmic -Informe Tècnic econòmic per a l'establiment de la taxa pel servei de recollida de residus municipals generats en els domicilis particulars de 4 de juliol de 2024 de la Gerència de Serveis Urbans i Manteniment de l'Espai Públic, Mobilitat, Infraestructures i Serveis Urbans- en virtut del qual s'adopta un cop posats de manifest els costos del servei prestat.

Referent a això cal dir que el TS s'ha pronunciat reiteradament sobre l'abast de l'Informe tècnic econòmic, entre altres, a la sentència 139/2016 de 28 de gener, tantes vegades citada, i, en particular, en relació a l'OF de residus, a la STS, Sala Contenciosa, secc 2a, núm. 818/2024, de 13 de maig de 2024, que va validar l'informe tècnic econòmic de l'OF de residus de Barcelona de 2020 a la línia del qual s'inscriu el present informe tècnic econòmic, i a la STS, Sala Contenciosa, secc 2a, núm. 82/2024, de 19 de gener del 2024.

En efecte, en la sentència 139/2016 de 28 de gener, ja citada, FJ TERCER, s'assenyala que:

“La conclusión que se impone, alcanzada de forma constante por la jurisprudencia de esta Sala, es la que la tasa debe adoptarse a la vista del informe técnico-económico, con el que debe guardar la imprescindible coherencia,...” I segueix: *“De esta forma, el informe técnico económico o memoria financiera se constituye en instrumento imprescindible para justificar el establecimiento de la tasa, y en el medio adecuado, en lo que ahora nos interesa, para justificar las cuantías propuestas,...”*

És a dir, l'Informe tècnic econòmic és la base en la qual se sustenta l'articulació de la quota tributària. En aquest sentit cal afirmar que la regulació d'aquesta última, en aquest cas concret, és reflex del contingut de l'Informe.

Així mateix, cal considerar si l'esmentat contingut s'adapta a les exigències concretes requerides per l'article 25 del TRLRHL, que exigeix l'existència d'aquest informe, en els termes assenyalats pel mateix TS. Així, afirma el TS, que dit Informe específic, sigui quina sigui la denominació que se li atorgui, resulta exigible en tot cas (STS, Sala del Contenciós, secc. 2a, núm. 2596/2021, de 24 de juny de 2021 FJ 3er), sense perjudici de la validesa de la referència que s'hi faci als costos de la concessió o contractació del servei a la prestació dels quals va referida la taxa (STS núm. 2596/2021, i STS, Sala Contenciosa, secc. 2a, núm. 82/2024, de 19 de gener de 2024, FJ 4t. punt 10, amb cita de la STS de 7 de desembre de 2012) constituint la seva absència o insuficiència un vici de nul·litat de l'OF i de les liquidacions que l'apliquin.

En aquest cas concret l'Informe tècnic econòmic conté una explicació detallada dels costos del servei i dels criteris de distribució dels mateixos entre els obligats al pagament de la taxa, i, l'increment de les quotes que es proposa és a més objecte d'atenció específica en el Informe tècnic justificatiu relatiu a l'aplicació progressiva de l'increment de les quotes de la taxa pel servei de recollida de residus municipals generats en els domicilis particulars (OF 3.18) emès per la Direcció de Planificació Estratègica i Fiscalitat, complementari de l'anterior i incorporat a l'expedient administratiu. Tot això en compliment així mateix de l'obligació legal de reflectir els costos del servei que imposa la Llei 7/2022 de 8 d'abril, de residus i sòls contaminants per a una economia circular.

Com literalment assenyalava l'informe relatiu a l'aplicació progressiva de l'increment de les tarifes:

“En aquest sentit, cal tenir en consideració que enguany els costos del servei de recollida de residus han sofert un increment substancial a causa de la primera revisió de preus del contracte de serveis de neteja de l'espai públic i recollida de residus municipals (2019-2027), amb mesures de contractació pública sostenible, pel que és necessari actualitzar al 2025 les tarifes actualment vigents per donar compliment a la Ley 7/2022 en el termini establert.”

Al compliment de la Llei 7/2022 de 8 d'abril, de residus i sòls contaminants per a una economia circular es refereix així mateix l'informe tècnic econòmic esmentat es refereix també a l'article 11.3 de l'esmentada norma. Aquest article estableix la necessitat que les taxes de residus, o, si escau, les prestacions patrimonials públiques corresponents, no siguin deficitàries i reflecteixin el cost real del servei en els termes que aquesta llei estableix. Això és, atenent els costos directes i indirectes, i altres costos computables, així com els ingressos que s'hi refereixen.

Concretament diu l'article 11.3 de la Llei 7/2022:

“3. En el caso de los costes de gestión de los residuos de competencia local, de acuerdo con lo dispuesto en el texto refundido de la Ley reguladora de las Haciendas Locales, aprobado por Real Decreto Legislativo 2/2004, de 5 de marzo, las entidades locales establecerán, en el plazo de tres años a contar desde la entrada en vigor de

esta ley, una tasa o, en su caso, una prestación patrimonial de carácter público no tributaria, específica, diferenciada y no deficitaria, que permita implantar sistemas de pago por generación y que refleje el coste real, directo o indirecto, de las operaciones de recogida, transporte y tratamiento de los residuos, incluidos la vigilancia de estas operaciones y el mantenimiento y vigilancia posterior al cierre de los vertederos, las campañas de concienciación y comunicación, así como los ingresos derivados de la aplicación de la responsabilidad ampliada del productor, de la venta de materiales y de energía.”

Doncs bé, en l'Informe tècnic econòmic que acompanya a la proposta consten degudament especificats els costos bruts i ingressos a que es refereix l'article 11.3 de la Llei 7/2022, pel que, a la vista de la documentació incorporada a l'expedient administratiu el Consell Tributari considera sobre aquest punt que s'ha complert suficientment l'exigència d'emissió d'Informe tècnic econòmic previst a l' article 25 del TRLRHL i a l'article 20.1 de la Llei 8/1989, de 13 d'abril, de Taxes i Preus Públics en el qual s'estableix que:

“Toda propuesta de establecimiento de una nueva tasa o de modificación específica de las cuantías de una preexistente deberá incluir, entre los antecedentes y estudios previos para su elaboración, una memoria económico-financiera sobre el coste o valor del recurso o actividad de que se trate y sobre la justificación de la cuantía de la tasa propuesta.

La falta de este requisito determinará la nulidad de pleno derecho de las disposiciones reglamentarias que determinen las cuantías de las tasas”.

2.- La proposta normativa sotmesa a informe del Consell Tributari incorpora una nova Disposició Transitòria a l'OF 3.18 que literalment preceptua:

“Disposició transitòria.

Per tal de facilitar l'aplicació progressiva de l'increment de les quotes tributàries de la taxa s'estableix el següent règim transitori, de manera que a partir de l'1 de gener de 2027 resultarà aplicable la quota prevista a l'article 9è d'aquesta ordenança fiscal:

Tipus d'habitatge	Quotes (€)		
	2025	2026	2027
<i>D11</i>	<i>32,91</i>	<i>36,85</i>	<i>40,79</i>
<i>D12</i>	<i>61,15</i>	<i>68,47</i>	<i>75,80</i>
<i>D13</i>	<i>104,19</i>	<i>116,68</i>	<i>129,16</i>
<i>D14</i>	<i>156,45</i>	<i>175,20</i>	<i>193,94</i>
<i>D21</i>	<i>76,49</i>	<i>85,65</i>	<i>94,81</i>
<i>D22</i>	<i>124,21</i>	<i>139,09</i>	<i>153,97</i>
<i>D23</i>	<i>186,43</i>	<i>208,77</i>	<i>231,10</i>
<i>D24</i>	<i>202,31</i>	<i>226,54</i>	<i>250,78</i>
<i>D31</i>	<i>81,31</i>	<i>91,05</i>	<i>100,79</i>
<i>D32</i>	<i>132,11</i>	<i>147,94</i>	<i>163,77</i>
<i>D33</i>	<i>247,56</i>	<i>277,22</i>	<i>306,88</i>
<i>D34</i>	<i>257,51</i>	<i>288,36</i>	<i>319,21</i>

L'Informe Tècnic justificatiu relatiu a l'aplicació progressiva de l'increment de les quotes de la taxa pel servei de recollida de residus municipals generats en els domicilis particulars (OF 3.18) emès per la Direcció de Planificació Estratègica i Fiscalitat i incorporat a l'expedient administratiu exposa les raons que justifiquen aquest règim transitori.

En aquest sentit, tot indica que es tracta de facilitar la consecució dels objectius de la Llei 7/2022, atès l'increment substancial de les tarifes que suposa l'obligació legal de reflectir la totalitat dels costos del servei a què s'ha fet referència anteriorment.

L'esmentat informe diu :

“En aquest sentit, cal tenir en consideració que enguany els costos del servei de recollida de residus han sofert un increment substancial a causa de la primera revisió de preus del contracte de serveis de neteja de l'espai públic i recollida de residus municipals (2019-2027), amb mesures de contractació pública sostenible, pel que és necessari actualitzar al 2025 les tarifes actualment vigents per donar compliment a la Ley 7/2022 en el termini establert.

Ara bé, atès que el creixement proposat de les quotes resulta rellevant, en correlació amb l'increment substancial dels costos del servei de recollida de residus, resulta procedent aplicar mecanismes que permetin assolir aquest objectiu de forma progressiva en un període de tres anys. En aquest sentit, es proposa que l'increment sigui del 40% durant el primer any, del 30% durant el segon any i finalment d'un 30% durant el tercer any, assolint en aquest tercer any l'objectiu d'increment de les quotes [...].”

El Consell Tributari no formula retret de legalitat a aquest règim transitori en tant que es tracta d'una mesura prudent i raonable i s'emmarca dins les potestats reconegudes a les Administracions locals en matèria tributària.

3.- La modificació proposada respecte de la Disposició final –relativa a l'entrada en vigor de la norma- no suscita observació alguna per part del Consell.

4.- El Consell Tributari considera important indicar que tot i que l'Informe justificatiu de la necessitat d'una taxa de recollida de residus municipals de 4 de juliol del 2024 emès per la Gerència de Serveis Urbans i Manteniment de l'Espai Públic, Àrea de Mobilitat, Infraestructures i Serveis Urbans justifica normativament aquesta taxa en les disposicions de la Directiva 2018/851 del Parlament Europeu i del Consell del 30 de maig de 2018 i de la Llei 7/2022, de 8 d'abril, de residus i sòls contaminats per a una economia circular, en el preàmbul de l'OF 3.18, , només se cita la Directiva i no la llei 7/2022. A diferència del que fan els informes tècnic econòmic i justificatiu en què es basa l'establiment i la regulació de la taxa. Omissió que es produeix així mateix a l'article 1 de l'OF. Es tracta d'una incongruència que hauria de ser corregida en tots dos casos.

A aquests efectes cal assenyalar que, tal com indica a l'Informe justificatiu de la necessitat d'una taxa de recollida de residus municipals de 4 de juliol de 2024, que

s'inclou a l'expedient, amb l'aprovació d'aquesta taxa, l'Ajuntament de Barcelona vol seguir avançant en la línia de compliment de la Directiva comunitària i altres instruments normatius, ja fixada a l'OF de 2020 i en les seves modificacions posteriors, "recollint les noves disposicions de la Llei 7/2022".

5.- Així mateix, el Consell Tributari considera important indicar que, com bé es recull a l'Informe justificatiu de 4 de juliol de 2024, ambdues normes –l'europea i l'estatal- pretenen avançar en un període de temps concret en el camí cap un sistema de recollida, classificació i traçabilitat dels residus eficient, així com l'establiment de sistemes de pagament per generació de residus. Objectiu al qual també es refereix el Preàmbul de l'OF de residus quan assenyala les dues fases previstes per al ple compliment de l'Acord Metropolità pel residu zero signat el febrer del 2019. Una primera fase transitòria, en què l'estructura tarifària de la taxa de recollida per a usuaris domèstics es fixa segons el tipus d'habitatge receptor del servei de subministrament domiciliari d'aigua, en funció del seu cabal nominal i els trams de consum, definits al Reglament del servei metropolità del cicle integral de l'aigua. I un segon temps, quan aquesta taxació de caràcter transitori serà revisada per una estructura tarifària dependent directament del comportament individual de la ciutadania quant a la generació i la separació de residus, donant compliment a l'Acord Metropolità pel Residu Zero.

Certament, juntament amb la necessitat abans apuntada que les taxes o, si escau, prestacions patrimonials de caràcter públic no tributàries que les entitats locals han d'establir en el termini de tres anys a comptar des de l'entrada en vigor de la Llei 7/2022, és a dir, el 10 d'abril de 2025, siguin específiques, diferenciades, no deficitàries, i que reflecteixin el cost real del servei, l'article 11.3 de la Llei 7/22 a dalt reproduït determina específicament que aquestes taxes o prestacions hauran de "permetre la implantació de sistemes de pagament per generació".

I ahora, l'art 11.4 de la Llei 7/2022 diu :

"4. Las tasas o prestaciones patrimoniales de carácter público no tributario podrán tener en cuenta, entre otras, las particularidades siguientes:

a) La inclusión de sistemas para incentivar la recogida separada en viviendas de alquiler vacacional y similar.

b) La diferenciación o reducción en el supuesto de prácticas de compostaje doméstico o comunitario o de separación y recogida separada de materia orgánica compostable.

c) La diferenciación o reducción en el supuesto de participación en recogidas separadas para la posterior preparación para la reutilización y reciclado, por ejemplo en puntos limpios o en los puntos de entrega alternativos acordados por la entidad local.

d) La diferenciación o reducción para las personas y las unidades familiares en situación de riesgo de exclusión social."

La configuració legal d'aquesta taxa s'emmarca dins del nou model de gestió de residus, que s'inscriu en el marc normatiu de l'economia circular a què respon la Llei 7/2022 segons la seva exposició de motius. Un repte ambiciós, no exempt de dificultats i de difícil concreció, que es presenta com un sistema obert quant a la seva articulació tècnica concreta i d'implantació progressiva, als efectes que sigui possible incloure la diversitat de situacions i les diferents possibilitats dels ens locals obligats a l'establiment de les esmentades prestacions. Així, el concepte de pagament per generació ha de ser posat en relació amb el principi de jerarquia de residus i amb els mecanismes de selecció i traçabilitat dels mateixos que es puguin anar implemant, amb vista a assolir els objectius de la llei. És en aquest sentit com cal entendre tant l'expressió legal "sistemes de pagament per generació" com l'obligació legal de "permetre la implantació" dels sistemes esmentats. Una exigència legal clara pel que fa als seus objectius i oberta pel que fa a la seva concreta determinació.

El legislador és conscient que la implementació del nou sistema que reflexa aquesta Taxa també va lligat a un canvi d'hàbits o de comportament dels ciutadans i les empreses que generen els residus, és a dir, a un autèntic canvi cultural. Es desprèn així de la norma la voluntat de l'aplicació progressiva del nou model per tal de garantir i assegurar un procés d'adaptació raonable, tant per a les administracions públiques com per als ciutadans i empreses, evitant el risc de litigis que poguessin retardar la realització efectiva d'aquests principis. En definitiva, l'aplicació de la norma ha de ser proporcional als objectius que pretén assolir, fugint de la imposició de càrregues innecessàries o desproporcionades i cal tenir en compte la capacitat dels municipis i contribuents per adaptar-se.

Doncs bé, una lectura atenta de les citades normes i del text normatiu de l'OF 3.18 sotmès a informe permet concloure que aquelles orientacions que inspiren la Directiva i la Llei citades es poden reconèixer en certa mesura entre d'altres, en l'adopció del paràmetre del cabal nominal d'aigua i del consum segons els tipus d'habitatges, com una modalitat, indicària o presumptiva de pagament per generació que ha estat validada per la jurisprudència, i en les reduccions previstes en relació amb la recollida individualitzada i la utilització de les deixalleries, que són mesures d'implantació progressiva dirigides ja de forma més directa a la selecció i al tractament i mesurament individualitzada dels residus generats.

Tot això sense oblidar que, com assenyala la STS 82/2024, amb cita de la STS de 15 d'abril de 2005:

"las tasas, pese a la idea de contraprestación, por la prestación de un servicio o desarrollo de una actividad que subyace en su concepto, no son retribución del coste concreto de ese servicio o de esa actividad; por lo que los términos de comparación utilizables para determinarlas, en cuanto a cuantía, los costes y liquidaciones concretas, son los reales o previsibles que "globalmente" pueda representar para cada Corporación local la prestación de esos servicios o la realización de esas actividades."

Com ha assenyalat la STS 818/2024, de 13 de maig del 2024, en el cas de l'estructura tarifària basada en els paràmetres del cabal nominal d'aigua i del consum segons els tipus d'habitatges,

“la combinación de los criterios caudal nominal y consumo, permite que la cuantificación de la tasa atienda no sólo al consumo estricto de agua, sino también al volumen potencial de agua que tiene la vivienda, lo que refleja el número de personas que habitan en la vivienda y su renta o capacidad económica. La conjunción de ambos criterios permite presumir indiciariamente el volumen de residuos que pueden generar dichas viviendas.

Es cierto que no se trata de un cálculo exacto y que existen diferentes circunstancias que pueden explicar ciertas variaciones de consumo, no obstante se debe recordar que en estos momentos no se pretende un cálculo exacto de la generación de residuos por cada una de las viviendas, pues como ya se ha manifestado los costes concretos no deben ser los términos de comparación utilizables para determinarlos en cuanto a cuantía, sino los reales o previsibles que “globalmente” pueda representar para cada Corporación la prestación de esos servicios o la realización de esas actividades.”

I conclou:

“En definitiva, atendiendo a la normativa aplicable en el momento de la aprobación de la tasa, el principio de quien contamina paga no exige la determinación previa e individualizada del volumen de residuos generados por cada individuo sujeto a la tasa por el servicio de recogida, eliminación o tratamiento de residuos sólidos urbanos a los efectos del cálculo de la cuota tributaria.”

En el moment actual, és possible afirmar que la determinació prèvia i individualitzada del volum de residus que es podria derivar del principi qui contamina paga, al que es lliga el pagament per generació, respon, tal com s’ha argumentat anteriorment, a uns termes de tendència, no a uns termes absoluts, i s’ha d’entendre sempre en relació amb el principi de jerarquia de residus i la resta de regles i principis de l’economia circular. La proposta normativa examinada s’inscriu precisament en aquesta línia.

IV.- Conclusió

Un cop considerades les observacions efectuades, pot continuar la tramitació de l’ordenança projectada.

21.- Informe sobre la modificació de l'Ordenança fiscal 3.12, reguladores de les taxes per l'estacionament regulat de vehicles a la via pública. (Exp. 318/24)

El Consell Tributari, en sessió de 9 d'octubre de 2024, de conformitat amb l'article 47.1.b) de la Llei 1/2006, de 13 de març, reguladora del règim especial del municipi de Barcelona i l'article 2.1.b) del seu Reglament orgànic, emet informe relatiu a la proposta realitzada per la Gerència de Pressupostos i Hisenda sobre la modificació de l'Ordenança 3.12, reguladora de les Taxes per a l'estacionament regulat de vehicles a la via pública (Àrea). La sol·licitud d'emissió d'informe de data 23 de setembre de 2024 s'acompanya en la mateixa data dels següents documents (i) proposta de modificació del text normatiu, (ii) document on consta la redacció vigent, la proposta de modificació normativa i l'explicació de la motivació de la proposta, (iii) Informe tècnic-econòmic per a la determinació de la quantia de les taxes per aprofitament especial del domini públic, estacionament regulat, any 2025 de la Gerència de l'Àrea de Mobilitat, Infraestructures i Serveis Urbans de 19 de setembre de 2024, (vi) Informe justificatiu de les propostes de modificació a l'Ordenança fiscal 3.12 Estacionament regulat, any 2025 de la Gerència de l'Àrea de Mobilitat, Infraestructures i Serveis Urbans de 21 de setembre de 2024 i (v) Informe (Annex 1) sobre permís diari sense reserva prèvia per a l'ús dels espais del sistema zona bus i permís diari amb reserva prèvia d'entorns singulars per fer operacions de parada breu (encotxament i desencotxament), amb reserva prèvia d'espai i franja horària de la Gerència de l'Àrea de Mobilitat, Infraestructures i Serveis Urbans de 21 de setembre de 2024.

L'examen que realitza el Consell Tributari sobre les ordenances reguladores dels ingressos de dret públic, així com sobre qualsevol altra disposició de caràcter general, relativa totalment o parcialment als ingressos de dret públic, es limita a l'anàlisi jurídica dels textos normatius continguts a l'expedient.

El present informe se centra en l'anàlisi d'aquells preceptes, o parts d'ells, que han estat identificats pel propi Ajuntament com objecte de modificació en la proposta normativa lliurada al Consell Tributari en data 23 de setembre de 2024 i que es transcriuen de forma destacada.

INFORME

I.- Introducció

Es sotmet a Informe del Consell tributari la modificació de l'OF 3.12, reguladora de les Taxes per l'estacionament regulat de vehicles a la via pública, i que afecta a l'Exposició de Motius, als arts. 1r, 2n, 3r., 4t., 5è., 6è, 7è., 8è, disposició final, i a l'Annex, apartats A. C. E. i H.

Els objectius de la modificació es relacionen en l'informe emès per la directora general de Barcelona Serveis Municipals SA i el gerent de l'Àrea de Mobilitat, infraestructures i Serveis Urbans. Es senyala en aquest informe que els objectius són:

• *“Contribuir a l'ordenació del trànsit de vehicles en les vies urbanes de Barcelona, en execució de les competències en matèries de trànsit, estacionament de vehicles i*

mobilitat recollides en l'article 25.2g) de la Llei 771985, de 2 d'abril, Reguladora de les Bases de Règim Local, modificat per la Llei 27/2013, de 27 de desembre, de racionalització i sostenibilitat de l'Administració Local,

• Posar en valor i optimitzar l'ús de l'espai públic, cada cop més escàs, promovent l'ús de l'aparcament fora de la calçada.,

• millorar la qualitat de vida i disminuir el cost social de la mobilitat provocat per la contaminació i la congestió.

• Promoure la mobilitat sostenible, dissuadint de l'ús excessiu del vehicle privat, prioritzant la millora de la qualitat de l'aire per sobre dels criteris de disseny anteriors basats en la congestió i/o dèficit d'estacionament.

• Garantir la mobilitat fluida i sostenible, així com racionalitzar l'ús de l'espai públic, en aquells espais de gran afluència que es defineixen con "entorns singulars", en què hi ha una major intensitat.

• Continuar incentivant la utilització de vehicles de baixes emissions.

• Dissuadir l'aparcament de llarga durada en zones d'elevada terciarització.

• Regular de forma diferenciada l'estacionament per a determinats col·lectius com col·legis professionals i per a vehicles comercials en operacions de càrrega i descàrrega. Així com per a autocars, segons les diferents necessitats per zones de la ciutat.

• Equilibrar la demanda amb l'escassa oferta existent a través d'una alta rotació i limitació del temps d'estacionament.

• Contribuir a mantenir la disciplina vial referida a l'estacionament com a element essencial per agilitar l'eficiència i seguretat de la xarxa viària urbana.

• Reduir usos no desitjats de l'espai públic, fomentant la rotació i eliminant ocupacions de llarga durada gratuïtes o a menor cost.

• Reduir la congestió de vehicles de grans dimensions en zones d'elevada demanda, obligant a realitzar una reserva prèvia, eliminant el transit d'agitació

• Optimitzar processos i reduir costos de la regulació per millorar el servei de mobilitat de la ciutat."

II.- Sobre el procediment normatiu

A) El procediment per a la modificació de les Ordenances fiscals (OOFF) haurà d'ajustar-se al que disposen els arts. 15 a 19 del Text refós de la Llei reguladora del règim local (TRLRHL). L'expedient ha de contenir la documentació exigida per la normativa aplicable, incloent-hi el preceptiu informe econòmic-financer que valori les conseqüències pressupostaries derivades de l'aprovació de l'Ordenança.

B) La Sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC), núm. 2609, de 30 de juny de 2022, ha establert els trets fonamentals que ha d'analitzar l'esmentat informe tècnic econòmic contingut a l'expedient d'aprovació de les OOFF reguladores de les taxes, i que es poden resumir en els següents: Cost real del servei en el seu conjunt i, en el seu defecte, el valor de la prestació rebuda; justificació dels criteris de quantificació de la quota per a l'elaboració de les liquidacions; i explicació que justifiqui el compliment dels principis tributaris als que fa referència l'art. 31.1 de la CE.

C) Pel seu cantó, la STSJC núm. 3799, de 22 de setembre de 2021 va analitzar l'OF reguladora de la Taxa d'estacionament regulat de vehicles per a l'any 2020 i

va assenyalar aspectes d'aquesta OF que s'havien de modificar, com és la condició de subjectes passius, els medis de comunicació i notificació dels episodis de contaminació i l'exempció de la taxa per raons d'interès públic determinat per decret d'Alcaldia. Aspectes que s'ha comprovat que ja s'han modificat.

Aquesta sentència del TSJC respecte a la necessitat de que s'hagi efectuat, previ a l'aprovació del projecte, el tràmit de consulta previst a l'art. 133 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del Procediment administratiu comú de les Administracions públiques, amb la finalitat de demanar l'opinió als subjectes i a les organitzacions més representatives potencialment afectades per la futura norma, determina que cal tenir en compte que l'article 133 citat, en el seu apartat 4, estableix l'excepció al tràmit de consulta, entre d'altres, al supòsit de regulació d'aspectes parcials d'una matèria.

Però la STS 227/2023, de 31 de gener de 2023, ECLI:ES:TS:2023:227, ha determinat que no resulta exigible en l'elaboració de les ordenances fiscals el tràmit de consulta de l'article 133 de la Llei 39/2015 de LPAC, que en el seu fonament de dret sisè estableix:

“Por todo lo expuesto, fijamos como criterio interpretativo sobre la cuestión de interés casacional que el art. 17 del Real Decreto Legislativo 2/2004, de 5 de marzo, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley Reguladora de las Haciendas Locales, que regula el procedimiento de elaboración y aprobación de las ordenanzas fiscales locales, constituye legislación especial por razón de la materia, por lo que, de conformidad con lo dispuesto en la disposición adicional 1.ª, apartado 1, de la Ley de la Ley 39/2015, no resulta exigible seguir el trámite de consulta pública previsto en el art. 133.1 LPAC, como trámite previo al procedimiento de elaboración y aprobación de las ordenanzas fiscales establecido en el art. 17 TRLHL.”

III.- Observacions

Els preceptes de l'OF que són objecte de modificació són els següents:

1) Exposició de motius

S'introdueix a l'OF una Exposició de Motius en la que es citen els motius i trets fonamentals de l'OF, el que ajuda a la interpretació dels seus preceptes.

Com a novetat s'indica que es grava també la obtenció d'autorització d'ús de la ZonaBus, amb reserva prèvia de determinats entorns singulars, per tal d'assolir l'objectiu de racionalitzar l'ús de l'espai públic especialment en aquest entorns.

A l'informe justificatiu de les propostes de modificació a l'Ordenança fiscal 3.12, de taxes per a l'estacionament regulat de vehicles a la via pública, any 2025, s'indica que aquesta proposta inclou tant l'obligatorietat del registre d'autocars, anomenat “permís diari”, com la creació de la taxa per despeses de gestió en l'obtenció d'aquest registre (permís).

La proposta normativa de l'Ordenança fiscal 3.12 planteja dues noves taxes per despeses de tramitació d'un permís diari d'ús de la ZonaBus i d'una reserva prèvia d'espai de determinats entorns singulars. A la vista d'això, el Consell Tributari formula una observació de caràcter general.

El Consell considera, en efecte, que al tractar-se de taxes per la prestació de serveis, i no per l'ocupació de la via pública, aquestes podrien enquadrar-se en l'Ordenança fiscal 3.1 de les taxes per serveis generals que regula, entre d'altres, taxes per la tramitació d'autoritzacions d'algunes ocupacions de la via pública.

L'Ordenança fiscal 3.12 es refereix a les taxes per l'estacionament regulat de vehicles a la via pública (AREA), és a dir, a taxes per ocupació de la via pública i que es faci la inclusió en aquesta ordenança d'aquestes dues noves taxes de tramitació d'un permís diari d'ús de la ZonaBus i d'una reserva prèvia d'espai de determinats entorns singulars, que no consisteixen en taxes per l'ocupació de la via pública, indueix a confusió de conceptes i regulacions.

Vist l'exposat, el Consell Tributari considera que l'Ajuntament hauria de valorar l'opció d'incloure l'establiment i regulació de les dues noves taxes a l'Ordenança fiscal 3.1 de taxes per serveis generals, enlloc del seu establiment i regulació amb les taxes d'ocupació de la via pública, en aquest cas, l'estacionament regulat a l'Àrea i Àrea ZonaBus.

Doncs bé, si es decidís que les dues noves taxes han de continuar, d'acord amb la proposta normativa, en l'Ordenança fiscal 3.12 de les taxes per l'estacionament regulat de vehicles a la via pública (AREA), seria més adient indicar a l'exposició de motius que específicament s'estableix un permís o autorització diària, per l'ús de la ZonaBus i, per altra part, que s'estableixen dues noves taxes, una per les despeses de gestió d'aquest permís o autorització i una segona per les despeses de gestió per la reserva prèvia de determinats entorns singulars.

D'altra banda, és important assenyalar que en tot cas són taxes per la "tramitació" del permís diari i per la reserva d'espai, en cap cas per "l'obtenció" del permís com s'indica en la proposta, de manera que s'ha de suprimir aquesta referència.

Amb l'establiment d'aquestes noves taxes convindria modificar el títol de l'Ordenança fiscal perquè la proposta normativa no només es refereix a les taxes per l'estacionament regulat de vehicles a la via pública (Àrea), tal com figura al títol de l'Ordenança, sinó també a les taxes de tramitació del permís diari i de la reserva d'espai.

2) Art.1r. Disposicions generals

a) L'apartat 1 es modifica amb la següent redacció:

"D'acord amb allò que disposen l'article 106è de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, i específicament l'article 57è del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals aprovat pel Reial Decret legislatiu 2/2004, de 5 de març, i de conformitat amb els articles 15è i 19è de la mateixa

Llei, s'estableix la taxa per l'estacionament de vehicles de tracció mecànica a les vies públiques i la taxa per l'obtenció del permís diari/autorització d'ús de l'AREA ZonaBus (amb o sense reserva prèvia de l'espai), que es regeix pels articles 20è a 27è del text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals."

Com s'ha exposat a l'apartat anterior, a l'informe justificatiu de les propostes de modificació de l'Ordenança fiscal 3.12, així com també a l'informe tècnic-econòmic per a la determinació de la quantia de les taxes, s'indica que s'estableix una taxa per les despeses de gestió de l'autorització o permís i una altra per les despeses de gestió de la reserva prèvia de determinats entorns.

En conseqüència, es considera que s'hauria de modificar la redacció d'aquest apartat especificant també, per una banda, la creació d'un permís diari i reserva prèvia en determinat entorns i, per altra banda, l'existència de les dues taxes corresponents a despeses de tramitació d'aquest permís i de la reserva.

b) A l'apartat 2n s'inclou la referència al permís o autorització per a l'ús de l'AREA Zona Bus amb l'especificació i redactat següent:

"Per a l'ús de l'AREA Zona Bus, excepte les places qualificades d'intermodals, es requereix disposar del permís diari/autorització pertinent."

S'hauria d'especificar quin és el concepte de places intermodals, concepte que no existeix a l'ordenança vigent i és important, ja que suposa una exempció de l'obligatorietat del permís diari i no queda clar que siguin places de l'Àrea ZonaBus o de fora d'aquesta Àrea.

A aquests efectes, l'informe justificatiu indica que són places ubicades en diverses zones de la ciutat, no centríques i properes a connexions amb la xarxa de metro que s'identifiquen al plànol que consta al document anomenat Annex 1.

c) A l'apartat 3r s'afegeix el següent:

"3. Els ingressos obtinguts per l'aplicació de les taxes regulades en aquesta Ordenança aniran destinats a finançar actuacions orientades a impulsar la mobilitat sostenible i la racionalització de l'ús de l'espai públic, especialment en aquelles zones de gran afluència categoritzades com entorns singulars."

Aquesta especificació d'objectius que es proposa és coherent amb allò que assenyalava l'exposició de motius i no mereix fer cap observació.

3) Art. 2n. Fet imposable

Es modifica l'apartat 1 distingint el fet imposable de les 3 taxes que es regulen a la proposta, amb el redactat següent:

1 Constitueix el fet imposable de la taxa *per a l'estacionament de vehicles de tracció mecànica a les vies públiques* l'estacionament de vehicles de tracció mecànica de més de dues rodes a les vies públiques d'aquest municipi en règim

d'estacionament regulat (AREA), dins les zones i horaris determinats per Decret d'Alcaldia.

Constitueix el fet imposable de la taxa per l'obtenció del "permís diari/autorització d'ús de l'AREA ZonaBus" (amb o sense reserva prèvia de l'espai) la tramitació i expedició, a instància de part, de l'autorització per l'Administració municipal.

Específicament, quan es vulgui accedir a algun dels espais qualificats com a "entorns singulars" conforme a la lletra C de l'Annex, així com a la Plataforma Logística del Park Güell, caldrà realitzar la reserva prèvia d'aquest espai. Constitueix el fet imposable d'aquesta reserva prèvia la tramitació i expedició, a instància de part, del comprovant de reserva per l'Administració municipal. Caldrà realitzar una reserva prèvia per cada operació d'aquest tipus que es vulgui dur a terme.

En primer lloc, l'apartat 1 regula realment tres taxes diferents i hauria de recollir-les en tres apartats diferenciats:

- a) Taxa per l'estacionament de vehicles de tracció mecànica a les vies públiques (Àrea i Àrea ZonaBus)
- b) Taxa per la tramitació de l'autorització o permís de l'ÀREA ZonaBus.
- c) Taxa per la tramitació de la reserva prèvia als entorns singulars i la Plataforma logística del Park Güell.

En segon lloc, amb l'objectiu de millorar la tècnica normativa, seria adient revisar la redacció del fet imposable de la taxa per a l'estacionament de vehicles de tracció mecànica a les vies públiques, perquè es torna a dir, redundantment, que és l'estacionament de vehicles de tracció mecànica de més de dues rodes a les vies públiques, quan seria suficient dir que és l'estacionament regulat (AREA i ÀREA ZonaBus),(...).

En tercer lloc, s'haurien de revisar els apartats 2 i 3 als efectes que s'indiqui a quina de les tres taxes s'estan referint en cada moment, ja que el redactat actual indueix a confondre a quina de les taxes és d'aplicació allò exposat als diferents apartats.

4) Art. 3r. No subjecció

Es modifica l'apartat 1 per especificar a quina taxa s'han d'aplicar els casos de no subjecció, segons redacció següent:

"No està subjecte a la taxa per a l'estacionament de vehicles de tracció mecànica a les vies públiques l'estacionament dels vehicles següents:"

L'esmentada modificació no suposa un canvi en la regulació tributària de la taxa, sinó que especifica a quina taxa s'estan referint els supòsits de no subjecció, raó per la que no hi cap formular cap observació.

5) Art. 4t. Subjectes passius

1. *Estan obligats al pagament de la taxa per a l'estacionament de vehicles de tracció mecànica a les vies públiques els/les conductor/es residents i no resi-*

dents que estacionin els vehicles en places d'ÀREA en els termes previstos en l'article 2 anterior.

(...)

5. Les persones promotores de l'activitat de visita que estacionin a les places de ZonaBus, qualsevol que sigui la naturalesa jurídica d'aquestes.

6. Estan obligats al pagament de la taxa per a l'obtenció del permís diari/autorització d'ús de l'ÀREA ZonaBus (amb o sense reserva prèvia de l'espai), les persones promotores de l'activitat de visita que hi estacionin, qualsevol que sigui la naturalesa jurídica d'aquestes.

Estan obligats a realitzar la reserva prèvia de l'espai aquelles persones promotores de l'activitat que vulguin accedir a un espai qualificat d'entorn singular. Tenen la consideració de promotors de la visita, als efectes d'aquesta ordenança, també les persones físiques o jurídiques titulars d'empreses que tinguin per objecte el transport de persones en autocar que puguin organitzar l'activitat.

L'apartat 1 hauria de fer referència també a les places de l'ÀREA ZonaBus.

L'article 4t es refereix als subjectes passius i a continuació en diversos apartats es relacionen quins seran els subjectes passius per cadascuna de les taxes. Ara bé, en alguns casos es parla de quan neix l'obligació de pagament, com als apartats 1 i el 6; mentre que en altres apartats sí que es referencien les persones que seran considerades subjectes passius.

Als efectes de millorar la tècnica normativa es recomana que s'indiqui, en primer lloc que: "Els subjectes passius són..." i a continuació relacionar els apartats dels diferents subjectes passius sense indicar que estan obligats al pagament, ja que és a l'article 6 on s'ha de regular l'obligació al pagament per cadascuna de les taxes.

En l'apartat 6 de l'article 4 s'ha d'aclarir que l'objecte de la Taxa és la tramitació i, per tant, s'hauria de substituir el terme "l'obtenció" del permís per la "tramitació" del permís.

Per altra part, s'ha d'indicar quins seran els subjectes passius de la taxa per la tramitació de la reserva d'espais, doncs només es menciona quins estan obligats a fer la reserva, obviant la taxa corresponent.

De la proposta normativa s'interpreta que respecte de la taxa per la tramitació del permís diari d'ús de l'ÀREA ZonaBus i de la reserva d'espais seran subjectes passius las persones físiques o jurídiques promotores de l'activitat de la visita, sense cap més especificació, deixant oberta la possibilitat de que siguin persones que es dediquin a l'activitat turística, com agències de viatges, empreses de creuers, inclús hotels que ofereixen serveis de visita turística i altres.

A l'últim paràgraf s'indica que també seran subjectes passius les persones que tinguin per objecte el transport de persones en autocar que puguin organitzar l'activitat. Això pot ser controvertit, perquè si les empreses de transport poden organitzar l'activitat ja serien promotors, d'acord amb la definició de l'apartat 5. Cal aclarir el motiu d'aquesta diferenciació, doncs es planteja el dubte sobre si les empreses de transport poden tenir la consideració de promotors de la visita en tot

cas o únicament en la mesura en què hagin estat els organitzadors de l'activitat de visita i de reserva.

6) Art. 5è. Quotes

La modificació d'aquest precepte consisteix en introduir al text que seran els promotors de la visita els que hauran de satisfer les taxes previstes en l'apartat C de l'annex de l'ordenança.

5. Els promotors de la visita, en operacions d'encotxament i desencotxament de passatgers, quan pretenguin aturar el vehicle en places identificades com a ÀREA ZonaBus, hauran de satisfer les taxes previstes en l'apartat C de l'annex d'aquesta ordenança.

Res a objectar, doncs la proposta normativa és congruent amb la consideració de subjectes passius.

7) Art. 6è. Pagament de la taxa

La modificació que es proposa en aquest article és la següent:

*1. L'obligació del pagament de la taxa per l'estacionament de vehicles de tracció mecànica a les vies públiques neix, amb caràcter general, cada vegada que es fa ús de l'estacionament dins dels horaris establerts.
L'obligació del pagament de la taxa per a l'obtenció dels permís diari/autorització d'ús de l'ÀREA ZonaBus (amb o sense reserva prèvia de l'espai) neix cada vegada que es sol·licita la tramitació i obtenció de l'autorització i/o reserva.*

Es considera necessari especificar quan neix l'obligació de pagament per cadascuna de les tres taxes, a que s'ha fet referencia en les observacions al fet imposable (art. 2):

- a) Taxa per l'estacionament de vehicles de tracció mecànica a les vies públiques (Àrea i Àrea ZonaBus)
- b) Taxa per la tramitació de l'autorització o permís de l'ÀREA ZonaBus.
- c) Taxa per la tramitació de la reserva prèvia als entorns singulars i la Plataforma logística del Park Güell.

Pel que es refereix al permís diari d'ús de l'ÀREA ZonaBus i la reserva prèvia de l'espai, d'acord amb una correcta tècnica normativa s'hauria de dir que l'obligació de pagament de la taxa per la tramitació del permís diari i la reserva d'espai neix en el moment de sol·licitar el permís i la reserva, suprimint la referència a l'obtenció, perquè les taxes graven la tramitació i no a l'obtenció.

8) Art. 7è. Exempcions i bonificacions

“Els/les conductor/es o les persones titulars de vehicles classificats com “Cero emisiones” per la Dirección General de Tráfico que compleixin allò previst al

punt 5 i 6 de l'article 8è, ~~quedaran exempts del pagament o bé se'ls aplicarà la taxa especial prevista en tant que bonificació del 50%, en funció del tipus de plaça regulada on s'estacioni~~, conforme el previst a l'apartat E) de l'Annex, havent d'utilitzar en tot cas la targeta acreditativa de la seva condició.

Els/les conductors/es de vehicles que realitzin el pagament de la taxa per l'estacionament de vehicles de tracció mecànica a les vies públiques a través dels mitjans digitals diferents del parquímetre habilitats se'ls aplicarà una bonificació del 10% respecte dels imports fixats a les lletres A, E i F de l'Annex.

Els promotors que organitzin una visita amb finalitat de caire educatiu per a un grup escolar d'infants de fins a dotze anys, quedaran exempts del pagament de la taxa per l'obtenció del permís diari (amb o sense reserva), malgrat hauran de tramitar igualment la seva obtenció, així com la reserva prèvia corresponent. Aquests promotors només podran realitzar una operació d'encotxament i desencotxament en els espais de ZonaBus habilitats per aquestes operacions, i una operació d'estacionament en qualsevol dels espais habilitats per aquestes operacions al sistema de ZonaBus. En cas que es realitzin més operacions, el subjecte passiu perdrà la condició de "promotor de visita amb finalitat de caire educatiu".

Aquest Consell considera que convindria especificar a quina Taxa es refereix cadascun dels beneficis fiscals regulats.

En el cas de la Taxa per l'estacionament de vehicles de tracció mecànica a les vies públiques (Àrea i Àrea ZonaBus) la proposta normativa suprimeix l'exempció de la taxa d'estacionament respecte dels vehicles classificats com "Cero emisiones" que compleixin allò previst al punt 5 i 6 de l'article 8è i s'estableix per aquests tipus de vehicles una bonificació del 50%.

L'informe justificatiu de les propostes de modificació de l'ordenança fiscal motiva aquesta modificació en que ha augmentat la presència d'aquests tipus de vehicles en els darrers anys a la ciutat de Barcelona, havent-se assolit l'objectiu de la bonificació establerta i que en tot cas, es manté la bonificació del 50% i així es garanteix la tendència actual de l'augment d'aquest tipus de vehicles.

S'observa que s'indica que els/les conductor/es o les persones titulars de vehicles classificats com "Cero emisiones" se'ls aplicarà la taxa "especial" conforme el previst a l'apartat E) de l'Annex. Vist que la proposta de l'apartat E) de l'Annex ha suprimit la referència a "especial" de la taxa, s'ha de suprimir també la referència a "especial" de la bonificació dels vehicles "Cero Emisiones".

Com a novetat, el projecte proposa una exempció de les taxes de tramitació del permís diari i reserva per als promotors que organitzin visites de caire educatiu per a un grup escolar d'infants de fins a dotze anys. No obstant, caldria clarificar que l'exempció abasta les dues taxes, la de tramitació del permís diari i, en el seu cas, la de tramitació de la reserva.

Així mateix, en el precepte on es regula la pèrdua de l'exempció per realització de més operacions és necessari que s'indiqui quines són les operacions que suposaran

la pèrdua de l'exempció i de forma expressa les seves conseqüències jurídiques. Per últim, s'ha de concretar el naixement de l'obligació tributària per les taxes que graven, en el seu cas, les operacions que han suposat la pèrdua de l'exempció.

9) Art. 8è. Normes de gestió i recaptació

1. *El pagament de la taxa per a l'estacionament de vehicles de tracció mecànica a les vies públiques* haurà d'efectuar-se mitjançant la utilització dels parquímetres instal·lats en cadascuna de les zones d'estacionament o a través dels mitjans habilitats amb aquesta finalitat.

El pagament de la taxa per a l'obtenció del permís diari/autorització d'ús de l'AREA ZonaBus (amb o sense reserva prèvia de l'espai) s'haurà de satisfer pel règim d'autoliquidació en el moment de tramitar la sol·licitud.

8. *Les persones conductores o titulars d'empreses dedicades al transport de passatgers mitjançant autocars promotores de la visita que desitgin estacionar a l'entorn de la Font Màgica en horaris d'espectacle, estaran obligats prèviament a realitzar reserva d'estacionament i el seu pagament pels mitjans telemàtics habilitats per l'Ajuntament en cada moment i dels quals s'articularen els diferents mecanismes d'informació de que disposi en cada moment. Aquesta reserva donarà dret a estacionar en la data i horari reservat només en les zones habilitades i senyalitzades expressament.*

Les persones promotores de la visita que desitgin realitzar activitats d'encotxaments i desencotxaments als espais classificats com a Espais de Gran Afluència de ZonaBus (entorns singulars) segons el previst a la lletra C de l'Annex, estaran obligats prèviament a realitzar reserva de l'espai conforme es descriu en aquest apartat (lletra C de l'Annex).

9. *Els/les conductors/es no residents que, havent estacionat el vehicle en una de les places regulades, hagin estat denunciats per la superació del límit horari indicat en el comprovant, podran enervar els efectes de la denúncia, si el temps excedit no supera la meitat del temps pel qual s'ha pagat. En el cas dels autocars en zones d'estacionament amb reserva, l'enervació no serà possible.*

10. *Els/les conductors/es residents que, havent estacionat el vehicle en places d'AREA Exclusiva per a residents o en places d'AREA Verda, i dins la seva zona de residència, hagin estat denunciats per manca de comprovant, podran enervar els efectes de la denúncia si des del final del temps autoritzat a l'últim comprovant vàlid pagat no ha transcorregut un dia dels que està regulat l'obligació de pagament.*

11. *Les persones conductores de vehicles destinats al transport de mercaderies, en operacions de càrrega i descàrrega que, havent estacionat el vehicle en una de les places de Area DUM, hagin estat denunciats per la superació del límit horari autoritzat indicat en el comprovant electrònic, podran enervar els efectes de la denúncia, si el temps excedit no supera en una hora el temps autoritzat.*

12.-L'enervació dels efectes de la denúncia es farà mitjançant l'obtenció d'un comprovant especial expedit pel mateix aparell multiparquímetre, així com pels mitjans telemàtics que l'Ajuntament habiliti a tal efecte.

Es considera necessari especificar a l'apartat 1 de l'article 8 la norma de gestió i recaptació del pagament per cadascuna de les tres taxes, com ja s'ha fet referència en altres observacions, que són:

- a) Taxa per l'estacionament de vehicles de tracció mecànica a les vies públiques (Àrea i Àrea ZonaBus)
- b) Taxa per la tramitació de l'autorització o permís de l'ÀREA ZonaBus.
- c) Taxa per la tramitació de la reserva prèvia als entorns singulars i la Plataforma logística del Park Güell.

Aquest precepte estableix normes de gestió i recaptació de la taxa d'estacionament. Respecte de les noves taxes per la tramitació del permís diari s'estableix el règim d'autoliquidació en el moment de la sol·licitud, i per la reserva prèvia de l'espai el pagament pels mitjans telemàtics habilitats per l'Ajuntament, però no s'estableix cap norma més de gestió.

Tanmateix en el document nomenat Annex 1, que acompanya a la proposta normativa, figuren normes de gestió i recaptació de les noves taxes que s'haurien de traslladar a l'ordenança fiscal, per així dotar de major coneixement i seguretat en la tramitació del permís diari i la reserva prèvia de l'espai de la ZonaBus.

La modificació més important en aquesta precepte és la supressió amb caràcter general de l'enervació de les efectes de les denúncies d'estacionament en determinats supòsits.

L'informe justificatiu de les propostes de modificació de l'Ordenança motiva aquesta supressió indicant que: Acreditat que el marc normatiu no exigeix notificar a través de l'avís de denúncia en paper una denúncia d'aquest tipus, i atès que, en tant que gestor públic, BSM ha de procurar fomentar la digitalització i transformació digital, així com també garantir la sostenibilitat i el medi ambient, és a dir, l'estalvi de recursos en la major mesura possible, es considera que aquesta actuació és i convé que sigui prescindible en el procediment sancionador de l'estacionament regulat.

A continuació l'informe justificatiu considera que, tenint en compte que la legislació vigent no preveu en cap cas aquesta facultat per a certs conductors, que suposa un tracte diferenciat respecte de la resta dels que no puguin acudir presencialment en el termini fixat, i tenint en compte que la mesura deixa de poder aplicar-se en eliminar l'avís de denúncia en paper, es considera que procediria eliminar-la també de l'ordenança de circulació de vianants i vehicles que també reconeix a l'article 31.2 la possibilitat d'enervació de les multes.

L'article 31.2 de l'Ordenança de circulació de vianants i vehicles disposa:

“El conductor d'un vehicle que hagi estat denunciat per sobrepassar el límit horari indicat en el comprovant pot obtenir l'enervació dels efectes de la denúncia

mitjançant un comprovant especial que presentarà conjuntament amb ella, si no excedeix de la meitat dels temps per al que s'ha contribuït.”

L'Ordenança fiscal vigent disposa la possibilitat de l'enervació de la multa, d'acord amb el precepte anterior de l'ordenança de circulació de vianants i vehicles, i fixa un import per aquesta enervació que pot variar anualment. Amb la finalitat de poder determinar l'import de l'enervació de la denuncia amb periodicitat anual o la que es consideri, es va decidir la seva inclusió a l'ordenança fiscal que es pot aprovar amb aquesta periodicitat.

Aquest Consell Tributari considera que per suprimir la possibilitat d'enervació de les denúncies prevista en l'ordenança fiscal vigent, s'hauria de suprimir primer de tot de l'Ordenança de vianants i vehicles, que és on, en primer lloc, es regula la possibilitat d'enervació de las denúncies per infraccions de transit lleus per impagament de la taxa d'estacionament.

10) Annex. Tarifes

En aquest punt convé assenyalar que seria necessari ampliar l'informe tècnic-econòmic en relació als següents temes:

Respecte al canvi dels imports de la taxa d'estacionament, a l'informe es defineix el programa d'estacionament regulat, s'enumeren els objectius, es descriu l'organització del programa i es descriuen els recursos materials i humans, indicant número de places i hores ofertes, tipus i número de personal disponible, serveis de suport, dipòsits, vehicles, màquines multi parquímetre, aplicacions informàtiques, sistemes de comunicacions i serveis externs contractats, però sense indicar els imports dels costos, pel que es considera necessari ampliar i desglossar aquesta informació.

En aquest sentit, el Consell Tributari recorda que el Tribunal Suprem ve mantenint una posició exigent quant al contingut necessari de l'Informe tècnic-econòmic. Per totes, la STS 427/2024, de 19 de gener, (ECLI:ES:TS:2024:427) diu així:

“7.- Conforme a una interpretación consolidada y reiterada de este Tribunal Supremo -entre otras, sentencia de 25 de junio de 2015, rec. 1424/2013, ECLI:ES:TS:2015:2925, que evoca la sentencia de 20 de febrero de 2009 (rec. cas. 5110/2006, ECLI:ES:TS:2009:3055- “la Memoria económico-financiera ha de contener todas las precisiones y justificaciones del desarrollo articulado de la Ordenanza Fiscal, de modo que de su lectura se desprenda no sólo cual es el coste real o previsible del servicio en su conjunto, o, en su defecto, el valor dela prestación recibida, sino además la justificación razonada que ha llevado a la determinación, en su caso, de los criterios de cuantificación de la cuota para la elaboración de las liquidaciones, debiendo contener la explicación procedente que justifique el cumplimiento de los principios tributarios a los que hace referencia el art. 31.1 de la CE y al resto del ordenamiento jurídico. Esos requisitos de contenido de la Memoria justificativa del acuerdo de imposición y de la Ordenanza Fiscal, tienen como finalidad establecer la motivación que llevó a la Entidad Local a ejercer la potestad reconocida en los arts. 15 y 20.1 del TRLHL, en cuanto al establecimiento de tasas, para tratar de asegurar que

se ajustan, no solamente a los parámetros del art. 24 del TRLHL, sino también al resto del ordenamiento jurídico y, por tanto, se ha de justificar, aunque sea de modo aproximado, que la fijación de los elementos para la determinación de la cuota tributaria, en el caso de que se establezcan, resultan respetuosos con los principios de igualdad, justicia tributaria y, en su caso, capacidad contributiva. Con ello se trata de impedir que el establecimiento de las tasas y, por ende, el ejercicio de la potestad de establecerlos y regularlos resulte arbitrario o, lo que es lo mismo, inmotivado”

En el plano de la cuantificación del importe de las tasas por la prestación de un servicio o por la realización de una actividad, nuestro ordenamiento jurídico se refiere al coste real o previsible del servicio o actividad de que se trate o, en su defecto, el valor de la prestación recibida, magnitudes que operan como umbrales máximos para determinar aquel importe, a cuyo efecto se tomarán en consideración los parámetros contenidos en el art 24.2 TRLHL.

Sin embargo, en el plano de la distribución de la carga tributaria que comporta esta tasa, como afirma la parte recurrente, el ordenamiento jurídico no concreta, apriorísticamente, un elenco taxativo o excluyente de los concretos factores reveladores de capacidad económica que hayan de ponderarse”.

En aquest sentit, s'indica en l'informe que la utilitat derivada de l'aprofitament especial del domini públic en el cas de l'estacionament de vehicles de tracció mecànica pot definir-se com la utilitat de l'aparcament a la ciutat de Barcelona fora de la via pública sense incloure la responsabilitat de vigilància del vehicle, que si està inclosa en el dipòsit del vehicle en l'aparcament fora de la via pública. L'informe indica que aquesta diferència relativa a la vigilància no fa inadequada la presa de referència del valor, ja que la utilitat principal buscada és la mateixa i consisteix en l'estacionament del vehicle.

En conseqüència, es considera necessari que s'inclogui en l'informe tècnic econòmic un quadre amb els imports dels valors que s'està utilitzant per a cada tipus d'estacionament tant a la via pública com els de fora d'aquesta.

D'altra banda, també considerem que seria necessari ampliar l'Informe Tècnic-econòmic pel que respecta a les taxes d'estacionament de l'Àrea ZonaBus. A l'informe justificatiu, de data 16 de setembre de 2024, s'indica que l'import de les taxes serà el valor en el mercat de la utilitat derivada de dita utilització en els aparcaments fora de la via pública, però tampoc informa dels imports corresponents i proposa un increment respecte a l'any anterior al voltant d'un 12% que no es justifica.

Per altra part, més enllà de només citar els imports de les taxes dels aparcaments dels autocars en algunes ciutats espanyoles, seria oportú aportar els informes molt més complets com els que es van presentar al procés contenciós-administratiu que va concloure amb la STSJC de 22 de setembre de 2021.

En el document que s'inclou a l'expedient assenyalat com Annex 1, de data 16 de setembre de 2024, figura un quadre del total de costos per la gestió del sistema ZonaBus, indicant el següent:

***“TOTAL COSTOS PER LA GESTIÓ DEL SISTEMA ZONA BUS 4.0
(import en euros)”***

259

<i>CONCEPTE</i>	<i>ANUAL</i>
<i>Personal</i>	<i>1.830.959</i>
<i>Reparacions, manteniment TIC i millores</i>	<i>331.400</i>
<i>Amortització anual inversió</i>	<i>50.000</i>
<i>Serveis estructura i altres</i>	<i>290.000</i>
	<i>TOTAL 2.702.359 €</i>

PERMÍS DIARI

<i>Volum anual autocars</i>	<i>70.000 permisos diaris</i>
<i>Taxa permís diari</i>	<i>35,00 euros</i>
	<i>2.450.000</i>

PERMÍS GESTIÓ RESERVA E/D ESPAIS GRAN AFLUËNCIA

<i>Volum anual operacions E/D a EGAs</i>	<i>80.000 operacions d'E/D a EGAs</i>
<i>Taxa per operació reserva E/Dva EGAs</i>	<i>3,00 euros</i>
	<i>240.000</i>

TOTAL PERMISOS 2.690.000”

Respecte a la informació d'aquest quadre és convenient que l'informe tècnic-econòmic motivi específicament i àmpliament els imports de la taxa de tramitació del permís diari, perquè els costos indicats són molt genèrics, referint-se als costos de la gestió del sistema de ZonaBus, no només als costos de les noves taxes i no es desglossen suficientment els diferents conceptes.

Quant la taxa per la reserva d'espais no s'explica cap cost, indicant-se únicament la recaptació esperada.

En definitiva, es considera que l'import d'aquestes dues taxes no s'han motivat suficientment.

IV.- Conclusió

Per tot el que s'ha dit, el Consell Tributari considera que pot continuar la tramitació un cop l'Ajuntament hagi valorat les observacions formulades i, en especial, hagi tingut en compte les següents:

- a) Ponderar l'opció d'incloure les noves taxes de tramitació del permís diari i la reserva d'espais de l'ÀREA ZonaBus a l'Ordenança fiscal 3.1 reguladora de les taxes per serveis generals.
- b) En el cas que es mantinguessin les noves taxes a l'ordenança fiscal 3.12, el Consell considera necessari que s'especifiqui, als diferents preceptes de l'ordenança, que existeixen tres taxes diferents i que s'identifiquin clarament en cada cas.
- c) Per últim, el Consell considera que l'informe tècnic econòmic és insuficient per justificar la quantia de les taxes i és necessari la seva ampliació.

EXPEDIENTS TRAMITATS

Total expedients	425
Recursos	401
Informes	21
Queixes	3

Recursos

Estimats	171
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	143
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	28

Estimats en part	23
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	17
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	6

Desestimats	143
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	141
Disconformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	2

Inadmissibles	37
Conformitat amb l'Institut Municipal d'Hisenda	37

Retornats	27
Amb informe complementari	4
A petició de l'Institut Municipal d'Hisenda	12
Per cosa jutjada	4
Per manca de competència objectiva	4
Per pèrdua sobrevinguda de l'objecte	2
Per rectificar o completar	1

Queixes

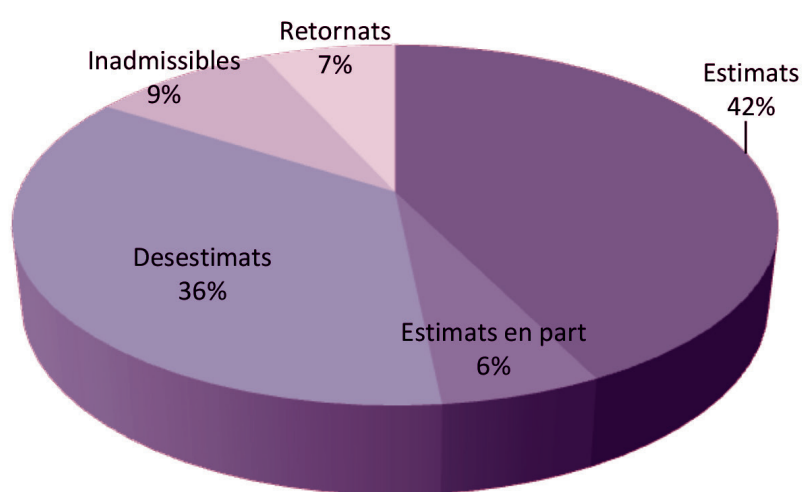
Estimades	3
------------------	----------

Classificació per conceptes. Recursos i queixes

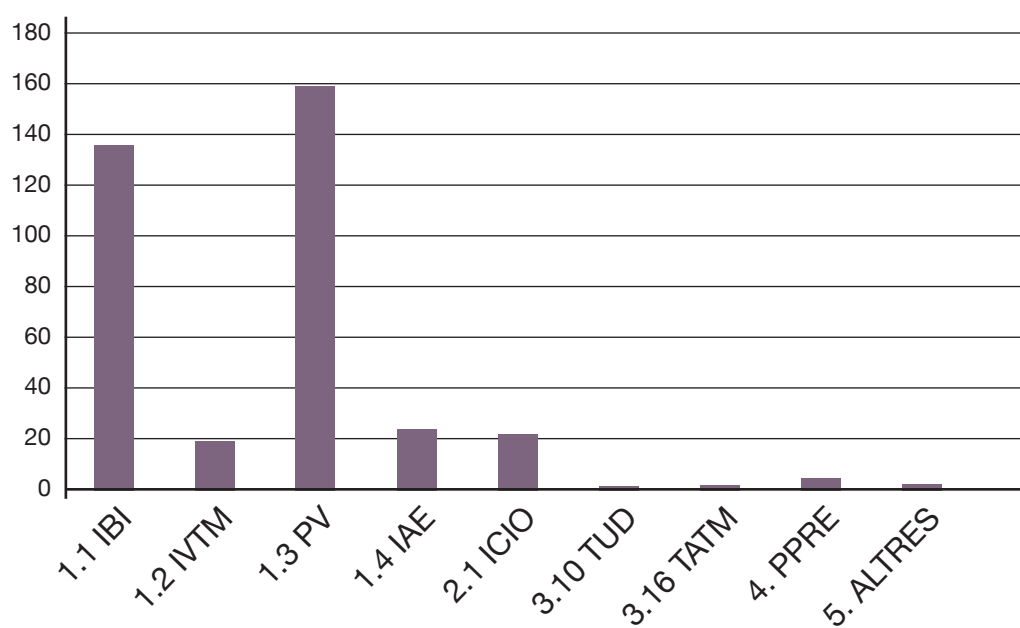
OR	2020	2021	2022	2023	2024
1.1 Impost sobre béns immobles	46 (10,24%)	160 (21,25%)	118 (16,86 %)	129 (15,69 %)	140 (34,65%)
1.2 Impost sobre vehicles de tracció mecànica	12 (2,67 %)	78 (10,36%)	63 (9 %)	40 (4,87 %)	26 (6,44 %)
1.3 Impost sobre l'increment de valor dels terrenys de naturalesa urbana	330 (73,50 %)	357 (47,41 %)	245 (35 %)	529 (64,35 %)	165 (40,84 %)
1.4 Impost sobre activitats econòmiques	38 (8,46 %)	125 (16,6 %)	237 (33,86 %)	87 (10,59 %)	28 (6,93 %)
2.1 Impost sobre construccions, instal·lacions i obres	3 (0,67 %)	6 (0,63 %)	11 (1,45 %)	6 (0,68 %)	26 (6,44 %)
3.10 Taxes per utilització privativa del domini públic i prestació d'altres serveis	3 (0,67 %)	3 (0,32 %)	5 (0,66 %)	3 (0,34 %)	2 (0,49 %)
3.11 Taxes per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic a favor d'empreses de serveis de subministrament d'interès general	2 (0,45 %)	1 (0,11 %)	1 (0,13 %)	—	4 (0,99%)
3.16 Taxes per utilització privativa o aprofitament especial del domini públic a favor d'empreses de telefonia mòbil	—	—	—	1 (0,11)	—
RPP Preus públics per recollida de residus comercials	14 (3,12 %)	8 (0,84 %)	19 (2,50 %)	13 (1,48 %)	9 (2,23 %)
5 Altres temes	1 (0,22 %)	15 (1,58 %)	1 (0,13 %)	14 (1,59 %)	4 (0,99 %)
Totals	449 (100 %)	951 (100 %)	761 (100 %)	878(100 %)	404 (100 %)

Gràfics

Recursos dictaminats

Classificació per conceptes

Ajuntament
de Barcelona